

Giới thiệu Trầm Hương Tuyết

Trầm Hương Tuyết của tác giả Thị Kim là câu chuyện về tình yêu trái ngang giữa hai người bạn họ kể từ lần đầu gặp nhau...

Mộ Dung Tuyết nàng đã phải lòng Gia Luật Ngạn từ cái nhìn đầu tiên, tiếng sét ái tình ấy đã làm cho nàng phải thay đổi bản thân và mọi thứ vì hắn nhưng tất cả những gì nàng nhận được chỉ là một sự lạnh lùng ngang qua...

Cho đến khi nàng biến mất khỏi cuộc đời hắn thì mới bắt đầu thấy hối hận về những gì mình đã làm, hành trình tìm lại người của Gia Luật Ngạn bắt đầu từ đây!!

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trái tim tan nát

Hoàng cung Đại Châu người người đều biết Mộ Dung hoàng hậu có một sở thích kỳ quái, đó là xé đồ.

Thứ nàng xé không phải là đồ vật bình thường mà là gấm Bích ba Giang Nam tiến cống, có tên này không phải chỉ vì màu xanh như lá liễu non mà còn vì sự mềm mại nhẹ mỏng của nó, trên gấm xanh nhạt dệt hoa lê màu trắng, mặc lên người hệt như sóng biếc[1] hồ xuân, không có gió mà tự nhiên lay động, phiêu dật mỹ miều, khiến người ta nhớ đến một câu thơ: Hồng gấm tơ mềm, khoe thợ khéo. Thanh kỳ rượu ngọt, ủ men lâu[2].

[1. Bích ba: sóng biếc.]

[2. Ngắm xuân ở Hàng Châu, thơ Bạch Cư Dị, Du Sơn Lăng Từ dịch.]

Cống phẩm này vô cùng hiếm có, đầu hạ mỗi năm Giang Nam xa xôi ngàn dặm cống đến Hoàng cung chỉ có ba cây mà thôi.

Hội đua thuyền rồng trên hồ Thái Dịch tiết Đoan ngo vồn vồn náo nhiệt, nhưng hôm đó, ánh mắt của tất cả các cung nhân đều bị bóng dáng của Mộ Dung hoàng hậu thu hút. Nàng mặc một bộ váy mùa hè bằng gấm Bích ba, thanh nhã phiêu dật, tựa như một đóa sen mới nở, chúng nhân trầm trồ, mỗi một nữ nhân trong cung đều ngưỡng mộ. Nhưng trân phẩm đáng giá ngàn vàng, vô cùng hiếm có như vậy, vào tay Mộ Dung Tuyết rồi thì đừng ai hòng lấy đi một tấc một ly, sau khi may y phục, vải còn lại đều bị nàng... xé hết.

Cảnh tượng thường thấy của cung nữ Phụng Nghi cung là, Mộ Dung hoàng hậu áo đỏ nhàn nhã, mặt phấn mỉm cười, ngón tay thon dài cầm gấm Bích ba, một tiếng xé nhẹ nhàng vang lên, một thành hai, rồi hai thành bốn.

"Bội Lan, hay không?"

Thị nữ Bội Lan lập tức mỉm cười: "Dạ hay, Nương nương."

Mộ Dung Tuyết cười nhẹ, thu ba[3] lay chuyển, quay sang thị nữ Đình Hương: "Muội thích nghe không?"

[3. Thu ba: ánh mắt long lanh của người phụ nữ đẹp.

Nàng càng ừ dột thu ba, đoạn trường lúc ấy nghĩ mà buồn tênh. (Truyện Kiều)

Khoe thu ba dọn sóng khuynh thành (Cung Oán Ngâm Khúc)]

"Dạ thích, thích." Đình Hương cười khan, lòng giật thót từng hồi, một thước gấm Bích ba này đủ để nhà nàng ta sống hơn nửa tháng, Mộ Dung Tuyết lại cười ngọt ngào: "Vậy ta xé thêm một lúc nữa."

Bội Lan hung dữ trừng mắt nhìn Đình Hương, ai bảo cô nói thích, Đình Hương không hề khách sáo liếc mắt lại, nha đầu cô chẳng vừa nói hay là gì.

Chỉ trong chốc lát, dưới chân Mộ Dung Tuyết thật sự trở thành một hồ sóng biếc, gấm Bích ba được xé thành từng sợi từng sợi theo gió nhấp nhô dưới chân nàng, sóng nhẹ lan tỏa, đôi mắt lung linh, nụ cười duyên dáng, chân ngọc cứ đôi lúc lại gạt những sợi gấm mỏng manh dưới đất ra, giống như một vị Bích ba tiên từ sắc đẹp tuyệt trần đang ngồi trên bờ nghịch nước, thật là một cảnh tượng khiến người ta thất hồn lạc phách.

Đình Hương, Bội Lan đều nhìn đến ngây người, tiểu thư nhà mình tính tình không tốt lắm, nhưng thật sự là vô cùng xinh đẹp.

Mỹ nhân sẽ có đặc quyền như vậy đó, bất luận làm việc gì không thích hợp cũng không thể nào khiến người ta giận được, chỉ cảm thấy vô cùng xinh đẹp, ý nghĩa tồn tại của gấm Bích ba này trên thế gian dường như chỉ vì một mỹ nhân như vậy, để nàng dùng đôi tay ngọc xé bỏ thế này thôi.

Các cung nữ đứng hầu trong sảnh cũng đều nhìn đến ngậy người, cảnh tượng trước mặt này hữu thanh hữu sắc, mỹ điểm tuyệt luân.

Gió đầu hạ đưa hương hoa bay đến, mọi âm thanh đều trầm lắng, chỉ có tiếng xé nhẹ nhàng truyền đến từ đôi tay hoa ngọc kia.

Gắm Bích ba này không chỉ đẹp mà âm thanh khi xé cũng rất hay, khiến nàng nhớ đến tiếng đập con tim mình khi vừa gặp hán đã yêu.

Nhưng vật đổi sao dời, thế sự vô thường, cuối cùng, con tim từng đập rộn ràng nay đã tan nát, khiến người ta không thể không thờ dài.

Khúc gắn Bích ba cuối cùng của mùa hạ năm nay sắp được xé hết, không xa truyền đến giọng của Tổng quản thái giám Tần Thụ bên cạnh Hoàng đế.

"Thánh giá đến."

Các cung nhân lập tức quỳ mọp xuống đất, nghênh đón Hoàng đế Đại Châu Gia Luật Ngạn.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết ngược lên khỏi khúc gắn Bích ba, qua ánh nắng rực rỡ chói chang đầu hạ, nghênh đón đôi mắt sâu thẳm của Chiêu Hòa đế Gia Luật Ngạn.

Cũng không biết là đạo hạnh của hán ngày càng cao thâm hay nàng tu hành ngày càng kém cỏi, tóm lại, bây giờ nàng rơi vào thế hạ phong, ánh mắt của hán nàng ngày càng không nhìn thấu được.

Hừ, nàng không nhìn thấu được hán, hán cũng đừng mong hiểu được nàng, như vậy hai bên hòa nhau.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy hành lễ, đứng trên gắn Bích ba nhìn nam nhân tuấn mỹ ngày càng tiến lại gần mình.

"Để dành đi. Xé hết rồi lại phải chờ sang năm đó." Hán nhìn nàng và đồng gắn Bích ba đầy mặt đất, thông thả nói một câu, nghiêm nhiên là hoàn toàn không để tâm.

Thân hình hán cao cao, đứng trước mặt nàng đã che đi rất nhiều ánh nắng, nhưng đôi mắt kia quá sáng, khiến nàng khẽ nhú đôi mắt tựa mắt mèo, "Hoàng thượng xót rồi sao?"

Hán không đáp, chỉ cầm tay nàng xoa xoa, "Đừng để môi tay."

Đĩnh Hương nghe thấy câu này, bất giác thâm bội phục kỹ xảo ăn nói cao siêu của Hoàng đế. Nàng nghĩ nói không xót chắc chắn là giả, nhưng thân là một nam nhân, còn là một Đế vương nắm thiên hạ trong tay, nếu xót chút đồ này thì nhỏ nhen quá rồi. Vậy nên đã thay đổi, nói một cách chu đáo uyển chuyển hơn để nương tử mình thoải mái một chút, bớt xé đi một chút.

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, "Hoàng thượng, thần thiếp làm vậy có phải hơi phí của trời rồi không?"

Gia Luật Ngạn khựng lại: "...Hoàng hậu thấy sao?"

Mộ Dung Tuyết chớp mắt: "Thần thiếp thấy có hơi phí một chút."

Một chút... Mí mắt Đĩnh Hương giật giật, tiểu thư, cô thật là biết khoác lác.

Gia Luật Ngạn nghiêm túc nói: "Trẫm lại thấy không phí chút nào."

Bội Lan thâm thở một hơi, không hổ là Hoàng đế, thật biết ăn to nói lớn.

Một đôi hài thêu hoa màu khôi nhạt dính đầy trần châu bước qua gắn Bích ba, đi đến vườn hoa. "Hoàng thượng, chuyện tuyển tú thần thiếp đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, ngày mai chỉ chờ Hoàng thượng đích thân xem qua thôi." Một cánh hoa từ đàng trên giàn rơi xuống, trượt qua tay áo rộng mỏng như cánh ve của nàng, rơi xuống nền đá bạch ngọc.

Ánh mắt nàng rơi theo cánh hoa, lòng cũng lặng đi, hoa không nở trăm ngày, không ai không thích những thứ mới lạ.

Gia Luật Ngạn mỉm cười: "Hoàng hậu vất vả rồi."

Mộ Dung Tuyết hừ một tiếng: "Hoàng thượng mới vất vả, tân nhân nhập cung, e là Hoàng thượng phải ngày đêm bận rộn, thần thiếp đã căn dặn Thái y viện rồi, phải chú ý đến sự an khang của thánh thể, tăng cường bồi bổ."

Đĩnh Hương giật thót, tiểu thư, gần đây cô ăn gan hùm mật gấu rồi sao mà dám nói với Hoàng đế những lời đại bất kính như vậy.

Gia Luật Ngạn cười cười.

Đĩnh Hương càng căng thẳng hơn, vị Hoàng đế này xưa nay trước khi nổi giận đều cười cười thế này, bởi vậy người trong cung khi thấy hán cười thì lòng đều run sợ.

"Theo thần thiếp thấy thì Hoàng thượng cứ lập đủ tứ phi đi, như vậy họ cũng không cô đơn, rảnh rồi có thể đánh Mã điếu, khỏi phải chạy đến chỗ thần

thiếp ồn ào khiến thần thiếp đau tai."

Sắc mặt Đinh Hương trắng bệch, nàng ta không dám nhìn sắc mặt Hoàng đế nữa.

Tiếp đó lại xảy ra một chuyện còn đáng sợ hơn.

Mộ Dung Tuyết che miệng ngáp một cái, dung nhan tuyệt mỹ vô song lạnh đi: "Thần thiếp vì chuyện tuyển tú mà một đến mõi lưng đau cổ, phải ngủ bù một giấc. Mời Hoàng thượng đi nơi khác."

Tìm Đinh Hương đập như gióng trống, Nương nương à, tuy đáng vẻ khi người ngáp cũng xinh đẹp đáng yêu, khuynh quốc khuynh thành đó, nhưng sao trong cái miệng nhỏ của người toàn lời hỗn xược, đại nghịch bất đạo vậy. Lén nhìn sang Hoàng đế, mặt hắn đã lạnh như hàn băng ngàn năm.

Nhưng tiểu thư nhà nàng ta lại vờ như không thấy, xoay người đi thẳng vào nội điện.

Tìm Đinh Hương giật thót lên tới cổ rồi, hoàn toàn chăm chú chuẩn bị quỳ xuống đón nhận con thịnh nộ lôi đình của Hoàng đế bất cứ lúc nào, nhưng điều khiến nàng vô cùng bất ngờ là Hoàng đế bỗng khựng lại rồi cũng theo vào nội điện, ầm một tiếng, cửa nặng nề đóng lại.

Tiếp đó, bên trong hình như có một tiếng kêu quỵến rữ, sau đó là một hồi tiếng động loảng xoảng, giống như tiếng đồ gốm đồ ngọc rơi vỡ, tiếp đó hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì đây, có cần vào cứu người không? Đinh Hương và Bội Lan lo lắng cho an nguy tính mạng của tiểu thư nhà mình, thấp thỏm không yên nhìn Tần Thụ công công cầu cứu.

Tần Thụ lắc đầu, lòng cũng đứng ngồi không yên, không biết tình hình bên trong rốt cuộc thế nào. Nhưng Hoàng đế chưa lên tiếng tuyên triệu thì ai dám vào.

Mây đỏ ở chân trời ngày càng đậm màu, chiếu hồng rực cả bức tường cung, ngói lưu ly trên mái lấp lánh, đủ màu đủ sắc giao thoa.

Cả đám người lo lắng run sợ, nhưng trong điện vẫn không chút động tĩnh.

Sắc đêm dần dần phủ kín bầu trời, ánh mây đỏ kia hòa vào sắc đêm.

Một hồi lâu sau, trong điện truyền đến giọng nói sang sảng nhưng nhàn nhả của Chiêu Hòa đế.

"Chuẩn bị nước."

Tác giả có lời muốn nói: Kim trong sáng lần đầu tiên viết H ngay từ chương 1, thật là có tính đột phá lịch sử đúng không? Xin đừng nói đây không phải là H.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tự mình đa tình

Mộ Dung Tuyết chậm rãi bước vào trong nước, nước nóng ập vào chỗ bị thương khiến nàng đau đến nhú mảy. Nhớ lại chuyện vừa rồi, nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ hắn lại dùng gấm Bích ba kia trói tay nàng vào thành giường. Hừ, hắn không để nàng sống yên thì nàng cũng không để hắn dễ chịu, chờ đó mà xem.

Hôm sau là ngày lành Đế Hậu đích thân tuyển chọn tú nữ.

Mộ Dung Tuyết thân là chủ Hậu cung đã chọn qua một lượt, giữ những tú nữ xuất sắc lại Xuất Tụ cung, mời Hoàng đế đích thân xem qua. Trong Xuất Tụ cung, hoa cỏ đầy màu sắc, ba hàng mỹ nhân xinh đẹp đứng trong đại điện rộng lớn.

Đinh Hương vốn muốn kiến nghị Mộ Dung Tuyết giữ lại những tú nữ dung mạo bình thường, nhưng khổ nỗi những tú nữ này thật sự không ai có dung mạo bình thường, tùy tiện chọn một người cũng đủ khiến máu nóng nam nhân bốc lên.

Giai Âm bắt đầu đọc tên tú nữ.

Tú nữ được gọi đến tên sẽ yếu điệu bước ra quỳ bái Đế Hậu, tự báo gia môn, tuổi tác, tên họ.

Các tú nữ được chọn lựa kĩ càng, ai nấy hoa nhường nguyệt thẹn, đáng vẻ dịu dàng, ngay cả nữ nhân như Mộ Dung Tuyết cũng cảm thấy rung động.

Liếc mắt sang, Gia Luật Ngan ung dung nhàn nhàn ngồi ngay ngắn trên long ý, đôi mắt có thần dường như càng tuần tú hơn thường ngày.

Bỗng lòng nàng dậy lên một câu mà vô số nữ nhân trong thiên hạ đều thuộc lòng: Nam nhân đều là phường hảo sắc, không một ai tốt đẹp.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn hình long phụng hí châu và long phụng trình tường trên trần, hít một hơi thật sâu, đè nén cảm giác bức bối bỗng dâng lên trong lòng.

"Hoàng hậu thật có nhãn quang, người nàng chọn đều rất xuất sắc." Gia Luật Ngan nghiêng mặt khen một câu, nở nụ cười đầy thâm ý.

"Tạ Hoàng thượng khen ngợi." Mộ Dung Tuyết lại hít một hơi thật sâu, lộ ra biểu hiện phóng khoáng và nụ cười hiền lương thực đức đã chuẩn bị từ lâu, bắt đầu giới thiệu ưu điểm và sở trường của các vị mỹ nhân cho Gia Luật Ngan, trong lời hoàn toàn không chút ghen tuông.

Đinh Hương và Bội Lan lòng vừa khâm phục vừa bất nhẫn, tiểu thư, công phu trên đầu chữ Nhẫn là chữ Dao của cô thật ngày càng tiến bộ.

Gia Luật Ngan rất phối hợp quan sát tỉ mỉ các vị mỹ nhân, không hề từ chối sự tiến cử của Mộ Dung Tuyết, trong chốc lát đã giữ lại mười bốn người.

Sau khi các mỹ nhân tạ ơn lui ra, đột nhiên tú nữ đầu tiên sau khi Chiêu đế đăng cơ coi như mỹ nhân hạ màn.

Mộ Dung Tuyết xoa xoa cổ, lười nhác dựa vào ghế.

Gia Luật Ngan đứng lên đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng.

Lúc này nàng đã coi bỏ lớp nguy trang mỉm cười hiền lương thực đức từ lâu, nhũ mây bĩu môi, tâm trạng rất không tốt. Nhưng vừa thấy Gia Luật Ngan quay đầu, nàng lại lập tức nặn ra nụ cười. Trong lúc vội vã, hình như cười không đúng lắm, ánh mắt Gia Luật Ngan sầm xuống, không nói một lời mà quay người đi mất, về mặt dường như hơi bất mãn.

Hừ, lao lực vì hán cả nửa tháng mà một chữ cảm ơn cũng không có. Mộ Dung Tuyết trừng theo bóng hán một cái rồi cũng giận dữ bỏ đi.

Rất nhanh, nội đình đã làm xong thẻ bài đầu xanh cho các mỹ nhân, trong chiếc đĩa ngọc trắng, mười bốn chiếc thẻ đầu xanh được đặt ngay ngắn, sinh động như một món khai vị, vừa chính tề vừa đẹp mắt.

Nhưng Đinh Hương vừa nhìn đã đau mắt thay tiểu thư mình, thật là chói mắt nhức lòng mà.

Tay ngọc thon dài của Mộ Dung Tuyết lướt qua những cái tên thanh nhã kia, cười dịu dàng như nước.

"Giai Âm, người đi gọi họ đến đây."

Rất nhanh, mười bốn vị mỹ nhân đã tề tựu ở Phụng Nghi cung. Các mỹ nhân mới nhập cung tuy chưa có danh vị nhưng đã có khí thế của chủ nhân trong cung, so với lúc tuyển tú nữ thì đã đoan trang tự nhiên hơn nhiều.

Mộ Dung Tuyết cười dịu dàng: "Ban tọa."

"Tạ Nương nương." Trong lời oanh tiếng yến, các mỹ nhân mỗi người một vẻ, mười phần vẹn mười, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết quét qua người các mỹ nhân, đang định lên tiếng, bỗng ngoài điện vang lên giọng Tần Thụ.

"Thánh giá đến."

Đến thật là đúng lúc.

Mộ Dung Tuyết đứng dậy cùng các vị mỹ nhân cung nghênh Hoàng đế.

Gia Luật Ngan bước vào trong điện, nam nhân duy nhất giữa muôn hồng nghìn tía này như một cây ngọc trước gió, phong thái tuần mỹ, tiêu sái phóng khoáng.

"Sao lại ở đây cả vậy? Hoàng hậu định làm gì?" Gia Luật Ngan ngồi xuống, nhàn nhàn quét mắt nhìn chúng nhân, nắm tay Mộ Dung Tuyết đưa mắt hỏi.

"Hoàng thượng, thần thiếp gọi các vị muội muội đến để an bài việc thị tẩm."

Gia Luật Ngan nhíu mắt, "Hoàng hậu định an bài thế nào?"

"Quy tắc trong cung là lật thẻ đầu xanh. Nhưng thần thiếp nghĩ như vậy thật không công bằng, các vị muội muội nhập cung đều ôm tâm nguyện được hầu hạ Hoàng thượng, bên trọng bên khinh thì không tốt lắm, chi bằng chén nước đề ngay, mỗi người luân phiên hai ngày. Như vậy mưa móc rải đều, không ai đổ kỵ với ai, mà cũng để chốn Hậu cung được bình yên."

Bội Lan và Đinh Hương nghe vậy, lúc này mới hiểu tại sao nàng lại chọn mười bốn tú nữ, mừng một và mười lăm theo lệ thì Hoàng đế phải ở lại trong cung Hoàng hậu, còn lại hai mươi tám ngày, mỗi người được hai ngày, thật hết sức công bằng.

Các vị mỹ nhân nghe đến chuyện này đều lộ ra thần sắc bồn lên hân hoan. Vì ở Hậu cung này thứ không thiếu nhất chính là mỹ sắc, đối với Hoàng đế, chưa chắc xinh đẹp là có thể đắc sủng. Đối với việc mình có được Hoàng đế yêu thích hay không, lòng họ không hề chắc chắn. Bởi vậy mỗi tháng được thị tẩm hai ngày, nghe có vẻ ít, nhưng mưa móc không dứt lại là một chuyện tốt.

"Chú ý của Hoàng hậu cũng tốt."

"Hoàng thượng, ngày thị tẩm của mỗi người thần thiếp đã sắp xếp rồi." Mộ Dung Tuyết gật đầu với Giai Âm nói, "Đọc đi."

Giai Âm nâng quyển vải lần lượt đọc hết ngày thị tẩm của mỗi người, các nữ nhân trong điện đều biến sắc.

Tiếp đó, có hai tú nữ bạo gan đỏ mặt thấp giọng xin đổi ngày, nói là không tiện.

Tiếp đó các tú nữ khác cũng rần rần xin đổi ngày, nhất thời sắc mặt mỗi mỹ nhân đều đỏ bừng.

Những đại gia khuê tú này vốn coi trọng thể diện còn hơn tính mạng, hơn nữa đều là hoàng hoa khuê nữ, bị chiêu này của Mộ Dung Tuyết ép đến mức không ai không lộ da mặt. Vì ngày thị tẩm Mộ Dung Tuyết sắp xếp vừa hay đều là ngày đến tháng của họ.

Đĩnh Hương muốn cười nhưng không dám cười, thậm chí bội phục tiểu thư có thể nghĩ ra chiêu chơi người ta như vậy.

Bội Lan cười thầm, nhưng vẫn lo Hoàng đế nổi giận. Sắp xếp như vậy thì những mỹ nhân này chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, há chẳng phải chọn vào cung vô ích rồi sao. Nàng ta thấp thỏm không yên lên nhìn sang, Hoàng đế không những không giận, ngược lại còn lộ ra ý cười như có như không, dường như còn hơi vui mừng.

Điều này càng khiến Bội Lan khó hiểu.

Hoàng đế vẫy vẫy tay: "Lui hết đi."

Trong điện chỉ còn lại Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngạn, yên lặng đến mức khiến người ta bức bối.

Ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên gương mặt như ngọc tạc của Mộ Dung Tuyết, khiến những sợi lông tơ mỏng manh trên gò má càng rõ ràng hơn, nàng như một mỹ nhân làm từ băng tuyết, tuy có nét đẹp kinh tâm động phách nhưng lại khiến tia nắng xuân trong lòng bỗng trở nên giá băng.

Nàng từng cười giảo hoạt như một con tiểu hồ ly, từng mặt dày bám lấy người ta như một con cú, từng to gan như một con báo tuyết, từng... Những cảnh tượng này lướt qua trước mắt như sao băng, cô hòng ghen lại, hân hê nàng xuống lưng ghế, cắn vào tai nàng nói, "Nàng cố ý phải không?"

"Phải, thiếp cố ý đó." Nàng đón lấy ánh mắt hắn, nhìn rõ hình bóng mình trong mắt hắn, không một chút hoảng sợ, chỉ có khiêu khích: Người tức giận đi, nổi trận lôi đình đi!

Hắn bỗng bật cười: "Nàng ghen sao?"

Nàng hừ một tiếng rồi cười theo: "Thần thiếp sợ sức khỏe Hoàng thượng chịu không nổi thôi."

"Sức khỏe Trẫm thế nào chẳng phải hôm qua Hoàng hậu đã từng lĩnh giáo rồi sao?"

Nàng đỏ mặt ngoảnh đầu đi, không nhìn hắn nữa.

Hắn quay mặt nàng lại, trong mắt dâng trào sóng đen, giọng khàn đi, "Nàng vẫn để tâm đúng không? Nàng không muốn bên cạnh Trẫm có nữ nhân khác đúng không?"

"Hoàng thượng tự mình đa tình rồi."

"Nàng vẫn yêu Trẫm."

"Hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết cười như mồi đèn ngày xuân, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn hàn mai trong băng giá, gằn từng chữ: "Người cho rằng, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy rồi, thần thiếp còn dám yêu người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Vừa gặp đã yêu

Tháng Ba hoa hạnh nở, đầy thành tơ liễu, mai vàng mưa đỏ.

Một vịnh nước xuân, liễu rủ khắp thành, Gia Luật Ngạn chấp tay đứng ở đầu cầu, người cao dong dong, gió thổi qua tay áo, hần chỉ tùy tiện đứng đó nhưng dường như đã thêm vài phần thanh nhã cho ba chữ "Nguyệt Nha kiều[1]" khắc trên cột đá ở đầu cầu.

[1. Kiều = cây cầu.]

Viên Thừa Liệt vẫn luôn cho rằng nhân vật họa thủy thế này vẫn nên ở trong phòng kín thì hơn. Khổ nỗi vị họa thủy này lại không tự nhận ra điều đó, cứ đôi lúc lại rời Kinh thành du sơn ngoạn thủy khắp nơi, không biết đã làm mê đắm bao nhiêu trái tim, phụ mất bao nhiêu tấm thân tình.

Gia Luật Ngạn nhìn cảnh xuân Giang Nam xung quanh rồi mới bước xuống cầu, nhân nhả nói: "Nghe nói há cáo thủy tinh của Nhất Vĩ từ lâu ở đây rất nổi tiếng, đi ném thử xem."

"Vương gia, thức ăn bên ngoài e là không được sạch sẽ lắm."

Gia Luật Ngạn bỏ ngoài tai, chấp tay bước xuống Nguyệt Nha kiều, men theo con đường đá xanh bên Hoán Hoa khê, tìm được Nhất Vĩ từ lâu mà Tri huyện Tần Chi Ngang nói đến, chọn một vị trí ở gần cửa ngòi xuống.

Từ lâu nằm ngay bên cạnh suối Hoán Hoa, ở cửa là hai gốc thủy liễu, cành rủ xuống đất, lá xanh mơn mớn. Chiếc cầu nhỏ nhỏ, nước reo bên nhà[2], quả nhiên là một nơi thanh nhã yên tĩnh.

[2. Thiên tịnh sa – Thu tứ, thơ Mã Trí Viễn.]

Viên Thừa Liệt gọi tiểu nhị đến hỏi: "Tiệm này có gì ngon?"

Tiểu nhị không ngưng miệng nói: "Bồn tiệm chỉ toàn đồ ngon, không có món nào dở."

Gia Luật Ngạn khẽ mỉm cười, người ở đây cũng thật thú vị.

"Hai xứng há cáo thủy tinh, hai tô cháo."

Rất nhanh, hai xứng há cáo thủy tinh đã được mang lên. Gia Luật Ngạn lấy trong tay áo ra một chiếc hộp bạc, mở hộp rút ra một đôi đũa bạc.

Viên Thừa Liệt nhìn kĩ há cáo này, quả nhiên là vô cùng tinh xảo, không lớn hơn đồng tiền là mấy, trên mỗi cái đều có ba mươi sáu nếp gấp, mỏng đến mức gần như trong suốt, có thể thấy rõ được nước nhân bên trong, nhưng gấp lên lại không rách, cần nhẹ một miếng, nước nhân thơm nhưng không ngán chảy ra, thơm lừng cả miệng.

Hần ném thử một cái, vừa định khen ngon, bỗng đôi đũa trong tay khựng lại, mắt dờ ra. Ngoài cửa có một nam một nữ đi vào, cho dù đã từng gặp nhiều trang tuyệt sắc, nhưng hắn cũng không thể không nói rằng, thiếu nữ trước mặt này thật sự khiến người ta thần thờ.

Nàng mặc một chiếc áo sa mỏng màu ngà, bên dưới là một chiếc Bách điều quần, trong ánh nắng, Bách điều quần kia màu sắc rực rỡ, lấp lánh bắt mắt, nhưng cũng không thể nào ngời sáng bằng gương mặt không thoa chút phấn kia. Nàng ánh chừng độ mười sáu mười bảy tuổi, mắt mày như tranh vẽ, nhan sắc như hoa nở mùa xuân, đặc biệt là đôi mắt kia, thu ba lấp lánh, linh động trong suốt, giống như một đầm nước long lanh, khiến người ta cứ mãi đắm đuối.

Theo phía sau là một thiếu niên trông cũng mi thanh mày tú, chỉ là gương mặt hình như không vui lắm.

Hai người đi ngang qua bàn của Viên Thừa Liệt, ngồi xuống ở bàn đối diện.

Gia Luật Ngạn vô tình ngược mắt, bắt gặp khẽ ngẩn ra. Điều khiến hắn ngạc nhiên không phải là dung mạo xuất sắc của thiếu nữ mà là y phục của nàng. Không ngờ ở một Huyện thành nhỏ bé như vậy cũng có thể thấy được loại y phục hào hoa như Bách điều quần.

Mộ Dung Tuyết vô tình ngược lên, vừa hay chạm phải ánh nhìn của Gia Luật Ngạn, tim bỗng đập nhanh một nhịp. Nàng chưa từng gặp nam nhân nào tiêu sái thanh nhã như vậy, phong thái đẹp đẽ đó thật khiến người ta kinh ngạc. Đặc biệt là đôi mắt như ánh sao nhiếp hồn dưới đôi mày kiếm, khiến nàng nhất thời có hơi ngây ngốc.

Đối với ánh mắt si mê của nữ nhân, Gia Luật Ngạn đã chai lỳ từ lâu, hần lạnh lùng đảo mắt nhìn nàng rồi điềm nhiên quay đầu đi.

Thật là mắt mặt quá, lại để cho một nam nhân làm si mê, Mộ Dung Tuyết sực tỉnh, ôm chặt trái tim đang đập thình thịch, cười với Bùi Giản: "Ngồi đi, đừng ngẩn ra đó như ngon sào vậy."

Bùi Giản từ trên cao nhìn xuống trừng nàng một cái, hung dữ nói: "Minh lùn mà còn dám chê người ta cao."

"Huynh muốn ăn gì?" Đang lúc cầu xin hần, không thể đắc tội, nàng cười lấy lòng, thu ba lấp lánh trong mắt như được hòa một làn nước biếc long lanh.

Bùi Giản liếc mắt, "Mi thịt bò."

"Thật là không biết thương thức..." Mộ Dung Tuyết thâm thở dài, đưa tay lên gọi tiểu nhị vài tiếng: "Bốn tô mì thịt bò."

Một lúc sau, bốn tô mì thịt bò đã được đặt trên bàn đối diện, Viên Thừa Liệt kinh ngạc phát hiện rằng thiếu niên kia để ba tô trước mặt mình. Cầm đũa lên, và vài ba miếng đã ăn hết một tô, rồi lại và vài ba miếng ăn thêm một tô nữa, cuối cùng, một loáng đã càn quét hết ba tô vẫn chưa đủ, còn mặt dày vô sỉ thò đũa vào tô của thiếu nữ kia. Thiếu nữ lại ngoan ngoãn đưa tô mì chỉ mới ăn một nửa cho hắn. Thiếu niên kia cũng thật không khách sáo mà ăn luôn.

Viên Thừa Liệt xưa nay luôn thương hương tiếc ngọc, lòng vô cùng phần nộ.

Buổi sáng Mộ Dung Tuyết thường không ăn mặn, chỉ gấp vài sợi mì đã buông đũa, chờ Bùi Giản com no rượu say sẽ cho mình một câu trả lời vừa ý.

Nhưng Bùi Giản vô lương tâm lại quệt miệng, nghiêm túc nói: "Ta thật sự không thể cười muối, tuy muối là biểu muối của ta, nhưng ta vẫn luôn xem muối là muối muối ruột, muối hiểu không?"

Nàng gật gật đầu: "Muối hiểu."

Bùi Giản liếc mắt, "Muối hiểu con chim ấy."

Mộ Dung Tuyết lại gật gật đầu, vô cùng nghiêm túc đáp: "Chim muối cũng hiểu."

Bùi Giản ghen lời ôm đầu: "Ta thật sự không thể đưa muối trốn đi, cứu cứu sẽ đánh gãy chân ta mất."

"Vậy huynh trơ mắt nhìn muối rơi vào hồ lửa sao?"

"Tuyển tú chưa chắc đã chọn trúng muối mà."

Mộ Dung Tuyết trừng đôi mắt sáng như minh châu, càng nghiêm túc hơn: "Nhất định sẽ chọn trúng muối, muối đẹp thế này kia mà."

Sau lưng truyền đến một tiếng cười thấp kìm nén. Mộ Dung Tuyết đang định dùng mắt phóng dao, nhưng vừa quay đầu thì lại thấy là nam nhân phong tư thanh nhã kia, mặt bất giác ửng hồng.

Nàng quay đầu nhỏ giọng nói: "Huynh lấy muối đi, tất cả của Mộ Dung gia sẽ là của huynh, chúng ta là thân thích, phù sa sẽ không chảy ruộng ngoài."

"Đừng, cứ để chảy hết đi, đừng cho ta."

"Chúng ta là thanh mai trúc mã, đôi trẻ vô tư mà."

"Đừng, ta không thân với muối lắm đâu."

"Huynh xem, huynh nói vậy là khách sáo rồi. Lúc nhỏ đi nhà xí, lần nào cũng là muối đưa giấy cho huynh mà, huynh quên rồi sao?"

Bùi Giản nhảy dựng: "Còn nhắc nữa thì ta sẽ trở mặt với muối đó."

Viên Thừa Liệt đang lắng tai nghe một cách thú vị, bỗng trước mắt xoẹt qua một bóng người, thiếu niên kia vù một cái chui ra ngoài. Tiếp đó, thiếu nữ xách tay nài đuổi theo.

Sáng sớm bên Hoán Hoa khê, liễu như khói nước như mây, bóng dáng thiếu nữ kia như một tia nắng xuân rực rỡ, nhưng tiếc là cảnh xuân hơi hỗn loạn, nàng một tay xách váy, một tay hươ tay nài, không hề có phong độ hét lên: "Bắt trộm! Bắt lấy hắn, hậu tạ mười lượng bạc!"

Viên Thừa Liệt bất giác ngẩn ra, hai người này chẳng phải là biểu huynh muối sao? Sao chớp mắt biểu ca đã thành trộm rồi? Còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng người bên cạnh khẽ động, Gia Luật Ngạn đã đuổi theo. Viên Thừa Liệt cũng vội theo sau.

Hai người đuổi theo thì không sao, nhưng các ám vệ đang ẩn nấp cũng bị kinh động, bao vây hai bên đường.

Mấy khách nhân đang ăn điểm tâm trong Từ lâu cũng chạy ra.

Gia Luật Ngạn và Viên Thừa Liệt đều có võ công, đuổi theo một người đương nhiên rất nhẹ nhàng, phía trước là năm ám vệ chính tề cản đường, phía sau có Gia Luật Ngạn và Viên Thừa Liệt đuổi theo, một trái một phải vô cùng ăn ý cản người lại.

Bùi Giản tức tối tròn mắt, vịn vào một gốc liễu thở dốc.

"Ăn trộm. Đưa lên quan phủ." Viên Thừa Liệt xắn tay áo định đánh người, từ đầu hắn đã không vừa mắt Bùi Giản rồi.

Mộ Dung Tuyết đuổi đến nơi vội nói: "Đừng đưa lên quan."

Gia Luật Ngạn quay đầu nhìn nàng hỏi: "Hắn trộm gì của cô?"

Mộ Dung Tuyết ôm ngực thở dốc, thốt ra hai chữ: "Tình cảm."

Viên Thừa Liệt không nhịn được phì một tiếng. Ngay cả năm ám vệ da mặt cứng đờ cũng co giật mấy cái.

Gia Luật Ngạn bỗng có cảm giác bị người ta trêu chọc, hấn sa sầm sắc mặt, chìa bàn tay thon dài ra, dùng gương mặt vô cùng phong nhã nói ra một câu vô cùng dung tục: "Bạc hậu tạ."

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra nhìn hấn, tim bỗng đập nhanh một nhịp, giống mặt đất bị đông cứng bỗng bị nứt vỡ, từng làn gió xuân ủa vào, nàng dường như nhìn thấy tim mình trong chớp mắt bỗng nhú lên vô số mầm xanh. Bí mật không ai biết này khiến nàng mặt đỏ tim đập.

"Đa tạ hai vị trưởng nghĩa tương trợ, Mộ Dung Tuyết vô cùng cảm kích." Nàng nói lời giữ lấy lời, đưa ra mười lượng bạc. Gò má ửng hồng còn kiều diễm hơn cả hoa hải đường. Viên Thừa Liệt lòng thầm đọc tên nàng, Mộ Dung Tuyết, chỉ cảm thấy vô cùng dịu dàng quyến rũ, rất hợp với sự thanh tú đáng yêu của nàng.

Gia Luật Ngạn không hề khách sáo nhận lấy bạc giao cho Viên Thừa Liệt rồi cười nói: "Không cần khách sáo."

Hấn cười thật đẹp vô cùng, xuân sắc của Giang Nam đều không sánh bằng sóng mắt nhân nhạ của hấn. Nàng bỗng có một cảm giác tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt[3], sự dịu dàng trong lòng bỗng như được khơi dậy, khí thế cuộn cuộn như sóng xuân. Lần đầu tiên trong đời nàng xuất hiện cảm giác tim đập mất khống chế, lẽ nào đây chính là vừa gặp đã yêu? Nàng lấy dũng khí hỏi: "Dám hỏi đại danh của công tử?"

[3. Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt. Đột nhiên quay đầu, người ngay trước mắt.

Thanh Ngọc Án, thơ Tân Khí Tật, Dạ Ngọc Minh Anh dịch.]

Gia Luật Ngạn cười nhạ: "Tại hạ tên Diệp Luật[4]."

[4. Diệp Luật và Gia Luật đồng âm.]

Diệp Luật, Mộ Dung Tuyết thầm đọc cái tên này, chỉ cảm thấy như có một dòng nước mát ngọt ngào chảy trong miệng, thấm vào đến tận tâm can.

"Đa tạ Diệp công tử. Nếu Diệp công tử không chê, Mộ Dung Tuyết muốn kết bằng hữu với Diệp công tử." Nói xong nàng lại hận không thể cắn đứt lưỡi mình đi, a a a, nữ nhân quan trọng nhất là phải giữ kẽ, giữ kẽ.

Gia Luật Ngạn gật đầu: "Vô cùng vinh hạnh, Diệp mỗ thích nhất là kết bằng hữu với người hào phóng như Mộ Dung cô nương đây, hẹn ngày gặp lại."

"Hẹn ngày gặp lại." Mộ Dung Tuyết đỏ mặt từ biệt hấn, vừa đi vừa thầm ảo não, tại sao nàng lại nói hẹn ngày gặp lại chứ, phải hỏi rõ hấn ở đâu để đến nhà bái tạ, sau đó... Nhưng mà nếu chủ động như vậy có khiến hấn xem thường không? Có cho rằng nàng là một nữ nhân lăng lơ lỗ mãng không?

Nhìn theo bóng giai nhân, Viên Thừa Liệt chậm rãi nói: "Vương gia, ngài lấy tiền của cô ấy thật sao? Nếu để người ta biết thân phận của ngài chẳng phải có hơi..." Hai chữ "mất mặt" trôi đến đầu lưỡi lại bị hấn nuốt xuống.

Gia Luật Ngạn nhân nhạ nhìn hấn: "Dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền thì chẳng bao giờ mất mặt hết."

Viên Thừa Liệt: "....."

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khéo quá hóa vụng

Bùi Giản bước lên Nguyệt Nha kiều, sống chết không chịu theo Mộ Dung Tuyết về. Hấn ôm sư tử đá trên đầu khóc lóc nói: "A Tuyết, cứu cứu muốn có một nữ tề[1] ở rề, nhưng Bùi gia chỉ có mình ta là con trai, ta thật không được đâu, cầu xin muội tha cho ta đi. Nếu muội sợ bị chọn trúng thì cứ mau chóng tìm một phu quân là được rồi."

[1. Nữ tề: Con rề.]

"Huynh thấy chết không cứu, thật chẳng trượng nghĩa gì cả." Mộ Dung Tuyết tức giận phồng mang trợn má, thời gian ngắn ngủi đi đâu tìm phu tề[2] thích hợp đây, hơn nữa còn phải là nam nhân cam nguyện ở rề nữa.

[2. Phu tề: Chồng.]

Bùi Giản cười he he nói: "Muội vừa xấu người vừa xấu nết, nhất định không bị chọn đâu, yên tâm đi."

Câu này thật sự rất khiến người ta tức giận, nàng tự cho rằng tuy mình không đủ dịu dàng, nhưng tuyệt đối không phải là loại nữ nhân vừa xấu người vừa xấu nết, bị hấn phi báng như vậy thật sự khiến tự tôn của nàng vô cùng bị tổn hại.

"Huynh đi đi." Nàng giậm chân, quay người tức tối xuống cầu, không quay đầu mà vút lại một câu: "Huynh không lấy muội thì sẽ hối hận cả đời." Nói xong còn hứ một tiếng thật to.

Viên Thừa Liệt và Gia Luật Ngạn vừa hay đi ngang, nghe thấy câu này đều không nhận được mà mỉm cười.

Mộ Dung Tuyết về đến Hồi Xuân y quán, cởi Bách điều quần ra, thay một bộ y phục thường ngày màu xanh. Hôm nay muốn bỏ trốn cùng Bùi Giản, bởi vậy đặc biệt mặc y phục đáng giá nhất, cài trang sức đáng giá nhất của nàng, ngân phiếu cũng đem đầy đủ, nhưng hấn lại sống chết không chịu, còn khiến nàng khi không mất mười lượng bạc, thật khiến người ta ảo não.

Tên Bùi đầu to này, chờ sau này hối hận đến xoắn ruột đi, hứ.

Nàng tiện tay lấy một chiếc khăn trong khung thêu, dùng kéo nhỏ cắt mấy lỗ rồi xé ra làm hai, sau đó lại xé một cái nữa.

Đinh Hương nghe thấy âm thanh này là biết ngay tiểu thư hôm nay tâm trạng không tốt lắm.

Vị đại tiểu thư của Hồi Xuân y quán này có một sở thích kỳ quái, lúc tâm trạng không tốt rất thích xé vải, phát tiết xong rồi thì sau cơn mưa trời lại sáng, quả nhiên, theo tấm khăn bị xé thành nhiều sợi vải mảnh, gương mặt Mộ Dung tiểu thư cũng khôi phục dung nhan yêu kiều như đào lý.

Nha hoàn Bội Lan quen việc thạo đường thu dọn hết sợi vải để làm đế giày.

Đinh Hương lập tức bung lên một chén nước mơ ấm.

Mộ Dung Tuyết chưa từng ăn mì thịt bò vào buổi sáng, lúc này đang cảm thấy miệng hơi ngứa, vừa thấy nước mơ lập tức cười tươi rói.

Uống hết nước mơ, nàng lười nhác vươn vai, giống như một con mèo nhỏ đang ngáp, nhẹ nhàng nói: "Ta đi ngủ bù một giấc đã."

Để chuẩn bị cho chuyến bỏ trốn sáng nay, trời còn chưa sáng nàng đã thức dậy, bốn ba cả buổi, lúc này thật mệt mỏi vô cùng.

Đến lúc dùng cơm trưa Mộ Dung Tuyết mới tỉnh, còn chưa xuống giường đã nghe thấy tiếng bước chân lên lầu.

Đinh Hương thở dốc nói: "Tiểu thư, đại sự không hay rồi."

"Chuyện gì?" Mộ Dung Tuyết ngồi bật dậy, ý nghĩ đầu tiên trong lòng là, có phải chọn trúng ta rồi không.

"Có một nam nhân đến muốn lão gia đi chẩn bệnh, A Thái nói lão gia đi phủ Tô Châu vẫn chưa về, nam nhân đó bèn cuống lên, xem ra là muốn gây chuyện đó."

Mộ Dung Tuyết vội vã xuống lầu bước ra phía trước, Hồi Xuân y quán là một tòa nhà lớn ba gian, phía trước là một hàng sáu cánh cửa thông đến nơi dùng để chẩn bệnh, hai gian phía sau là nơi ở của Mộ Dung gia.

Mộ Dung Lâm là một danh y nổi tiếng gần xa, Hồi Xuân y quán trước nay luôn chật cứng người, rất nhiều bệnh nhân bên ngoài mộ danh mà đến. Bình thường sáu cánh cửa trước mặt luôn đóng đít, nhưng vì đầu tháng này Mộ Dung Lâm được Tri phủ Tô Châu phái người đến mời đi xem bệnh nên thời gian này Hồi Xuân y quán mới hiếm khi được yên tĩnh thế này.

Mộ Dung Tuyết bước chân vào Chẩn y đường, phát hiện tình cảnh trước mắt còn nghiêm trọng hơn Đinh Hương nói nhiều, một thanh niên thân hình cao ráo đang đập một chân lên bụng A Thái, người giúp việc của Chẩn y đường!

Nhãi nhép phương nào dám đến đây làm loạn, Mộ Dung Tuyết tức giận lấy chiếc chày gỗ thuốc trên bàn, vù một tiếng chào hỏi vai nam nhân kia.

Nam nhân dường như có mất sau gáy, xoay tay nắm lấy chày gỗ thuốc của nàng.

Hai người nhìn nhau rồi cùng ngẩn ra.

Viên Thừa Liệt lập tức nhắc chân, mặt đỏ bừng cười khan một tiếng: "Mộ Dung cô nương."

Mộ Dung Tuyết nghi hoặc nhìn hấn: "Huynh đến xem bệnh sao?" Nhìn bộ dạng dồi dào sinh lực này cũng đâu giống đang có bệnh, còn có thể đánh người nữa. Viên Thừa Liệt ngượng ngập nói: "Là Diệp công tử bị bệnh, tiêu chảy."

A Thái bỏ dậy từ dưới đất, phui phui mũi nói: "Vừa rồi nói có vẻ nghiêm trọng lắm, còn tưởng là bệnh sắp chết nữa chứ."

Vừa rồi Viên Thừa Liệt lòng như lửa đốt đi mời đại phu, nhưng Mộ Dung Lâm lại không có nhà, A Thái cũng không buồn ngó ngang đến hấn. Hai người lời qua tiếng lại đã xảy ra xung đột động tay động chân.

Vừa nghe Gia Luật Ngạn bị bệnh, Mộ Dung Tuyết bỗng không kìm được mà thầm hân hoan thích thú, thật quá tốt rồi, đây chẳng phải là thời cơ tốt trời ban để gặp lại hấn sao? Lại nghe là tiêu chảy, nàng càng mừng rỡ hơn. "Ta cùng huynh đi xem thử nhé."

Chút bệnh vặt này nàng vẫn có thể trị, tuy còn kém xa thần y diệu thủ của cha nàng, nhưng cảm mạo phong hàn tiêu chảy thì không thành vấn đề.

Viên Thừa Liệt đương nhiên cầu còn không được, hấn tưởng con gái của thần y chắc y thuật cũng không tệ, nếu biết Mộ Dung Tuyết ngay cả một phần công lực của cha nàng cũng không có, chỉ e sẽ hối hận đến xoắn ruột thôi.

Mộ Dung Tuyết bảo A Thái chuẩn bị hòm thuốc, rồi đưa Bội Lan Đình Hương và A Thái cùng Viên Thừa Liệt ra khỏi Hồi Xuân y quán.

Dọc đường giả vờ trò chuyện, Mộ Dung Tuyết nghe ngóng được Diệp Luật là nhân sĩ Kinh thành, gia cảnh sung túc, còn chưa có thê tử, hơn nữa quan trọng nhất là phụ mẫu đều mất, đây chẳng phải là nhân tuyển ở rể thích hợp vô cùng sao, nàng mừng đến mức lòng sục sôi, dọc đường cười tươi như hoa nỏ, khiến Viên Thừa Liệt nhìn đến hoa cả mắt.

Viên Thừa Liệt đưa mấy người đến ngoài một tòa nhà, Mộ Dung Tuyết bỗng thấy quen thuộc một cách kỳ lạ, nghĩ lại thì thấy đây chẳng phải là một tòa nhà riêng của Huyện lệnh Tần Chi Ngang sao? Tiểu viện này gọi là Cúc viên, mỗi năm vào thu ông đều mời phụ thân Mộ Dung Lâm của nàng đến thưởng cúc. Lẽ nào Diệp Luật là thân thích hay bằng hữu của Tần Chi Ngang?

Mang nghi hoặc bước vào, Viên Thừa Liệt đưa Mộ Dung Tuyết đến căn phòng phía sau, ở cửa có hai thanh niên đang canh giữ, dáng vẻ đều rất khôi ngô, lẽ nào là thị vệ của hấn? Xem ra hấn đích thực là một công tử thể gia xuất thân rất tốt.

Mộ Dung Tuyết để A Thái và Bội Lan ở bên ngoài, chỉ đưa Đình Hương vào trong.

Gia Luật Ngạn nửa dựa trên chiếc sập trước cửa sổ, tay cầm một cuốn sách, xuân quang phiêu dật, người tựa trong tranh. Đôi mày anh tuấn thần khí kia, chiếc cằm hoàn mỹ kia, còn có ngón tay thon dài trắng trẻo kia, không điểm nào không lộ ra thần vận phong lưu khiến người ta xao động.

Nàng vừa kích động vừa hưng phấn, còn có chút bất an và xấu hổ, đứng chờ người trước cửa nhìn hấn, tim lại không kiềm được mà đập thình thịch.

Viên Thừa Liệt cười hi hi nói: "Công tử, đại phu đến rồi."

Gia Luật Ngạn ngược mắt lên khẽ ngăn ra: "Sao lại là cô?"

"Cha tôi đi phủ Tô Châu rồi, bệnh tiêu chảy vặt này tôi biết trị." Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, chỉ vào hòm thuốc trên vai Đình Hương, bày ra bộ dạng tràn đầy tự tin.

Gia Luật Ngạn nhú mày, lòng nói thì ra cô ấy là con gái của Mộ Dung Lâm, chả trách ăn mặc hào nhoáng như vậy, Mộ Dung Lâm kia là danh y nổi danh gần xa, phỉ chần bệnh đất đỏ kinh người, gia cảnh vô cùng sung túc, ngay cả Huyện lệnh cũng rất thân thiết với ông ta.

"Cô cũng biết y thuật sao?"

Mộ Dung Tuyết chu miệng, có hơi bất mãn với sự nghi ngờ của hấn, "Năm tuổi tôi đã có thể nhận biết được hơn hai mươi loại dược thảo rồi đó. Công tử chưa từng nghe nói đến từ Gia học uyên nguyên[3] sao?"

[3. Dòng dõi học nghiệp uyên thâm.]

Đình Hương thầm nói, nhưng đến nay tiểu thư cô cũng chỉ miễn cưỡng nhận biết được năm mươi loại thôi mà, từ "Gia học uyên nguyên" này không thể vơ đũa cả nắm như vậy đâu.

Mộ Dung Tuyết bước đến bên sập của Gia Luật Ngạn, không mời mà tự ngồi xuống, bày ra bộ dạng thần y nói: "Đưa tay cho tôi."

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, ngập ngừng trong chốc lát rồi mới chìa tay ra.

Mộ Dung Tuyết đặt tay ngọc thon thon lên, còn chưa bắt được mạch hấn thì tim nàng đã đập loạn.

Tay hấn thật đẹp quá, thon dài trắng trẻo nhưng không hề thấy yếu đuối, lòng bàn tay còn hơi chai, lẽ nào hấn biết võ công? Nàng lập tức liên tưởng đến dáng vẻ khi hấn múa kiếm, mấn đường hoa say ba ngàn khách, nhất kiếm sương hàn bốn mươi châu[4], thật phong lưu phóng khoáng đường nào.

[4. Hoa túy tam thiên khách: Mấn đường hoa bí tam thiên khách, nhất kiếm sương hàn tứ thập châu.]

"Mộ Dung cô nương, cô bắt mạch mất bao lâu?" Gia Luật Ngạn nhân nhặt hỏi một câu. Nàng đang chìm đắm trong ảo tưởng, bị giọng nói đột ngột của hấn làm giật mình, lập tức chột dạ đỏ mặt.

Nàng nghiêm mặt nói: "Thề lưỡi ra đi."

Hấn qua quýt thề lưỡi ra.

Nàng nhìn đầu lưỡi hấn, lòng lại giật thót, giống như đã bị hấn cách không liếm một cái, trên má bỗng có cảm giác tê tê mềm mềm, thôi rồi, trúng mả churóng của hấn rồi. Nàng vội vã tránh ánh nhìn của hấn, nếu không dáng vẻ thần y vất vả dựng lên này sẽ bị ánh mắt của hấn xô đổ hết.

"Công tử đã ăn gì?"

"Há cáo thủy tinh." Mấy ngày trước hẳn đều ăn trong Cúc viên, chưa từng có vấn đề gì, chỉ có há cáo thủy tinh ăn sáng nay là đáng ngờ nhất.

"Ăn bao nhiêu?"

"Một xừng."

Mộ Dung Tuyết phì cười, "Vậy chắc chiều nay Diệp công tử mệt lắm."

Sắc mặt Gia Luật Ngạn khẽ sầm xuống. Viên Thừa Liệt bất giác toát mồ hôi lạnh, cô nương sao lại dám cười nhạo Vương gia nhà chúng tôi vậy.

Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không cảm thấy lời nói đùa của mình có chỗ nào không thỏa mà tiếp tục nói: "Há cáo thủy tinh kia làm từ da lợn đông và gạch cua, bình thường bụng công tử yếu ớt, mới đến đây không hợp thủy thổ, khiến bụng không quen nên mới như vậy."

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nói: "Sao cô biết bụng ta yếu ớt?"

Từ "Yếu ớt" này dùng cho một nam nhân như hắn khiến hắn rất không vui. Bình thường hắn không thích nhất chính là người khác vì dung mạo hơn người của hắn mà nhìn bằng con mắt khác, Mộ Dung Tuyết đã vô tình phạm vào đại kỵ của hắn.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc đáp: "Đương nhiên là thông qua bắt mạch chẩn đoán mà biết." Đoán cũng đoán ra được mà, Viên Thừa Liệt nhà người ta thì chẳng có vấn đề gì hết, chỉ mỗi công tử tiêu chảy, đương nhiên là thường ngày ăn uống tì mĩ quá mức, bụng dạ yếu ớt, không chịu được dầu mỡ mà ra.

Gia Luật Ngạn còn muốn nói, đột nhiên bụng lại quặn đau, lập tức đứng dậy ra khỏi phòng. Đi nhà xí trước mặt giai nhân, thật sự vô cùng quần bách, nhưng cũng đâu còn cách nào, những chuyện này đâu thể nhịn được. Ra khỏi nhà xí, hắn đảo một vòng trong bụi cứt để bay bớt mùi, lúc này mới nghiêm mặt trở về phòng. Thật vô cùng mất mặt.

Mộ Dung Tuyết chu đáo nói: "Nhà tôi sắc thuốc tiện hơn, chút nữa sắc thuốc xong ta sẽ cho A Thái mang đến." Nói xong lục trong hòm thuốc ra một bình thuốc viên và một hộp thuốc cao đưa cho hắn, ngăn gọn hàm súc dặn dò: "Cái này để uống, cái này để bôi."

Bôi? Gia Luật Ngạn nhú mày, nhất thời chưa phản ứng lại được.

Viên Thừa Liệt hỏi thay chủ nhân: "Bôi ở đâu?"

Mộ Dung Tuyết không đáp, mặt đỏ bừng, cười ngọt ngào nói: "Công tử dưỡng bệnh đi, ngày mai tôi lại đến." Nói xong bèn đưa Đinh Hương đi.

Gia Luật Ngạn thấy sắc mặt nàng, lúc này mới hiểu ra, sắc mặt lập tức cứng lại, ánh mắt sầm xuống.

Viên Thừa Liệt chậm hiểu, vẫn đuổi theo hỏi: "Bôi ở đâu?"

Đinh Hương giậm chân, nghiêng răng nói: "Đau chỗ nào thì bôi chỗ đó."

Lúc này Viên Thừa Liệt mới hiểu ra, muốn cười nhưng không dám cười, nhin đến run người.

Tiền Mộ Dung Tuyết đi, Viên Thừa Liệt ngoài cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Chiêu Dương vương trầm mặt, bóp một tiếng đập cuốn sách trong tay lên chiếc bàn nhỏ trên sập, cảm giật giật.

Viên Thừa Liệt vô cùng đồng tình, Vương gia phong thần lỗi lạc từng này tuổi rồi, chưa bao giờ mất mặt trước nữ nhân như vậy, lúc này không nghĩ cũng biết trong lòng đang bức bối dường nào...

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Túy ông chi ý [1]

[1. Túy ông say chẳng phải vì rượu. Ý tứ không nằm ở mặt này mà nằm ở mặt khác.]

Rời khỏi Cúc viên, Mộ Dung Tuyết lập tức hỏi: "Đinh Hương, vừa rồi dáng vẻ của ta có phải rất có phong phạm danh y không?"

"Đương nhiên rồi."

Mộ Dung Tuyết cắn môi, không chắc chắn hỏi Bội Lan, "Nghe nói nam nhân rất không thích nữ nhân quá giỏi giang, Bội Lan, muội nói vừa rồi có phải

biểu hiện của ta hơi quá giỏi giang rồi không?"

"Không, tiểu thư biểu hiện vừa đẹp."

Hai quân sư một trái một phải cổ vũ cho nàng, khiến nàng tràn đầy tự tin, trong phút chốc lấy lại toàn bộ tinh thần.

Bước lên Nguyệt Nha kiều, nước dưới Hoán Hoa khe róc rách chảy qua, gió thổi nhàn nhạt đương liễu đương đưa, lòng nàng như say như mê.

Hắn không chỉ đẹp mà cũng rất giữ lễ, cho dù ngồi gần như vậy cũng không hề vì sắc đẹp của nàng mà nhìn nàng thêm vài lần, cho thấy hắn không phải là nam nhân háo sắc. Tuy nàng tự phụ mình xinh đẹp, nhưng cũng không hi vọng nam nhân thích mình chỉ vì gương mặt này thôi, nàng càng hi vọng nam nhân đó yêu nội tâm của nàng hơn.

Nàng cảm thấy Gia Luật Ngạn không phải là một nam nhân phù phiếm, hắn rất có giáo dục, khí vũ bất phàm, nếu như cô vạch lá tìm sâu, tìm một chút khuyết điểm, thì đó là hắn có hơi yếu tiền, hôm đó giúp nàng đuổi theo Bùi Giản, hắn đòi nàng mười lượng bạc. Nhưng mà "Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo[2]", hắn lấy một cách đường đường chính chính, lại càng thể hiện sự lỗi lạc. Dù sao thì nàng cũng có tiền, chi cần là người nàng thích, đừng nói là dốc hết gia sản, cho dù là tất cả của nàng thì nàng cũng cho đi được. Tiền tài vốn là vật ngoài thân, nàng chưa từng xem trọng.

[2. Quân tử chi lấy tài vật chính đáng, không lấy tài vật bất nghĩa.]

Nàng tràn đầy vui sướng trở về y quán, chính tay bốc thuốc, rồi lại chính tay sắc thuốc. A Thái và Bội Lan giành làm nhưng nàng không chịu, cứ phải đích thân làm bằng được. Xưa nay nàng quen được chiều chuộng, lúc sắc thuốc bị khói hun cháy nước mắt, nhưng thích một người, cho dù khổ cực vẫn thấy ngọt ngào.

Nửa canh giờ sau, A Thái xách ấm thuốc, mang theo dặn dò ân cần của nàng đưa đến Cúc viên.

Sau khi Viên Thừa Liệt ném thư mới bung lên cho Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn lưỡng lự trong chốc lát mới miễn cưỡng uống.

Viên Thừa Liệt lại đổ trong bình ra bảy viên thuốc, cười giả lả nói: "Vương gia, Mộ Dung cô nương sợ Vương gia tiêu chảy mất nước, đặc biệt dặn dò phải uống bảy viên thuốc này."

Gia Luật Ngạn hừ một tiếng, "Đề đó đi."

Coi bộ không định uống rồi. Viên Thừa Liệt cũng không còn cách nào. Vị chủ nhân này thường ngày đối với chuyện ăn uống vô cùng kén chọn, có thể sáng khoái uống hết một chén thuốc đã quý hóa lắm rồi.

Nếu Mộ Dung Tuyết không phải là con gái của thần y Mộ Dung Lâm, bất luận thế nào Gia Luật Ngạn cũng không uống thuốc do nàng kê. Vốn không hi vọng gì vào y thuật của nàng, nào ngờ hiệu quả lại tốt bất ngờ, đến nửa đêm đã không còn tiêu chảy nữa.

Mộ Dung Tuyết mới sáng sớm đã thức dậy nấu một nồi cháo nhỏ, đặt trong một chiếc hộp tinh tế, đích thân đưa đến Cúc viên. Người đang bệnh cần nhất chính là quan tâm chu đáo, huống hồ hắn lại xa quê đến đây nên càng cần sự quan tâm này hơn. Dọc đường nàng cứ suy tính thiệt hơn, vừa mong thuốc đến bệnh đi, để hắn có thể bình phục ngay lập tức, vừa mong hắn bệnh thêm mấy ngày, để mình có thêm cơ hội tiếp cận hắn.

Phân vân suốt dọc đường đến Cúc viên, gặp được Viên Thừa Liệt nàng bèn hỏi: "Diệp đại ca đỡ chút nào chưa?"

"Đã khỏi rồi, đa tạ Mộ Dung cô nương."

"Không cần đâu." Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, "Tôi đã chính tay nấu cháo mang đến, để Diệp đại ca ăn cho nhẹ bụng."

"Vậy còn gì bằng nữa." Viên Thừa Liệt đưa nàng vào phòng, lòng nghĩ, thật là một cô nương lương thiện chu đáo dịu dàng đáng yêu. Mộ Dung Tuyết cũng tự cho rằng là vậy, bởi vậy dọc đường đến đây đã tưởng tượng rằng Gia Luật Ngạn nhìn thấy mình sẽ nở nụ cười dịu dàng cảm kích, thậm chí ánh mắt còn chan chứa tình cảm, nào ngờ khi nàng vào phòng, gương mặt nàng nhìn thấy còn lạnh lùng hơn cả lần đầu gặp gỡ.

Đương nhiên, nàng vốn không biết hộp thuốc cao "chu đáo tỉ mỉ quan tâm chăm sóc" hôm qua đã khiến Chiêu Dương vương bực bội dường nào. Nàng vốn có ý tốt, chỉ tiếc hiểu biết về nam nhân quá ít, cũng vốn không lý giải được rằng trên thế gian còn có một loại nam nhân như vậy, tha chịu khổ đến chết cũng phải giữ thể diện.

"Đây là cháo do chính tay tôi nấu." Mộ Dung Tuyết cười dịu dàng đưa hộp thức ăn lên, Gia Luật Ngạn lại không hề có ý đón nhận, nhàn nhạt nói: "Đa tạ Mộ Dung cô nương, xin hỏi phí chẩn bệnh hôm qua là bao nhiêu?"

Thái độ lạnh nhạt chuyện công làm theo phép công của Gia Luật Ngạn khiến Mộ Dung Tuyết hơi tổn thương. Lòng nàng tưởng đây là một giai thoại phong lưu mỹ nhân cứu anh hùng, sau đó anh hùng lấy thân báo đáp, nào ngờ diễn biến của sự tình lại hoàn toàn khác xa tưởng tượng của nàng.

"Diệp đại ca không cần khách sáo." Để thân mật hơn, nàng tự ý đổi "Công tử" thành "Đại ca".

Không ngờ Gia Luật Ngạn lại vô cùng xa cách nói: "Y quán xem bệnh lý nào lại không thu phí, Thừa Liệt, lấy bạc cho Mộ Dung cô nương."

Mộ Dung Tuyết thấy hấn làm thật, bèn thu lại nụ cười hỏi: "Công tử thật sự muốn trả phí sao?"

"Đương nhiên."

Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc nói: "Phí là ba vạn lượng."

"Ba vạn?" Gia Luật Ngạn gấp chiếc quạt trong tay lại, sau đó cười cười.

Viên Thừa Liệt thầm kêu không hay, tính tình của Gia Luật Ngạn hấn rõ hơn ai hết, thông thường trước khi nổi nóng đều cười cười như vậy.

"Tại sao lại đắt như vậy?" Gia Luật Ngạn nhướn mắt, nhìn thiếu nữ kiều diễm như hoa trước mặt, lòng thầm cười lạnh, bốn vương tử tuổi này rồi nhưng chưa từng bị ai lừa phỉnh hết, cô thật là to gan.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc hỏi: "Diệp đại ca có biết Tam bảo của huyện Nghi không?"

Đinh Hương và Bội Lan đều ngẩn ra, hai người đều là người bản địa, sao chưa từng nghe đến Tam bảo của huyện Nghi gì hết vậy?

Gia Luật Ngạn vỗ vỗ chiếc quạt trong lòng bàn tay: "Mong được nghe rõ."

"Một là há cảo thủy tinh của Nhất Vị tửu lâu, mỹ vị tuyệt luân. Hai là thần y Mộ Dung Lâm, diệu thủ hồi xuân, ba là cô nương của huyện Nghi, nghi thất nghi gia[3]."

[3. Lời chúc khi kết hôn, ý chỉ gia đình hòa thuận.]

Thần y là cô nương huyện Nghi của Hồi Xuân y quán, Bội Lan và Đinh Hương nhìn nhau, biểu lộ sự tán đồng với tổng kết của Mộ Dung Tuyết. Nhưng chuyện này có liên quan gì đến ba vạn phí chẩn bệnh đâu?

Gia Luật Ngạn cũng có nghi vấn như vậy.

Tiếp đó, cái miệng nhỏ như hoa hải đường của Mộ Dung Tuyết giòn giã nói một hồi những lời ngoài sức tưởng tượng.

"Công tử ăn há cảo thủy tinh của Nhất Vị tửu lâu, được cô nương của huyện Nghi chẩn trị, còn tôi, vừa hay là đại phu của Hồi Xuân y quán. Vì là Tam bảo của huyện Nghi nên phí chẩn bệnh của công tử giá ba vạn lượng." Nàng không ngưng miệng nói xong, tự mình cũng vô cùng bội phục sự linh hoạt ứng biến của mình.

Đinh Hương càng bội phục hơn: Tiểu thư, cô thật biết ăn ốc nói mò không màng lý lẽ, không hổ là con gái ruột của lão gia, bản lĩnh kẻ giả trên trời này đúng là hậu sinh khả úy.

Gia Luật Ngạn nhàn nhã phe phẩy chiếc quạt nói: "Rất tiếc, ta không có ba vạn lượng bạc." Bộ dạng qua quýt, vân đạm phong khinh[4] của hấn hoàn toàn không giống như hấn đang thiếu người ta ba vạn lượng mà lại giống như có người thiếu hấn ba vạn lượng hơn.

[4. Vân đạm phong khinh: đạm bạc như mây, điềm nhiên như gió.]

Mộ Dung Tuyết chính là chờ câu này, lập tức hí mắt cười nhìn hấn: "Chỉ cần huynh đồng ý một chuyện thì tôi không lấy xu nào."

"Chuyện gì?" Gia Luật Ngạn trên mặt mỉm cười, nhưng lòng lại đang mài dao, nhìn khắp triều đình, ngoài đương kim Thánh thượng, không ai dám uy hiếp hấn.

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: "Mời Diệp đại ca và Viên đại ca trưa mai đến Y quán ăn một bữa cơm."

"Nếu ta không đi thì sao?"

"Nếu Diệp đại ca không đến." Mộ Dung Tuyết cắn đôi môi đào, lòng quyết tâm vứt chuyện giữ kẻ lại đằng sau, không biết ngưng nói: "Huynh không đến thì sẽ hối hận cả đời." Nói xong, nàng nhân lúc cái nóng trên mặt còn chưa khiến má đỏ lên, nhanh chóng chuồn đi.

Câu này nghe hơi quen tai, Gia Luật Ngạn bỗng nhớ lại lúc trên Nguyệt Nha kiều, nàng cũng từng nói với Bùi Giản một câu tương tự, sắc mặt bỗng sầm xuống. Nàng coi hấn là cái gì?

Mộ Dung Tuyết mời ăn cơm, Viên Thừa Liệt vô cùng muốn đi, nhưng nếu Gia Luật Ngạn không đi thì hấn cũng không thể đơn độc đến chỗ hẹn, vậy là hấn ân cần hỏi: "Ngày mai Vương gia có đi không?" Trong Kinh thành người mời Chiêu Dương vương ăn cơm đông như biển, xưa nay hấn không dễ đến nhà, để tránh truyền đến tai Hoàng đế rồi nảy sinh nghi kỵ.

"Đi, tại sao không đi." Gia Luật Ngạn cười cười, nhưng trong mắt không chút ấm áp.

Viên Thừa Liệt theo Gia Luật Ngạn mười mấy năm, vừa nhìn là biết hấn đã nổi giận, nhưng lại không đoán được tại sao hấn giận. Một giai nhân xinh đẹp đáng yêu như vậy mời ăn cơm, rõ ràng là một chuyện phong nhã, tại sao hấn lại không vui?

Trưa hôm sau, Gia Luật Ngạn đưa Viên Thừa Liệt đến Hồi Xuân y quán.

A Thái vừa thấy bèn vội đưa hai người vào trong.

Đình thự của Mộ Dung gia là một đình viện theo phong cách Giang Nam điển hình, tường trắng ngói xanh, lảnh lãng gấp khúc, trong vườn trồng đủ các loại hoa cỏ.

Đình Hương đã chờ ở cửa từ sớm, thấy Gia Luật Ngạn bèn dẫn hắn ra phía sau.

Nội đình càng yên tĩnh hơn, mấy gốc hoa lê nở rộ trên cành như những bông tuyết.

Một khúc "Cao sơn lưu thủy" réo rắt bay ra từ đình viện vắng lặng thoang thoang hương đưa, trong ánh nắng xuân, thiếu nữ một thân bạch y ngồi bên cửa sổ gảy đàn, ánh nắng nghiêng nghiêng, đẹp như tranh vẽ.

"Tiểu thư, Diệp công tử đến rồi."

Tiếng đàn chợt dừng, Mộ Dung Tuyết yêu điệu đứng dậy đưa mắt cười.

Dường như khoảnh khắc tươi thắm nhất của tuổi mười sáu này chính là vì hắn mà đẹp dễ như vậy.

Gia Luật Ngạn khẽ nhủ thầm, có lẽ là cảnh xuân quá rực rỡ, tâm thần hắn bỗng hỗn loạn trong chốc lát.

Nàng mặc một bộ y phục trắng phiêu dật thanh nhã, váy dài tay rộng, càng khiến thân hình thêm yếu kiều thướt tha, thon thả duyên dáng, eo thắt một sợi dây làm từ mã não đỏ, mỗi hạt đều tròn bóng như châu ngọc, màu sắc tươi sáng, ở giữa nạm một miếng bạch ngọc hình khuyên, khắc hình hoa tịnh đế. Hai màu trắng đỏ tôn lên vẻ đầy đặn mượt mà, rực rỡ động lòng, yêu điệu như một đóa sen ngọc trắng.

"Mời Diệp đại ca vào trong." Mộ Dung Tuyết ra cửa nghênh đón, trong lúc hành động, một mùi hương ngọt ngào tươi mát nhẹ nhàng theo gió bay đến.

Gia Luật Ngạn bước qua bức cửa, chỉ thấy trong sảnh thanh nhã sạch sẽ, ở giữa treo một bức "Giang tuyết độc điều đồ[5]". Giàn hoa bên cạnh trồng Hải đường và Phất thủ, vô cùng tươi tốt.

[5. Tranh một mình cá trên sông băng.]

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: "Com đã chuẩn bị xong rồi, mời Diệp đại ca và Viên đại ca cùng ngồi."

Gia Luật Ngạn đảo mắt, lúc này mới thấy trên chiếc bàn từ đàn trong sảnh đã bày đầy thức ăn, dùng một loạt nắp cùng màu trắng đẩy lại. Mộ Dung Tuyết phẩy tay, hai tiểu nha hoàn Bạch Chỉ, Phù Dung lập tức bưng lò lửa dưới bàn đi, Đình Hương, Bội Lan đồng loạt mở nắp các đĩa thức ăn trên bàn ra, mười hai món ăn màu sắc rực rỡ lập tức đập vào mắt.

Gia Luật Ngạn com ngon áo đẹp đã hai mươi bốn năm, từng thấy vô số sơn hào hải vị, nhưng mấy món ăn trước mặt lại độc đáo một cách bất ngờ, khiến mắt hắn sáng lên. Mùi vị thế nào thì không biết, nhưng chữ "Sắc" đầu tiên trong "Sắc Hương Vị" thì đã đạt đến đỉnh cao.

Mỗi một món ăn đều chú trọng đến việc phối màu, chỉ có món củ sen trắng là không có phụ liệu, nhưng lại cất công bày biện, trên chiếc đĩa sứ màu xanh điểm xuyết mấy lá cỏ đồng tiền, còn có một đóa sen, giống như một bức tranh phong cảnh hồ sen thu nhỏ.

Mộ Dung Tuyết nhìn tác phẩm đắc ý của mình, lòng đầy kỳ vọng nói: "Mời Diệp đại ca nếm thử món ăn chính tay tôi làm."

"Chính tay cô làm?" Gia Luật Ngạn vô cùng bất ngờ, nhìn nàng từ trên xuống dưới, bộ dạng yếu kiều thướt tha, y phục không nhuộm bụi trần này, có thể nào cũng không thấy liên quan gì với nhà bếp.

"Phải, không tin huynh hỏi Đình Hương Bội Lan đi." Mộ Dung Tuyết cố gắng cười khiêm tốn một chút, khổ nỗi mười sáu năm nay, Mộ Dung Lâm nâng niu nàng như trứng mỏng, hận không thể khen con mình như tiên nữ trên trời, trong mắt ông, không ai thông minh xinh đẹp bằng con gái mình, Mộ Dung Tuyết từ nhỏ đã nghe tán dương quen tai, ngay cả trong từng sợi tóc cũng tràn đầy tự tin, muốn nàng cười ôn tồn khiêm tốn thật sự quá khó.

Tóm lại, nụ cười của nàng tự tin đến mức khiến người ta không nhìn được mà đã kích.

Bất hạnh thay, vị trước mặt nàng đây, học nhiều hiểu rộng, tính tình kén chọn, lại còn là một người thích đá kích người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vương bà bán dưa [1]

[1. Vương bà bán dưa, tự bán tự khen. Ý nói mèo khen mèo dài đuôi.]

Mộ Dung Tuyết cười nhẹ nhàng đưa một đôi dưa nga voi trắng men cho Gia Luật Ngạn, nhưng hắn không nhận mà lấy trong tay áo ra đôi dưa bạc bắt ly thân.

Nụ cười của Mộ Dung Tuyết cứng lại, trong lòng nàng dưa bạc là công cụ để thử độc, lẽ nào hắn sợ nàng hạ độc? Nhưng trong mắt tình nhân có Tây Thi[2], chút không vui nhỏ chỉ thoáng qua trong lòng. Nàng lập tức thuyết phục mình rằng, lòng đề phòng của hắn nặng cho thấy hắn chín chắn trầm ổn, đây là ưu điểm.

[2. Chỉ cần thích thì tất cả đều là tốt đẹp.]

Nàng nhìn sững hắn, lòng tán dương, ngay cả tư thế ăn uống cũng đẹp thế này, chỉ có nam nhân phong nhã như vậy mới xứng với các món ăn phong nhã đẹp đẽ của nàng.

Gia Luật Ngạn không hề khách sáo thử hết mười hai món ăn rồi buông dưa, chỉ đơn giản nói một câu: "Cũng tạm."

Hai chữ này thật sự khác biệt quá xa với kỳ vọng trong lòng Mộ Dung Tuyết, nhất thời nàng thất vọng uất ức đến mức không giữ nổi nụ cười.

Để chuẩn bị bàn thức ăn này, từ tối qua nàng đã bắt đầu thiết kế thực đơn, sáng sớm đã dậy chuẩn bị, bận rộn cả một buổi sáng mới làm xong mười hai món này. Sau đó lại vội vã tắm nước thơm, thay y phục mới vừa được xông hương lan, để tránh mình mấy có mùi dầu khói, bận rộn như đánh trận chỉ để có được một lời khen của hắn, khiến hắn kinh ngạc. Nhưng hắn chỉ nói một câu "Cũng tạm".

Viên Thừa Liệt nhìn thấy gương mặt thất vọng của Mộ Dung Tuyết, thật sự không đành, hận không thể vạch trần thân phận của Gia Luật Ngạn. Không phải cô nương nấu không ngon mà thật ra là vị này từ khi sinh ra đến nay, có ngày nào không com ngon áo đẹp đầu, người ăn chán son hào hải vị rồi thì một câu "Cũng tạm" đã là đánh giá khá lắm rồi.

Hắn thương hương tiếc ngọc vội vã tặng bóc: "Quá ngon rồi, Viên mẫu chưa từng được ăn món nào ngon đến vậy."

Vừa dứt lời, một ánh mắt quét qua, Gia Luật Ngạn nhìn hắn đầy thâm ý, sao, thức ăn của Vương phủ người thấy không ngon à? Viên Thừa Liệt cúi đầu, lặng lẽ nuốt xuống những lời khen mình không dễ gì mới nghĩ ra.

Gia Luật Ngạn tuy đánh giá không cao nhưng lại ăn không ít. Mộ Dung Tuyết thấy chén com trên châu trước mặt hắn sạch trơn, bèn không nhịn được mà thầm vui mừng, lập tức chính tay bới cho hắn một chén nữa. Điều này cho thấy tài nghệ của nàng cũng khá lắm, vậy nên lòng tự tin lại lập tức tràn đầy.

Ăn com xong, Bạch Chi và Phù Dung dọn dẹp hết chén đĩa trên bàn, Bội Lan và Đinh Hương bưng trà bạc hà cho mọi người súc miệng. Lúc này, nắng chiều ấm áp đang chiếu vào trong sảnh, trong lư hương từ kim tòa ra mùi hoa lan thanh nhã.

Mộ Dung Tuyết rửa tay, quay đầu nhẹ nhàng nói: "Tôi nấu trà cho Diệp đại ca nhé."

Gia Luật Ngạn lộ ra biểu hiện thoáng ngạc nhiên: "Cô biết nấu trà?"

Mộ Dung Tuyết lập tức lộ ra nụ cười mỉm "Đương nhiên rồi", thứ nàng không thiếu nhất chính là tự tin. Tuy tài nấu bếp không thể khiến hắn ngợi khen, vậy thì thay một hạng mục khác để hắn kinh ngạc. Dù sao nàng cũng biết nhiều thứ lắm, tự hỏi không thua kém gì các đại gia khuê tú trong Kinh thành. Nàng biết hắn từ Kinh thành đến, bởi vậy "bữa com Túy ông say chẳng phải vì rượu" này đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, chỉ để hắn nhìn nàng bằng con mắt khác, không xem thường cô nương huyện thành này.

Đinh Hương và Bội Lan bưng dụng cụ nấu trà lên đặt trên bàn tử đàn.

Mộ Dung Tuyết rửa tay, đầu tiên nàng lấy bánh trà ra nướng trên chiếc lò hai quai.

Huyện Nghi tuy là một huyện thành nhỏ, nhưng Mộ Dung Lâm hành y bốn phương, học nhiều hiểu rộng, lại yêu thương con gái độc nhất như châu như ngọc, Mộ Dung Tuyết muốn học thứ gì Mộ Dung Lâm chưa từng ngăn cản, cho dù là muốn học cưỡi ngựa cũng lập tức mời người dạy. Mộ Dung Tuyết tư chất thông tuệ, những thứ muốn học vừa học đã biết, chỉ không thích mỗi nữ công.

Nấu trà đối với nàng chẳng qua chỉ là chuyện vặt.

Gia Luật Ngạn không hề vì Mộ Dung Tuyết nấu ăn ngon mà kỳ vọng gì ở trà kỹ của nàng, có lúc có thể nấu một ấm trà ngon còn khó hơn nấu được một mâm thức ăn ngon, bởi vậy hắn nhàn nhã phe phẩy quạt, ung dung chờ nàng xâu mặt. Nhưng nhìn một thoáng hắn bèn thu quạt, ánh mắt không kim được mà rơi trên cổ tay, trên ngón tay thon thon như ngọc của Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lúc nấu trà nhất cử nhất động đều tự nhiên toát ra một phong thái thanh nhã, đoan trang thanh tao hơn thường ngày mấy phần, càng xinh đẹp động lòng hơn. Sở dĩ nàng nấu trà cho Gia Luật Ngạn uống vì cảm thấy nấu trà có thể thể hiện phẩm vị và tư thế đẹp nhất của một nữ nhân.

Nhất định phải thể hiện bản thân một cách hoàn mỹ nhất trong thời gian ngắn nhất, để hắn động lòng với mình một cách nhanh nhất, đây chính là kỳ vọng của nàng, nàng chỉ muốn tìm một lang quân như ý, cùng mình rửa long đầu bạc. Nàng không muốn bị chọn vào cung, trở thành công cụ sinh con của lão Hoàng đế năm nay đã sáu mươi hai tuổi, sau đó cả đời bị giam trong chiếc lồng son son thép vàng mãi mãi không được siêu sinh.

Nàng bỏ bánh trà đã nướng vào cối nghiền thành bột trà, rồi lại bỏ vào lưới cẩn thận sàng lọc, đun sôi nước suối bảo A Thái lên núi lấy về từ sớm, bỏ vào một lượng muối thích hợp, lúc nước sôi lần thứ hai, múc một vại nước sôi để vào trong chén, dùng đũa trúc khuấy nước, đổ bột trà vào theo dòng xoáy, nấu đến khi nước sôi lần thứ ba, lúc này mới đổ vại nước đã chuẩn bị vào trong, giữ tinh hoa của trà trên mặt nước, lúc này mới coi như nấu xong.

Đổ nước trà vào trong một chiếc chung tráng men lá sen hai quai, nàng hai tay bưng cho Gia Luật Ngạn, tràn đầy tự tin cười ngọt ngào: "Diệp đại ca ném thử đi." Sau đó lại rót một chung bưng cho Viên Thừa Liệt.

Viên Thừa Liệt thụ sủng nhược kinh[3]: "Đa tạ."

[3. Được sủng ái mà lo sợ.]

Mộ Dung Tuyết lại cười ngọt ngào, tràn đầy kỳ vọng nhìn Gia Luật Ngạn, hấn cụp mắt, độ cong của đôi mắt dưới đôi mày anh tuấn thật quá đẹp, khẽ nhướng lên như một tia nắng xuân lướt ngang lá cỏ.

Đáng tiếc là đến khi hấn ngược mắt, nghênh đón ánh mắt chờ đợi nhiệt tình của nàng vẫn chỉ là một câu "Cũng tạm" không mặn không nhạt.

Viên Thừa Liệt có bài học vừa rồi, không dám tùy tiện khen ngợi trà nghệ của Mộ Dung Tuyết nữa, nhưng bình tâm nghĩ lại thì thật sự rất ngon.

Mộ Dung Tuyết biết hôm nay mình đã gặp phải chúa kén chọn. Nữ công thì nàng không dám nói, nhưng tay nghề nấu trà nấu ăn thì nàng rất tự tin, Mộ Dung Luân hành y bốn phương, ném đủ các món ăn trời Nam đất Bắc nên có chút tâm đắc, ở nhà thường đích thân xuống bếp, sáng tạo cái riêng, bởi vậy Mộ Dung Tuyết cũng được chân truyền của ông, những món nàng nấu đều rất bài bản, hương vị độc đáo. Nhưng không ngờ lại không lọt nổi mắt hấn, chỉ đổi được một câu "Cũng tạm"...

Thấy hai đại tuyệt chiêu của mình chẳng được hấn khen ngợi, nàng hận không thể thể hiện hết tất cả những gì mình biết, khổ nỗi thời gian không cho phép, tình cảnh cũng không thích hợp, ví dụ như cưỡi ngựa, ném bình[4], bơi lội, món nào nàng cũng biết.

[4. Trò chơi ném thẻ vào bình rượu thời xưa.]

Tiếc là thời gian cấp bách, nàng không thể bồi dưỡng tình cảm lâu dài với hấn, chỉ đành quyết tâm đánh nhanh diệt gọn.

"Diệp đại ca, tôi có một chuyện muốn đơn độc nói với huynh."

Muốn ngừa bài rồi sao, Gia Luật Ngạn cười cười: "Được thôi."

Mộ Dung Tuyết đưa hấn ra khỏi sảnh, vòng qua một chiếc cầu nhỏ trong hoa viên, đến dưới mấy gốc hoa lê.

Mấy cánh hoa lê trên cây rơi xuống, đậu trên vai hấn, hấn tùy tiện phẩy tay áo, cánh hoa bay xuống khe nước. Mộ Dung Tuyết lòng khẽ động, nàng chưa từng cảm thấy cánh hoa bay lại uyển chuyển như vậy, chỉ vì đã qua tay hấn.

Nàng tràn đầy ái mộ nghĩ, nếu có thể nắm tay hấn cả đời, cho dù là bạc đầu ngay lúc này cũng cam tâm tình nguyện.

"Diệp đại ca, hôm nay tôi mời huynh đến ăn cơm uống trà là có một chuyện muốn thương nghị."

"Mời cô nương nói."

"Diệp đại ca có biết hôm đó tại sao tôi phải bỏ trốn cùng biểu ca không?"

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lãnh diện lang quân

Nói đến chuyện "bỏ trốn" kinh thế hãi tục như vậy nhưng nàng cũng không chút hổ thẹn, vì nàng cho rằng giành lấy hạnh phúc cho mình là một chuyện quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không phải là hành động mặt dày vô si thương phong bại tục gì.

"Hôm đó Diệp mỗ không nghe thấy gì hết."

Nàng không tin hấn không nghe thấy, nhưng hấn nói vậy, đương nhiên là có ý giữ gìn danh dự cho nàng, khiến lòng nàng vô cùng vui mừng.

"Đương kim Thánh thượng năm kia đã sáu mươi vẫn không con, vốn đã từ bỏ ý định, tính chọn một Vương gia trong Hoàng thất để làm Thái tử. Nào

ngờ năm trước trong cung đột nhiên có một Phi tần mang thai, tuy không may sảy thai, nhưng lại cho Hoàng thượng hi vọng. Một năm qua, các Phi tần khác không có động tĩnh gì, chỉ mỗi vị Phi tần kia sinh được một Công chúa. Vị nương nương này đến từ huyện Nghi, Khâm thiên giám bèn ăn ốc nói mò cho rằng huyện Nghi là nơi phong thủy tốt, nữ nhân có mệnh cách hợp với Hoàng thượng nhất định sẽ hạ sinh long tử, vậy nên Hoàng thượng đã ra một chỉ ý, muốn chọn mỹ nhân huyện Nghi nhập cung. Không may là tôi nằm trong danh sách chờ tuyển chọn. Bởi vậy tôi mới nóng lòng tìm một tướng công để nhanh chóng gả đi."

Nàng nói một hơi hết những lời này, mặt cũng hơi phát nóng. Nhưng sự tình khẩn cấp, cũng không lo được nhiều vậy nữa, so với hạnh phúc cả đời thì thể diện chẳng là gì cả. Nàng không phải là người có chịu khổ cũng cần thể diện. Trước mắt có một nam nhân khiến nàng vừa gặp đã yêu, nàng không muốn mất đi thời cơ tốt đẹp này để rồi tiếc nuối.

Gia Luật Ngạn nghe xong, nhàn nhạt nói: "Vậy cô nương nên đi tìm người mai mối."

"Vậy sao được, chuyện này phải âm thầm tiến hành."

Gia Luật Ngạn xa cách cười cười: "Cô nương muốn ta giúp cô tìm tướng công à? Xin lỗi, Diệp mỗ là người xứ khác, không quen biết thanh niên tài tuấn nơi này."

Mộ Dung Tuyết cuống lên, lẽ nào mình biểu đạt còn chưa rõ sao? Không ngờ hần lại không nghe ra ý ở ngoài lời? Nàng cắn cánh môi đào, ngại ngùng nói: "Diệp đại ca, tôi đã có ý trung nhân rồi."

Gia Luật Ngạn "Ồ" một tiếng, nói: "Vậy thì tốt quá, cô cứ nói rõ với người đó là được."

"Tôi đang nói rõ với người đó đây." Nàng cúi đầu, gương mặt xấu hổ đỏ như ráng chiều. Nói đến đây, nếu hần còn không hiểu nữa thì đúng là đang già hồ đồ.

Gia Luật Ngạn nhú mày: "Ý cô là, muốn ta cười cô?"

Mộ Dung Tuyết đỏ bừng mặt, gật gật đầu: "Phụ thân tôi chỉ có mỗi mình tôi, tương lai Hồi Xuân y quán này sẽ là của huynh. Còn tôi, cảm kỳ thi họa đều tinh thông, thi từ ca phú cũng không thành vấn đề, huynh xem, thức ăn trên bàn hôm nay đều do tôi chính tay nấu. Nữ nhân mặt nào cũng tinh tỏ như tôi thật sự không nhiều đâu, Diệp đại ca nói có phải không?"

Gia Luật Ngạn: "....." Người mặt dày như cô thật sự không nhiều đâu.

Nàng chờ trong chốc lát cũng không thấy hần có biểu hiện gì, lại sốt sắng nói: "Huynh cưới tôi rồi sẽ không hối hận đâu, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, tôi sẽ một lòng một dạ tốt với huynh."

Gà, chó? Gia Luật Ngạn nhú mày, lạnh lùng đáp: "Xin lỗi, hôn sự của ta phải do bá phụ làm chủ."

Mộ Dung Tuyết lập tức nói: "Vậy chúng ta có thể tiền trăm hậu tấu, gạo nấu thành cơm rồi không ai làm gì được nữa."

Gia Luật Ngạn: "....."

Hần nhú mắt xem xét nàng, nếu không phải chính tai nghe thấy lời nàng nói, thật khó lòng tưởng tượng nữ nhân dung mạo tuyệt thế vô song này, độ dày của da mặt cũng thiên hạ vô song như vậy. Bình thường hần chỉ thấy toàn những nữ nhân đoan trang cao quý, cho dù có kiêu căng cũng sẽ e sợ quyền thế của hần, không dám nói những lời hỗn xược như vậy. Hần nằm mơ cũng không ngờ có ngày mình bị người ta cầu hôn, hơn nữa còn là cầu hôn theo cách Vương bà bán dưa thế này.

Mộ Dung Tuyết tràn đầy kỳ vọng nhìn hần, nàng cảm thấy gia thế dung mạo của mình đủ tố chất của hiền thê lương mẫu, hần nhất định sẽ đồng ý. Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là, không ngờ lại nhìn thấy trong mắt hần ánh lên một tia khinh miệt, không thể nào, nhất định là ánh sáng quá mạnh nên hoa mắt rồi.

Hần thờ ơ cao ngạo nhếch môi: "Hiện tại ta vẫn chưa có dự định thành thân. Thật xin lỗi, ta còn có việc, đi trước một bước."

Nàng ngơ ngác nhìn theo bóng hần, một lúc sau cũng chưa hồi thần được.

Không ngờ hần lại có thể cự tuyệt!

Hần lại có thể cự tuyệt!

Câu này giống như hồi âm trong sơn cốc, vang vọng từng hồi bên tai. Nàng cảm thấy thật khó mà tin được, làm sao có thể?

Viên Thừa Liệt và Đinh Hương đứng ở cửa chờ, từ xa đã thấy Gia Luật Ngạn lạnh lùng bước đến, Mộ Dung Tuyết một mình đứng dưới gốc hoa lê, yêu kiều như tranh.

Đinh Hương tiễn Gia Luật Ngạn và Viên Thừa Liệt đi, thấy Mộ Dung Tuyết vẫn xuất thần đứng dưới gốc cây, bèn dè dặt bước đến, huơ huơ tay trước mặt nàng. "Tiểu thư, tiểu thư cô không sao chứ?"

Ánh mắt đờ đẫn của Mộ Dung Tuyết lúc này mới cong xuống, "Đinh Hương, không ngờ huynh ấy lại cự tuyệt ta rồi!"

Đinh Hương cả kinh: "Làm sao có thể chứ? Mỹ nhân phẩm mạo tuyệt vời như tiểu thư đây, muội thấy cũng động lòng nữa mà."

"Vậy tại sao huynh ấy không động lòng?"

"Có lẽ là..." Đinh Hương không dám nói tiếp, chỉ sợ vô tình "bôi nhọ" ý trung nhân của tiểu thư, khiến nàng tức giận rồi lại đi xé vải nữa.

"Muội nói đi."

"Mẹ muội nói, nam nhân đều rất xấu xa, nếu cô thích hẳn quá thì hẳn sẽ vênh đuôi lên trời, nếu cô không đoái hoài đến thì hẳn sẽ như một con chó mà bám lấy cô."

Mộ Dung Tuyết xoa xoa trán, nhức đầu vô cùng. Xem ra sinh vật như nam nhân này thật sự không dễ xoi. Ngay cả Bùi Giản nàng tưởng là bắt được rồi, không ngờ cũng thà chết không theo. Lẽ nào mình tự tin quá mức rồi sao?

Đinh Hương vẫn luôn lập chí trở thành quân sư cho tiểu thư nói: "Tiểu thư, Diệp công tử không chịu thì chỉ bằng tìm Viên công tử đi, muội thấy ngài ấy cũng có ý với tiểu thư đó, cứ luôn nhìn chăm chăm tiểu thư không dời mắt."

Mộ Dung Tuyết cắn môi, vô cùng khổ não nói: "Nhưng người ta thích là Diệp công tử mà."

"Nhưng Diệp công tử đã cự tuyệt cô rồi. Tiểu thư phải nắm bắt thời cơ, ba ngày nữa Huyện lệnh dán bảng rồi, đến lúc đó mọi sự đều đã muộn."

Mộ Dung Tuyết nhũn đôi mày xinh đẹp, thờ dài u oán. Trong thời gian ngắn đích thực rất khó tìm được nhân tuyển thích hợp, vì nam nhân bản địa đều không muốn ở rể, không chỉ sinh con ra phải theo họ mẹ mà sau lưng còn bị người ta dị nghị là làm mất mặt tổ tông.

Đinh Hương tiếp tục nói: "Viên công tử tuy không tuấn tú bằng Diệp công tử, nhưng cũng anh võ bất phàm, một đẳng nhân tài, quan trọng nhất là ngài ấy có ý với tiểu thư, tiểu thư cô nghĩ đi, gương mặt đầu thế ăn thay cơm được, bảo vật vô giá thì dễ chứ tình lang khó tìm mà."

Mộ Dung Tuyết lại thờ dài u oán, lời của Đinh Hương cũng rất có lý. Thời gian không chờ ai, trong ba ngày nếu không tìm được một nam nhân thích hợp để cưới nàng, rất có khả năng sẽ bị chọn nhập cung làm chim trong lồng. Hoàng đế không chỉ tuổi già sức yếu mà còn nổi danh háo sắc hoang dâm, chỉ nghĩ đến việc phải lên giường cùng với một ông già sáu mươi hai tuổi, còn già hơn cha mình hai chục tuổi, nàng cảm thấy chỉ bằng mình chết đi cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Hiều lằm sâu sắc

Trong lúc phiên muộn bức bối, nàng lấy khúc lụa trắng chuẩn bị may áo mùa hè ra.

Đinh Hương vội đưa cho nàng một chiếc váy cũ, "Tiểu thư, xé cái này đi, cái này mềm, dễ xé."

Mộ Dung Tuyết một hơi xé chiếc váy thành hai mươi mấy mảnh, lúc này mới phẫn chấn trở lại sau đã kích thất tình.

Đinh Hương thấp thỏm hỏi: "Tiểu thư, cô nghĩ xong chưa?"

Mộ Dung Tuyết quả đoán đập bàn: "Tối nay đi tìm Viên công tử."

Đinh Hương cười hi hi nói: "Tiểu thư anh minh."

Ăn cơm tối xong, Mộ Dung Tuyết đưa Đinh Hương Bội Lan đến Cúc viên. Dọc đường lòng muôn vắn thất vọng buồn bã, nàng thật sự nghĩ không thông, luận dung mạo hay nội hàm nàng đều là người trăm ngàn có một, sao hẳn có thể cự tuyệt được chứ? Nàng càng nghĩ càng thấy không thể nào tương tượng được, trừ khi hẳn không thích nữ nhân. Vừa nghĩ đến khả năng này, lòng nàng cả kinh, kể từ thời khắc đầu tiên gặp hẳn, hẳn và Viên Thừa Liệt luôn có đôi có cặp như hình với bóng. Lẽ nào... Nàng nghĩ đến đây càng cảm thấy đáng ngờ hơn.

Lúc này, Đinh Hương đã đi gõ cửa Cúc viên, người mở cửa chính là Viên Thừa Liệt. Quả nhiên như Đinh Hương nói, hẳn cũng là một đẳng nhân tài, phong tư lỗi lạc. Nhưng Mộ Dung Tuyết nhìn thấy hẳn, đột nhiên có một cảm giác như gặp tình địch.

Viên Thừa Liệt vui mừng nói: "Sao Mộ Dung tiểu thư lại đến đây?"

Trên cửa treo một ngọn đèn cao cao, vừa hay chiếu xuống bóng dáng mảnh mai của nàng, gương mặt chim sa cá lặn kia treo một biểu hiện như đang suy nghĩ điều gì, mờ ảo như hoa trong sương, khiến người ta xao động.

Mộ Dung Tuyết bày ra biểu hiện như thấy tình địch, vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi muốn mời Viên công tử đến Nguyệt Nha kiều đi dạo, ánh trăng ở đó là nhất tuyệt của huyện Nghi."

Viên Thừa Liệt vốn tưởng nàng có chuyện đến tìm Gia Luật Ngan, nào ngờ lại là mời hắn đi ngắm trăng, nhất thời vừa mừng vừa sợ vừa hơi khó xử. Vì nhiệm vụ chuyển này của hắn là bảo vệ Gia Luật Ngan, sao có thể bỏ Gia Luật Ngan lại để hẹn hò với giai nhân?

Đinh Hương thấy bộ dạng do dự của hắn, thật sự có hơi tức giận, tiểu thư nhà tôi là đệ nhất mỹ nhân của huyện Nghi, tài mạo song toàn, gia cảnh sung túc, nếu không phải lão gia nhất mực tìm nữ tử ở rể, kén chọn đủ điều đến bây giờ, nào dễ dàng cho nhân sĩ xứ khác như các người.

Viên Thừa Liệt cuối cùng vẫn không cưỡng lại được mê hoặc trong lời mời của mỹ nhân, khẽ đỏ mặt nói: "Xin cô nương chờ một chút, tôi đi nói với Diệp công tử một tiếng."

Gia Luật Ngan đang xem danh sách tú nữ sơ tuyển Tàn Chi Ngang đưa đến, lần này tuyển tú vô cùng đặc biệt, phải là nữ nhân sinh vào giờ Thìn, Khâm thiên giám xưng là nữ nhân phù hợp với điều kiện này thì sinh thân bát tự hợp với Thánh thượng, rất dễ hạ sinh long tử.

Do vậy, cả huyện cũng chỉ chọn được ba mươi hai nữ nhân, đứng đầu là Mộ Dung Tuyết.

Nhìn tên này, trước mắt hắn thoáng qua một dung nhan như phù dung mới hé, như mẫu đơn trong nắng, còn có những lời nói không biết ngượng miệng không biết xấu hổ kia nữa.

"Vương gia."

Gia Luật Ngan ngẩng đầu, "Có chuyện gì?"

Viên Thừa Liệt ngại ngùng cho hay lời mời của Mộ Dung Tuyết.

Ánh mắt Gia Luật Ngan sầm xuống, đưa danh sách trong tay cho Viên Thừa Liệt, "Người xem, người đầu tiên là cô ta đó."

Viên Thừa Liệt vừa thấy tên Mộ Dung Tuyết bèn ngăn ra.

Gia Luật Ngan đương nhiên đoán được dụng ý của Mộ Dung Tuyết, sau khi âm thầm nhắc nhở Viên Thừa Liệt, hắn lạnh lùng nói: "Người đi đi, ở đây còn có bọn Trương Long bảo vệ."

"Đa tạ Vương gia, thuộc hạ sẽ về ngay."

Nhìn theo bóng Viên Thừa Liệt, Gia Luật Ngan đập danh sách trong tay xuống bàn đánh "bốp" một tiếng. Thật là một nữ nhân lẳng lơ, một đòn không thành liền lập tức thay đổi chiến lược, tìm ngay người mới. Đầu tiên là Bùi Giản, sau đó là mình, rồi nay lại là Viên Thừa Liệt, rốt cuộc nàng ta có biết liêm sỉ không. Nghĩ đến việc chiều nay mới được nàng cầu hôn, lòng hắn như nghẹn một cục mỡ, uống nửa ly trà cũng không trôi được, nghẹn ở đó ngày ngày vô cùng khó chịu.

Hắn đứng dậy: "Trương Long, ra ngoài đi dạo."

Trương Long lập tức đưa năm ám vệ, âm thầm theo sau Gia Luật Ngan ra khỏi Cúc viên.

Người dân tiểu thành Giang Nam thuần phác, đêm đến, trên đường lặng ngắt như không có hơi người. Gió xuân ngang mặt, mang theo một luồng hương hoa kỳ lạ, còn có chút hơi ẩm của nước. Bất tri bất giác hắn bỗng đi đến Hoán Hoa khê. Phía trước chính là Nhất Vị tửu lâu. Tuy đã đóng cửa nhưng hai chiếc lồng đèn đỏ treo cao vẫn còn sáng, ánh đèn lan tỏa đến trên Nguyệt Nha kiều, chiếu rọi hai bóng người.

Không nhìn cũng biết đó là Mộ Dung Tuyết và Viên Thừa Liệt. Hai người dưới ánh đèn tờ mờ, toàn thân tỏa ra một quang sáng hư ảo, giống như hoa trong gương trắng dưới nước, lộ ra một cảnh đẹp mê hồn, khiến thời gian như chậm lại.

Lòng bỗng dâng trào một nỗi bức dọc kỳ lạ, hắn đang định quay người phẩy áo rồi đi, bỗng nghe nàng hỏi: "Chắc Diệp đại ca thích nữ nhân phải không?"

Hắn dừng bước.

Viên Thừa Liệt bị hạnh phúc khiến đầu óc văng vất vốn không nghe ra được ý ở ngoài lời, chỉ cười ha ha hỏi: "Cô nương có ý gì vậy?"

"À, Diệp đại ca chắc không mắc chứng đoạn tụ đó chứ?"

Viên Thừa Liệt quả đoán nói: "Không có."

Gia Luật Ngan siết chặt quyền, phải nhẫn nhịn hết sức mới kìm chế được kích động muốn xông lên cầu đập cho nha đầu kia một trận, nghiêng răng xem thử tiếp theo nàng muốn nói gì.

Nhưng nàng im lặng, ngược gương mặt nhỏ nhắn nhìn vầng trăng sáng, ừ ừ buồn bã, ruột gan rối bời.

Rõ ràng là hắn thích nữ nhân, tại sao lại cự tuyệt nàng.

"Ánh trăng ở đây quả nhiên rất đẹp, chẳng trách gọi là Nguyệt Nha kiều. Mộ Dung cô nương, tôi về trước đây." Viên Thừa Liệt thấy Mộ Dung Tuyết ngần ngừ không nói nhìn ánh trăng, thật sự chỉ có ý ngắm trăng, hắn bèn vứt bỏ ý đẹp trong lòng định trở về.

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới sực tỉnh, nhớ lại dự tính ban đầu khi hẹn Viên Thừa Liệt.

"Viên đại ca, tôi có chuyện muốn thương nghị."

Nàng lại nói một lượt những lời vừa nói với Gia Luật Ngạn lúc chiều. Nhưng điểm khác biệt là đối với Gia Luật Ngạn thì tâm trạng pháp phòng vô cùng kích động, trong lòng tràn đầy chờ đợi ngọt ngào của nữ tử, nhưng đối với Viên Thừa Liệt lại vô cùng bình tĩnh, dường như đang bàn một mối làm ăn.

Viên Thừa Liệt vừa mừng vừa sợ lại vừa khó xử. Nữ nhân trước mặt này, chưa nói đến gia cảnh sung túc, chỉ riêng bản thân nàng thôi đã đủ khiến lòng người nghiêng ngả. Nhưng nàng lại là tú nữ đang chờ được chọn, đã mang trên mình ấn ký Hoàng gia, Chiêu Dương vương đích thân đến giám sát việc tuyển chọn này, chuyện liên quan đến xã tắc, làm sao hắn dám.

Mộ Dung Tuyết thấy hắn im lặng không nói, nàng trước hay vẫn tràn đầy tự tin, bỗng cảm thấy có phải mình đã trúng tà gì không mà hết người này đến người kia lần lượt cự tuyệt nàng.

Nàng xưa nay vẫn luôn tâm cao khí ngạo mắt đặt trên đỉnh đầu, đã từng chịu đả kích như vậy bao giờ, không chờ Viên Thừa Liệt đáp lời, nàng nhắc váy hăm hăm bước xuống Nguyệt Nha kiều, nói với Đĩnh Hương Bội Lan đang chờ ở đầu cầu: "Chúng ta đi."

"Ngài ấy đồng ý rồi sao?"

Mộ Dung Tuyết nghiêng rằng, thật sự không nói nên lời. Trong vòng hai ngày bị ba nam nhân cự tuyệt liên tiếp, thật quá tổn thương đến lòng tự tôn. May mắn là nội tâm của nàng đủ mạnh mẽ, nếu không đã vỡ tan thành từng mảnh vụn, bị gió thổi lẳng xuống Hoán Hoa khe từ lâu.

Viên Thừa Liệt nhìn bóng nàng rời đi, vô cùng áy náy nhưng lại có nỗi khổ khó nói lên lời.

Trở về Cúc viên, thấy sắc mặt Gia Luật Ngạn dưới ánh đèn vô cùng khó coi, hắn sốt sắng hỏi: "Vương gia có chỗ nào không khỏe sao? Có cần mời Mộ Dung cô nương đến xem không?"

Vừa nhắc đến cái tên này, tà hỏa vốn đã tàn mất đi bốn phía trong phút chốc bỗng lại cuộn lên, Gia Luật Ngạn quay đầu đáp: "Sau này đừng nhắc đến người này nữa."

Viên Thừa Liệt giật thót, xưa nay Gia Luật Ngạn hi vọng không lộ ra mặt, hiếm khi thấy hắn giận dữ đến mức này.

Lòng hắn cảm thấy rất kỳ lạ. Mộ Dung Tuyết vừa thông minh đáng yêu vừa giỏi giang xinh đẹp làm sao lại đắc tội với Gia Luật Ngạn vậy?

Mộ Dung Tuyết về đến nhà liền hăm hăm lên lầu, Đĩnh Hương nhìn đáng vẻ là biết tối nay mấy khúc lụa trắng trong nhà lại gặp họa nữa rồi. Quả nhiên, một lúc sau đã nghe trong khuê phòng của tiểu thư truyền đến tiếng xoẹt xoẹt. Đồ tốt khi xé ngay cả thanh âm cũng giòn giã êm tai hơn, nhưng thật lãng phí ngân lượng quá.

Đĩnh Hương xót đến cay cả mắt, không chỉ xót bạc mà còn xót cho tiểu thư nữa. Với sự hiểu biết mười mấy năm đối với Mộ Dung Tuyết, thông thường tâm trạng nàng càng không tốt thì thời gian xé vải càng dài, loại vải bị xé càng đắt. Tối nay có thể thấy tiểu thư vô cùng đau lòng, thời gian xé vải đạt đến mức dài nhất trong lịch sử. Nàng tức giận nghĩ, đám nam nhân vô tâm vô phỉ mất mọc đẳng mông kia, một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên, tiền muôn bạc vạn, trù nghệ nhất tuyệt như vậy mà lại chẳng ai cần, sau này cho họ hối hận đến xoắn ruột luôn đi, hừ.

Một hồi lâu sau, trong phòng bỗng không còn tiếng động.

Đĩnh Hương và Bội Lan hơi bất an, đang nghĩ có nên vào xem thử không. Họ biết chuyện tiểu thư nhà mình nghĩ quần là không thể nào xảy ra, chỉ sợ nàng xé một thiếp đi thì sẽ bị lạnh.

Bỗng nhiên cửa mở ra, Mộ Dung Tuyết tinh thần sáng khoái xuất hiện ở cửa, xé nửa cây lụa, nàng lại tràn đầy sức sống, giòn giã nói: "Chuẩn bị nước nóng, ta muốn đi tắm, ngày mai ta muốn đích thân đến phủ Tàn tri huyện tặng lễ vật."

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Thì ra là vậy

Bội Lan hỏi: "Tiểu thư không chờ lão gia về mới đi sao?"

Mộ Dung Tuyết đáp: "Ta sợ cha không về kịp, ta đích thân đi thi hơn. Sáng mai các muội đến Ngân hiệu rút năm ngàn lượng ngân phiếu về đây."

Năm ngàn lượng... Bội Lan cả kinh.

Đinh Hương thầm nói, chả trách lão gia một mực muốn tìm một nữ tể cho ra hồn về làm quản gia, không thì gia nghiệp này vào tay tiểu thư, mọi người sẽ nhanh chóng chết đói thôi.

Sáng hôm sau, Bội Lan và Đinh Hương đến Ngân hiệu lấy ngân phiếu về, đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết đếm ngân phiếu nói: "Đến quầy lấy một đôi nhân sâm già lại đây."

Đinh Hương dè dặt nói: "Đó là mệnh căn của lão gia đó, lão gia về có phát điên không?"

Mộ Dung Tuyết chia lan hoa chi điểm lên trán Đinh Hương: "Muội có nhầm không vậy, mệnh căn của lão gia là ta nè, mau đi đi."

Bại gia tiểu thư ời. Đinh Hương lấy đôi sâm già Mộ Dung Lâm coi như tâm can bảo bối đến, Mộ Dung Tuyết bỏ ngân phiếu và nhân sâm vào trong hộp. Đưa Đinh Hương Bội Lan đi đến Huyện nha.

Huyện lệnh Tần Chi Ngang coi trọng dưỡng sinh, xưa nay có quan hệ rất tốt với Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết cũng gọi ông là bá phụ, thông tin tuyên tú lần này cũng do ông báo trước cho nàng biết.

Vừa thấy Mộ Dung Tuyết đến bái phỏng, Tần Chi Ngang triu mến hỏi: "Phụ thân con chưa về sao?"

Mộ Dung Tuyết cười gật đầu: "Dạ, cha con e là mấy ngày nữa mới về được." Nói xong, nàng đặt lễ hộp trong tay lên trà kỷ bên tay Tần Chi Ngang, cười nhẹ nhàng nói: "Bá phụ, đây là một đôi nhân sâm trăm năm mới gặp, là bảo vật trấn tiệm của Hối Xuân y quán. Diệt nữ đem đến để hiếu kính lão nhân gia."

Tần Chi Ngang vội nói: "Vậy làm sao dám nhận."

"Tần bá phụ đừng khách sáo với diệt nữ, người nhìn nhân sâm này đi." Nàng mở hộp ra. Đương nhiên, thứ Tần Chi Ngang nhìn thấy không phải là nhân sâm, mà là ngân phiếu đè dưới nhân sâm.

Ông cả kinh nhìn Mộ Dung Tuyết: "Diệt nữ đây là..."

Mộ Dung Tuyết cũng không che giấu ý đồ, đi thẳng vào vấn đề: "Tần bá phụ, người cũng biết cha con chỉ có một đứa con gái, con không muốn nhập cung, bởi vậy chuyện tuyên tú này có thể nhờ bá phụ ra tay gạt tên con ra không?"

Tần Chi Ngang thở dài, đóng hộp lại, bắt lực nói: "Diệt nữ, không giấu gì con, chuyện này lão phu đã nghĩ đến từ sớm rồi. Không phải bá phụ không giúp con, mà thật sự là lực bất tòng tâm. Lần này tuyên tú không phải chuyện nhỏ, Hoàng thượng đích thân phái Chiêu Dương vương đến giám sát, lão phu muốn ra tay cũng không thể, bị Chiêu Dương vương biết được báo lên triều đình, không chỉ lão phu mang tội khi quân mà Hối Xuân y quán cũng đại họa lâm đầu."

Mộ Dung Tuyết nghe vậy mới biết lần này thật sự vô cùng cam go.

Tần Chi Ngang lại nói: "Lần tuyên tú này, ba mươi hai nữ nhân sơ tuyển Chiêu Dương vương sẽ đích thân xem qua, khi đến Kinh thành, Thánh thượng sẽ đích thân tuyển chọn. Sau khi tiền Hoàng hậu qua đời, Hậu vị bỏ trống nhiều năm, nếu diệt nữ có thể được Hoàng thượng vừa mắt, hạ sinh long tử, vậy thì phú quý ngang trời đang chờ Mộ Dung gia đó."

"Con không muốn phú quý ngang trời gì hết." Mộ Dung Tuyết thầm nói, nhà con đâu thiếu tiền, gả cho lão già sáu mươi mấy tuổi kia, cho dù có được phong làm Hoàng hậu con cũng không thèm.

"Haiz, thánh mệnh khó trái, diệt nữ đem nhân sâm này về đi." Tần Chi Ngang tuy có giao tình với Mộ Dung Lâm, nhưng so với tiền trình tính mạng của mình, đương nhiên ông chọn điều sau.

Mộ Dung Tuyết thấy Tần Chi Ngang không chịu nhận lễ, chỉ đành thất vọng cáo từ.

Về đến Hối Xuân y quán, nàng chống cằm ngồi bên cửa sổ, vắt óc nghĩ cách. Hay là tặng lễ vật cho Chiêu Dương vương? Nhưng đường đường là Vương gia, sao có thể coi năm ngàn lượng nhỏ nhoi này ra gì. Mình đi tặng lễ vật ngược lại còn khéo quá hóa vụng tự chuốc nhục nhã. Không thì Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Nhưng Hối Xuân y quán là gia nghiệp phụ thân nàng vất vả nửa đời gây dựng nên, sao có thể nói bỏ là bỏ, hơn nữa, lúc này Mộ Dung Lâm không có ở nhà, một mình nàng trốn đi, hòa thượng trốn được chứ miếu đầu trốn được, Mộ Dung Lâm và Hối Xuân y quán sẽ chịu tai ương.

Nghĩ đi nghĩ lại, vô kế khả thi, đang nhủ mày sầu não, bỗng nghe A Thái phía trước kêu lên, lão gia về rồi.

Mộ Dung Tuyết cả mừng nhìn ra, lập tức nhắc váy đi đón phụ thân.

Mộ Dung Lâm gió bụi dặm trường bước vào hậu viện, vừa nghe được tin ông lập tức thúc ngựa từ Tô Châu về, ngày đêm không ngừng nghỉ, chỉ sợ lỡ chuyện.

"Cuối cùng cha cũng về rồi." Mộ Dung Tuyết từ khi sinh ra đã được cha mẹ nâng niu như châu ngọc, nhưng lúc gặp phải nguy cơ phụ thân lại không ở bên cạnh, phải một mình chống đỡ, lúc này gặp được phụ nhân, từ nữ cường nhân lập tức trở về là cô nương được chiều chuộng, không cảm được nước mắt.

Mộ Dung Lâm bình sinh không nở nhất chính là nước mắt con gái, vội nói: "A Tuyết đừng vội, cha sẽ đi tìm Tần huyện lệnh ngay."

Mộ Dung Tuyết lắc đầu: "Không được, nữ nhi đã đi rồi. Lần này tuyển tú không phải chuyện nhỏ, Hoàng thượng phái Chiêu Dương vương đích thân giám sát, Tần bá phụ cũng không dám làm gì. Nữ nhi đem năm ngàn lượng đến ông ấy cũng không dám nhận."

Mộ Dung Lâm không ngờ sự tình lại gay go đến vậy, thấy con gái như hoa lê ngâm mưa, ông chỉ cảm thấy lòng như tan nát, vội an ủi: "A Tuyết đừng khóc, cha tuyệt đối không để con nhập cung đâu, con yên tâm."

Mộ Dung Tuyết hít hít mũi hỏi: "Cha còn cách gì không?"

"Con còn nhớ Triệu Chân Nương từng ở nhà bên cạnh không?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu: "Đương nhiên là nhớ, chính vì cô ấy mới có lần tuyển tú này." Năm kia Triệu Chân Nương mang thai, là một chuyện lớn chấn động triều đình. Hoàng thượng long nhan vui mừng, Triệu gia cả họ được nhờ, dọn hết vào Kinh thành nhận phong, đình viện hoang tàn của Triệu gia vẫn còn bỏ trống bên cạnh Hồi Xuân y quán.

"Năm nay cô ấy lại sinh được Văn Xương công chúa, càng được sủng ái hơn, đã được phong làm Thục phi. Năm xưa cha từng cứu cô ấy một mạng, cha nghĩ Triệu gia sẽ không vong ơn phụ nghĩa đâu. Nếu con được chọn, cha sẽ đi Kinh thành trước một bước, tìm người của Triệu gia, cầu xin Triệu Chân Nương."

Mộ Dung Lâm đã quyết tâm từ sớm, cho dù tán gia bại sản cũng không để con gái nhập cung. Đừng nói là đương kim Thánh thượng tuổi đã hơn sáu mươi, cho dù còn trẻ trung cũng không được. Một là ông hiểu rõ con gái mình hơn ai hết, tính tình thẳng thắn ngay thơ không hề toan tính như vậy vào cung chẳng khác gì đi vào chỗ chết. Hai là ông chỉ có một tâm can bảo bối này thôi, bước vào cửa cung sâu tựa bể, từ nay sẽ vĩnh viễn không ngày gặp lại, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đứt ruột đứt gan.

Mộ Dung Tuyết nghe dự định của cha, lo lắng trong lòng lúc này cũng vui đi nhiều. Chỉ mong Triệu Chân Nương có thể niệm tình cũ, hóa giải kiếp nạn của nàng.

Mộ Dung Lâm vuốt vuốt chòm râu đẹp trên cằm, tự mình lầm bầm: "Nhưng mà tốt nhất là đừng để được chọn." Nói xong vội vàng đến phòng thuốc. Nửa canh giờ sau, ông đem đến một chén thuốc đen ngòm.

"Đây là gì vậy?"

"Mau uống đi, đồ tốt." Mộ Dung Lâm cũng không nói là gì, chỉ dỗ con gái uống cạn.

Đêm đến, Mộ Dung Tuyết thức dậy tiểu tiện, Đĩnh Hương bừng đèn đến, đột nhiên á lên một tiếng kinh hoàng, ngọn đèn trong tay suýt chút rơi xuống đất. Mộ Dung Tuyết vốn còn mơ màng màng, bị tiếng kêu thất thanh của nàng ta làm tỉnh ngủ.

"Làm sao vậy?"

"Tiểu thư, mặt cô kia."

Đĩnh Hương lòng đau như cắt nhìn gương mặt Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết vô thức sờ lên mặt mình, cũng á lên một tiếng kinh hoàng, sau đó tức tốc nhanh như chớp xông đến trước gương.

Đĩnh Hương đưa đèn đến cạnh nàng, dưới ánh đèn, chỉ thấy trong gương là một cô nương mặt đầy mụn đỏ, thật vô cùng thảm thương.

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới hiểu đây là do chén thuốc kia mà ra. Nàng vội chạy đến phòng phụ thân gọi cửa.

"Cha, cha."

Mộ Dung Lâm đang kiểm kê gia sản, mở cửa thấy gương mặt con gái đầy mụn đỏ, ông không chút ngạc nhiên, ngược lại còn cười ha ha nhẹ nhõm, vô cùng đắc ý nói: "Ta còn sợ là thời gian quá gấp, nhất thời không phát ra được, không ngờ y thuật của lão phu cao minh quá."

Mộ Dung Tuyết: "....." Đã là lúc nào rồi, lão nhân gia người có thể khiêm tốn một chút được không?

Mộ Dung Lâm vuốt má chòm râu dưới cằm, đắc ý nói: "Lão phu không tin bộ dạng này của con mà ngày mai vẫn có thể được chọn."

"Cha, mụn đỏ trên mặt này có khỏi được không?" Mộ Dung Tuyết hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất, nàng không muốn mang bộ mặt đầy mụn đỏ này cả đời, như vậy làm sao lấy ai được nữa.

"Vài ngày nữa sẽ tan hết."

"Thật sao?"

"Không sai." Mộ Dung Lâm vỗ ngực một cách giang hồ, ra vẻ vạn sự cứ để cha già này lo. Mộ Dung Tuyết lúc này mới yên tâm trở về tiếp tục ngủ.

Chớp mắt đã đến ngày thứ ba, mới sáng sớm cửa Huyện nha đã dán bảng. Ba mươi hai vị cô nương phù hợp điều kiện bị gọi đến Phủ nha, do Chiêu Dương vương tiến hành sơ tuyển. Việc tuyển tú được tiến hành trong đại đường Huyện nha của Tân Chi Ngang.

Mộ Dung Tuyết vừa xuống xe ngựa đã thấy cửa lớn Huyện nha chật kín người, có tú nữ đến tham gia tuyển chọn, cũng có bá tánh đến xem náo nhiệt.

Các nữ nhân được chọn đều mười sáu mười bảy tuổi, đa số đều mặt ủ mày ê, có người nước mắt đã thành sông.

Mộ Dung Tuyết sờ mặt, tự tin mình chắc chắn sẽ bại, tinh thần sảng khoái hòa vào đám đông, gương mặt đầy mụn đỏ hân hoan phấn khởi.

Đệ nữ Tân Minh Nguyệt của Tân Chi Ngang cũng nằm trong số thiếu nữ được chọn, vừa thấy Mộ Dung Tuyết, nàng ta cả kinh vội hỏi: "Mộ Dung muội muội, mặt muội làm sao vậy?"

Mộ Dung Tuyết thần bí nói: "Tần tỷ tỷ, hôm trước muội đột nhiên mơ thấy ác mộng, trong mơ bị một con trùng độc vừa già vừa xấu cắn mấy cái, lúc tỉnh lại mặt thành ra như vậy, tỷ nói có phải muội trúng tà rồi không, có cần mời pháp sư không?"

Tân Minh Nguyệt rung mình: "Đừng nói nữa, đáng sợ quá."

Mộ Dung Tuyết sờ mặt, ra vẻ buồn bã: "Haiz, hôm nay chắc chắn không được chọn rồi, tiếc quá."

Tân Minh Nguyệt đồng tình gật gật đầu.

Sau khi ba mươi hai nữ nhân đến đủ, Lưu sư gia điểm danh rồi đưa vào Huyện nha.

Mộ Dung Tuyết vì thân quen với Tân Chi Ngang nên không hề sợ hãi đại đường Huyện nha, vừa bước vào đã hiếu kỳ nhìn ra sau bàn, muốn xem thử Chiêu Dương vương quyết định vận mệnh của mình trông thế nào.

Phía trên Tân Chi Ngang, sau chiếc bàn có một nam nhân đang ngồi, chắc chắn là đúng rồi.

Mộ Dung Tuyết nhìn từ xa đã thấy quen mặt, chờ đến khi nhìn gần, suýt chút nữa thì kinh hô thành tiếng, nam nhân đó lại là Gia Luật Ngan.

Nàng vừa mừng vừa sợ, suýt chút nữa nhảy cẫng lên, ông trời quả nhiên hậu ái nàng, thì ra hần chính là Chiêu Dương vương, chả trách khí độ tao nhã xuất chúng đến vậy, cũng chả trách mình muốn kết duyên trăm năm với hần liền bị cự tuyệt ngay. Thì ra không phải hần không thích nàng, là vì nàng đang nằm trong danh sách tú nữ chờ được chọn, hần không dám thích nàng. Tự tin bị đả kích đến nản lòng thối chí, trong phút chốc bỗng vươn mình đứng dậy.

Hần dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nàng, đảo mắt nhìn qua, nhưng sóng mắt chỉ nhàn nhạt, không hề dừng lại trên mặt nàng quá lâu, chỉ lướt qua như một tia nắng xuân.

Cho dù là vậy cũng đủ rồi, nàng hạ con tim đang lơ lửng xuống, tràn đầy vui sướng nhìn người sau bàn. Hôm đó dưới gốc hoa lê ở Hối Xuân y quán, nàng đã nói rõ với hần rằng mình không muốn nhập cung. Hần nhất định nể tình nàng đã mời cơm, lại giúp hần trị bệnh mà thành toàn cho nàng, nàng tin là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Lấy oán trả ơn

Lúc này, ba mươi hai cô nương đã sắp xếp thành hàng theo thứ tự lúc vào cửa, Sư gia gọi tên, các cô nương trong hàng bước ra tới đứng trước bàn để Chiêu Dương vương tuyển chọn.

Gọi đến tên Mộ Dung Tuyết, nàng yếu đuối bước ra.

Những cô nương khác đều cúi đầu cụp mắt, nàng lại ngẩng cao gương mặt đầy mụn đỏ, cười nhạt với Gia Luật Ngan, trong mắt tràn đầy chờ đợi và hưng phấn, còn có chút triu mến gọi tình.

Gia Luật Ngạn làm như không quen biết, theo phép công mà quan sát nàng, ánh mắt thâm sâu khó lường, khiến người ta không nhìn ra được chút cảm xúc gì.

Mặt nàng tràn ý cười, lòng đầy vui sướng. Nhất định là hần đang giả vờ cho Tần Chi Ngang và những người khác thấy, đâu thể nào để người ta nhìn ra được hần quen biết nàng, tránh bị người ta nói là thiên vị gian lận, thuận nước đẩy thuyền.

Nàng tình tứ nhìn cánh môi mỏng của hần, nhưng lại nghe thấy một chữ nhàn nhạt đơn giản, "Giữ."

Chữ này như gió bắc trong những ngày Cừu hàn[1], trong chốc lát đã khiến nụ cười thoát ẩn thoát hiện trên mặt Mộ Dung Tuyết đông cứng lại. Nàng không thể nào tin được mà nhìn hần, suýt chút nữa thì xông lên bảo hần nói lại lần nữa.

[1. Kể từ Đông chí trở đi, mỗi chín ngày sẽ có một ngày gió lạnh, có chín lần như vậy.]

Sau khi hần nói xong, thậm chí không nhìn nàng lấy một lần, ánh mắt dời về danh sách trong tay, nhắc bút đánh dấu lên trên.

Nàng chớp mắt, cảm thấy phải chăng mình bị ảo giác, nghe nhầm rồi.

"Mời cô nương qua bên này." Sư gia chỉ vào hàng được giữ lại, lúc này nàng mới biết mình không nghe nhầm, đích thực hần đã nói chữ "Giữ".

Tiếp đó, Sư gia gọi tên Tạ Thu Cúc. Một cô nương cao cao xinh đẹp bước lên, ánh mắt Gia Luật Ngạn rơi trên người cô nương đó, xem xét tỉ mỉ một hồi giống như đã xem xét Mộ Dung Tuyết, rồi thốt ra một chữ "Giữ".

Nàng ngây ngốc nhìn hần, lòng như nham thạch dâng trào, sao hần có thể đối xử với nàng như vậy. Nàng tự hỏi mình đối với hần một tấm chân tình, ít nhiều gì hần cũng nên lấy chút chân tình ra báo đáp chứ. Biết rõ nàng không muốn nhập cung, biết rõ nàng nóng lòng muốn tìm phu tể chính vì để tránh phải nhập cung, hần tay nắm đại quyền, chẳng qua chỉ tiện tay thôi mà cũng không chịu thành toàn cho nàng.

Tại sao?

Tiếp đó nàng không nghe thấy gì nữa, chỉ cắn môi nhỏ chăm chăm nhìn hần. Uất ức buồn bã trong lòng như khiến tim sắp nổ tung. Nếu hần không phải là người nàng thích thì nàng sẽ không uất ức buồn bã đến vậy. Nếu hần không biết tâm tư của nàng thì nàng sẽ không uất ức buồn bã đến vậy. Nhưng hần lại biết tất cả.

Tại sao hần vẫn đối xử với nàng như vậy?

Nàng nghĩ không ra mình đã đắc tội hần chỗ nào, vậy là bắt đầu nhớ lại từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy hần.. Nhưng càng nhớ càng thấy đau lòng.

Mười sáu tuổi rồi, lần đầu tiên nàng vừa gặp đã yêu một nam nhân, lần đầu tiên toàn tâm toàn ý để được hần yêu thích, sắc thuốc nấu trà rửa tay nấu canh cho hần. Nhưng hần lại không nhận, còn chính tay đẩy nàng vào hố lửa.

Cảm giác này giống như bị người tin tưởng nhất thân thiết nhất dùng một thanh đao đột nhiên đâm vào tim, trở tay không kịp, đau thấu tâm can.

Ba mươi hai cô nương được Gia Luật Ngạn chọn mười hai người. Tần Chi Ngang thông báo cho những cô nương này về nhà bá biệt phụ mẫu, chuẩn bị ngày mai khởi hành vào Kinh.

Ra khỏi cửa lớn Phủ nha, người nhà của ba mươi hai nữ nhân vây lại, nhất thời kẻ khóc người cười.

Các cô nương không được chọn đa phần đều vui mừng cùng người nhà trở về, còn những cô nương được chọn hiếm có người vui, đa số đều bị thương ôm người thân khóc rống như sinh ly tử biệt. Cũng có một số ít người nhà tú nữ vì con gái mình được chọn mà vô cùng vui mừng, nhà Triệu Chân Nương chính là một ví dụ sinh động, từ một gia đình lụn bại lập tức gà chó thăng thiên cả họ được nhờ.

Gia Luật Ngạn bước ra khỏi Phủ nha, vừa nhìn đã thấy ngay Mộ Dung Tuyết, không phải hần cố ý tìm kiếm bóng dáng nàng mà thực sự vì nàng quá nổi bật giữa đám đông, mặt đầy mụn đỏ, tươi tắn bắt mắt.

Lúc này đám người trước cửa Huyện nha đã dần dần tản đi, Mộ Dung Tuyết đứng ở cửa không rời đi chính là vì đợi hần ra. Tính nàng xưa nay luôn thẳng thừng, chuyện hôm nay nếu không hỏi rõ thì cả đời cũng không thoải mái.

Gia Luật Ngạn vẫn mặc bộ cẩm bào màu trắng như cũ, hần dung mạo xuất chúng, thân hình cao ráo, đương nhiên mặc gì cũng đẹp. Lúc lướt qua giữa đám đông, chúng nhân dường như đều trở thành những hạt bụi.

Nhưng lúc này nàng đã hoàn toàn không thấy vẻ đẹp của hần, trong mắt chỉ là sự lạnh lùng kia.

Ngang qua người nàng, hần nghiêng nhiên muốn lướt đi như chẳng hề quen biết.

Mộ Dung Tuyết không hề khách sáo giữ hần lại, "Tôi một lòng coi ngài là bằng hữu, nhưng ngay cả tên thật ngài cũng không chịu cho biết." Giọng nàng run run. Trong lòng đủ các loại mùi vị, uất ức, phẫn nộ, thất vọng, đau khổ đan xen như tơ vò, không tài nào cắt gỡ được.

Viên Thừa Liệt không ngờ nàng lại to gan như vậy, dám chất vấn Vương gia lạnh lùng như băng giá này, càng không ngờ Vương gia lại dừng bước,

nghiêm túc cho nàng biết: "Bổn vương tên Gia Luật Ngạn."

"Tại sao ngài lại chọn tôi?" Đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy uất ức, mụn đỏ trên mặt càng vì tức giận mà như sáng hơn, cảm phần sục sôi.

"Bổn vương chuyện công làm theo phép công, không thể thiên vị." Hân bình tĩnh dửng dưng, trong đôi mắt như sao vẫn là sự điềm nhiên thâm sâu khó lường.

"Cả mặt tôi đầy mụn đỏ, ngài không thấy sao?" Nàng vô cùng tức giận, chỉ mụn đỏ trên mặt mình giậm chân nói: "Dung mạo như vậy vốn không thể nào được chọn, sẽ kinh động Thánh giá đó ngài có biết không hả?"

Viên Thừa Liệt bắt nhún cúi đầu, bộ dạng như vậy đích thực là sẽ kinh động Thánh giá...

"Bổn vương chọn cô tự có đạo lý." Hân vờ như không thấy mụn đỏ cả mặt nàng, giọng điệu vẫn không chút gọn sóng như cũ.

"Tim ngài làm bằng đá sao? Ngài biết rõ tâm nguyện của tôi..." Nàng không nói được nữa, cắn môi ngẩng đầu ép nước mắt xuống.

Gia Luật Ngạn hơi tiếc nuối, rõ ràng thấy vành mắt đỏ rồi, vậy mà lại không khóc.

Hân cười cười: "Thật ra bổn vương cảm thấy bộ dạng cô thế này thật sự xấu không thể tả. Nhưng trước khi đi, Triệu thực phi đã tiến cử cô với Hoàng thượng, nói cô thông minh lương thiện, nổi tiếng xinh đẹp. Bởi vậy bổn vương cũng không thể không chọn cô." Hân qua quýt nói hết, vô cùng vui vẻ khi thấy hai hạt nước mắt vừa to vừa tròn rơi khỏi đôi mắt long lanh xinh đẹp kia, lúc này mới vừa ý rồi đi.

Mộ Dung Tuyết bị câu "Xấu không thể tả" của hân chọc tức phát khóc, sau đó mới phát hiện có điều không đúng, không ngờ Triệu Chân Nương lại tiến cử nàng với Hoàng thượng! Nàng lập tức không khóc nữa, nhấc váy bước lên xe ngựa.

Mộ Dung Lân chắc chắn là con gái mình không bị chọn, nhưng khi ông nhìn thấy sắc mặt nàng, lập tức cảm thấy đại sự không hay. Vì nếu không bị chọn, lúc này nàng phải nhảy nhót vào nhà từ lâu rồi.

"Con bị chọn rồi sao?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu, đóng cửa lại, kể cho Mộ Dung Lân những lời Gia Luật Ngạn nói với mình.

Mộ Dung Lân cả kinh, "Tại sao cô ta lại lấy oán trả ơn như vậy?"

"Nữ nhi không biết. Nhưng như vậy cha cũng không cần nghĩ đến chuyện vào Kinh cầu xin cô ta nữa."

Đây là vấn đề Mộ Dung Tuyết lo lắng nhất suốt dọc đường, vốn nghĩ cho dù bị chọn vẫn còn một con đường, nhưng lời của Gia Luật Ngạn đã cắt đứt con đường này của nàng. Không chỉ không trông mong gì được ở Triệu Chân Nương mà cô ta còn là kẻ đầu sỏ hại nàng rơi vào hố lửa.

Mộ Dung Lân cảm thấy chuyện này vô cùng gay go. Ông nhìn con gái đang thất vọng náo nức, đột nhiên nói: "A Tuyết, thật ra cha vẫn còn một con đường cuối cùng."

"Cách gì vậy cha?"

"Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách."

Mộ Dung Tuyết cả kinh nói: "Cha, đây là cơ nghiệp cha vất vả nửa đời gầy dựng, nữ nhi còn không nỡ nữa đó."

"Tiền tài là vật ngoài thân. Lúc mẹ con ra đi, không yên tâm nhất chính là con." Mộ Dung Lân vuốt tóc con gái, thở dài: "Nghe nói sức khỏe Hoàng thượng sắp không xong rồi, mấy năm nay toàn nhờ vào đan dược chống đỡ. Cha không thể trơ mắt nhìn con nhảy vào hố lửa như vậy."

Mộ Dung Tuyết cảm thấy mình đã có được người cha tốt nhất trên thế gian này, mắt rung rung nói: "Nữ nhi không muốn liên lụy đến cha. Nếu bị bắt sẽ bị giam vào Đại lao đó."

"Cha sống nửa đời rồi, còn sợ gì nữa. Cha không nhẫn tâm nhìn thấy con cả đời ở trong cung đến bạc đầu, nếu vậy chỉ bằng xông ra tìm con đường sống. Người sống trên đời muốn gì thì làm nấy, nếu không làm sao xứng với những ngày tháng đẹp đẽ này." Mộ Dung Lân tính tình hào phóng, đi khắp trời Nam đất Bắc nên cũng có vài phần gan dạ.

Mộ Dung Tuyết vốn đã nghĩ đến chuyện trốn đi, chỉ là không nỡ liên lụy cha mình. Bây giờ cùng đường bí lối, càng cảm thấy chạy trốn là cách cuối cùng.

Mộ Dung Lân nói: "Chuyện này không thể chậm trễ, con đi thay một bộ y phục nam nhân, chúng ta xuất thành ngay."

Vừa hay mấy ngày nay ông đã chuẩn bị, một khi con gái bị chọn sẽ lập tức vào Kinh sớm, bởi vậy xe ngựa hành lý đều có sẵn, bạc ở Ngân hiệu cũng đã rút ra hết để làm lễ vật, chỉ là không ngờ sự tình lại có biến hóa.

Trước đó lúc Mộ Dung Tuyết học cưỡi ngựa đã may mấy bộ nam trang, nay lại có chỗ dùng đến. Nàng thay y phục, khoác một chiếc áo choàng đỏ bên ngoài, gói ghém hành lý đơn giản rồi ra khỏi phòng.

Bên này, Mộ Dung Lâm bảo A Thái đánh xe ngựa, đưa con gái đi về phía cổng thành.

Huyện Nghi là một thành nhỏ, người giữ cửa biết A Thái là giúp việc cho Hồi Xuân y quán, còn nhiệt tình chào hỏi vài tiếng.

A Thái đáp vài câu, ra khỏi thành bên đánh xe đi về hướng Nam.

Trong xe, Mộ Dung Tuyết cởi bỏ áo khoác ngoài, xõa tóc ra theo kiểu nam nhân, trên đầu quấn một chiếc khăn xanh, lập tức biến thành một thiếu niên, mặt đầy mụn đỏ tuổi dậy thì.

Hai con tuần mã kéo xe ngựa chạy suốt dọc đường, chạy được một khắc[2] bên chuyển sang hướng Đông.

[2. Một khắc: mười lăm phút.]

Đây là phép che mắt Mộ Dung Lâm cố ý bảo A Thái làm. Sáng sớm mai, Tần Chi Ngang phát hiện ông đưa con gái trốn đi, nếu có phái người đuổi theo thì người giữ thành sẽ cho ông ta biết ông chạy về hướng Nam.

Mộ Dung Tuyết không ngờ chạy trốn lại thuận lợi như vậy, lòng vô cùng hân hoan vui sướng.

Xưa nay tuyển tú nữ chưa có ai dám trốn, cho dù lòng không tình nguyện đi nữa, có khóc đứt ruột nghiêng nát răng cũng phải bấm bụng nhập cung, bởi vậy quan phủ chưa từng đề phòng nữ tú được chọn chạy trốn, càng không có tiền lệ phái binh lính canh giữ. Đối với một thành nhỏ như huyện Nghi chính là vậy.

Có thể nói Mộ Dung Tuyết đã mở ra tiền lệ cho triều đình Đại Châu.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Lòng dạ sắt đá

Thấy cổ hương đang dần xa phía sau lưng, Mộ Dung Tuyết tuy lòng muôn phần không nỡ, nhưng hận không thể mọc thêm hai cánh lập tức rời khỏi chốn này mười vạn tám ngàn dặm để tránh bị Gia Luật Ngạn đuổi kịp. Nhưng nàng lại nghĩ, các tú nữ có thêm nàng cũng không nhiều, bớt nàng cũng không ít, Gia Luật Ngạn còn phải hộ tống mười một tú nữ vào Kinh, chắc sẽ không bỏ nặng chọn nhẹ, truy đuổi một mình nàng. Huống hồ để tú nữ chạy trốn hẳn cũng có trách nhiệm, tốt nhất là về Kinh thành nói với Hoàng thượng rằng ở huyện Nghi chỉ chọn được mười một tú nữ.

Nghĩ vậy nàng liền yên lòng.

Nhớ lại ngôi nhà rộng lớn sung túc ở Hồi Xuân y quán, nàng bỗng có vài phần xót xa, tự đáy lòng nói: "Cha, sau này con cũng theo cha học y cho tốt, cố gắng kiếm tiền, chúng ta lại mua một ngôi nhà lớn."

Mộ Dung Lâm hiền từ vuốt tóc con gái nói: "Tiền tài là vật ngoài thân, người là quan trọng nhất. Mấy ngày tiếp theo con phải chịu khổ rồi, chúng ta phải lên đường ngày đêm không nghỉ, để tránh bị họ đuổi kịp."

"Chắc họ không vì một mình con mà làm lỡ hành trình đâu, nếu là Tần bá phụ phái người đến bắt thì ông ấy nhất định nể tình giữa cha và ông ấy mà nương tay, bởi vậy cha không cần lo lắng quá."

Nàng bẩm sinh đã lạc quan, hơn nữa lòng vẫn ôm suy nghĩ rằng có lẽ Gia Luật Ngạn sẽ vì tình xưa mà tha cho nàng một mạng. Nàng vẫn luôn không tin hẳn thật sự không có chút tình cảm gì với mình.

A Thái đánh xe ngựa đi suốt về hướng Đông. Từ lúc hoàng hôn ra khỏi thành, cứ mãi không ngừng nghỉ đến khi bóng tối đậm dần. Đêm khuya thanh vắng, trên đường không một bóng người, chỉ có tiếng vỗ ngựa lộc cộc, tro troi xuyên qua màn đêm tĩnh lặng, điểm thêm mấy phần âm u.

Mộ Dung Tuyết hơi sợ nên chẳng còn muốn ngủ.

Trong lúc phi nước đại, xe ngựa lắc lư dữ dội, từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa từng chịu khổ như vậy, nhưng nghĩ đến thì chút khổ cực này so với nỗi khổ cả đời sau khi vào cung cũng chẳng là gì cả.

Lúc bình minh, xe ngựa dừng bên một bờ sông ở ngoại thành, A Thái dắt hai con ngựa đến bên sông uống nước ăn cỏ nghỉ ngơi.

Mộ Dung Lâm chất củi khô bên bờ sông, dùng đá đánh lửa lấy mấy cái bánh bao ra nướng vàng thơm phức, đưa cho con gái, sau đó lại nấu một bình trà dùng làm trà sáng.

Cho dù đang chạy nạn Mộ Dung Lâm cũng không mất đi thể diện và phong nhã, vì đã chuẩn bị trước mấy ngày nên thức ăn và vật dụng trên xe ngựa đều đầy đủ. Mộ Dung Tuyết càng hân hoan nhảy nhót, vui mừng như đi trăng hội.

A Thái ở bên cạnh thấy vậy chỉ cảm thấy hai cha con này thật không thể tưởng tượng nổi, gánh trên mình chuyện chống lại Hoàng mệnh lớn như vậy mà còn có tâm trạng cười nói được, lẽ nào dọc đường chỉ có mình hấn sợ hãi đến mức tim co rút lại như hạch quả đào khô thôi sao?

Nghỉ ngơi một lúc, ba người lại tiếp tục lên đường, Mộ Dung Lâm đưa con gái ra biển. Bởi vậy dọc đường đều đi về hướng Đông, định đến phủ Tùng Giang. Xe ngựa chạy một ngày, đến tối cũng không dám dừng lại nghỉ ngơi, chỉ ngủ qua loa một canh giờ bên dưới bức tường ngoài một nông hộ rồi tiếp tục lên đường.

Đến chiều hôm sau, lòng Mộ Dung Tuyết càng vui hơn, một là vì mụn đỏ trên mặt đều tan hết, hai là đã trốn một ngày một đêm cũng không thấy ai đuổi đến. Có lẽ Gia Luật Ngạn niệm tình đã từng quen biết mà tha cho nàng một mạng, cũng có lẽ là Tần Chi Ngang niệm tình cha nàng mà khuyên Gia Luật Ngạn bỏ qua, tóm lại, lâu như vậy rồi mà không ai đuổi đến, xem ra lần này chạy trốn đại công cáo thành rồi.

Nhưng tiếc là nàng vui mừng quá sớm.

Đến chiều tối, A Thái dừng xe ngựa bên đường, tháo cương dắt ngựa đi ăn cỏ.

Mộ Dung Lâm đứng bên xe ngựa thắt lại chiếc khăn xanh trên đầu con gái, Mộ Dung Tuyết mặc dù đã mặc y phục nam nhân nhưng dung mạo vẫn hơn người, mụn đỏ trên mặt tan hết, anh tuấn như một thiếu niên không nhuốm bụi trần.

Mộ Dung Lâm càng cảm thấy mình đưa con gái chạy trốn là một hành động sáng suốt, hạt minh châu quý giá thế này làm sao nỡ đưa vào chốn ăn thịt người không nhà xương như Hoàng cung mà chịu khổ được.

Phong cảnh Giang Nam luôn khiến người ta thấy thoải mái, mưa phùn gió nhẹ cỏ mềm, nhìn ánh tà dương, tâm trạng Mộ Dung Tuyết rất tốt, nàng ngồi trên bãi cỏ vờn vai.

"Cha, chúng ta nghỉ một lúc rồi hẵng đi."

Vào lúc này, trên con đường yên tĩnh vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp.

Mộ Dung Tuyết vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy xa xa có ba con tuấn mã đang chạy đến, người cầm đầu rất giống Gia Luật Ngạn.

Nàng biến sắc, lập tức đứng dậy nói: "Hình như họ đuổi đến rồi."

Mộ Dung Lâm lập tức nhét hành lý vào lòng nàng: "Mau đi, cha sẽ dẫn dụ họ. Chúng ta hội hợp ở phủ Tùng Giang."

Mộ Dung Tuyết vội vàng đáp một tiếng, không kịp nói thêm, lập tức lên ngựa đi ngay.

Mộ Dung Lâm kéo chiếc áo khoác màu đỏ của Mộ Dung Tuyết trong xe ngựa ra, khoác lên mình rồi cưỡi ngựa chạy về một hướng khác.

A Thái hoảng hốt nhìn hai người mỗi người một ngã, lòng nói, lão gia, vậy tôi phải làm sao đây? Trong lúc cấp bách, hấn chỉ đành cong chân chạy.

Tìm Mộ Dung Tuyết đập hỗn loạn, không dám quay đầu nhìn lại, chỉ cầm đầu thúc ngựa phi về phía trước, lòng thầm cầu khẩn, chỉ mong cho mình nhìn nhầm, người đó không phải là Gia Luật Ngạn. Nhưng nàng lại cảm thấy mình không thể nào nhìn nhầm, vì mỗi một lúc buồn lúc vui, nhất cử nhất động của hấn đều đã khắc sâu trong tim nàng, giọng nói và dáng người của hấn, nàng nhắm mắt cũng có thể nhớ lại được.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, cứ như đã đến ngay sau lưng.

Tìm nàng sắp bay từ cổ họng ra ngoài. Đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng bóp giòn giã, dường như có thứ gì đó xé rách không trung, trước mắt xoẹt qua một vệt đen, quán lấy eo nàng. Nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, chỉ cảm thấy thân thể mình bay lên không trung, trong chớp mắt đã rơi vào lòng một người.

Nàng còn chưa trấn tĩnh thần hồn, ngược mắt nhìn vào một đôi mắt như ẩn giấu băng tuyết. Đích thực là Gia Luật Ngạn, cho dù cách xa như vậy nàng cũng không nhìn lầm bóng dáng hấn. Hấn lạnh lùng nhìn nàng, cuối cùng đã khiến nàng hiểu cái gì gọi là nhân đạo, một luồng sát khí từ trong mắt hấn bắn ra, như chém đến người nàng, nàng không kim được mà rút về phía sau, bị hấn siết chặt eo kéo tới phía trước.

Thì ra thứ quán lấy eo nàng là một ngọn roi dài của hấn.

Hấn chậm chậm nhìn nàng, nói từng chữ từng chữ: "Mộ Dung Tuyết, ta thật xem thường cô rồi."

Không chỉ ánh mắt hấn lạnh lẽo mà trong giọng nói dường như cũng ẩn giấu một thanh đao, may là nàng xưa nay không sợ chết, đón lấy ánh mắt sắc bén của hấn, giương cổ lên: "Dù sao tôi cũng không muốn nhập cung."

Hấn cười lạnh: "Không do cô quyết định."

Giọng điệu tuyệt tình như một lưỡi đao đâm vào tim nàng, nàng vốn ôm một bụng uất ức, một đao lúc này đâm vào như vạch ra một lỗ thủng trong bụng uất ức kia, nước mắt lập tức là chảy tuôn rơi.

Uống cho tẩm chân tình của nàng đối với hắn, hắn lại chính tay đưa nàng quay về hố lửa, thật sự quá nhẫn tâm. Nàng càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt như một chuỗi ngọc bị đứt, từng hạt từng hạt lăn dài trên má, liên miên không dứt, dường như còn nhiều hơn cả nước trong suối Hoán Hoa.

Tuy tim hắn cứng như thép, nhưng đối với một nữ nhân khóc lóc bị thương tuyệt vọng như vậy, cuối cùng lòng cũng mềm đi vài phần, sát khí trong mắt cũng bị nước mắt nàng gạt đi một nửa.

Khóc chán, nàng lấy tay áo hắn chùi nước mắt, vô cùng đáng thương nhìn hắn: "Ngài tha cho tôi đi."

Nàng xưa nay được cha mẹ thương yêu chiều chuộng, chưa từng chịu chút uất ức gì, đây là lần đầu tiên trong đời khóc thành như vậy để cầu xin người ta. Đáng tiếc, hắn không thèm nhìn nàng lấy một lần, vẫn là gương mặt còn lạnh hơn hàn băng ngàn năm, không tìm được chút thương hương tiếc ngọc, đồng tình thương xót. Vì hắn vốn là một người lòng dạ sắt đá.

Nàng thất vọng, thẹn quá hóa giận, dùng sức đẩy cánh tay hắn ra, muốn vùng ra khỏi người hắn.

"Nếu cô không muốn chết, không muốn liên lụy phụ thân cô chết thì ngoan ngoãn theo ta về, nếu không..." Hắn hừ một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo như đao vạch qua, khiến mặt nàng phát đau.

Vừa nghĩ đến cha, nàng liền ngăn ra, lập tức níu tay áo hắn hỏi: "Cha tôi làm sao?"

Hắn hừ lạnh: "Cô nói xem?"

Nàng cuống lên, "Ồ đây tôi có một vạn lượng ngân phiếu, đưa cho ngài hết, ngài thả cha tôi ra đi."

Hắn cười lạnh: "Cô coi bốn vương là hạng người gì?"

Mộ Dung Tuyết thậm chí nói, hôm đó đuổi theo Bùi Giản, chẳng phải chỉ mười lượng bạc ngài cũng đòi đó sao, sao nay một vạn lượng lại không chịu lấy? Nàng trừng đôi mắt ươn ướt, nóng lòng đến sắp khóc.

Hắn lại đánh mặt không thèm nhìn nàng lấy một lần. Trong lúc cấp bách, nàng không màng gì nữa, đôi mày liễu dựng ngược, cao giọng nói: "Ngài không thả cha tôi thì lúc vào cung, tôi sẽ nói với Hoàng thượng là trên đường vào Kinh, ngài nhiều lần phi lễ tôi."

Gia Luật Ngạn nhíu đôi mày rậm tức giận nói: "Cô dám!"

Nàng trừng mắt nhìn hắn, "Ngài xem tôi có dám không." Nói xong, nàng ôm lấy eo hắn sáp vào lòng hắn. "Ngài xem, ngài đang phi lễ tôi đó." Nàng trừng đôi mắt trong suốt sáng ngời, trong mắt là sự uy hiếp trắng trợn.

Hắn giận đến mức suýt chút vứt nàng xuống ngựa, nhưng cuối cùng vẫn kìm được sát khí trong lòng. Bất luận thế nào thì trên danh nghĩa nàng cũng đã là nữ nhân của Hoàng đế, không thể khinh suất mạnh động.

Trong thoáng chốc đã đến trước chiếc xe ngựa bị vứt lại, Mộ Dung Lâm và A Thái đã bị Viên Thừa Liệt và Trương Long bắt.

Mộ Dung Lâm thấy con gái cũng bị bắt về, mắt ông đỏ lên.

Viên Thừa Liệt thấy Mộ Dung Tuyết một thân nam trang, vừa bội phục sự gan dạ của nàng, vừa tiếc cho thất bại của nàng. Nếu nàng trốn được thì tốt biết mấy. Nghĩ đến thân hình béo phì, gương mặt phù thũng, râu tóc bạc trắng của Hoàng đế, lại nhìn dung nhan xuân thì phoi phới của nàng, hắn không kìm được mà cúi đầu.

"Cha." Mộ Dung Tuyết đưa mắt nhìn phụ thân, "Cha đừng lo cho con, phải bảo trọng thân thể."

Mộ Dung Lâm vội nói: "Con yên tâm đi, cha sẽ đi theo con, khi đến Kinh thành rồi chúng ta lại nghĩ cách."

Gia Luật Ngạn cười lạnh, hai chân thúc vào bụng ngựa đi về phía huyện Nghi. Viên Thừa Liệt và Trương Long cũng thả Mộ Dung Lâm và A Thái, lên ngựa đi theo.

Thấy phụ thân không sao, Mộ Dung Tuyết yên lòng đi nhiều. Có lẽ trên đường vẫn còn cơ hội trốn thoát, nghĩ đến đây, cả người nàng lại dâng trào ý chí chiến đấu.

Nhưng tình cảnh trước mắt không tốt lắm, Gia Luật Ngạn và nàng ngồi chung một ngựa. Nàng xưa nay tự do đã quen giờ lại bị giam trong cánh tay hắn như một tù nhân, tâm trạng vô cùng nặng nề, hắn còn tệ hơn nàng, dọc đường im lặng không nói, chỉ thúc ngựa chạy đi.

Hắn không ngờ nàng lại dám chạy trốn, càng không ngờ nàng lại còn dám uy hiếp hắn. Tóm lại, hắn có một dự cảm không hay, ở bên cạnh nữ nhân này sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Sự thật chứng minh dự cảm của hắn rất chính xác.

Thấy sắc trời dần tối, vừa hay lại đến một thị trấn, Viên Thừa Liệt nói: "Vương gia, chúng ta tìm khách điểm nghỉ ngơi một đêm nhé, đi cả ngày đường ngựa cũng mệt rồi, phải nghỉ ngơi." Nhìn sắc mặt Gia Luật Ngạn, hắn lại cẩn thận dè dặt nói một câu: "Dù sao cũng tìm được Mộ Dung cô nương rồi, đâu

cần vội như vậy nữa."

Gia Luật Ngạn lạnh mặt "Ừ" một tiếng.

Viên Thừa Liệt lập tức đưa mắt nhìn Trương Long, bảo hắn đi tìm một khách điểm.

Khách điểm duy nhất trong tiểu trấn chỉ có sáu phòng, còn lại hai phòng không có người ở đều bị Gia Luật Ngạn bao hết.

Bốn người dùng một bữa cơm đơn giản trong khách điểm.

Mộ Dung Tuyết bình thường ăn uống rất kén chọn, nhưng hôm nay thật sự quá mệt quá đói, hơn nữa nàng nghĩ phải ăn uống cho no để tối đến tìm cơ hội tiếp tục chạy trốn, bởi vậy một hơi ăn hết hai chén cơm lớn, khiến Trương Long nhìn đến ngây người, đây có còn là nữ nhân nữa không?

Sau khi ăn cơm, Gia Luật Ngạn đích thân đưa Mộ Dung Tuyết vào phòng, sau đó nhìn trái nhìn phải trong căn phòng, mặt không biểu hiện nói với nàng: "Tối nay cô và ta ở chung một phòng."

Mộ Dung Tuyết ngần ra, nhưng lập tức nói: "Không được, nam nữ thụ thụ bất thân." Khách điểm này điều kiện tồi tàn, phòng ốc cũng rất cũ kỹ, trên một chiếc bàn tróc sơn thấp một ngọn đèn tờ mờ, quan trọng nhất chính là chỉ có một chiếc giường.

Hắn thân nhiên nhìn cô: "Không sao, trong mắt bốn vương cô không phải là nữ nhân."

Nàng tức giận nói: "Tại sao?"

Hắn khoanh tay lạnh lùng nhìn nàng, ngừng lại rồi thốt ra một câu, khiến người ta tức chết mà không đền mạng: "Vì da mặt nữ nhân rất mỏng."

Mộ Dung Tuyết tức giận hất cằm giậm chân: "Dù sao tôi cũng không muốn ở cùng với ngài." Có hắn làm sao nàng trốn được nữa.

"Không do cô quyết định." Giọng điệu hắn không chừa đường chối bỏ, vô cùng kiên định.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: "Nay thân phận của tôi là tú nữ, sao có thể cùng phòng với Vương gia được?"

Môi hắn nhếch lên nụ cười mỉa mai: "Bây giờ cô lại nhớ ra thân phận của mình rồi à, vừa nãy trên ngựa ai chủ động ôm ấp vậy?"

Nàng đỏ mặt, "Vừa nãy là vừa nãy, bây giờ là bây giờ."

"Cô yên tâm, vừa nãy Viên Thừa Liệt và Trương Long có thấy cũng như không thấy, còn bây giờ, ngay cả nhìn thấy cũng không thể, bởi vậy sẽ không tổn hại đến thanh danh của cô, càng không để Hoàng thượng biết."

Xem ra tối nay hắn quyết tâm từ thủ lấy nàng rồi. Nàng suy nghĩ rồi lại nói: "Tôi muốn tắm rửa."

Gia Luật Ngạn vỗ tay, lập tức nghe thấy Viên Thừa Liệt bên ngoài thấp giọng hỏi: "Vương gia có gì cần dặn?"

"Đi gọi người đưa một thùng nước nóng đến."

Một lúc sau, chủ khách điểm và tiểu nhị bưng ra một thùng nước ấm vào.

Thấy nước được đưa đến, hắn lại không có ý muốn ra ngoài, Mộ Dung Tuyết chỉ đành nói: "Mời Vương gia ra ngoài một lúc, nếu Vương gia không yên tâm thì cứ canh ở cửa là được rồi." Nàng cười dịu dàng lấy lòng, tựa như một tiểu cô nương ngoan ngoãn nghe lời nhất.

Gia Luật Ngạn liếc nhìn nàng rồi quay người ra ngoài.

Mộ Dung Tuyết lập tức chạy đến bên cửa cài chốt, ngừng lại chốc lát, nàng đưa tay vào thùng nước khuấy vài cái nữa. Nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì, nàng liền rón rén đến bên cửa sổ, nhẹ đẩy cửa sổ ra, khách điểm nhỏ cũng có lợi, sau cửa sổ chính là chuồng ngựa, lòng nàng thầm tính, nhảy ra khỏi cửa sổ dắt một con ngựa nhân lúc trời tối chạy trốn chắc cũng có năm phần thắng lợi. Phàm là một cơ hội nhỏ cũng không thể bỏ qua. Nàng quyết tâm bưng ghế đến trèo lên cửa sổ, nghiêng người nhảy xuống.

Sau khi tiếp đất, con đau ở gót chân khiến nàng hít một hơi lạnh, nhưng lúc này cũng không màng đến nữa, nàng vội bỏ chạy, kết quả vừa đứng thẳng lên đã đụng phải một người, nàng suýt chút kêu lên thành tiếng, sau đó lại tức tốc bịt miệng mình, chớp chớp mắt, "Sao Vương gia lại ở đây?"

"Ta cũng muốn hỏi tại sao Mộ Dung cô nương lại ở đây, chẳng phải cô muốn tắm sao?" Gia Luật Ngạn là một ngọn đèn, hắn đưa đèn đến dưới mí mắt nàng, soi rõ gương mặt nàng, dường như muốn xem thử da mặt nàng rốt cuộc dày bao nhiêu.

Nàng nhanh nhẹn phui bụi trên mũi, không ngượng miệng nói: "Tôi muốn đi tìm một bộ y phục để thay."

"Tìm trong chuồng ngựa à?"

Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra giọng điệu đã lạnh đến mức sắp kết băng, nếu là người bình thường, chạy trốn bị bắt thì đã sợ đến mức lú lú lại, nhưng nàng lại không phải là người bình thường, vẫn giả vờ "Ồ" một tiếng, "Thì ra đây là chuồng ngựa à."

"... ..." Gia Luật Ngạn nghiêng rằng, thật là một miếng thịt thừa[1] mà.

[1. Nguyên văn là một loại thịt ăn không ngon, bỏ không đánh, khó cắt, khó nấu, khó nhai, dùng để chỉ người ngang ngược không nói lý lẽ, điếc không sợ súng.]

Tác giả có lời muốn nói: Chắc mọi người đã hiểu tại sao gọi là Hàm thịt kẻ rồi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cùng chung chăn gối

Mộ Dung Tuyết một mình từ sau tường đi ra phía trước, vừa đẩy cửa mới nghĩ ra cửa phòng vừa nãy đã bị mình cài chốt rồi, không vào được. Nhảy từ bức tường phía sau lên cửa sổ thì nàng không có bản lĩnh đó, vậy là đành phải dùng một bên vai đẩy cửa ra, nhưng vào lúc này, cửa lại được mở ra từ bên trong, nàng không thu thế lại được, nhào thẳng lên người Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn hít một hơi lạnh, đưa tay bịt mũi.

"Vương gia không sao chứ?" Mộ Dung Tuyết vừa xin lỗi vừa nghĩ, cửa sổ cao như vậy mà hắn cũng có thể trèo vào được, xem ra thật sự là người biết võ công.

Một lúc sau Gia Luật Ngạn mới xua được mùi chua khiến người ta khó chịu kia, nghiêng rằng nói: "Bỏn vương gặp được cô thật là may mắn ba đời."

"Vương gia một nhọc cả ngày rồi, vẫn nên cùng Viên đại nhân đi nghỉ đi, dù sao nam nữ chung phòng cũng không hợp lẽ." Nàng cười xin lỗi, vẫn chưa bỏ ý định muốn chạy trốn.

"Bỏn vương cũng không muốn chung phòng với cô, nhưng càng không muốn nửa đêm canh ba chạy đi truy bắt cô." Hắn cũng không vòng vo nữa, trực tiếp chỉ ra ý đồ trong lòng nàng, nếu mất hắn có thể phóng ra dây thừng thì đã trói gô nàng lại từ lâu.

Mộ Dung Tuyết bất lực, chỉ đành chu miệng nói: "Tôi muốn tắm rửa, mời Vương gia tránh đi cho."

Hắn không mặn không nhạt xem xét nàng, từ trong mũi hừ một tiếng khinh bỉ. Ý như đang nói, thân hình này của cô bỏn vương có hứng thú nhìn sao.

Ánh mắt khinh miệt kia giống như một thanh Thanh long yển nguyệt đao[1] chém đứt sự tự tin liên miên bất tuyệt như nước sông của nàng thành hai đoạn. Nếu nghi ngờ nàng về phương diện khác thì nàng sẽ lập tức nhảy dựng lên phản kích ngay, nhưng mặt này nàng không thể nào chứng minh được, trừ phi nàng còi ra cho hắn xem.

[1. Đao của Quan công sử dụng.]

Nàng tức giận phòng mang trọn má tròng hắn, hận không thể nhúng mặt hắn vào thùng nước để rửa, thật là có mắt không trông mà. Bỏn cô nương rõ ràng có thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp thế này kia mà.

Gia Luật Ngạn không rửa mặt, chỉ lạnh lùng rửa tay rồi lại rửa mặt, sau đó chấp tay đến ngồi trên giường, cởi áo ngoài tùy tiện vắt trên đầu giường, quay mặt vào trong ngủ.

Mộ Dung Tuyết thấy vậy liền cuống lên, hắn thật sự muốn cùng chung chăn gối với nàng sao?

"Vương gia, ngài thật sự muốn ngủ chung phòng với tôi sao?"

"Một là phòng không đủ, hai là bỏn vương cũng không muốn nửa đêm canh ba lại thức dậy truy bắt cô, cô cứ yên tâm đi, bỏn vương tuyệt đối không động vào một ngón tay của cô đâu."

"Nhưng Vương gia ở đây tôi không thể tắm được."

"Cô có thể không tắm."

Mộ Dung Tuyết: "... ..."

Lòng nàng vô cùng bức bối, đi đường hai ngày, đầu tóc mình mấy đều dơ bẩn, đối với người bị bệnh sạch sẽ như nàng thì đã nhẫn nại đến cực hạn rồi. Nhưng bảo nàng còi y phục tắm rửa trước mặt hắn cũng thật quá khó. Do dự đắn đo cả buổi, nàng đột nhiên nghĩ ra một ý hay, thối tất đèn đi. Tội như

hũ nút thể này dù sao hấn cũng không thấy gì cả. Nghĩ vậy nên nàng cời y phục, tắm rửa qua loa trong thùng nước, sau đó nhanh chóng bước ra, mồ mẫm gối đầu trong bóng tối.

Vắt khô tóc, nàng chậm chậm dịch đến bên giường.

Nói thật thì đã hai ngày nàng không được yên giấc, lúc mệt thì thiếp đi trên xe, lúc này thấy chiếc giường đã lâu không gấp, con buồn ngủ và mệt mỏi ào ạt đến như thủy triều, khiến thân thể vô cùng rã rời của nàng chỉ muốn bò lên giường. Khổ nỗi trên giường còn có một nam nhân.

Nàng đứng bên giường tranh đấu tư tưởng kịch liệt, cuối cùng gian nan đưa ra lựa chọn: Lên giường ngủ.

Một là, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, sức khỏe là vốn liếng để đi đường, nhất định phải nghỉ ngơi lấy sức tiếp tục tìm cơ hội trốn chạy. Hai là, hấn vốn là người trong lòng nàng muốn lấy, nếu không phải hấn cự tuyệt nàng, nếu không phải nàng được chọn làm tú nữ thì có lẽ nàng đã động phòng hoa chúc cùng hấn rồi. Ba ày à, hấn đảm bảo tuyệt đối không động đến nàng, điều này nàng tuyệt đối tin tưởng, vì lúc này nàng đang mang thân phận tú nữ.

Ngủ chung giường với hấn, cứ xem như trên giường có thêm một con mèo. Nàng giỏi nhất là tự an ủi mình, hơn nữa thật sự không chống lại được cảm dỗ của chiếc giường, cuối cùng đành đáp lại tiếng gọi của cơ thể mà bò lên giường.

Đêm xuân, dường như không khí ẩm áp hơn thường ngày, trần ngập khí tức vạn vật sinh sôi nảy nở. Như hoa đậu khấu tháng hai bén mùi[2], đây vốn là một đêm lãng mạn quyến rũ biết bao, tìm nàng bắt đầu tình thịch đập loạn, nhưng rất nhanh nó đã không đập loạn nữa. Vì hấn dùng giọng điệu còn Liễu Hạ Huệ hơn cả Liễu Hạ Huệ nói: "Cô tránh xa ta một chút, ngủ đầu kia đi."

[2. Tặng lúc chia tay kỳ 1, Thơ Đỗ Mục, Nguyễn Lâm Thắng dịch.]

Mộ Dung Tuyết khó hiểu: "Tại sao?"

"Ta không quen." Thật ra hấn muốn tránh né, bắt đắ đi mới phải chung phòng chung giường. Nhưng ngủ đằng chân và ngủ đằng đầu tuyệt đối có ý nghĩa khác biệt.

Nàng ngẩng ra nói: "Tôi cũng không quen." Nàng từng tuổi này rồi nhưng chưa bao giờ ngủ dưới chân người ta, cho dù đó là chân Vương gia.

Hấn thấy nàng bất động, cũng không nói thêm, lấy gối đặt ở đầu kia nằm xuống.

Đáng tiếc đối thủ hấn gặp phải là Mộ Dung Tuyết, nàng cũng ôm gối xoay đầu.

Hấn lại xoay lại, nàng cũng xoay theo.

Hai người xoay lên xoay xuống hết ba bốn lượt.

Gia Luật Ngạn tức giận đập xuống giường đánh "bốp" một tiếng: "Rốt cuộc cô có ngủ không?"

Nàng chu miệng nói: "Ngài không định ngủ thì có, tôi không muốn ngủ dưới chân ngài, ngửi mùi hôi chân của ngài đâu."

"Chân lão tử vốn không hề hôi."

Nàng nhăn mũi: "Đi cả ngày đường không hôi mới lạ đó, lúc này ngài đâu có rửa chân, tôi thấy rõ ràng mà."

Gia Luật Ngạn tức đến toàn thân phát run, thật sự muốn đưa chân lên mũi nha đầu này bắt nàng ta ngửi xem.

Nàng không sợ chết giăng co với hấn. Hấn bắt lực hằm hằm xuống giường, đến chỗ nàng vừa tắm cọ rửa hai chân, sau đó hung dữ nói: "Vậy được chưa."

Nàng ôm gối không chịu thỏa hiệp. "Vậy cũng không được, lỡ như lúc ngài ngủ gác chân lên mặt tôi thì làm sao. Dù sao tôi cũng không thể ngủ khác phía với ngài, một là ngủ cùng phía, không thì ngài ra ngoài."

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng cũng đầu hàng. Việc nhỏ không nhin ắt mưu lớn loạn, hấn nhắm mắt, điều chỉnh nội tức một lúc mới đè nén được lửa giận xuống.

Mộ Dung Tuyết từng tuổi này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cùng chung chăn gối với một nam nhân, nam nhân này còn là đối tượng nàng vừa gặp đã yêu, tuy vô vùng mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn kích động hưng phấn nhất thời không ngủ ngay được. Nhưng Gia Luật Ngạn bên cạnh dường như đã chìm vào giấc mộng, hơi thở bình ổn đều đặn.

Nàng nửa thất vọng, nửa buồn phiền, nhưng cũng từ từ chìm vào mộng cảnh.

Bao nhiêu ngày nay cuối cùng cũng có một giấc mơ đẹp.

Trong mơ, nàng được lấy Gia Luật Ngạn như ước nguyện.

Hắn mặc hôn bào đỏ tươi cười ngửa đến nghênh thân, đưa bàn tay thon dài mạnh mẽ ra trước mặt nàng, trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười ấm áp quyến rũ, nàng ngẩng đầu nhìn hắn trên ngựa, lòng hạnh phúc ngập tràn, dường như ngất ngây trong sóng mắt thâm tình quyến rũ của hắn.

Bước lên thăm dò, nàng cùng hắn bái đường, được hắn đưa vào động phòng. Nàng vô cùng hân hoan đòi chiếc quạt tròn, nhưng người xuất hiện trước mặt không phải là hắn, người cưới nàng là một ông lão gần đất xa trời, dung nhan tiêu tụy, tóc bạc phơ, đôi tay đầy nếp nhăn đưa ra muốn xoa lên mặt nàng. Nàng giật mình tỉnh giấc, người đầy mồ hôi lạnh.

Đêm khuya tĩnh lặng, khung cửa sổ óng ánh sắc vàng của ánh sáng tỏa ra từ ngọn lồng đèn, mờ ảo như một tầng sương mỏng.

Nàng bỗng hoảng hốt phát hiện mình đang ở một khách điểm nơi xứ lạ.

Tạ ơn trời đất, đây là một giấc mộng. Nàng thở phào nhẹ một hơi, vừa định trở mình, lúc này mới phát hiện một chân của mình đang đặt trên chân Gia Luật Ngạn.

Tìm nàng bỗng đập điên cuồng, vừa định âm thầm nhắc chân lên, bỗng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Nếu nàng trở thành nữ nhân của hắn, vậy nàng không thể làm tú nữ được nữa, hắn sẽ không dâng nàng cho lão Hoàng đế. Ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền như một bóng ma điên cuồng sinh sôi trong lòng nàng, thậm chí ngay cả tóc nàng cũng tràn ngập ý nghĩ điên cuồng này.

Mượn ánh sáng yếu ớt, nàng len lén xem xét hắn.

Hắn yên lặng nằm đó, hơi thở đều đặn, mắt mờ tuấn mỹ. Đây vốn là người nàng thích, đây mới là người nàng nên lấy.

Nàng không muốn lấy lão Hoàng đế sáu mươi hai tuổi, nếu sinh con rồi sẽ bị giam trong cung cả đời, mãi không có ngày thoát thân, nếu không có con, khi lão Hoàng đế chết nàng phải xuất gia làm ni cô, cả đời bầu bạn với thanh đăng cổ Phật. Không, nàng không muốn một kết cục thê thảm như vậy. Điều nàng muốn là một mối nhân duyên tốt đẹp, nàng muốn ở bên cạnh người mình yêu cả đời.

Chỉ cần nàng không còn hoàn bích nữa thì tuyệt đối không thể nào trở thành nữ nhân của Hoàng đế. Bây giờ nàng và hắn nằm cùng một chiếc giường, đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp. Nhưng chuyện này đều là nam nhân chủ động, một hoàng hoa khuê nữ như nàng thật sự rất khó ra tay, chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi đã cảm thấy mặt nóng ran.

Nàng do dự, lòng như có hai con người đang giằng co, một người mặt dày vô sỉ nói, so với hạnh phúc cả đời thì mặt mũi chẳng là gì cả. Một người khác chính nghĩa hào hùng nói, nữ nhân quan trọng nhất là thể diện, nếu không cả đời sẽ bị nam nhân xem thường.

Nàng cảm thấy người chính nghĩa nói đúng, sau đó liền giúp người chính nghĩa đánh bại người tà ác.

Nhưng nhắm mắt lại, tình cảnh trong mơ lại hiện lên trong đầu, vừa nghĩ đến gương mặt già nua tóc bạc đầy nếp nhăn kia, vừa nghĩ đến bàn tay nhăn nheo kia, cả người nàng phát lạnh.

Người tà ác lại sống dậy, giậm chân nói, cô không làm thì sẽ hối hận cả đời, mau vút tụt ra cửa sổ đi.

Đúng, cứ vút tụt ra cửa sổ trước, chút nữa nhặt lại sau.

Nàng nghiêng rãnh quyết định như vậy, lấy gan thò tay lên ngực hắn xoa nhẹ. Dưới lòng bàn tay là da thịt ấm nóng cứng cáp của nam nhân, cảm giác sức sống dồi dào ngập tràn nam khí này khiến tim nàng đập loạn xạ. Nàng đỏ mặt, ngáp ngừng hướng xuống dưới, đột nhiên một bàn tay chộp lấy tay nàng, nàng giật mình suýt chút kêu thành tiếng.

Gia Luật Ngạn đã tỉnh, trong bóng tối không nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn, tim nàng đập như gió thổi, có cảm giác như bị bắt gian tại trận.

Giọng hắn bình tĩnh điềm nhiên, lạnh lùng vô tình: "Cô muốn làm gì?"

Tim nàng đập thình thịch, nàng liếm khóe môi, rất muốn nói, tôi muốn làm chuyện xấu.

"Tôi không ngủ được, muốn sờ xem thử tim ngài có phải làm bằng thịt không."

Khựng lại một chút, hắn hỏi: "Phải không?"

Nàng nuốt nước bọt nói: "Không phải, làm bằng sắt."

Sau đó, nàng cảm thấy cơ thịt dưới lòng bàn tay giật giật. Hắn đang cười hay đang tức giận? Thật đáng tiếc, nàng không nhìn thấy được biểu hiện của hắn lúc này.

"Là ý gì?" Giọng hắn khẽ mềm đi, không còn lạnh lùng nữa.

"Ngài biết rõ tôi không muốn nhập cung nhưng vẫn chọn tôi cho bằng được. Tôi đối với ngài tốt như vậy, mời ngài ăn cơm, trị bệnh cho ngài, đối với ngài một tấm chân tình, vậy mà ngài lại đối với tôi như vậy. Ngài... lẽ nào không phải là lòng dạ sắt đá sao?" Trong bóng tối, giọng nói chua chát của nàng có chút uất ức, nghe như một lưỡi câu móc tất cả ruột gan của người ta ra ngoài.

Nhưng hắn im lặng không lên tiếng, nàng lặng yên chờ câu trả lời của hắn, trong bóng tối, thời gian như bị kéo dài vô tận, im lặng thật lâu thật lâu, khiến nàng gần như tưởng hắn đã ngủ rồi. Nhưng hắn lại nói một câu, "Cô đối với Bùi Giản và Viên Thừa Liệt cũng là một tâm chân tình."

"Không phải, không phải vậy." Nàng vội nói: "Bùi Giản là biểu ca của tôi, tôi đối với huynh ấy không có tình cảm nam nữ, còn Viên công tử, là vì bất đắc dĩ mới phải tìm đến huynh ấy... Tôi chỉ thích mỗi mình ngài thôi."

Nàng bị lời bày tỏ của mình khiến mặt xấu hổ nóng ran từng hồi, cũng may tối om nên hắn không nhìn thấy gì cả.

Hắn lại im lặng.

"Tôi đối với ngài... vừa gặp đã yêu. Trừ cha tôi ra, tôi chưa từng nấu cơm nấu trà cho nam nhân nào, tôi nguyện cả đời chỉ nấu cơm nấu trà sinh con đẻ cái cho một mình ngài..." Nàng lấy dũng khí, mượn bóng tối xông lên, "Nếu ngài cưới tôi, cả đời sẽ không hối hận, vì sẽ không có ai thích ngài như tôi, tôi sẽ toàn tâm toàn ý tốt với ngài, cả đời nấu cho ngài những món ăn ngon, nếu ngài muốn ăn mì xào tôi tuyệt đối sẽ không nấu com chiên." Nàng càng nói càng kích động, ngay cả bản thân cũng sắp bị mình làm cảm động rồi.

"Thật lời thôi, ngủ đi." Hắn đột nhiên lên tiếng, vô cùng thân nhiên nói ra mấy chữ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tự liệu lấy thân

Nàng vô cùng thất vọng, bị hắn đã kích đến nỗi chẳng còn muốn ngủ. Nàng tự hỏi dung mạo thân hình đều không tệ, lại đối với hắn một lòng chân thành, lẽ nào hắn thật sự không có chút hứng thú nào với nàng sao? Nàng không tin, tiếp tục truy hỏi: "Ngài thật sự không thích tôi chút nào sao?"

Một hồi lâu hắn cũng không đáp, tiếng thở bình tĩnh đều đặn, dường như đã ngủ say. Tính nàng xưa nay càng thất bại thì càng dũng cảm. Lúc này hắn chính là một toa sáng trong tương lai tâm tối của nàng, nàng liều hết toàn lực cũng phải bắt lấy, cho dù chỉ là thiếu thân lao vào biển lửa. Vậy là nàng lại thúc vai hắn, hỏi một lần nữa.

Hắn hít một hơi, dường như rất bức bối đáp: "Bỏn vương chỉ thích nữ nhân hiền lương thực đức biết tự trọng tự ái."

Không gian tối om tĩnh lặng cùng cực, giọng hắn vô cùng rõ ràng, rơi vào tai nàng không sót một chữ. Ý này chính là nàng không phải nữ nhân như vậy sao? Nàng tức giận nói: "Tôi không hiền lương thực đức chỗ nào, không tự trọng tự ái chỗ nào?"

"Cô nương hiền lương thực đức đương nhiên sẽ không sờ lên ngực nam nhân, cũng không tự đưa mình lên giường."

Mấy chữ "Tự đưa mình lên giường" kia đã đâm nàng một cú thật đau. Nàng xấu hổ đan xen giận dữ, đưa quyền muốn đánh hắn. Trời tối đen không nhìn thấy gì rõ ràng cả, nhưng dường như hắn có con mắt nhìn xuyên được màn đêm, đưa tay cản lại quyền của nàng, sau đó đẩy ngược vào trong khiến nàng va phải bức tường.

Hắn không dùng lực quá mạnh, nhưng cũng không biết tại sao lưng nàng lại đau đến vậy, cơn đau dường như có lửa đốt lan vào tận tim nàng, khiến cả ngực nàng đều đau âm ỉ. Bất giác, trên mặt nàng lăn xuống hai giọt nước mắt lạnh lẽo, trong phút chốc nước mắt thành sông.

Bình sinh nàng chưa từng chịu đả kích lớn như vậy, cũng chưa từng nghe lời nào tổn thương đến tự tôn như "Tự đưa mình lên giường", nàng nghĩ mãi không hiểu, tại sao vạch tâm chân tình cho hắn xem lại bị hắn đối xử vô tình như vậy. Nàng càng không hiểu rốt cuộc mình có chỗ nào không tốt, tại sao lại không được hắn yêu thích. Lẽ nào thích một người cũng không thể lên tiếng nói rõ, không thể chủ động thể hiện tình yêu sao? Cứ phải giấu giếm điểm điểm, ra vẻ trinh nữ thánh nữ sao? Như vậy chẳng phải quá giả tạo rồi sao?

Nàng vừa đau lòng vừa uất ức, nước mắt ngập tràn đến khi sắp chìm chết hai con uyên ương thêu trên gối, mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên còn chưa tỏ nàng đã bị Gia Luật Ngạn đánh thức. Trong nắng mai nhàn nhạt, gương mặt hắn như ngọc tạc, đôi mày kéo dài đến tóc mai, khiến nàng nhìn đến thất thần, lòng như thầm nói, một gương mặt đẹp như vậy, nhưng đáng tiếc lại có một trái tim lạnh lẽo vô tình.

Nàng lười nhác ngồi dậy, không chút hứng thú ăn cơm sáng rồi tiếp tục lên đường.

Vẫn chung một ngựa với hắn như cũ, nàng không nói một lời, mấy chữ "Tự đưa mình lên giường" như một con dao cắm vào tim nàng, lòng như bị thủng một lỗ lớn, gió lạnh sột soạt thổi vào. Nhưng người sau lưng nàng lại chẳng hề có ý xin lỗi, thỉnh thoảng tiếp xúc với thân thể hắn, vẫn cứng như vách đá.

Nàng càng nghĩ càng thấy không thoải mái, quay đầu nhìn hắn nói: "Tôi cho ngài một cơ hội để ngài rút lại những lời tôi vừa nói."

"Lời nào?"

"Là câu ngài nói với tôi tối qua đó."

Hắn nhú mày, "Tôi quên rồi."

Nàng vì mấy chữ đó khóc cả đêm mà hắn lại quên mất. Nàng tức giận nói: "Tôi không phải là nữ nhân tùy tiện, chỉ đối với ngài tôi mới..." Nàng đỏ mặt không nói tiếp được nữa, uất ức bấu môi. Nàng cho rằng mình là một nữ nhân trung trinh chung thủy, không ngờ hắn lại hiểu lầm nàng sâu sắc như vậy.

Hắn nhàn nhạt nói: "Cô không muốn tiến cung nên mới có bệnh vái tứ phương, tìm bùa một nam nhân. Bất luận là Bùi Giản hay Viên Thừa Liệt cũng được."

"Không phải vậy, tôi chỉ thích mỗi mình ngài, ngài chưa từng nghe câu vừa gặp đã yêu sao?" Nói xong, nàng lại cảm thấy một luồng sóng nhiệt qua kẽ tay, nàng thấy hắn lạnh lùng nói: "Bốn vương không tin chuyện vừa gặp đã yêu. Bốn vương cũng không muốn bị người ta lợi dụng."

Nàng vội buông tay: "Tôi không hề lợi dụng ngài, tôi thật lòng mà." Mặt nàng đã đỏ như người say, sóng mắt long lanh trong suốt sáng ngời.

Hắn khẽ ngán ra, nhìn nàng như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng vẫn điềm nhiên dời mắt đi, lạnh lùng nói: "Người cô nên thật lòng là Hoàng thượng."

Nàng tức đến mức thật sự muốn cắn hắn một miếng. Phơi bày tất cả chân tình ra trước mắt hắn nhưng lại đổi được hồi đáp như vậy.

Dọc đường nàng không nói thêm câu nào nữa. Những gì nên nói nên làm nàng đều đã tận lực rồi, nhưng chuyện tình cảm xưa nay nào phải một người nỗ lực là có thể công đức viên mãn, nàng vẫn đang hát một vở tuồng độc diễn, còn hắn chỉ lạnh lùng bàng quan.

Khi sông Ninh Lăng xuất hiện trước mắt, nàng biết rất nhanh sẽ về đến huyện Nghi.

Dưới ánh nắng chính Ngọ, nước sông trong vắt như một dải lụa đầy màu sắc, bờ bên kia là ruộng hoa cải dầu bất tận, trải dài ra thành một biển hoa vàng rực rỡ.

Nàng quay đầu nói với Gia Luật Ngạn: "Tôi đau bụng."

Hắn đang cảm thấy kỳ quái, nàng vẫn luôn hoạt bát hiểu động sao dọc đường lại im lặng như vậy, thì ra là không khỏe.

Hắn chế nhạo: "Chẳng phải cô là đại phu sao?"

Nàng vẫn đang giận hắn, hờn dỗi đáp một câu: "Đại phu cũng sinh bệnh mà, có gì kỳ lạ đâu." Lại một lúc nữa, nàng nói: "Tôi muốn đi giải quyết một chút."

Hắn ghim cương dừng lại.

Mộ Dung Tuyết nhảy xuống ngựa, đi thẳng vào rừng cây bên sông.

Gia Luật Ngạn ngồi trên ngựa, từ xa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn yếu điệu kia khuất dần trong rừng cây xanh. Hắn vốn muốn lại gần chút nữa, nhưng lại cảm thấy không thoải mái, hơn nữa tay nải của nàng vẫn ở trong tay hắn, trên người không một xu tiền, lại không có ngựa, có cho nàng cơ hội cũng không gây thêm được rắc rối gì.

Đáng tiếc, hắn đã đánh giá thấp lá gan của Mộ Dung Tuyết.

Nhờ bụi cây thấp che chắn, nàng khom lưng chạy về phía bờ sông, nước sông mùa xuân vẫn lạnh thấu xương, nhưng nghĩ đến tương lai thê thảm, nàng nghiêng rặng lợi xuống sông, nước sông Ninh Lăng chảy từ suối Hoán Hoa trong thành, vừa cạn vừa hẹp, nước trong thấy đáy. Nàng nhanh chóng lội qua sông, bờ bên kia là ruộng hoa cải dầu vô tận, lúc này đang nở vô cùng rực rỡ, nàng khom lưng chui vào ruộng hoa cải dầu cao đến ngực, trốn vào nơi sâu nhất.

Nàng không biết mình có bao nhiêu phần thắng, nhưng nàng biết đây là cơ hội chạy trốn cuối cùng. Chờ khi về đến huyện Nghi cùng những tú nữ kia vào Kinh sẽ có rất nhiều tục lệ tùy tùng, nàng không còn cơ hội để trốn đi nữa. Nghĩ đến tương lai tăm tối thê thảm kia, nghĩ đến lão Hoàng đế hoang dâm háo sắc kia, toàn thân nàng lại tràn đầy sức chiến đấu không thể khuất phục.

Gia Luật Ngạn chờ một hồi không thấy người trở lại, liền đánh ngựa đi tới, nhìn vào bụi cỏ thấp lùn, bên trong không có người, hắn lập tức giận dữ mày kiếm xécher ngược. Nàng quả nhiên lại chạy rồi.

Hắn đưa tay huýt một tiếng, Viên Thừa Liệt và Trương Long lập tức theo đến.

"Các người chia ra tìm hai bên bờ sông."

Hai người một trái một phải chia ra tìm dọc theo bờ sông, Gia Luật Ngạn tay nắm roi dài, đưa mắt nhìn bốn phía. Nàng không cưỡi ngựa, chỉ dựa vào đôi chân, thời gian chưa đến một chung trà thì có thể chạy đi đâu được. Có khi nào lội qua sông lên vào ruộng cải dầu kia không? Hắn nhú mắt, nhìn sang biển hoa bạt ngàn ở bờ đối diện. Dưới ánh nắng giữa trưa, thửa hoa vàng rực rỡ lấp lánh như một dải lụa trải dài, gió nhẹ thổi qua, biển hoa nhấp nhô.

Mộ Dung Tuyết trong ruộng hoa không dám đứng dậy chạy nhanh, nàng khom lưng cúi người, cẩn thận trốn ở nơi sâu nhất của ruộng hoa. Lúc này nàng đã quyết tâm vùng lên, có thể trốn được lúc nào thì hay lúc ấy, cho dù chỉ là một cơ hội mong manh nàng cũng phải thử.

Đập vào mắt là một màu vàng lấp lánh, gió ẩm nổi lên mang theo một mùi hương ngọt ngào xộc vào mũi. Cảnh đẹp như vậy nhưng Gia Luật Ngạn không có lòng thương thức, ánh mắt sắc bén như một con chim ưng săn mồi. Nàng nhất định đang trốn ở đây, hẳn khẳng định một cách lạ lùng.

Rút ngón roi dài trong eo, hất vung tay đánh ra, một tiếng "bốp" giòn giã vang lên, ngón roi dài trong tay hất như một con du long gào thét, khuấy lên một cơn mưa hoa màu vàng. Tuấn mã như du long lướt qua ruộng hoa, roi dài rít lên, cánh hoa bay như mưa.

Lúc Mộ Dung Tuyết nghe thấy tiếng roi đến gần, tim đập như trống trống, không dám chạy nữa, sợ bị hất nhìn ra hành tung của mình, nàng chậm chậm dịch đến một chỗ ruộng trũng thấp, khom người cúi xuống, hai tay đan chặt. Thường ngày nàng chưa từng cưỡi bái, nhưng lúc này gặp nạn mới ôm chân Phật, niệm mấy tiếng A di đà Phật.

Đáng tiếc, tiếng roi kia như hình với bóng, càng lúc càng gần. Nàng căng thẳng đến mức gần như ngừng thở.

Một tiếng roi giòn giã xé gió bay đến, đập tan tia ảo tưởng cuối cùng còn sót lại của nàng.

Hắn đột nhiên ghim cương, tuấn mã hú lên một tiếng, chống hai vó trước.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh nắng chói chang buộc nàng phải nhú mắt.

Gia Luật Ngạn trên ngựa cao cao nhìn nàng, trong ánh nắng vàng rực, trong biển hoa cũng màu vàng, hẳn lúc này giống hệt như tình cảnh nàng thấy trong mơ, cười trên ngựa cao cao đứng trước mặt nàng, tuấn mã như thiên thần. Đáng tiếc là hắn không phải đến cười nàng, ngón roi dài trong tay hắn phủ đầy cánh hoa, nàng nghĩ hẳn định dùng ngón roi này để đánh nàng.

Nhưng lúc này nàng đã không sợ gì nữa, chậm chậm đứng dậy trên người trên mặt đều là cánh hoa cải dầu, nhưng trong mắt lại là ánh sáng quật cường cương liệt, ngược mặt nhìn hắn hất kiêu khích.

Gia Luật Ngạn siết chặt ngón roi dài trong tay, trong khoảnh khắc ấy, sự tức giận trong lòng lúc đi tìm nàng khiến hắn hận đến nghiêng răng, gờ bồng biển đầu mất hết, hắn nhìn nữ nhân chật vật nhưng quật cường này, lòng bồng này sinh một chút thương xót đồng tình.

Nàng đích thực là một người mặt dày hiếm có, nhưng đích thực cũng có một sự dũng cảm hiếm thấy ở nữ nhân.

Nàng vô cùng chật vật, áo váy ướt đầm, chạy đến rơi mất một chiếc giày, nhưng cho dù là vậy dung mạo vẫn tuyệt thế vô song. Vì trốn chạy nên làn da vốn trắng như tuyết hơi ửng đỏ, đôi môi hồng hào. Trong đôi mắt trong vắt sáng ngời kia ánh lên tia sáng quật cường hùng hực. Thần sắc này hẳn chưa từng thấy ở nữ nhân nào. Hoa vàng như nở rộ xung quanh nàng, toàn thân nàng dường như đang bùng sáng.

Một cơn gió đến, thổi tung mái tóc dài tán loạn trên má nàng, phá hồng bức tranh đẹp đến mức khiến người ta thất thần này, lúc này hắn mới ngẩng ra, phát giác rằng mình đã nhìn nàng quá lâu rồi.

“Theo ta về.” Hắn từ trên ngựa cúi người đưa tay ra, giọng điệu dịu dàng hiếm thấy, thần sắc cũng ôn hòa hiếm thấy, không còn bộ dáng hung thần ác sát lúc truy đuổi nàng hôm qua.

Nhưng nàng nhìn bàn tay thon dài mạnh mẽ kia, lửa giận bùng bùng lác đác: “Tại sao ngài không chịu tha cho tôi?”

Hắn khựng lại, “Ta không thể tha cho cô, danh sách tú nữ đã báo lên triều đình rồi, còn cô lại là người Triệu thực phi đặc biệt tiến cử với Hoàng thượng.”

“Ngài cứ nói tôi trốn mất rồi không bắt được, không được sao?” Nàng biết mình là người điên nói mớ, bởi vậy thanh âm cũng mềm mại trầm thấp như trong cơn mê, sản sinh một sức mạnh câu hồn đoạt phách. Ánh mắt uon ướn lấp lánh ánh sáng, tựa như một ngọn sóng biển đang nhảy nhót.

Hắn đột nhiên bị sóng gọn cảm phần bi ai trong mắt nàng mê hoặc, thì ra thần sắc khi một người chịu uất ức cũng có thể động lòng đến vậy, dường như có thể sản sinh ra những sợi tơ mềm mại quấn lấy lý trí con người.

Hắn nhú mắt, dường như bị nàng mê hoặc, lòng bồng lóe lên một tia do dự, nếu tha cho nàng thì đã sao? Nhưng ý nghĩ này chỉ là thoáng qua, hất vung cây roi dài trong tay, một cơn mưa hoa rơi xuống, dường như muốn vung đao chém xuống nước để chặt đứt ý nghĩ lóe lên rồi chột tắt kia.

Tiếng vó ngựa vang lên, Trương Long và Viên Thừa Liệt đang hướng về biển hoa này.

Gia Luật Ngạn đánh mắt nói: “Đi truy bắt cô, ta chỉ mạng Trương Long và Viên Thừa Liệt, chính là vì không muốn làm lớn chuyện này, không muốn chuyện bé xé ra to. Không thì cô nghĩ cô và cha cô vẫn còn sống được sao? Ta đối với cô đã tận hết nhân nghĩa rồi, cô nên tự liệu lấy thân đi.”

Nghe được lời này, Mộ Dung Tuyết lập tức hân hoan nhảy nhót. Hắn làm vậy là vì hắn thích nàng phải không, nếu không nhất định sẽ không bí mật đi tìm nàng như vậy, sau khi bắt được nàng còn khoan dung độ lượng tha thứ cho cha nàng, kín tiếng xử lý. Hắn làm vậy là vì nghĩ cho nàng, ngoài việc thích nàng ra nàng không tìm được lý do nào nữa.

Nàng kích động nắm chặt bàn tay đang cầm roi của hắn, ngược gương mặt động lòng, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn: “Thật ra ngài thích tôi đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Hoa xinh mau hái

Tiếng gió bên tai dường như khơi dậy vô số gợn sóng trong biển lòng. Ánh mắt hắn lướt qua gương mặt nàng, rơi xuống biển hoa, điềm nhiên nói: “Xin Mộ Dung cô nương tự trọng.”

Nhịp tim vốn bất an mất tự nhiên trong phút chốc bỗng trở nên rã rời, nàng nhớ lại những lời hắn nói tối qua, xấu hổ buông tay hắn ra.

Hắn cúi người đưa tay kéo nàng lên ngựa. Khóa lại giữa đôi cánh tay như một chiếc lồng, nàng hận nhất là bị khống chế như vậy, thà liều mình để cá chết lưới rách chứ không khoanh tay chịu trời. Vậy là quay đầu tuyên chiến với hắn: “Tôi sẽ còn chạy trốn nữa.”

Hắn mỉm cười nói: “Thật ngốc nghếch, nếu là ta tuyệt đối sẽ không dùng cách ngốc như vậy chạy trốn. Đôi chân ngắn cùn kia làm sao chạy nhanh hơn ngựa được?”

“Chân ngài mới ngắn ấy!” Nàng vừa xấu hổ vừa bực bội, giận dữ trừng hắn.

Hắn đảo mắt nhìn nàng rồi quay đầu ngựa đi về hướng sông, vó ngựa đạp khê vào trong nước phát ra tiếng lồm bồm, lòng nàng lại vô cùng nặng nề. Nước sông từ vó ngựa bắn lên chân nàng khiến trái tim đắm nước lạnh lẽo, chẳng còn chút ấm áp nào.

Y phục ẩm ướt dính vào chân, không chỉ khó chịu mà còn lộ ra hình dạng bấp đui, nàng vô cùng ngượng ngùng, đôi lúc lại dùng tay kéo y phục để khỏi dính vào chân.

Hắc liếc mắt nói: “Ai thèm nhìn cô chứ, chân gì mà ngắn cùn.”

“Ngài...” Nàng giận đến đỏ mặt, hận không thể kéo váy lên cho hắn xem, rõ ràng đôi chân thon dài thẳng như cán bút mà.

Gió thổi qua, nàng cảm thấy hơi lạnh, liền tiếp hắt hơi mấy cái.

Nếu nàng bị lạnh cảm nhiễm phong hàn nhất định sẽ lại phiền phức nữa. Hắn lấy bên eo ra một chiếc bình dẹp miệng nhỏ, nhét vào miệng nàng đồ mấy hớp rượu khử hàn.

Mộ Dung Tuyết không kịp trở tay, bị sặc, vừa ho vừa chảy nước mắt. Cổ họng nóng rát như có lửa đốt, chui vào tận trong lòng, đốt lên ngọn lửa uất ức nàng đã nhẫn nhịn đến cực hạn. Vậy là không thu thế lại được nữa, nàng khóc òa lên. Nàng từng tuổi này rồi, chưa bao giờ chịu khổ như vậy, chưa bao giờ mất mặt như vậy, chưa bao giờ để mình dơ bẩn như vậy, tóm lại, bộ dạng chật vật sa sút nhất trong đời nàng đều bị hắn nhìn thấy hết, thật sự khiến lòng tự tôn của nàng tan nát thành từng mảnh vụn.

Hắn muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có bao nhiêu nước mắt, có thể khóc đầy một bình không? Không ngờ hắn thật sự đã xem thường nàng.

Nàng nghĩ dù sao mình cũng chật vật lắm rồi, có khóc thêm nữa cũng chẳng có gì to tát, đầu gối nào giữ đau khổ trong lòng khiến bản thân uất ức được. Ôm ý nghĩ không còn gì để mất, nàng khóc suốt dọc đường về đến huyện Nghi.

Đến khi nàng thôi không khóc nữa, đầu hắn vẫn còn ong ong, thật vô cùng bội phục.

Đến ngoài cửa thành, hắn mở tay nải của nàng, lấy ra một chiếc áo trùm nàng từ đầu đến chân.

Mộ Dung Tuyết giương nanh múa vuốt phản kháng, “Ngài muốn làm gì?”

“Các tú nữ đã lên đường rồi, để tránh tiết lộ tin tức, chỉ nói với bên ngoài là cô bệnh nặng nên chậm lên đường vài ngày. Bởi vậy không thể để người ta nhìn thấy cô ngهنgh ngang ngoài đường lúc này, hiểu chưa?”

Mộ Dung Tuyết “Ừ” một tiếng.

“Thừa Liệt, người đi mua ít bánh trái hoa quả, Trương Long, người đến chỗ Tần Chi Ngang đánh xe ngựa đến đây.”

Không bao lâu, Trương Long đưa đến một cỗ xe ngựa, Gia Luật Ngạn vút Mộ Dung Tuyết vào trong xe rồi lại ném tay nải của nàng vào, nói: “Thay y phục khô đi.”

Mộ Dung Tuyết mở tay nải lấy ra một bộ y phục thay vào. Tiếc là lại không có giày vớ, giày vớ ướt dính vào chân vô cùng khó chịu, nàng liền cời ra luôn, để trần đôi chân.

Gia Luật Ngạn đang định thử phả nhẹ nhõm, đột nhiên nghe trong thùng xe phát ra một tiếng gào khóc kinh thiên động địa, hân vội vén rèm.

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết để chân trần, nước mắt vừa mới ngừng bỗng lại được xả ra, tuôn như suối trên mặt.

Hân bỗng hốt hoảng, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân của tôi.” Nàng khóc đến nỗi mắt sưng lên, “Ngài xem, ngâm nước đến nhẵn lại rồi.”

“...” Hân nghẹn lời, buông rèm xuống, đau khổ xoa xoa mi tâm. Nữ nhân này rốt cuộc là làm bằng thứ gì vậy...

Tiếng khóc trong thùng xe bỗng dừng lại.

Lúc này Viên Thừa Liệt đã mua một bọc lớn bánh trái hoa quả trở về, đưa cho Gia Luật Ngạn.

“Vương gia đói rồi, mau ăn chút gì rồi hãy lên đường.”

Gia Luật Ngạn đón lấy, đưa vài cái cho Viên Thừa Liệt và Trương Long, sau đó lên xe ngựa.

Chả trách nàng không khóc nữa, thì ra đã thiếp đi rồi.

Hân thử phả một hơi, ngồi ở bên kia của xe ngựa, ăn mấy quả dâu tằm, sau đó lại cầm một miếng bánh. Bánh mang phong vị Giang Nam này ăn rất ngon, nhưng đối với hân thì có hơi ngọt.

Ăn xong hân dùng giấy dầu gói phần còn lại đặt bên tay nàng, tiện thể nhìn nàng một cái.

Nàng đã thay y phục nữ nhân, chiếc khăn xanh trên đầu đã bị gỡ xuống, mái tóc như mây tùy tiện xõa tung trên thảm, bóng mượt mềm mại như gấm, uốn lượn nhấp nhô như một bức tranh sơn thủy. Lần đầu tiên hân cảm thấy tóc nữ nhân khi xõa ra cũng thanh nhã phong lưu một cách riêng biệt như vậy.

Đôi môi đào khê hé như đang hôn dỗi. Gương mặt hồng hồng còn vượn dấu lệ, da thịt căng mịn, mắt mây như tranh, chỗ phá cảnh duy nhất chính là mí mắt sưng đỏ, trông hơi buồn cười.

Hân nghĩ đến bộ dạng gào khóc của nàng ban nãy, không nhịn được mỉm cười, ánh mắt dời đi rơi xuống chân nàng.

Giày vớ ướt côi ra để bên chân. Dáng người nàng thon thả, nhưng đôi chân trắng mịn kia lại mũm mĩm vô cùng đáng yêu, móng chân còn sơn đỏ hồng tôn lên màu da trắng như tuyết, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Hân dời tầm mắt, nói với bên ngoài: “Lên đường.”

Mộ Dung Tuyết tối qua không ngủ được, lại dùng hết sức lực chạy trốn, lúc này vô cùng rã rời. Bởi vậy xe ngựa lắc lư hồi lâu nàng mới tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã đụng phải tầm mắt của Gia Luật Ngạn.

Có khi nào hân vẫn luôn nhìn nàng không? Lòng nàng dậy lên ý nghĩ này, bất giác sờ lên khóe miệng, may quá, không chảy nước miếng.

Hân đặt gói bánh bên người nàng, không nói lời nào.

Nàng đã đói còn cào từ lâu, vừa nhìn thấy trên giấy dầu bên ngoài gói bánh in ba chữ “Phù Dung trai” thì vui mừng khôn xiết, đây là tiệm bánh nổi tiếng nhất trong thành ở huyện Nghi, mùi vị rất ngon. Nàng mở ra ăn mấy miếng bánh đường nâu[1], hỏi: “Có trà không?”

[1. Đường nâu: Caramel.]

“Bây giờ không có.” Hân đưa sang vài trái dâu tằm.

Nàng nhiu mày, vô cùng miễn cưỡng đón lấy rồi ăn sạch.

Hân không nhịn được nhìn nàng, cánh môi nhuộm đen, phối với mí mắt sưng đỏ...

Mộ Dung Tuyết ăn no nê, vội vã nhìn xuống chân mình, cuối cùng cũng hết nhăn rồi, nàng sờ chiếc giày ướt, một mình lẩm bẩm “Làm sao đây, chỉ còn một chiếc giày.”

Hân vờ như không nghe thấy, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa đi suốt không ngừng, mãi đến chiều, ngang qua một trấn nhỏ, Gia Luật Ngạn nói: “Dừng xe.”

Bên đường có một quán trà, một lão hán và một cô nương mười bốn mười lăm tuổi đang bận rộn.

Gia Luật Ngạn hỏi: “Ở đây có tiệm may nào bán giày vớ không?”

Tiểu cô nương thấy hân dung mạo tuấn mỹ, lập tức đỏ mặt, xấu hổ chỉ tay về phía xa xa.

Gia Luật Ngạn lệnh cho Trương Long tiếp tục đi.

Không bao xa, quả nhiên có một tiệm may nhỏ, Gia Luật Ngạn một lần mua bảy bộ giày vớ, khiến lão phụ nhân kia vui mừng đến mức không khép miệng lại được. Bên cạnh là tiệm kẹo, hắn lại vào mua chút đồ ăn vặt. Sau đó đem giày vớ và đồ ăn vặt vào trong xe.

Mộ Dung Tuyết thật sự có cảm giác thụ sủng nhược kinh, nếu hắn không có ý gì đối với nàng, việc gì phải tốt với nàng như vậy, còn mua đồ ăn vặt cho nàng nữa.

Nàng không kim được mà suy nghĩ bấy bậ, lẽ nào vì Triệu Chân Nương tiến cử nàng cho Hoàng đế nên hắn mới đè nén tình cảm của mình, không dám đón nhận tình cảm của nàng? Nàng càng nghĩ càng thấy đúng, nếu không thì hắn không cần đưa theo mỗi Viên Thừa Liệt và Trương Long đi truy bắt nàng, lại thay nàng che giấu tội danh kháng chỉ chạy trốn. Hơn nữa, giày vớ kia cũng rất vừa chân, làm sao hắn biết được cỡ chân nàng, lẽ nào vừa rồi hắn vẫn luôn nhìn chân nàng?

Lòng tự tin vốn đã tan nát thành từng mảnh vụn, trong phút chốc bị bảy bộ giày vớ và kẹo của hắn dán khít lại, trở thành một lá gan vô cùng cứng cáp. Trực giác mạnh mẽ của nữ nhân cho nàng biết rằng hắn thích nàng, vậy là ý muốn cùng hắn bách niên hảo hợp lại khởi từ hồi sinh. Nhưng có khi nào lại bị hắn vô tình đã kích như lần trước nữa không? Con dao cắm trong tim vẫn còn đang lóe sáng, nàng do dự một hồi, ăn hết kẹo, cuối cùng lại có dũng khí, quyết định thử một lần nữa.

Lúc này, trời ban thời cơ tốt, đột nhiên xe ngựa lắc lư, nàng không tự chủ được, thân hình nhào tới phía trước, hướng đi vốn không chính xác như vậy, nhưng nàng quyết tâm điều chỉnh phương hướng, dùng cảm sà vào lòng hắn.

Không ngờ hắn lại đưa một cánh tay ra, chặn lại thế vồ đến của nàng, cánh tay cứng đờ còn chạm vào ngực nàng, đau đến mức khiến nàng suýt khóc.

“Cô không sao chứ?” Hắn điềm tĩnh nhìn nàng, mặt không đổi sắc, ngược lại nàng đã xấu hổ đỏ mặt, không tin vừa rồi cánh tay hắn không cảm nhận được cảm giác mềm mềm kia, trừ phi đó là một khúc gỗ.

Không, cả người hắn đều là gỗ.

Nàng thất vọng như một thiếu niên tràn đầy ý chí chiến đấu nhưng khổ nỗi không đất dụng võ, một tay chống trán, trong lòng rầu rĩ.

Tịch dương ngã về phía Tây, xa xa truyền đến tiếng hát của cô gái hái sen, mỗi một câu dường như đều phù hợp với tâm tình của nàng, khiến nàng vô cùng đồng cảm. Chỉ đáng tiếc, người nàng thích tuy ở ngay trước mắt, nhưng dường như lại xa tận chân trời, là một người gỗ không có tim.

Hạo ngữ Tô Châu[2] Gia Luật Ngạn nghe không hiểu, chỉ thấy nàng nghe như say như mê, hắn tùy tiện hỏi một câu, “Hát gì vậy?”

[2. Tiếng địa phương ở Tô Châu,]

Đây là một tiểu khúc Giang Nam, ý thương nhớ tình lang ở phương xa, Mộ Dung Tuyết thầm nghĩ, rất nhiều người yêu nhau đều dùng lời ca gói tình, có lẽ nàng cũng có thể thử, vậy là lấy dũng khí nói: “Tôi cũng biết hát, ngài có muốn nghe không?”

Hỏi xong nàng không dám nhìn biểu hiện của hắn, nếu hắn cự tuyệt thì nàng sẽ đập đầu vào thành xe ngựa đi cho xong. Tạ ơn trời đất, hắn nói “Được”.

Hát gì bây giờ? Nếu đã là bày tỏ tâm ý, đương nhiên không thể hát khúc Cao sơn lưu thủy, vậy là nàng quyết tâm, hát lên khúc “Kim lữ y[3]”.

[3. Kim lữ y, thơ Đỗ Thu Nương.]

“Áo vàng chàng tiếc mà chi, tiếc chẳng là thuở xuân thì chóng phai, hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.”

Nàng có một chất giọng rất hay, uyển chuyển dịu dàng, tự hỏi mình đã lấy mười hai thành công lực ra thể hiện, tự nghe cũng thấy rung động tâm can, khiến người ta mơ tưởng, ám thị rõ ràng như vậy hắn nên hiểu ý nàng chứ. Nhưng điều khiến nàng vừa kinh ngạc vừa tiếc nuối là hắn không hề lộ ra chút biểu hiện động tình, ngồi ngay ngắn nghe hát, bộ dạng nghiêm túc còn hơn Liễu Hạ Huệ.

Lại thất bại rồi. Nàng vừa xấu hổ vừa thất vọng, hoàn toàn không có sức lực hát tiếp đoạn sau.

Nhưng hắn lại vô cùng nghiêm túc hỏi một câu: “Sao không hát nữa?”

Nàng đỏ mặt: “Hát hết rồi.”

Hắn búng búng tay, nhân nhạ nói: “Lần trước cô đàn khúc Cao sơn lưu thủy, thật ra không hay bằng hát tiểu khúc sơn dã này.”

Vậy là ý gì, mĩa mai rằng bề ngoài xuất sắc của nàng chẳng qua chỉ là giả vờ, còn bên trong thật ra lại quê mùa sao?

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết lập tức đỏ bừng, lòng tự tin bị đánh tan nát không còn chút gì. Nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ quay đầu ra ngoài, lòng tự tôn bị vứt ngoài xe trong phút chốc lập tức nhanh như chớp quay về trong xương cốt. Nàng ôm gối, biến mình thành một chiếc hồ lô sâu, nước mắt từ từ trào ra nhưng lại bị kiên cường nén xuống.

“Có phải cô lại đang nghĩ chuyện chạy trốn nữa không?” Nàng không nói, hắn lại chủ động lên tiếng trước, hơn nữa giọng điệu vô cùng khiêu khích.

Nàng chu miệng không đếm xỉa đến hấn, lòng tự tôn tan nát vẫn chưa dán lại được.

Hấn cười cười: “Chuyện chạy trốn ngốc nghếch này ta khuyên cô nên từ bỏ đi.”

Nàng càng tức tối hơn, đây là mắng nàng ngốc đó sao.

“Rất nhanh sẽ hội họp với các tú nữ và túc vệ đi trước. Đến lúc đó đông người phức tạp, nếu cô chạy trốn nữa thì bốn vương cũng không giấu được tai mắt chúng nhân, sự tình cũng không đơn giản như lúc trước nữa đâu.”

Nàng hiểu ý hấn. Hai lần chạy trốn chỉ có hấn và Viên Thừa Liệt, Trương Long biết, bởi vậy hấn có thể che giấu được, nếu ở chung với những tú nữ kia, hấn cũng không thể bao che giấu điểm nữa. Nghĩ vậy, nàng lại cảm thấy hấn đối với mình không quá tuyệt tình, tâm trạng bỗng khá lên nhiều.

Hấn im lặng trong chốc lát, đột nhiên nói: “Chỉ cần dọc đường cô thật thà không quấy phá nữa, bốn vương bảo đảm cô sẽ không bị chọn.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đồng hành trên đường

Mắt nàng sáng lên, ngẩng đầu hỏi: “Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Nàng vô cùng vui mừng, nhưng lại không dám tin, tiếp tục truy hỏi: “Ngài có cách gì?”

Hấn xua tay, “Tạm thời vẫn chưa biết.”

Vậy khác gì không nói đâu, nàng bĩu môi, “Ngài gạt tôi thì có.”

Hiển nhiên nghi ngờ của nàng khiến hấn không vui. Gia Luật Ngạn lạnh mặt nói: “Nếu cô không tin ta thì cứ tìm cơ hội trốn đi, xem cô có thể chạy được không. Lần sau cô đi nhà xí ta cũng sẽ đi chung, cô có tin không?”

“Ngài...” Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn hấn.

“Lời ta nói đều là thật, không tin cô cứ thử xem.” Hấn nghiêm mặt, không hề có ý đùa cợt.

“Vậy nếu ngài không giữ lời thì sao?”

“Chưa có ai dám nghi ngờ tín nghĩa của Chiêu Dương vương Gia Luật Ngạn ta.” Hấn bất mãn nhìn nàng hừ một tiếng: “Cô là người đầu tiên đó.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Nàng nhăn mũi, đáng vẻ nghịch ngợm hồn nhiên. Có lời hứa của hấn, cuối cùng lòng nàng cũng thoải mái đi nhiều. Hấn đối với nàng dường như cũng không tuyệt tình cạn nghĩa lắm.

Đi suốt một đêm, sắc trời đã khuya mà cũng không thấy dừng lại, Mộ Dung Tuyết đang thầm cảm thấy kỳ quái, đột nhiên nghe giọng Viên Thừa Liệt bên ngoài: “Vương gia, đến Dịch trạm rồi.”

Gia Luật Ngạn thờ phào một hơi, cuối cùng cũng đuổi kịp các tú nữ đã lên đường trước. Tất cả đều như hấn dự tính, nhân lúc trời tối đưa Mộ Dung Tuyết trà trộn vào các tú nữ, âm thầm che giấu chuyện nàng kháng chỉ chạy trốn. Chỉ cần đưa các nữ nhân này an toàn đến Kinh thành thì vạn sự đại cát rồi, còn về chuyện khiến người ta đau đầu nhất kia... Hấn xoa xoa mi tâm, mong là dọc đường nàng đừng quấy phá gì nữa.

Xe ngựa dừng trong Dịch trạm, Dịch trưởng đưa người ra đón.

Gia Luật Ngạn xuống xe, quay người vén rèm.

Lúc Mộ Dung Tuyết xuống xe đột nhiên thân hình nhũn ra bổ nhào vào lòng Gia Luật Ngạn. Lần này thật sự không phải cố ý, là chân nàng bị tê.

Gia Luật Ngạn vội dịu dàng: “Làm sao vậy?”

“Chân tôi tê rồi.” Nàng bóp bóp chân, cũng không biết có phải hoa mắt không, không ngờ lại thấy trong mắt hấn có một tia thương xót. Nhưng tiếp đó hấn điềm nhiên vô tình buông bàn tay đang dịu dàng ra, lạnh lùng nói: “Đứng một lúc sẽ hết thôi.”

So với trái tim bị dũa kích đến tê liệt từ lâu thì tê chân vốn chẳng là gì.

Dịch trưởng cung kính nói: “Vương gia, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi.”

Gia Luật Ngan gật đầu, đưa Mộ Dung Tuyết đi ăn cơm, sau đó lại đưa nàng vào phòng cuối cùng của Dịch trạm. Còn chưa vào đã nghe bên trong truyền đến tiếng trò chuyện ríu rít.

Gia Luật Ngan đứng dưới hiên, nghiêm túc nói: “Nếu có người hỏi thì cô cứ nói mấy ngày nay mình bị bệnh nên đến chậm hai ngày.”

“Được, tôi biết rồi.”

Mộ Dung Tuyết vào phòng, ba nữ nhân bên trong ngược lên nhìn nàng.

“Mộ Dung muội muội.” Tần Minh Nguyệt đứng dậy kéo tay nàng, ân cần hỏi: “Sao hai ngày trước không thấy muội?”

Mộ Dung Tuyết nặn ra một nụ cười, nói lại một lượt những lời Gia Luật Ngan dặn dò. Mấy ngày nay nàng ăn không ngon ngủ không yên, thể lực tiêu hao nhiều, đích thực nhìn cũng ốm đi, thật sự có vẻ như đang bệnh tật, Tần Minh Nguyệt không nghi ngờ gì, vội kéo nàng ngồi xuống, lại chỉ hai cô nương khác trong phòng nói: “Vị này là Cố Thu Ba, vị này là Tạ Thu Cúc.”

Mộ Dung Tuyết buồn bã chào hỏi hai nữ nhân kia.

Tần Minh Nguyệt gặp người quen, hiển nhiên vô cùng hưng phấn. “Muội biết không, Triệu nương nương hạ sinh Công chúa trong cung kia đã được phong làm Thực phi, thật sự là niềm kiêu hãnh của huyện Nghi chúng ta.”

Mộ Dung Tuyết nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, không chút hứng thú.

Tần Minh Nguyệt lại kề bên tai nàng thì thầm: “Bá phụ ta nói, những nữ nhân lần này nhập cung, nếu có thể hạ sinh Hoàng tử thì không chừng Hoàng thượng sẽ phong làm Hoàng hậu đó.”

Mộ Dung Tuyết càng thấy tê nhạt hơn, chẳng buồn ừ hử nữa.

Tần Minh Nguyệt vốn nghĩ Mộ Dung Tuyết dung mạo xuất chúng, nhập cung nhất định sẽ đắc sủng, bởi vậy mới lôi kéo quan hệ trước để sau này trong cung có chỗ dựa, ai ngờ nàng lại lười nhác không buồn nói nhiều.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu[1]. Tần Minh Nguyệt liền hậm hực đi bàn luận cùng hai vị cô nương kia.

[1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.]

Tạ Thu Cúc vốn xuất thân nông gia, năm ngoái mới dọn đến trong thành buôn bán nhỏ, chưa từng trải việc đời, những lo lắng sợ hãi đối với tương lai đều viết hết lên mặt. Phụ thân của Cố Thu Ba là thương nhân ở Dương Châu, gia cảnh sung túc, cũng đã từng trải nhiều, lần này được chọn làm tú nữ, người nhà cho rằng đây là một cơ hội tốt để rạng rỡ tổ tiên, gởi gắm rất nhiều kỳ vọng vào nàng ta.

Tuy Tạ Thu Cúc kiến thức nông cạn, nhưng cũng quan tâm đến vận mệnh sau khi nhập cung, ngồi bên cạnh nghe hai người kia trò chuyện, đôi lúc lại hỏi han nghe ngóng.

Ba cô nương chụm lại thì thầm nói hăng say, chỉ có Mộ Dung Tuyết lơ đãng xuất thần. Vừa rồi trước cửa Dịch trạm nàng thấy mười mấy túc vệ, trong hậu viện cũng có túc vệ tuần tra canh gác. Chắc dọc đường cũng sẽ như vậy. Nàng e là không còn cơ hội chạy trốn nữa rồi. Thuyền đến đâu câu tự nhiên thẳng, nàng vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng sức tìm cơ hội thì sáng suốt hơn.

Lính gác đưa nước nóng đến, Mộ Dung Tuyết cũng mặc kệ, sau khi rửa mặt thì lên giường ngủ ngay. Mấy ngày nay nàng thật sự quá mệt mỏi, cả người rã rời.

Vừa hừng sáng đã bị gọi dậy, sau khi ăn sáng trong Dịch trạm lại bắt đầu lên đường. Vì lần này là việc của Hoàng gia, năm mươi túc vệ Gia Luật Ngan mang đến huyện Nghi đều là tinh anh của Ngự lâm quân, ai nấy đều đáng vóc to cao.

Viên Thừa Liệt và Trương Long cười ngựa đi hai bên xe ngựa của Gia Luật Ngan. Mười hai vị cô nương chia ra ngồi trong ba cỗ xe ngựa, theo sát phía sau, trước sau đều có túc vệ hộ tống. Một hàng nhân mã oai nghiêm đi về hướng Kinh thành. Đồng người như vậy vốn không cần nghĩ đến chuyện chạy trốn. Hơn nữa có những lời Gia Luật Ngan nói, Mộ Dung Tuyết tạm thời gác lại ý nghĩ này, dự tính giữ gìn sức khỏe, duy trì thể lực, chờ đến Kinh thành rồi lại nghĩ cách.

Rất nhanh đã đến trưa, đội xe dừng lại nghỉ ngơi.

Các cô nương ngồi trên xe ngựa bức bối lắc lư cả buổi nhân cơ hội này bước xuống hoạt động chân tay.

Viên Thừa Liệt chú ý nhìn thử, trong xe thứ hai có ba vị cô nương bước xuống, không thấy bóng dáng Mộ Dung Tuyết đâu, chò chốc lát, hẳn không nhận được bước lên hỏi một tiếng: “Mộ Dung cô nương.”

Trong xe lặng thinh, Viên Thừa Liệt vén rèm nhìn vào trong, Mộ Dung Tuyết đang ngủ ngon lành, đáng vẻ y hệt một đứa trẻ. Trong khoảnh khắc lòng hân hoan mềm đi, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung cô nương, xuống ăn trưa thôi.”

Mộ Dung Tuyết chớp chớp hàng mi dài, mơ mơ màng màng mở mắt, thấy trong xe ngựa chỉ còn mỗi mình.

Nàng dụi mắt nhảy xuống xe.

Viên Thừa Liệt vô thức muốn đưa tay dịu dàng, nhưng vừa nghĩ đến thân phận hiện giờ của nàng, bàn tay đang đưa ra lại cứng đờ rụt về lại.

Mộ Dung Tuyết thấy các cô nương đồng hành đều đang ngồi dưới gốc liễu, trong tay mỗi người cầm một chiếc bánh lương khô ăn, sao cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy? Thật không thể tưởng tượng nổi, lẽ nào những cô nương này không phải là Nương nương tương lai sao? Lẽ nào dọc đường vào Kinh phải sống thế này sao? Trời ạ, đây là đãi ngộ của Hoàng gia sao? Đáng sợ quá rồi.

Đang kinh ngạc, Viên Thừa Liệt đã đích thân lấy lương khô và nước cho nàng, đặc biệt đưa đến trước mặt nàng.

Mộ Dung Tuyết chớp chớp mắt: “Viên công tử, tôi nuốt lương khô không trôi, lẽ nào buổi trưa không có cơm rau sao?”

Vừa dứt lời, các cô nương đang gặm bánh đều ngược lên nhìn nàng.

Mấy tiếng thì thầm truyền đến tai nàng.

“Cô ta là ai vậy?”

“Đại tiểu thư của Hồi Xuân y quán, nhà giàu có lắm đó.”

“Vương gia cao quý hơn cô ta nhiều mà vẫn phải ăn lương khô đó thôi.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, không nhịn được quay sang nhìn Gia Luật Ngạn ở xa xa. Trong tay hắn thật sự là một miếng bánh lương khô, chẳng qua trên chiếc ghế dưới gối có thêm một chiếc ẩm tử sa và một chiếc ly hai quai.

Nàng chỉ đành nhận lấy lương khô rồi bắt đầu gặm. Bình thường nàng ăn uống kén cá chọn canh, loại lương khô này nàng vốn nuốt không trôi, bầm bụng cắn một miếng, lại uống thêm miếng nước nuốt xuống.

Người tập võ thính lực tốt hơn bình thường, lời phàn nàn vừa rồi của nàng Gia Luật Ngạn nghe rất rõ, lòng vừa tức giận vừa buồn cười, quả nhiên là một người được nuông chiều đã quen, chưa từng đi xa, ở nơi trước không thấy thôn sau không thấy quán thế này, có thể có lương khô ăn đã khá lắm rồi, vậy mà còn đòi cơm rau nữa...

Ăn trưa xong lại bắt đầu lên đường, mãi đến khi sắc đêm sâu thẳm mới đến một Dịch trạm khác. Mộ Dung Tuyết chưa từng đi xa lại bị mùi đường bảm sinh, đối với kiến thức địa lý chẳng hề biết chút gì, cũng không biết đây là đâu, nhìn quy mô của Dịch trạm này khá lớn liền đoán rằng lẽ nào đã đến phủ Tô Châu?

Quả nhiên là vậy.

Dịch trưởng đưa lính gác cung kính đón Chiêu Dương vương vào Dịch trạm, lập tức sắp đặt cơm canh.

Buổi trưa Mộ Dung Tuyết chỉ gặm chút lương khô, lúc này đã đói cồn cào từ lâu, thấy cơm canh nóng hổi thật sự vô cùng kích động. Hơn nữa Dịch trạm phủ Tô Châu rõ ràng cũng lắm tiền nhiều của hơn nhiều, Dịch trạm nhỏ tới qua vốn chẳng đáng để nhắc đến, khẩu vị cơm canh vô cùng hợp ý nàng, nàng ăn một hơi hết hai chén cơm lớn. Càng khiến người ta kích động hơn là sau bữa cơm còn được tắm nước nóng nữa.

Mộ Dung Tuyết tắm rửa thật sạch sẽ, lại hái mấy đoá tường vi trong vườn, vắt nước bôi lên tóc, lúc này mới cảm thấy cuộc đời vẫn chưa đến nỗi quá thê thảm.

Gia Luật Ngạn từ trong nội đình bước ra, thoáng ngẩn ngơ, nàng vừa tắm xong đứng dưới bụi tường vi, trông như tiên nữ, nhưng cũng tựa hoa yêu.

Nàng đang thì thầm với bụi tường vi kia, tuy giọng rất nhỏ, nhưng lại bị người có thính lực tốt như hắn nghe rất rõ ràng.

“Xin Nguyệt lão phù hộ cho con lấy được người con thích. Con không muốn lấy lão già kia đâu, cổ chân ông ta không biết có bao nhiêu tơ hồng rồi, đâu thiếu gì một sợi của con, Nguyệt lão người nói có phải không..”

Hắn hơi buồn cười, chấp tay bước đến sau lưng nàng, đột ngột lên tiếng: “Nguyệt lão cũng là một lão già, cô nói vậy là đắc tội với ông ấy rồi đó.”

Nàng giật thót, nghiêng đầu trừng hắn một cái rồi quay người định rời đi.

“Hôm nay cha cô đã đến đây.”

Mộ Dung Tuyết lập tức dừng bước, kích động hỏi: “Ông ấy đâu?”

“Đương nhiên là bị đuổi đi rồi.”

Mộ Dung Lâm quen thân với Tri phủ Tô Châu, bởi vậy đã xin Tri phủ đại nhân đến Dịch trạm gặp con gái một lần, nhưng không ngờ lại gặp phải Gia Luật Ngạn.

Nàng cắn môi, cũng không nói gì nữa, quay người rời đi.

“Cuối cùng bốn vương đã nghĩ ra một cách.”

Nàng chỉ đành dừng bước, “Cách gì?”

“Chờ đến Kinh thành cô sẽ biết.”

Giọng điệu úp úp mở mở thế này thật sự khiến người ta tức chết, nhưng nàng lại không làm gì được hấn.

“Bắt đầu từ ngày mai cô sẽ bị bệnh.”

“Là ý gì?”

“Một mình cô một xe, một mình cô một phòng, để tránh truyền nhiễm cho người khác.”

Nàng ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Ý ngài là tú nữ mắc bệnh sẽ không thể tham tuyển sao?”

Khỏe môi hấn nhếch lên ý cười, “Rất tiếc, cô là người Thục phi long trọng tiến cử, Hoàng thượng cũng từng dặn dò rồi, bởi vậy sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

Nàng tức giận phồng mang trợn má, “VẬY ngài làm vậy là có ý gì?”

“Lót đường trước đó, đồ ngốc.” Hấn nói xong, không chờ nàng giậm chân đã quay người rời đi.

Nàng giận đến đỏ mặt, mình rõ ràng bằng tuyết thông minh, đa tài đa nghệ, vậy mà hấn dám nói nàng ngốc!

Quả nhiên kể từ hôm sau nàng “bị bệnh”, được Gia Luật Ngạn sắp xếp một mình một xe, cách ly với các tú nữ khác. Nàng hơi không hiểu dụng ý của hấn, kết quả là nghĩ lung tung một đồng ý tưởng không hay. Có khi nào hấn vì để nàng ở yên, không chạy trốn nữa nên mới cố ý làm ra vẻ huyền bí không?

Ngang qua một hồ sen, xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi. Gia Luật Ngạn đang ngồi dưới gốc cây uống nước, đột nhiên nghe thấy trong xe ngựa cuối cùng phát ra tiếng cứu mạng thê thảm.

Là Mộ Dung Tuyết, hấn suýt chút bị sặc nước, vội chạy tới phía trước vén rèm xe lên.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Bước đi bất lực

Mộ Dung Tuyết yên lành ngồi trong xe, mặt mũi hồng hào, mắt mày như họa, trông vô cùng bình thường, hoàn toàn không cần cứu.

Hấn nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng đưa tay kéo tay áo hấn, cười híp mắt nói: “Tôi có chuyện muốn tìm ngài.” Vừa nhìn thấy nụ cười tinh quái quen thuộc kia, đầu hấn lại bắt đầu phát đau.

Hấn thấp giọng nói: “Buông tay.”

“Ngài lập một văn tự, không để tôi trúng tuyển.” Nàng đặt mảnh vải và hộp son đã chuẩn bị sẵn bên tay hấn, đưa mắt nhìn, bàn tay nhỏ núm chặt lấy tay áo hấn.

Hấn vừa cuống vừa giận, trầm giọng nói: “Mau buông tay.”

“Viết xong tôi sẽ buông.” Nàng như một con cún quật cường, trong mắt là dũng khí không sợ trời không sợ đất.

Dưới bao nhiêu cặp mắt, hấn không dám lờ lỏ kéo kéo với nàng, cũng không dám gây ra động tĩnh gì, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi dùng tay chấm son viết qua loa vài chữ giao cho nàng, hung dữ nói: “Mau buông tay.”

Nàng lập tức buông tay áo hấn, cười rục rỏ như một đóa hoa, “Đa tạ Vương gia, vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn không thể lộ ra chút sơ hở nào, hấn buông rèm, giả vờ gọi Viên Thừa Liệt đến, lớn tiếng ra lệnh: “Đi xem thử gần đây có đại phu không, tức tốc tìm một người đến.”

Viên Thừa Liệt ngẫm hiểu trong lòng, lập tức tung mình lên ngựa, đi dạo xung quanh một vòng.

Các tú nữ đều biết Mộ Dung Tuyết bị bệnh, lúc này nghe thấy cho người đi mời đại phu cũng chỉ nghĩ nàng đột nhiên không khỏe, không ai biết trong xe vừa xảy ra một màn uy hiếp trắng trợn.

Gia Luật Ngạn lạnh mặt đứng bên xe ngựa, tức đến nổi lòng dậy sóng dữ, hay cho tiểu nha đầu cô, chờ đó đi, xem sau này ta xử lý cô thế nào, cả gan uy hiếp bổn vương.

Một lúc sau, Viên Thừa Liệt trở về bẩm báo không tìm thấy đại phu, Gia Luật Ngạn liền ra lệnh tiếp tục lên đường.

Mộ Dung Tuyết ngồi trong xe ngựa, tay nâng niu mảnh vải xé ra từ váy lót, vui mừng nhìn chữ của hấn, tuy dùng son để viết nhưng vẫn rất đẹp. Có bữa hộ thân này rồi, cuối cùng nàng cũng có thể yên tâm không cần nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa.

Mấy ngày sau, cuối cùng đoàn người cũng đến được ngoại ô phía Nam Kinh thành. Đã sắp đến trưa, cơm trưa được sắp đặt trong Dịch trạm ở ngoại ô.

Mộ Dung Tuyết xuống xe, đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc, là phụ thân Mộ Dung Lâm. Nàng kích động suýt chút nhào đến, nhưng Mộ Dung Lâm ở xa lại vẫy vẫy tay, ra hiệu cho nàng đừng tiến tới.

Nàng quyến luyến không nỡ nhìn thêm mấy lần rồi cùng chúng nhân vào Dịch trạm.

Cơm canh rất nhanh đã được chuẩn bị đầy đủ, nàng ăn không thấy ngon, lòng nghĩ phụ thân ở đây đợi nàng chắc đã sắp xếp hết rồi, ở đây đông người phức tạp, nàng làm thế nào mới có thể lên đi gặp ông một lần được đây.

Đang lo lắng, đột nhiên Viên Thừa Liệt đến gọi nàng.

Nàng kích động buông đũa, theo hấn đến chuồng ngựa phía sau Dịch trạm, nhưng người đứng bên giếng nước không phải cha nàng mà là Gia Luật Ngạn.

Tìm nàng “thịch” một tiếng, bước chân bất tri bất giác chậm lại. Tuy thời gian này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hấn, nhưng có nhiều người như vậy ngăn cách, nàng không nói được với hấn thêm lời nào nữa. Hấn cũng vậy, thỉnh thoảng tầm mắt rơi trên người nàng, nhưng cũng chỉ lướt qua như một người xa lạ.

Nàng đoán hấn nhất định đang giận nàng, bởi vậy lúc này nhìn thấy hấn, nàng lập tức cười xòa bước lên xin lỗi: “Vương gia, hôm đó tôi cũng là bất đắc dĩ, ngài không giận tôi chứ?” Sự áy náy, bất đắc dĩ, và nụ cười khổ tâm trên gương mặt xinh đẹp trắng trẻo của nàng trong phút chốc bỗng khơi dậy cơn giận trong lòng hấn. Nàng coi hấn là gì? Tiểu nhân lời chẳng đáng tin sao?

“Cô thấy sao?” Hấn lạnh tựa băng tuyết, từ giọng điệu đến ánh mắt đều lộ ra khí tức người sống đùng đùng gần, nếu không giết hết không tha.

“Xin lỗi, không phải tôi không tin ngài, chỉ là sợ ngài không chịu giúp tôi thôi.” Nàng lộ ra bộ dạng đáng thương động lòng hiếm có, đáng tiếc hấn nhìn như không thấy, hoàn toàn khôi phục bộ dạng lạnh nhạt vô tình lúc mới quen nàng.

“Đây là đồ phụ thân cô chuyển cho cô.” Hấn đưa sang một gói đồ.

“Đa tạ Vương gia.” Mộ Dung Tuyết mở gói giấy dầu, chỉ thấy trong gói là một viên thuốc. “Đây là...?”

“Đây là thuốc cầm.”

Nàng cả kinh, tròn to mắt nhìn hấn.

“Uống thuốc này rồi giọng nói sẽ bị hủy.” Nói đến đây, hấn khựng lại, “Bổn vương nói được làm được, đã nghĩ cách cho cô rồi, còn về việc có uống thuốc này không thì cô tự quyết định đi.”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc ngẩn người, không ngờ chủ ý hấn nghĩ cho nàng là hủy đi giọng nói của nàng.

“Chẳng phải cô không muốn tiến cung sao? Chết cũng không sợ, mạng cũng không cần, sao, vậy mà tiếc giọng nói này à?” Thấy nàng lộ vẻ do dự, lòng hấn có chút không vui, quay người rời đi.

“Gia Luật Ngạn.” Không ngờ nàng lại dám gọi thẳng tên hấn, nhưng bất ngờ là hấn không nổi giận, chỉ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn nàng.

Mắt nàng rung rung lệ, ngây ngốc nhìn hấn, muôn vãn lời nói không biết bắt đầu từ đâu. Cuộc gặp gỡ này là duyên phận hay kiếp nạn đã chẳng thể nào

phân biệt rõ nữa rồi, nàng thật muốn thời gian có thể dừng lại ngay lúc này, cho dù là trong chuồng ngựa hồi hám

“Gia Luật Ngạn.” Nàng nhẹ nhàng gọi tên hắn, nụ cười phảng phất như ráng chiều trong mây. “Tôi chưa bao giờ gọi tên ngài như vậy hết, nếu tôi cảm rồi ngài có nhớ giọng nói của tôi không?” Nàng ngây ngốc nhìn hắn, giọng nói mềm mại tựa một làn gió.

Hắn nhàn nhạt liếc nhìn nàng, nhưng không đáp lời, ánh mắt điềm nhiên kia dường như đang nói câu hỏi của nàng vừa ngu ngốc vừa kỳ lạ.

“Đa tạ ngài.” Nàng đang cười, nhưng mắt lại đắm lệ. “Ngài còn nhớ khúc ca tôi hát cho ngài nghe không?”

Hắn không đáp, ánh mắt lạnh nhạt không chút gợn sóng.

“Tôi hát cũng rất hay đúng không?”

Nàng thật muốn nói với hắn vài lời nữa, để hắn nhớ được giọng nói của nàng.

Nhưng hắn vẫn điềm nhiên im lặng như cũ.

Nước mắt cuối cùng không nhịn được nữa, chảy ra khỏi mắt. Có bỏ mới có được, so với hạnh phúc cả đời thì giọng nói chỉ là chuyện nhỏ. Nàng đưa mu bàn tay lên chùi nước mắt, cười với hắn nói: “Ngài thích tôi đúng không, bởi vậy mới nghĩ cách giúp tôi để tôi không trùng tuyến.”

Nàng tràn đầy hy vọng nhìn hắn, lòng nghĩ cho dù hắn không chịu thừa nhận, chỉ cần lộ ra chút ánh mắt khẳng định thì nàng sẽ cảm thấy mỗi tình đơn phương này xứng đáng.

Nhưng hắn không nói tiếng nào, quay người rồi đi.

Có lúc nàng cảm thấy mình thật không may, lần đầu tiên tình yêu chớm nở trái tim rung động lại gặp phải một nam nhân lạnh lùng. Nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy ông trời đối với nàng coi như cũng không bạc, để trước khi nhập cung nàng gặp được hắn, nếm trải được mùi vị thích một người, cũng gặp được một cứu tinh, bất luận là hắn lạnh lùng thế nào thì rốt cuộc hắn vẫn giúp nàng.

Nàng múc chút nước giếng nuốt viên thuốc kia xuống.

Nước giếng mát lạnh, từ cổ họng thấm vào tận tim.

“Gia Luật Ngạn, Gia Luật Ngạn.” Nàng thấp giọng gọi tên hắn, cố nhớ giọng nói của mình khi gọi cái tên này, nếu nửa đời còn lại không gặp được người nàng thích, vậy thì những hồi ức có cùng hắn cũng đủ tiêu pha nửa đời rồi.

Hắn đang đứng trong hành lang, gió thổi từ trước mặt đến, kéo mãi về phía sau. Nhiều năm rồi chưa từng có ai gọi tên hắn như vậy, bỗng nhiên nghe được, thật giống như lời nói trong con mê. Giọng nàng rất hay, mềm mại sáng mượt, tựa như tiếng suối róc rách, đáng tiếc...

Đời người không có gì thập toàn thập mỹ, có được ắt có mất.

Hắn bước nhanh ra khỏi hành lang.

Sau buổi cơm trưa, đoàn người lại tiếp tục lên đường, không đến nửa canh giờ đã vào đến Kinh thành, Gia Luật Ngạn đưa các túc vệ và tú nữ từ Vĩnh An môn vào thẳng Hoàng thành.

Vừa nhập cung, không khí dường như nặng nề hơn thường ngày, tường cung và hành lang đều vắng lặng, chỉ nghe được tiếng xe ngựa tiến vào.

Đến Thừa Thiên môn, xe ngựa bị cấm, các tú nữ đều xuống xe.

Mộ Dung Tuyết tuy chưa từng vào cung, nhưng kiến trúc son son thiếp vàng trước mắt, hành lang đá bạch ngọc dưới chân, đầu rồng phun nước khắc trên tường, cung đăng đỏ tươi dưới mái hiên, ngói lưu ly vàng rực dưới ánh nắng, tất cả đều đang chỉ rõ nơi này chính là Hoàng cung Đại Châu.

Tổng quản Nội vụ Tô Xuân Quý đích thân đưa nội thị cung nữ đến nghênh đón đoàn người Chiêu Dương vương.

Thấy Gia Luật Ngạn xuống xe ngựa, Tô Xuân Quý lập tức tươi cười tiến lên hành lễ: “Vương gia đi đường vất vả rồi.”

Gia Luật Ngạn gật đầu hỏi: “Hiện giờ Hoàng thượng đang ở đâu?”

“Đang ở Ngự thư phòng.”

“Vậy bốn vương đến giao chi.” Nói xong liền giao các tú nữ cho Tô Xuân Quý, còn mình đi phục mệnh với Hoàng đế.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết bất giác bị hắn dẫn dắt theo. Không biết hắn đã thay một bộ Mãng bào từ lúc nào, kim long trên Mãng bào giương nanh múa vuốt bay lượn giữa biển mây, chỉ là một bóng lưng thôi đã có khí vũ hiên ngang uy nghiêm bức người như vậy. Nàng chưa từng cảm thấy mình và hắn có khoảng cách thân phận, vì lúc đầu hắn xưng tên là Diệp Luật, là một công tử tuấn tú bất phàm, sau đó dù đã biết hắn là Chiêu Dương vương, nhưng cũng vì ấn tượng ban đầu nên chưa từng sợ hắn.

Lúc này hần thân mặc Măng bào, đầu đội Vương quán, nàng mới cảm giác được thân phận của hần một cách xác thực, càng cảm thấy mình và hần thật sự không có khả năng. Cho dù không được chọn nàng cũng không thể có quan hệ gì với hần, vì hần là Chiêu Dương vương cao cao tại thượng, còn nàng chỉ là một bá tánh bình dân.

Nàng ôm ý nghĩ được nhìn hần thêm lần nào thì hay lần ấy, ánh mắt không rời nhìn theo bóng hần, hi vọng tương lai có thể thêm được một hồi ức.

Hần dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, đột nhiên quay đầu, vừa khéo đụng phải ánh mắt ngó tròn nóng bỏng mang chút bi thương. Nàng vội cúi đầu, nhưng ánh mắt kia đã in lại trong đầu hần. Từ khi nàng xuất hiện trước mắt hần, lúc nào cũng là dáng vẻ khỏe mạnh hoạt bát, cho dù là chạy trốn bị bắt cũng giương nanh múa vuốt không chịu nhận thua, bộ dạng đau thương ừ ừ không chút tinh thần này thật khiến người ta không quen lắm.

Tô Xuân Quý đưa các tú nữ vào Thừa Thiên môn, sắp xếp cho họ ở Xuất Tự cung.

Sau khi tắm rửa xông hương, có mấy vị nữ quan trong cung đến nghiệm thân cho các tú nữ. Cởi sạch sẽ để người ta nhìn trái nhìn phải, Mộ Dung Tuyết xấu hổ mặt đỏ tạt mang tai, cho dù tắm trước mặt Gia Luật Ngạn nàng cũng không cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng thế này.

Mười hai tú nữ đều hoàn bích, sau khi nghiệm thân, y trang chỉnh tề, được Lưu tư nghi giảng giải quy tắc trong cung và lễ nghi điện thánh. Sau khi nghỉ ngơi một ngày là lúc Hoàng đế đích thân tuyển chọn tú nữ. Sáng sớm Lưu tư nghi đã đưa đến cung trang màu xanh giống hệt nhau, tất cả các tú nữ đều để mặt mộc, ngay cả tóc cũng chải cùng một kiểu, như vậy mới chọn ra được người có vẻ đẹp tự nhiên như xuất thủy phù dung[1].

[1. Xuất thủy phù dung: hoa sen chớm nở.]

Sau khi thu xếp xong xuôi, mười hai tú nữ đều hầu trên hành lang ngoài điện. Một lúc lâu sau, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng vỗ tay, rồi dần dần từ xa tiến lại gần, ám thị Hoàng đế sắp giá lâm, Lưu tư nghi lập tức nói: “Quý xuống cung nghênh Thánh giá.”

Các tú nữ lập tức quỳ hai bên cửa điện, Mộ Dung Tuyết được đứng thứ nhất bên trái, căng thẳng đến nỗi tim như ngừng đập, từ tối qua cổ họng nàng đã đau như lửa đốt, sáng nay thức dậy như có thứ gì nghẹn lại, nói chuyện vô cùng khó khăn. Nàng thấp thòm nghĩ, hồng giọng là có thể không bị chọn sao? Nếu Hoàng đế háo sắc không quan tâm đến giọng nói, chỉ nhìn gương mặt thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thục phi báo ơn

Mĩnh đế không phải là một Hôn quân, trị việc quốc sự cân bằng triều chính rất có thủ đoạn, nhưng cũng không thể coi là một Minh quân, vì quá trầm mê vào đàn ca múa hát. Hoàng quý phi Kiều Tuyết Y đi cùng ông ta đến tuyển tú hôm nay chính là sành về nhạc khí nên rất được sủng ái. Còn Triệu Chân Nương thuở nhỏ bần cùng, từng theo một nghệ nhân Tô Châu học bình đàn[1], đây cũng là một nguyên nhân quan trọng để được Minh đế sủng hạnh sau khi nhập cung. Yêu cầu khắt khe của Minh đế đối với thanh âm nhạc luật đã đạt đến mức biến thái, cho dù là cung nữ nội thị hầu hạ bên cạnh cũng phải có giọng nói êm tai, Gia Luật Ngạn chính là cuộc ở điểm này. Nhưng Mộ Dung Tuyết lại không biết sự tình, tuy đã uống thuốc câm nhưng vẫn thấp thòm không yên, sợ kẻ này không thành, thấy trên gạch vàng trước mắt lướt qua một đôi giày rồng để dây, thêu Bàn long vân hải, sau đó là một đôi hài trên châu kim tuyến thêu hoa hải đường, tim nàng giật thót lên cổ.

[1. Bình đàn: một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện vừa hát vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc.]

Sau khi Hoàng đế vào Nội điện, lúc này Lưu tư nghi mới tuyên triệu. Mười hai tú nữ đứng dậy lần lượt bước vào, đứng thành hai hàng trước mặt Hoàng đế theo thứ tự diễn tập hôm qua.

Mộ Dung Tuyết xưa nay to gan hơn người khác, các tú nữ kia đều cúi đầu, nàng lại khề nguốc mắt, chỉ nhìn một cái thôi đã cảm thấy trái tim như chìm vào một không gian vô tận, mãi không chạm đáy... Minh đế tuổi hơn lục tuần, da dẻ nhăn nheo, râu tóc hoa râm, thân hình béo phì không chỗ nào không toát ra khí tức già cỗi tàn tạ. Còn đôi mắt đục ngầu kia đang xem xét các tú nữ như một con kênh kênh rình mồi.

Nàng lập tức sụp mắt, lòng dâng trào một nỗi sợ hãi muốn tìm đường chạy trốn. Đời này nàng chưa từng nếm trải mùi vị sợ hãi như vậy, cho dù là lúc chạy trốn bị Gia Luật Ngạn bắt được cũng chưa từng sợ hãi, nhưng lúc này nàng thật sự cảm thấy sợ đến mức ruột gan xoắn lại.

Nàng không muốn lấy lỗi Hoàng đế này, có chết cũng không muốn.

Tô Xuân Quý bắt đầu xướng tên. Tú nữ bị gọi đến tên sẽ bước ra quỳ bái, sau đó tự báo họ tên tuổi tác.

Rất nhanh đã đến Mộ Dung Tuyết.

“Dân nữ Mộ Dung Tuyết.” Không ngờ được tính lại nhanh như vậy, lúc này giọng nàng đã hoàn toàn biến đổi, khàn đặc trầm thấp, cứ như một chiếc chuông hồng. Bản thân nàng bị mình làm kinh ngạc, Minh đế cũng cả kinh, lập tức nhú mày.

“Dân nữ Mộ Dung Tuyết, mười sáu tuổi.” Vừa rồi trong lúc kinh ngạc, quên báo tuổi tác, Mộ Dung Tuyết lại bổ sung thêm một câu, lúc này nàng thật sự không muốn nghe giọng mình nữa, khó nghe đến mức khiến người ta muốn phát điên, gần như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Sự kinh ngạc trong mắt Minh đế đã nhạt đến mức không còn dấu vết, ông ta nói với Quý phi Kiều Tuyết Y bên cạnh: “Rốt cuộc Chiêu Dương vương có biết làm việc không vậy, nữ nhân giọng như vịt đực thế này cũng tuyển về.”

Mộ Dung Tuyết chưa từng cảm thấy lời mỉa mai của một người nghe lại êm tai đến vậy.

Kiều Tuyết Y che đôi môi đào, cười ngọt ngào, “Nghe nói Chiêu Dương vương xưa nay không thích nữ sắc, trong chuyện tình ái rất tuyệt tình cặn bã. Nào phong nhã được như Hoàng thượng.”

Minh đế cười một tiếng, bóp cằm nàng ta, “Chỉ có nàng là biết ăn nói, nữ nhân này cũng tiếc thật, rõ ràng có dung mạo như hoa như ngọc nhưng lại có giọng nói như vịt đực, khiến người ta nghe mà sồn cả gai ốc, nào được như giọng của Tuyết Y nàng, êm ái tựa oanh vàng.” Nói xong, lại kề bên tai nàng ta cười thấp: “Đặc biệt là trên giường.”

Kiều Tuyết Y đỏ bừng mặt, nũng nịu nói: “Hoàng thượng mau chọn đi, các mỹ nhân chờ đến nóng lòng rồi kìa.”

Trong mười hai tú nữ có mười người được Minh đế giữ lại, chỉ trừ Mộ Dung Tuyết và Tạ Thu Cúc.

Vì quá sợ hãi, lúc Tạ Thu Cúc tự báo danh tính, lắp bắp ba bốn lượt cũng không nói rõ tên mình, khiến Minh đế rất không vui.

Mười tú nữ được chọn đều được sắp xếp cung thất, chỉ có Mộ Dung Tuyết và Tạ Thu Cúc bị đưa ra khỏi cung, để Dịch sử của Dịch trạm sắp xếp cho trở về nhà. Mộ Dung Tuyết vô cùng vui mừng, tuy mất đi giọng nói hay, nhưng nàng cảm thấy so với mất đi hạnh phúc cả đời thì chẳng đáng là gì. Huống hồ nàng tin vào y thuật của cha, ngày tháng còn dài, từ từ trị liệu, tương lai nhất định sẽ có lúc phục hồi.

Tạ Thu Cúc ngây ngốc ôm tay nãi, vẻ mặt sầu khổ. Tuy nàng ta không muốn lấy lão Hoàng đế, nhưng cứ cảm thấy mình bị loại trở về nhà nhất định sẽ trở thành trò cười của chòm xóm, nói không chừng còn bị nghi ngờ sự trong sạch hay có vấn đề gì đó, nghĩ đến đây, nàng ta không nhịn được khóc lóc thảm thương. Trái ngược với sự bi thương của nàng, gương mặt nhỏ của Mộ Dung Tuyết vui mừng hơn hờ, tinh thần phấn khởi.

Ai ngờ vui quá hóa buồn, nàng vừa hân hoan bước ra khỏi Thừa Thiên môn, sau lưng bỗng có mấy người chạy đến, cầm đầu là Tô Xuân Quý.

“Mộ Dung Tuyết, Hoàng thượng triệu kiến.”

Vừa nghe Hoàng đế triệu kiến, tìm Mộ Dung Tuyết bắt đầu đập điên cuồng, nàng bất an hỏi: “Công công có biết Hoàng thượng triệu hồi dân nữ có việc gì chăng?”

“Lão nô không biết.” Tô Xuân Quý ngoáy ngoáy tai, thật sự không thể nào chịu nổi giọng nói vịt đực của nàng.

Mộ Dung Tuyết càng căng thẳng hơn, lão Hoàng đế kia đừng nuốt lời đó nhé. Theo Tô Xuân Quý đến Càn Minh cung, cung thất trước mắt càng nguy nga khí thế, hai con sư tử bằng đồng xanh cao to đứng hai bên con đường đá bạch ngọc, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Phía Đông của cung thất là>Noãn các, phía Tây là Ngự thư phòng.

Ngoài cửa sổ có bốn cung nữ và thái giám đứng hầu, còn có bốn thị vệ mang đao, yên lặng đứng trước cột rồng, không hề động đậy, tuy là thanh thiên bạch nhật nhưng lại cảm thấy u ám kinh người.

Tô Xuân Quý bước lên thềm ngọc, cúi người cẩn thận trước cửa bẩm báo: “Hồi Hoàng thượng, người đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết cung kính đứng chờ dưới thềm, không nghe thấy bên trong nói gì, chỉ thấy Tô Xuân Quý ngoảnh đầu vẫy tay với nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu bước lên thềm ngọc, Tô Xuân Quý thay nàng vén rèm gấm trước cửa, mùi Long diên hương xộc vào mũi, nàng quỳ hai gối, cúi đầu khấu bái: “Dân nữ Mộ Dung Tuyết khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an.” Thư phòng rộng rãi yên tĩnh, gạch vàng dưới gối mát lạnh, giọng nàng vô cùng chói tai, tiếng vọng càng khàn đặc khó nghe.

“Đứng dậy đi.” Trên đầu truyền đến giọng nói già nua của Minh đế.

Mộ Dung Tuyết tạ ơn đứng dậy, ngẩng đầu mới phát hiện, trên chân lão Hoàng đế đang ôm một nữ nhân, mà nữ nhân này nàng biết, chính là hàng xóm Triệu Chân Nương của nàng lúc trước, bây giờ là Thục phi nương nương.

Nàng ta vừa sinh xong, đầy đà hơn mấy năm trước rất nhiều, châu ngọc đầy đủ, phú quý bức người. Nhưng gương mặt trắng trẻo thanh tú kia vẫn chẳng thay đổi chút nào, Mộ Dung Tuyết vừa nhìn đã nhận ra ngay, cúi người thi lễ với nàng ta. Đối với vị Triệu Chân Nương hại nàng rơi vào hố lửa này, lòng nàng đầy một bụng lửa giận nhưng lại không dám biểu lộ chút gì. Nếu không phải tại nàng ta thì cũng không có kiếp nạn hôm nay.

“Miễn lễ.” Triệu Chân Nương cười thân thiết, ở trong cung mấy năm, ngay cả nụ cười cũng cao quý đoan trang hơn trước vài phần. Gương mặt béo phi phù thùng của lão Hoàng đế dán vào dung nhan trẻ trung xinh đẹp của Triệu Chân Nương, nghĩ đến cảnh tượng lê hoa áp hải đường[2], Mộ Dung Tuyết cảm thấy lòng vô cùng lạnh lẽo.

[2. Hoa lê (như mái đầu bạc) áp sát đoá hải đường (như cô gái trẻ).]

Lão Hoàng đế nói: “Nghe Thục phi nói trước đây giọng ngươi không như vậy?”

Mộ Dung Tuyết thật không còn lời nào để nói với vị đại tỷ hàng xóm này, có thể đừng lấy oán trả ơn như vậy không, năm xưa Triệu gia bản cùng, Chân Nương bệnh nặng không có tiền chữa trị, là Mộ Dung Lâm trị bệnh cho nàng ta không lấy một xu. Làm người sao có thể không biết đạo lý như vậy chứ?

“Hồi Hoàng thượng, mùa xuân năm nay dân nữ bị bệnh nặng, giọng đã bị hỏng. Trước khi rời nhà vào Kinh lại bệnh một trận, vì sợ chậm trễ việc vào Kinh nên nghỉ ngơi vài ngày đã lên đường ngay. Lúc đi đường vẫn luôn mang bệnh nên giọng thành ra thế này. Làm bản tai rỗng, mong Hoàng thượng thứ tội.” Lý do này nàng đã chuẩn bị từ sớm, trên đường giả bệnh cũng chính vì lót đường cho hôm nay. Để làm nổi bật giọng nói như chuông hồng của mình, Mộ Dung Tuyết cố ý đề thanh âm thật thấp thật thô, lại còn nói một hơi thật dài, vậy là nàng vô cùng yên tâm nhìn lão Hoàng đế nhũn mảy, bộ dạng đau khổ như đang bị gãy vò.

Triệu Chân Nương nói: “Hoàng thượng, theo thần thiếp thấy chi bằng để Thái y xem cho muội ấy. Nếu có thể trị khỏi thì giữ lại. Dung mạo của Mộ Dung muội muội là vạn người có một, nhân phẩm cũng là hạng nhất.”

Tim Mộ Dung Tuyết cứ như sắp ngừng đập, hận không thể bước lên bịt đôi môi đào của Thục phi nương nương.

Hoàng đế ậm ừ gật gật đầu: “Vậy cứ theo lời Thục phi.”

Dù sao trong cung nuôi thêm một người cũng không phải là chuyện gì to tát, nay Triệu Chân Nương đang rất được ông ta coi trọng, vì tròn ba mươi năm nay, Hậu cung chỉ mình nàng ta sinh được một vị Công chúa.

“Hoàng thượng, thần thiếp và Mộ Dung muội muội trước đây là xóm giềng, phụ thân muội ấy từng cứu mạng thần thiếp, thần thiếp và muội ấy nhiều năm không gặp, thần thiếp muốn ôn lại chuyện xưa với muội ấy.”

“Ừ, đi đi.”

Sau khi hành lễ cáo lui, vừa ra khỏi Ngự thư phòng, Triệu Chân Nương đã kéo tay Mộ Dung Tuyết, bộ dạng rất lâu ngày mới gặp lại, vui mừng nói: “A Tuyết, muội thật sự ngày càng đẹp ra đó.”

Mộ Dung Tuyết tức đến nghiến răng, nhưng lại không thể không nặn ra một nụ cười khan. “Nương nương mới ngày càng đẹp ra đó.”

“Năm xưa Mộ Dung đại phu cứu ta một mạng, ân tình này bốn cung vẫn ghi nhớ trong lòng, bởi vậy mới cất công đề cử với Hoàng thượng để muội muội tiến cung.”

Đây mà là báo ơn à, báo thù thì có. Lòng Mộ Dung Tuyết thật sự đã phát điên.

“Đa tạ ý tốt của Nương nương, chỉ là giọng tôi không thể khỏi được nữa, xin Nương nương cho tôi xuất cung đi.”

“Trong Thái y viện đều là Ngự y bậc nhất, có khi có thể trị khỏi giọng của muội muội đó. Muội muội chỉ cần ở trong cung, có bốn cung đây, muội muội không cần lo lắng.”

Mộ Dung Tuyết cuống đến ruột gan cồn cào, nhưng lại không thể nói thật với Triệu Chân Nương, chỉ đành dối lòng cảm tạ nàng ta. Máu trong lòng trào lên khiến nàng suýt sặc chết.

Mộ Dung Tuyết từ khi sinh ra đã không cần lo cơm ăn áo mặc, còn Triệu Chân Nương thì khác, hai người ở hai thế giới khác biệt nhau.

Lão Hoàng đế lúc trẻ tuổi từng có hai nam một nữ, nhưng đều bất hạnh chết yểu, sau đó mấy chục năm không hề có thêm con cái, Triệu Chân Nương xuất thân bản hàn thấp kém, vì sinh được Văn Xương công chúa mà một bước lên trời, từ một Thái nữ nhảy lên thành Thục phi, lập tức quyền khuynh Hậu cung. Đối với nàng ta thì mặc lụa là gấm vóc, ăn sơn hào hải vị, ở nhà cao cửa rộng, lấy nam nhân chí cao vô thượng, mới chính là vinh hoa phú quý của nhân gian, là hồng phúc của nữ nhân cả thiên hạ cầu mà không được.

Nhớ lại năm xưa, nếu không phải Mộ Dung Lâm cứu mình một mạng thì làm gì có hồng phúc hôm nay, bởi vậy uống nước phải nhớ nguồn, muốn báo đáp ân xưa. Đương nhiên, nàng ta không hoàn toàn vì báo ơn, thân ở Hậu cung, sức yếu thế cô, Kiều quý phi vẫn luôn là đối thủ mạnh nhất của nàng ta, nàng ta muốn tìm cho mình một người để chung tay đối phó Kiều quý phi, Mộ Dung Tuyết là nhân tuyển tốt nhất nàng ta nghĩ đến. Chuyện này nhất cử lưỡng tiện, bởi vậy nàng ta mới gắng sức đề cử Mộ Dung Tuyết trước mặt Hoàng đế, cho dù giọng nói của Mộ Dung Tuyết hỏng rồi nàng ta cũng không chịu bỏ cuộc.

Triệu Chân Nương sắp xếp cho Mộ Dung Tuyết ở điện bên trong Gia Di cung của mình, hôm sau thật sự gọi mấy vị lão Thái y có thâm niên của Thái y viện đến xem bệnh cho Mộ Dung Tuyết.

Vậy là ngày tháng khổ nạn bắt đầu, uống thuốc châm cứu được tiến hành đồng bộ, trị cho nàng sống dở chết dở. Càng đáng sợ hơn là nàng phát hiện giọng mình có dấu hiệu tốt lên, so với hôm tuyển tú, mức độ khàn đặc đã giảm đi nhiều.

Triệu Chân Nương vô cùng vui mừng, trọng thưởng cho mấy vị Thái y. Ai cũng biết bây giờ ở Hậu cung đắc sủng nhất, có tiền đồ nhất chính là vị Thục phi nương nương này, mấy vị Thái y dưới sự kích thích của tiền tài danh lợi, đương nhiên nhiệt huyết càng thêm dâng trào, dốc hết tất cả bản lĩnh.

Mộ Dung Tuyết vô cùng thê thảm, ngày dài tựa năm, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, nhưng lão Hoàng đế mỗi ngày đều đến thăm Văn Xương công

chứa, vậy là mỗi ngày nàng không thể không nhìn thấy gương mặt khiến nàng sồn gai ốc kia.

Điều khiến nàng sụp đổ nhất là, Triệu Chân Nương còn vô cùng vui mừng nói với lão Hoàng đế rằng giọng nàng đã khôi dần. Lão Hoàng đế lập tức phóng ánh mắt dò xét sang, đảo một vòng trên dưới người nàng. Mộ Dung Tuyết không nói chuyện đích thực là tuyệt sắc, mặt mũi thân hình không chỗ nào không đẹp.

Mộ Dung Tuyết bị ánh mắt mê đắm kia khiến toàn thân sồn gai ốc, nàng lập tức nặn ra nụ cười xiểm nịnh, cất giọng chất chứa, “yêu kiều” nói: “Hoàng thượng, nô tỳ còn biết hát tiểu khúc Giang Nam nữa.”

Nàng nói chuyện bình thường còn đỡ, lúc này cố ý tỏ vẻ “yêu kiều”, giọng nói khàn đặc kia lập tức giống như giọng của một hán tử vạm vỡ già vờ eo lá, khiến người ta sồn gai ốc toàn thân. Đối với Minh đế xưa nay vô cùng kén chọn về âm sắc, giọng nói này hát tiểu khúc Giang Nam thật sự là dùng đàn làm củi, ông ta lộ ra biểu hiện ón lạnh, bực bội vẩy tay rồi quay đầu sang trò chuyện với Triệu Chân Nương.

Mộ Dung Tuyết thầm quẹt mồ hôi lạnh, những ngày tháng thấp thỏm không yên này thật sự sống không bằng chết, không được, nàng không thể ngồi yên chờ chết như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tương tư thành họa

Lão Hoàng đế nóng lòng cầu con, trong mấy ngày lần lượt sủng hạnh hết mười vị mỹ nhân, tiếp đó gia phong tước vị. Tần Minh Nguyệt và Cố Thu Ba là hai người tương đối đắc sủng, được phong làm Bảo lâm và Tài nhân. Nhất thời Hậu cung trở thành thiên hạ của nữ nhân huyện Nghi, người mỗi ngày đến Gia Di cung thỉnh an Triệu Chân Nương nườm nượp không ngớt, không khí kỳ quái này khiến kẻ bàng quan như Mộ Dung Tuyết chỉ biết thờ dài, cảm thấy vô cùng may mắn vì mình không bị cuốn vào bên trong, ý nghĩ rời khỏi Hoàng cung càng càng thêm kiên định.

Còn Kiều quý phi vốn đang thịnh sủng, tuy Minh đế vẫn sủng ái nàng ta như xưa, nhưng dù sao cũng sức yếu thể cô, phòng ốc lạnh lẽo, vậy là trong lúc tịch mịch cũng thường đến Gia Di cung hàn huyên cùng Triệu Chân Nương, chơi đùa với Văn Xương công chúa.

Thời gian gần đây Mộ Dung Tuyết ở Hậu cung đã thấy rất nhiều mỹ nhân, nhưng gặp được Kiều Tuyết Y cũng không thể không nói, nàng ta thật sự có đủ vốn liếng để được thịnh sủng mười năm. Không chỉ có dung nhan tuyệt sắc kinh động lòng người, khí chất cao quý hơn người, đưa tay nhắc chân đều mang theo phong phạm của đại gia khuê tú, nhưng không phải đẹp một cách cứng nhắc cổ hủ, mà lại sinh động tươi tắn muốn màu muốn vẻ.

Nghe Triệu Chân Nương nói, lúc mười lăm tuổi nàng ta đã vang danh khắp Kinh thành, Hoàng đế vừa gặp đã ái mộ, triệu nàng ta vào cung trực tiếp phong làm Quý phi. Mười năm nay thịnh sủng không suy, chỉ tiếc chưa thể sinh được mụn con nào, nếu không ngôi vị Hoàng hậu đã sớm về tay.

Hiếm có hơn là, đệ nhất mỹ nhân ở Hậu cung này xuất thân cao quý, dung mạo xuất chúng nhưng lại không hề kiêu căng, đối với tất cả mỹ nhân đều vô cùng ôn hòa. Không hề ý thể hiếp người, tranh giành ghen tuông, mười năm nay đã cùng Hoàng đế trải qua đủ năm lần tuyển tú, hơn nữa lại đặc biệt hiền lương thực đức, giúp Hoàng đế chọn ra toàn những tuyệt sắc giai nhân thật sự.

Mộ Dung Tuyết bất giác nghĩ, nàng ta thật sự bụng dạ rộng rãi hay vốn không yêu Hoàng đế? Với tính cách của Mộ Dung Tuyết, đừng nói là thay nam nhân của mình đích thân tuyển chọn mỹ nhân, bên cạnh hẳn có nữ nhân khác thôi nàng đã ghen đến mức giấm chua tràn mặt rồi, nào còn bày ra được nụ cười thân thiết dịu dàng với những tình địch cùng mình chia sẻ một nam nhân như vậy?

Thật sự quá khó rồi, đối với Mộ Dung Tuyết, đây vốn là chuyện không thể tưởng tượng nổi, cực kỳ bi thảm, ruột gan đứt đoạn, sống không bằng chết...

Cảnh tượng thường xuất hiện trong Gia Di cung là Minh đế tay bế tay bồng, mỹ nhân vây quanh, rất nhiều dung nhan xinh đẹp trẻ trung vây lấy một nam nhân già cỗi, như tinh tú nâng niu mặt trăng, cảnh tượng này một mặt khiến Mộ Dung Tuyết bội phục lão Hoàng đế càng già càng dẻo dai, một mặt lại cảm thấy thân lâm hiểm cảnh, thấy mình đã nguy hiểm đến mức bên bờ vực. Chỉ cần giọng nàng khôi lại thì sẽ là lúc vạn kiếp bất phục. Mỗi ngày nàng đều thấp thỏm không yên, sợ nhất là giọng mình sẽ khôi, việc đầu tiên khi tỉnh lại là tự mình lẩm bẩm để nghe giọng nói của mình.

Tuy vẫn khàn đặc, nhưng vì các Ngự y tận tâm tận lực nên đã khá lên nhiều, cứ theo đà này thì sớm muộn cũng có ngày trị khỏi, bởi vậy nàng nhất định phải rời khỏi Hoàng cung trước khi giọng nói hồi phục, nhưng ai có thể giúp nàng đây? Trước mặt Triệu Chân Nương nàng không thể tỏ lộ, những người khác càng không có bản lĩnh như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, người duy nhất có thể giúp nàng chỉ có Gia Luật Ngạn.

Nàng ngày đêm mong mỏi có thể gặp được hắn một lần. Nhưng cho dù hắn là Vương gia cũng không thể tùy ý ra vào Hậu cung. Lúc rảnh rỗi nàng thường lén lấy mảnh vải hắn viết cho mình ra xem, mấy chữ kia đã khắc ghi trong lòng, nhưng lại không thấy được người. Nhớ thương như độc được từng ngày từng ngày ăn mòn xương cốt.

Hôm nay trời nắng đẹp, Triệu Thục Phi cho nữ hầu bồng Văn Xương công chúa đến Hoa viên phơi nắng, tiểu Công chúa chưa tròn trăm ngày, da thịt trắng trẻo vô cùng đáng yêu, nhưng có điều hơi yếu ớt. Đây là đứa con duy nhất của Hoàng đế, quý hơn tất cả mọi thứ, chỉ là đi phơi nắng thôi cũng tiền

hồ hậu ủng, mười mấy cung nữ theo hầu.

Mộ Dung Tuyết cũng theo Triệu Chân Nương đến Ngự hoa viên.

Dưới giàn hoa, Triệu Chân Nương và nhũ mẫu cùng chơi với tiểu Công chúa, vì giọng Mộ Dung Tuyết quá thô, không dám dọa tiểu Công chúa nên chỉ im lặng đứng bên cạnh, nhìn tường cao ngói biếc, nàng hận không thể mọc cánh bay ra khỏi chốn này.

Nắng xuân chói chang, trong Ngự hoa viên sắc màu rực rỡ tràn đầy sức sống, sau hòn giả sơn là bụi hoa tường vi đang nở rộ, đua nhau khoe sắc. Mộ Dung Tuyết thấy hoa tường vi, bất giác nhớ lại đến lúc ở Dịch trạm phủ Tô Châu, nàng cầu nguyện với Nguyệt lão trước hoa tường vi, lúc đó hân đứng sau lưng nàng, nói nàng là đồ ngốc. Lúc đó nàng tức tối giậm chân, lúc này nhớ lại bỗng cảm thấy một tiếng “Đồ ngốc” đó mang theo mùi vị yêu chiều, là nàng tự mình đa tình, thêm mật ngọt vào hồi ức sao? Hay lúc đó hân thật sự có một chút gì đó yêu chiều nàng? Nàng lắc lắc đầu, cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Từng đóa từng đóa tường vi nở rộ đón gió, khiến người ta nảy sinh cảm giác vật như xưa người đã chẳng còn, nàng thở dài, quay người nói với Triệu Chân Nương: “Nương nương, tôi đi hái ít hoa.”

Mộ Dung Tuyết đi men theo hòn giả sơn. Thời tiết Kinh thành lạnh hơn Tô Châu, hoa tường vi dường như cũng mỏng manh hơn, nàng hái mấy đóa hoa, ánh mắt xuyên qua bụi hoa chỗ rậm chỗ thưa, đột nhiên nhìn thấy trên hành lang có ba người đi tới.

Nàng vốn không nhìn thấy Viên Thừa Liệt và thái giám, mắt hoàn toàn bị một bóng người lấp đầy.

Hắn mặc một bộ măng bào xanh mực, dưới chân là đôi giày da hổ, phong thần tuấn dật, anh khí bùng bùng.

Vì tương tư quá độ nên sinh ra ảo giác sao?

Nàng cắn đầu lưỡi, không phải ảo giác, là thật. Tim nàng lập tức đập “thình thịch” điên cuồng.

Gặp lại hân như thấy được tia nắng xuân chói mắt trong ngày đông, như thấy được con suối mát giữa sa mạc, khiến nàng có cảm giác sống lại trong tuyệt cảnh. Không thể bỏ lỡ cơ hội, có lẽ đây là cơ hội duy nhất để nàng rời khỏi nơi này, nàng bỗng bùng lên một sức mạnh và dũng khí vô tận, giống như một con gấu nhỏ ngủ suốt mùa đông, vạch bụi tường vi nhảy ra.

Viên Thừa Liệt lập tức bày ra bộ dạng hộ giá, còn tưởng là có người hành thích. Gia Luật Ngạn đột nhiên thấy nàng nhảy ra từ sau bụi tường vi cũng khẽ ngẩn ra. Nàng đã ốm đi nhiều, nhưng lại khiến gương mặt nhỏ càng thêm điểm lệ động lòng.

Viên Thừa Liệt thấy vậy liền biết điều, cùng vị thái giám kia đi trước.

“Vương gia.” Nàng nói được hai chữ liền không tiếp tục được nữa, giọng nàng rất khó nghe. Hân vốn không thích nàng, lúc này chắc chắn càng không thích. Nàng vừa kích động vừa đau lòng, lập tức nước mắt tuôn rơi. Hai dòng sông trên mặt này trông cũng tội nghiệp lắm, hân nhân nhật nói: “Mộ Dung cô nương vẫn khỏe chứ?” Biểu hiện vẫn điềm nhiên như xưa.

Gặp được hân Mộ Dung Tuyết mới biết thì ra mình đã trầm mê đến vậy. Một ngày không gặp như cách ba thu, giờ phút này chẳng thể hình dung được tâm trạng của nàng như thế nào nữa. Hân lại chính là cứu tinh duy nhất của nàng hiện nay. Gặp được hân lòng vô cùng kích động, cứ như sóng dữ cuộn dâng trào.

Vậy là chuyện Gia Luật Ngạn có mơ cũng không thấy đã xảy ra, nàng như một con tuyết báo nhào đến, nhanh như chớp giạt ôm chầm lấy hân.

Nhưng đây là trong cung, hân vội vã kéo nàng ra, không ngờ sức lực nàng lại mạnh mẽ đến vậy, hai tay siết chặt lấy eo hân.

“Ngài gạt tôi, ngài nói sẽ giúp tôi mà.”

“Ta gạt cô lúc nào, chẳng phải cô không bị chọn đó sao.”

Vốn nghĩ dùng thuốc cấm thì nàng sẽ không bị chọn. Ai ngờ Triệu Chân Nương lại báo ơn một cách quá chân thành như vậy, cũng quả thật đã ngoài dự liệu của hân.

“Nhưng tôi vẫn còn ở trong cung, tôi muốn xuất cung.”

“Cô buông tay trước đã.” Hân cuống đến toát mồ hôi, vừa gỡ tay nàng vừa nhìn trái nhìn phải.

“Ngài không hứa thì tôi sẽ không buông.” Nàng ôm chặt lấy hân, dùng hết sức lực toàn thân. Khí thế cứ như đập nôi chìm thuyền, đồng quy vu tận[1]. Dù sao bây giờ người có thể giúp nàng chỉ có hân mà thôi, bất luận thế nào cũng phải liều một phen.

Hân bắt lực nói: “Ta hứa, cô mau buông tay.”

Nàng chúi loạn nước mắt trước ngực hân, lúc này mới ngược đầu nói: “Ngài mau lên đi, không thì các Thái y trị khỏi giọng tôi rồi là không đi được đâu.”

[1. Đập nôi chìm thuyền, đồng quy vu tận: cùng tồn tại hay chết chung với nhau.]

“Mau buông tay, ta biết rồi.” Hấn cuống đến sắp bóc khỏi, trong cung đông người nhiều chuyện, lỡ như bị người ta nhìn thấy thì cả hai đều tiêu tùng.

Lúc này nàng mới buông tay, vừa khóc vừa cười nhìn hấn: “Dù sao tôi cũng cứ bám lấy ngài đó. Ngài không giúp tôi thì tôi sẽ đưa văn tự của ngài cho Hoàng thượng xem.”

Dù sao đã bị hấn cho là mặt dày rồi, thôi thì đột phá xông lên vậy, so với hạnh phúc thì thể diện vốn chỉ là miếng giẻ thôi.

Hấn vừa tức tối vừa bất lực, hung dữ trừng nàng một cái rồi vội vã rời đi.

Mộ Dung Tuyết vui vẻ chùi mặt, ôm hoa tường vi trở về bên cạnh Triệu Chân Nương, tâm tình vô cùng thoải mái.

Triệu Chân Nương thấy mặt nàng đỏ hoe, tưởng nàng vì giọng nói nên đau lòng trốn đi nơi khác khóc, liền tốt bụng an ủi: “Chờ giọng muối khỏi rồi Hoàng thượng nhất định sẽ thích muối. Phương thái y y thuật rất cao minh, gần đây chẳng phải muối đã đỡ nhiều rồi đó sao, muối yên tâm đi, ông ấy nhất định có thể trị khỏi cho muối.”

Mộ Dung Tuyết cũng chỉ đành cười khan, “Đề Nương nương phí tâm rồi.”

Triệu Chân Nương thấp giọng nói: “Muối nói đi đâu vậy, ta coi muối như muối muối mà, giống ngày xưa vậy.”

Mộ Dung Tuyết cũng không biết nàng ta nói thật hay giả, trông bộ dạng nàng ta không giống nữ nhân thành phủ thâm sâu, có dụng tâm xấu, nhưng chuyện nàng ta làm lại khiến người ta không thể nào thích nổi, tâm trạng mặt của người này là thạch tín của người kia làm sao nàng có thể nói thẳng ra đây, Mộ Dung Tuyết chỉ đành giấu tâm tư trong lòng, thầm mong Gia Luật Ngạn có thể nhanh nghĩ cách cứu nàng ra khỏi hổ lửa.

Ngày Văn Xương công chúa tròn trăm ngày, trong cung huy động nhân lực chúc mừng, bá quan đều tặng lễ vật, lão Hoàng đế thiết yến mời bá quan ở Phúc Thọ các, bỗng Văn Xương công chúa đến, kết quả là khi yến tiệc kết thúc thì Văn Xương công chúa lại đổ bệnh.

Lão Hoàng đế vội triệu Thái y đến xem. Thái y chỉ nói là bị cảm, nhưng uống mấy thang thuốc cũng không thấy khỏi mà bệnh tình có vẻ ngày càng nặng thêm. Lão Hoàng đế lúc trẻ có mấy đứa con chết yểu, chưa có ai sống quá ba tuổi, đã trở thành chim sợ cành cong. Có câu mắc bệnh vái tứ phương, ba ngày chưa thấy khỏi liền triệu Hốt Danh pháp sư trong cung đến bốc quẻ.

Mấy năm nay Minh đế vẫn luôn uống đơn dược của vị Hốt Danh pháp sư này luyện ra, cảm thấy thể lực gia tăng, đặc biệt là trên giường cũng mạnh mẽ hơn nhiều, sau khi được con gái lúc tuổi già lại càng thêm sùng tín ông ta.

Gia Di cung của Thục phi không khí rất nặng nề, Triệu Chân Nương xuất thân bản hàn, vốn không cảm thấy con mình bị cảm là chuyện gì to tát, nhưng bị Hoàng đế giường cờ giống trống như vậy cũng bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ Công chúa xảy ra chuyện.

Sau khi Hốt Danh bốc quẻ, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, ánh sáng của Gia Di cung bị một đám tuyết quang che lấp.”

Hốt Danh vừa nói ra hai chữ “Tuyết quang”, lão Hoàng đế và Triệu Chân Nương đồng loạt ngẩn ra, tiếp đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Mộ Dung Tuyết bên cạnh. Trong Gia Di cung cũng chỉ có nàng là người ngoài, cũng chỉ có nàng tên mang chữ “Tuyết”, hiển nhiên chính là nói nàng.

Mộ Dung Tuyết lập tức phản ứng được là ám chỉ mình, liền quỳ sụp xuống xưng tội, lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đây nhất định là kế sách Gia Luật Ngạn nghĩ ra.

Hoàng đế lộ vẻ không vui, Triệu Chân Nương sợ ông ta trút giận lên Mộ Dung Tuyết, vội nói: “Đề muối ấy vào ở Xuất Tụ cung đi.”

Hoàng đế nhú mày: “Còn giữ lại làm gì nữa, ngày mai đuổi ra khỏi cung đi.”

Mộ Dung Tuyết quỳ dưới đất vui mừng đến phát khóc.

Nói cũng kỳ quái, nàng vừa rời khỏi Gia Di cung, đêm đó bệnh của Tiểu công chúa liền đỡ nhiều.

Mộ Dung Tuyết không ngờ mình thoát khỏi bẽ khổ nhanh như vậy, nàng hoàn toàn tin tưởng tất cả đều nhờ Gia Luật Ngạn, nhất định là hấn mua chuộc Hốt Danh để ông ta nói những lời đó.

Nghĩ đến đây, lòng nàng càng cảm thấy ái mộ Gia Luật Ngạn sâu sắc, hấn không chỉ là người nàng thích mà cũng coi như là ân nhân của nàng. Nên báo đáp hấn thế nào đây, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy lấy thân báo đáp là tốt nhất.

Gia Luật Ngạn trong phủ Chiêu Dương vương đột nhiên liên tiếp hắt hơi ba cái.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Tuyết vui mừng chờ Lưu tư nghi đưa mình ra khỏi cung, không ngờ người đến lại là Thục phi Triệu Chân Nương.

“Nương nương vạn phúc.” Mộ Dung Tuyết vừa thấy nàng ta tim liền đập như trống trống, thật sự sợ vị Nương nương tốt bụng có on tất báo này quá rồi.

Triệu Chân Nương bày vẻ mặt có lỗi nói: “Bỏn cung một lòng muốn giữ muối muối lại trong cung hưởng phúc, nào ngờ lại xảy ra chuyện thế này, lòng thật sự bất an. Muối muối ở trong cung một thời gian rồi mới về quê, e là sẽ khiến người ta dị nghị, chi bằng ở lại Kinh thành, bỏn cung giúp muối muối chọn một hôn sự tốt có được không?”

Triệu Chân Nương biết rõ muốn khiến Mộ Dung Lâm cam tâm tình nguyện ở lại Kinh thành, làm việc trong Thái y viện, chỉ có thể để Mộ Dung Tuyết gả ở Kinh thành, nếu không với bản tính phóng khoáng bất kham của Mộ Dung Lâm, nhất định không yên lòng ở lại.

Mộ Dung Tuyết nghe nàng ta nói vậy lại ngẩn ra, đòi người thật là phong hồi lộ chuyển, liễu ám hoa minh[2] mà.

[2. Chỉ tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.]

Vị Thục phi nương nương này báo ơn thật khiến người ta vừa mừng vừa lo, bại cũng Tiêu Hà thành cũng Tiêu Hà[3]. Vừa nhắc đến hai chữ ‘Thành thân’, nàng lập tức nghĩ ngay đến Gia Luật Ngạn, mười sáu năm nay, đây là lần đầu tiên nàng động tâm động tình. Nàng từng cùng hắn ngàn dặm đồng hành, từng cùng hắn chung chăn gối, từng cùng hắn tiếp xúc da thịt. Từng qua biển lớn, không màng nước, chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây[4], nếu phải gả đi thì hắn là nhân tuyển duy nhất.

[3. Ý chỉ thành công hay thất bại cũng do một người, Tiêu Hà (?-193 TCN) vốn là người cùng với Trương Lương, Hàn Tín là ‘Tam kiệt nhà Hán.’ Ông có đóng góp nhiều cho thành công của Lưu Bang trong thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín.]

[4. Ly tứ, thơ Nguyên Chấn.]

Vậy là nàng đỏ mặt nói: ‘‘Tôi đã có người mình thích. Nương nương có thể làm chủ cho tôi không?’’

‘‘Ai vậy?’’

Mộ Dung Tuyết hai mắt long lanh, xấu hổ đáp ba chữ: ‘‘Chiêu Dương vương.’’

Triệu Chân Nương ngẩn ra, không ngờ tầm nhìn của Mộ Dung Tuyết lại cao như vậy, lại còn muốn lấy diệt tử đương kim Hoàng đế sủng tín nhất. Giữa hai người quả thật cách xa vạn trượng.

Nhưng nghĩ lại, nếu Hoàng đế không có con trai, Chiêu Dương vương rất có khả năng kế thừa Đế vị, có thể đặt một người thân cận bên cạnh hắn, đối với mình sau này trăm lợi chứ không có hại.

Nghĩ đến đây, Triệu Chân Nương liền cười nói: ‘‘Muội muội thật có tầm nhìn. Nhân phẩm tướng mạo của Vương gia đích thực vô cùng xuất chúng. Nhưng mà...’’ Nàng ta cười cười, ‘‘Bôn cung nói hơi thẳng, muội đừng giận nhé.’’

‘‘Thục phi nương nương xin cứ nói.’’

‘‘Tuy muội muội dung mạo như hoa, nhưng xuất thân so với Chiêu Dương vương vẫn là cách biệt bùn mây. Cho dù bôn cung cầu xin Hoàng thượng một ân điển, cùng lắm muội muội cũng chỉ có thể làm Trắc phi mà thôi.’’ Thật ra nàng ta thăm cho rằng làm Trắc phi cũng chưa chắc có khả năng, nhưng vì tương lai của mình, nàng ta quyết định dốc sức thử một phen.

Mộ Dung Tuyết vui mừng nói: ‘‘Trắc phi tôi cũng bằng lòng.’’

Chỉ cần có thể lấy hắn, ở lại bên cạnh hắn, nàng đủ tự tin khiến hắn yêu nàng. Xưa nay tính nàng không bao giờ chịu thua, không tin mình tài mạo song toàn, gia sự bếp núc tinh thông, hiền lương dũng cảm, vậy mà hắn lại không thích.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Thỏa lòng mong ước

Mộ Dung Tuyết ngồi trong kiệu mười sáu người khiêng, nghe bên ngoài pháo nổ vang trời, kèn trống rình rang, nàng vẫn cảm thấy không thể nào tin được. Đây không phải là mơ hồ chứ. Nàng khẽ véo mu bàn tay mình, ôi, con đau ngọt ngào. Nàng cười thầm, sóng mắt lay chuyển, đập vào mắt là thảm đỏ hoan hoan hi hi lót trong kiệu hoa, trên gối là chiếc quạt tròn thêu uyên ương nghịch nước, xinh đẹp quyến rũ, chất liệu cũng rất tốt, sờ vào mềm mại bóng mượt, giống như cánh hoa được gió xuân đưa đây.

Nàng cười mãn nguyện, cuối cùng mộng đẹp cũng thành sự thật, được gả cho người mình yêu. Khiếm khuyết duy nhất là chỉ được làm Trắc phi, nhưng cuộc đời đâu thể thập toàn thập mỹ, chỉ cần có thể lấy hắn thì chẳng còn gì nuối tiếc.

Lần này Triệu Chân Nương thật sự đã giúp được một chuyện lớn, để xứng với Chiêu Dương vương, nàng ta nhận Mộ Dung Tuyết làm nghĩa muội, Hoàng đế vì lấy lòng Triệu Chân Nương, lệnh cho Nội vụ phủ chuẩn bị của hồi môn, kiệu hoa cũng từ Xuất Tụ cung khiêng vào Chiêu Dương vương phủ, cũng coi như rạng rỡ xuất giá.

Nàng xưa nay không để tâm đến những lễ nghi rườm rà này, cũng không để tâm có phô trương hay không, chỉ cần có thể lấy hắn là tốt rồi. Nghĩ đến

dáng vẻ của hấn, nàng vui mừng đến không khép miệng lại được, một mình ngồi trong kiệu cười ngốc.

Kiệu bỗng dừng lại, đã đến Vương phủ rồi sao?

Rèm bị vén lên, một mùi thơm nhẹ nhàng chui vào, người nàng mong mỏi suốt dọc đường đã xuất hiện.

Gia Luật Ngan thân mặc áo bào đỏ tươi, kim quán ngọc đai[1], người cao dong dỏng, phiêu dật tuấn mỹ tựa thiên tiên. Nàng cười vô cùng sung sướng, cứ như có cảm giác trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn mới lấy được chân kinh, cuối cùng hấn cũng trở thành người của nàng rồi.

[1. Búi tóc bằng vàng, đai lưng bằng ngọc.]

Hấn nhủ mảy, nha đầu này sao lại cười thế này, ánh mắt chăm chăm kia cứ như nhìn thấy con mồi đã vào tay, hấn không vui cầm tay nàng kéo tới phía trước. Quạt tròn của tân nương từ là dùng để che mặt, không phải để trên gối mà sờ đầu.

Nàng sức tỉnh, vội nâng quạt tròn che mặt, vịn tay hấn bước xuống kiệu. Chiếc quạt tròn không che được đôi môi đỏ nhếch lên của nàng, hấn thật sự ngạc nhiên, không thể khép mình một chút được sao?

Bái thiên địa trong chính đường của Vương phủ xong, Gia Luật Ngan tự mình đi tiếp đón quan khách. Tuy chỉ cưới Trắc phi, nhưng vì Tân nương là nghĩa muội của Triệu Chân Nương oai phong nhất hiện nay, bởi vậy một số quan viên trong triều không dám qua loa, lễ vật xếp đầy cửa đình.

Trong Vương phủ không có Chính phi, trước đây đều do nữ mẫu Lưu thị của Chiêu Dương vương trông coi, xem như một nửa chủ nhân.

Sau khi Gia Luật Ngan rời đi, Lưu thị và một đoàn hi nương nha hoàn vây lấy Mộ Dung Tuyết rời khỏi chính đường vào tân phòng.

Mộ Dung Tuyết tâm trạng vô cùng vui sướng, cho dù mặc váy dài phết đất, đi lại không tiện lắm, nhưng nàng vẫn có cảm giác thân nhẹ như yển, bước đi như phiêu diêu trên mây.

Lưu thị vốn là nha hoàn hồi môn của Mẫu phi Chiêu Dương vương, sau đó lại là nữ mẫu của hấn, cũng có chút địa vị trong Vương phủ, đoạn trang khéo léo, thẳng thắn cởi mở. Mộ Dung Tuyết trong lòng thậm chí cảm thấy vị này coi như là mẹ chồng của mình, yêu chim yêu cá lòng, nàng cười rất ngọt ngào với bà.

Lưu thị bị nụ cười của nàng làm hoa cả mắt, lòng nói, dù sao xuất thân cũng khác nhau, so với vị kia thật là một trời một vực. Bà vừa dẫn đường phía trước, vừa giới thiệu bố cục trong Vương phủ với nàng.

Theo hành lang đi vào trong, qua mấy cánh cửa vòm là đến Hậu hoa viên, bên trong cây cối um tùm, phồn hoa tựa gấm. Giã sơn cao vút thẳng đứng, khí thế hùng vĩ, một con suối ngoằn ngoèo chảy ra, nước trong thấy đáy. Theo khe nước đi đến nơi sâu nhất của hoa viên lại là một cửa vòm, dường như đã đến tận cùng của hoa viên. Nhưng ra khỏi cửa vòm lại là một khung trời khác, một cây cầu đá ngọc vắt ngang trước mắt, bước lên cầu, trước mắt lại xuất hiện một phong cảnh khác. Sau cây cầu đá ngọc là một hồ nước tĩnh ảo thanh nhã, sóng biếc dập dờn, liễu rủ là lướt.

Mộ Dung Tuyết không chỉ cảm thán sự rộng lớn của Vương phủ thôi. Đưa mắt nhìn quanh, men theo bờ hồ là mấy tòa tiểu lâu, tất cả đều nhỏ nhắn xinh xắn theo phong cách Giang Nam.

“Đây là Mai Lan Cúc Trúc tứ quán.”

Dãy nhà này không chỉ đẹp, mà còn vì có tên Mai Lan Cúc Trúc, nên trước sau chia ra trồng lạp mai, lan thảo, tu trúc, cúc hoa. Chỉ tiếc lúc này không phải mùa mai cúc, chỉ có trước Trúc quán là xanh tươi mon môn, vô cùng phong nhã thanh nhã. Nhưng trước cửa Mai quán treo một chiếc lồng đèn đỏ thật to, dưới đất trải thảm đỏ, nét hân hoan nổi bật nhất trong tứ quán.

Lưu thị cười nói: “Vương gia đặc biệt chọn Mai quán trong Mai Lan Cúc Trúc tứ quán làm chỗ ở cho Phu nhân, nói là ý cảnh hợp với tên của Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, lòng vui sướng nghĩ, hấn cũng để tâm đến mình lắm.

Vào Mai quán, nàng vừa nhìn đã thích ngay, bố cục tinh xảo nhưng không mất vẻ hào nhoáng, hai bên sảnh chính là thư phòng và phòng ngủ, còn có phòng đàn, phòng vẽ, phòng tắm, cuối cùng là nơi ở của nha hoàn và giếng trời. Trước sau đều là rừng mai. Cảnh sắc ngoài cửa sổ khiến Mộ Dung Tuyết không kìm được mà mong có tuyết rơi, lúc đó hoa mai trước cửa sổ sẽ đón tuyết, hương thơm bông bành, nàng sẽ nhóm lò nấu rượu, cảnh sắc xinh đẹp phong nhã dường nào. Hai thị nữ trong Mai quán tên Sơ Ảnh và Âm Hương, cũng ngầm hợp với ý cảnh của Mai quán, có thể thấy Gia Luật Ngan là người phong nhã.

Phòng ngủ càng tinh tế hoa mỹ hơn, bàn trang điểm, giường mỹ nhân, tủ áo tủ đàn, ghế hoa hồng, mọi thứ đều khiến lòng người thoải mái vui thích. Tựa vào tường Đông là một chiếc giường ngà voi nạm ngọc chạm trổ khéo léo, bên trên trải nệm gấm đỏ tươi. Trên rèm trường nệm đầy trăn châu, khi buông xuống trông như một trận mưa xuân.

Hi nương đặt khăn hi trên giường, lại rải đậu phộng và táo đỏ, Mộ Dung Tuyết ở bên cạnh nhìn, mặt bỗng đỏ bừng.

Trừ hai đại nha hoàn Sơ Ảnh, Âm Hương, Lưu thị còn sắp xếp cho Mai quán bốn tiểu nha hoàn tên Lục Khê, Hồng Nhiễm, Từ Châu, Giáng[2] Vân. Sau khi an bài thỏa đáng, Lưu thị nói: “Phu nhân hãy nghỉ ngơi trước đi, nếu đói thì bảo Âm Hương và Sơ Ảnh chuẩn bị bánh cho cô. Có gì dặn dò xin cứ lên tiếng, lão thân cáo lui trước.”

[2. Giăng: màu đỏ thẫm.]

Mộ Dung Tuyết cười gật đầu. Lưu thị liền đưa các hũ nướng rồi đi trước, để lại nha hoàn hầu hạ.

“Mời Phu nhân dùng trà.” Âm Hương dâng trà nóng lên. Mộ Dung Tuyết dọc đường đến đây cũng hơi khát, liền cầm ly trà về hình hoa mai nhấp một ngụm nhỏ.

Sơ Ảnh bên cạnh nhìn thấy, cảm thấy vị Mộ Dung trác phi này tư dung tuyệt sắc thì không cần nói, nhất cử nhất động cũng toát ra vẻ phong lưu nhàn nhã. Ngón tay thon dài trắng muốt tùy tiện nhắc chiếc ly hoa mai, mười ngón mảnh khảnh tựa hoa lan, móng tay hồng nhạt còn sáng bóng hơn cả hoa mai trên ly trà, mỗi một ngón đều toát lên nét yêu kiều khôn tả.

Âm Hương cũng nhìn đến ngây ngốc, lòng nói: Có câu Giang Nam xuất mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ tiếc trong khoảnh khắc Mộ Dung Tuyết lên tiếng, vẻ đẹp kia liền bị phá vỡ. Quả nhiên con người không ai hoàn hảo, không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, giai nhân khuynh quốc khuynh thành này lại có giọng nói như vịt đực, nghe thô như đánh nhau trên cát.

“Vòng này tặng cho các ngươi.” Mộ Dung Tuyết rút đôi vòng ngọc trên tay ra, đưa cho Sơ Ảnh và Âm Hương. Xưa nay nàng ra tay rất rộng rãi, không hề có khái niệm về tiền tài, mới đến Vương phủ một thân một mình không ai thân thích, chỉ có thể coi hai nha hoàn trước mặt này là người của mình.

Hiếm có nữ nhân nào không thích trang sức, đôi vòng ngọc này lại là đồ trong cung, vừa nhìn đã biết không tầm thường. Sơ Ảnh và Âm Hương vô cùng vui mừng, lập tức yêu thích vị chủ nhân ra tay hào phóng này.

Mộ Dung Tuyết xưa nay tính tình thẳng thắn không hề che giấu chuyện gì trong lòng, lại có lòng hiếu kỳ với tất cả mọi chuyện của Gia Luật Ngạn, thấy Sơ Ảnh và Âm Hương từ nhỏ làm nô tỳ trong Vương phủ liền vội vã nghe ngóng.

Sơ Ảnh, Âm Hương đối với nữ chủ nhân chính thức duy nhất trong Vương phủ hiện nay đương nhiên cũng có lòng kính sợ, vội vàng bợ đỡ. Biết thì sẽ nói, đã nói là nói bằng hết.

“Vương gia bình thường ở trong n Đào các phía Đông Hậu hoa viên, còn Mai Lan Cúc Trúc tứ quán bên Kinh hồ là để các mỹ nhân được người ta tặng Vương gia ờ.”

Âm Hương còn chưa dứt lời, Mộ Dung Tuyết đã không dám tin trọn to mắt: “Ngươi nói gì? Vương gia có nữ nhân?”

Âm Hương gật đầu, lòng nói, có gì kỳ lạ đâu? Nghe nói trong cung của Hoàng thượng còn có một trăm hai mươi phi tần nữa mà, Vương gia có nữ nhân chẳng phải là chuyện bình thường sao, Vương gia có phải là hòa thượng đâu?

Mộ Dung Tuyết vốn đang cười ngọt ngào, nghe Âm Hương tốt bụng tiết lộ nội tình, nụ cười như hoa mới nở bỗng cứng đờ trên mặt, đóa hoa tươi long lanh lập tức theo gió hóa thành hoa khô. Từ khi Viên Thừa Liệt cho nàng biết Gia Luật Ngạn chưa thành thân, nàng liền đương nhiên cho rằng hắn còn là đồng nam, thậm chí chưa bao giờ nghĩ rằng hắn từng có nữ nhân.

Âm Hương lại tốt bụng nhắc nhở: “Vi đương kim Thánh thượng không con, bởi vậy trong triều rất nhiều người bợ đỡ Vương gia, tặng rất nhiều mỹ nhân.”

Mộ Dung Tuyết khó nhọc hỏi: “Vậy Vương gia có lấy không?”

Âm Hương về mặt ngượng ngùng cười khan thay cho lời đáp.

Việc gì lại không lấy, Vương gia trẻ tuổi cường tráng, mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ. Có điều Vương gia tâm tính lạnh lùng, chưa từng thấy thích ai, những mỹ nhân kia đều như khách qua đường, nước chảy mây trôi, chưa từng giữ lại người nào.

Mộ Dung Tuyết nghe đến đây, mắt cứ như sắp rơi ra ngoài. Làm sao có thể chứ? Gia Luật Ngạn sao có thể là người hảo sắc phong lưu được, đêm đó nàng chủ động dụ dỗ hắn vẫn an bình bất động. Liều Hạ Huệ đến mức khiến người ta phát cáu. Nàng không tin hắn là người như vậy, nhất định là người đời hiểu lầm hắn. Mấy vị mỹ nhân kia nhất định vẫn còn trong sạch, chẳng qua chỉ ở đây mấy ngày thôi. Nghĩ đến đây nàng lại có cảm giác mang sứ mệnh xoay chuyển tình thế. Nàng sẽ dùng sự thật chứng minh rằng phu quân của nàng là một chính nhân quân tử, không phải là kẻ phong lưu trác táng.

Nàng chờ hắn đến mà cảm thấy một ngày dài tựa cả năm, đáng tiếc, Kinh hồ cách tiền sảnh quá xa, cũng không biết tiệc rượu bên đó đã tàn chưa. Những người đến uống rượu thật là chẳng biết điều gì cả, trời đã tối rồi sao còn chưa chịu về, lẽ nào không biết đêm đông phòng hoa chúc một khắc đáng ngàn vàng sao?

“Phu nhân ăn chút đồ trước đi.”

Mộ Dung Tuyết thật sự đói chịu không nổi, liền ăn mấy miếng bánh.

Mãi đến khi trăng treo ngọn liễu cũng chưa thấy bóng dáng Gia Luật Ngạn. Âm Hương cho Lục Khê đến tiền sảnh, trở về nói tiệc vẫn chưa tàn, vậy là Mộ Dung Tuyết chỉ đành tiếp tục chờ, hôm nay nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ một lúc đã ngủ gục bên bàn.

Ngủ một lúc đột nhiên lại choàng tỉnh. Ngọc lộ[3] tí tách, nàng đứng dậy đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh trăng thật đẹp, rải xuống mặt hồ sóng biếc lung linh. Mai Lan Cúc Trúc tứ quán này dùng cầu gỗ liên kết lại thành hình chữ Hồi, cách vài bước lại treo một ngọn đèn trên cột, đêm khuya sương dày, ánh đèn mờ mờ tỏa bóng, lượn lờ trên mặt nước, có cảm giác xa xôi diệu vợi tựa như tiên cảnh.

[3. Đồng hồ bằng nước thời cổ]

Đêm ở phương Bắc khác với Giang Nam, tuy đã cuối Xuân nhưng gió đêm vẫn se se lạnh, nàng đứng một lúc liền thấy lạnh cả người, đang định đóng cửa sổ, lại thấy một bóng người xuất hiện trên cầu đá xanh, đạp ánh trăng bước về hướng này.

Gió trên hồ khiến tay áo hần căng phồng, thân hình cao cao kia, khí độ nổi bật kia, cho dù dưới ánh trăng cũng khó giấu được nét ngạo nghễ thanh cao, thoát ly thế tục. Hần bước xuống cầu đá, đặt chân lên hành lang, chậm chậm bước ra khỏi ánh đèn mờ ảo, giống như từ tiên cảnh bước xuống phàm trần.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Động phòng hoa chúc

Nàng vừa hưng phấn vừa căng thẳng lắng nghe thanh âm kéo kệt trên hành lang gỗ, nhìn hần phiêu dật, chấp tay an nhiên bước đến trước Mai quán.

Bóng dáng tuấn mỹ mờ ảo in trên khung cửa sổ. Nàng bất động đứng dưới khung cửa, xuyên qua ánh trăng nhìn nam nhân mình vừa gặp đã yêu. Ánh sáng của ngọn đèn trên hành lang dường như hòa vào mắt hần, càng khiến người ta thêm mất hồn. Nàng nhất thời suy nghĩ mông lung, đây không phải là mơ đó chứ. Đột nhiên một con gió ủa đến, lay động ánh đèn dưới hành lang, ánh sáng trong mắt hần cũng lập lòe.

“Phu quân.” Nàng bỗng nhiên tỉnh táo lại, vô cùng ảo não vì giọng nói phá cảnh của mình, nhưng cũng lấy làm may mắn, chính vì giọng nói như chuông hồng này nên nàng mới có thể cùng hần trở thành vợ chồng.

Hần một tay chống lên cửa sổ, nhấc chân nhảy từ bên ngoài vào. Ngọn đèn trên bàn bỗng lay động, suýt nữa phụt tắt. Nàng không kìm được lui về phía sau vài bước.

Một tay hần đỡ eo nàng, một tay nâng cằm nàng, nàng bị ép phải áp sát vào cơ thể hần, tuy từng cùng hần cười chung một ngựa, từng cùng hần chung chăn gối, nhưng bị hần ôm vào lòng một cách thân mật thế này thì đây là lần đầu tiên. Sắc đêm mờ ảo, trong tay áo cảm bao to rộng của hần dường như đang ẩn nấp vô số dã thú. Nàng cảm thấy đầu ong ong hỗn loạn, toàn thân như lửa đốt, nhưng lại không dám lên tiếng, sợ giọng của mình sẽ phá hoại giờ phút đẹp dễ này.

Gió từ cửa sổ lùa vào, hơi rượu nồng nặc trên người hần tỏa ra. Nàng xưa nay không thích ngửi mùi rượu, nhưng vì từ trên người hần nên ngửi vào cũng thanh trong lạ thường, không hề cảm thấy chán ghét, chỉ cảm thấy mạnh mẽ oai phong.

Hần ngà ngà say, đôi mắt càng tuấn lãng mê người, nàng như trầm mê trong mộng cảnh, không biết đêm nay là đêm nào.

Hần bóp cằm nàng, “Vui lắm phải không?”

Nàng bỗng xấu hổ đỏ mặt. Đương nhiên là vui rồi, cả đời này chưa bao giờ vui như vậy.

“Nàng xem nàng ngồi trong kiệu kia, cười đến nỗi chẳng thấy mắt mũi đâu.” Hần không hề khách sáo vạch trần tâm sự của nàng, giọng điệu tràn đầy chế giễu, còn có một chút mỉa mai, bị nàng τι μι phát hiện ra.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Làm gì có.”

Hần cười nói: “Cuối cùng thì cũng mặt dày mày dạn lấy được ta rồi, thật không dễ gì.” Người xưa nay lạnh lùng, khi cười lên lại ấm áp một cách bất ngờ, chỉ cảm thấy sóng mắt hần lay chuyển, phong lưu vô hạn. Nhưng lời nói ra lại không dễ nghe chút nào, khiến người ta thật xấu hổ.

“Lẽ nào thiếp không tốt đến vậy sao?” Nàng uất ức dẫu môi, không ngượng miệng nói: “Luận tướng mạo luận bản lĩnh luận nhân phẩm, thiếp đều là cô nương vạn...” Nàng hơi khiêm tốn một chút, “Được rồi, ít ra thì cũng là cô nương trăm người có một.”

“Đề ta xem thử da mặt nàng dày chừng nào.” Ngón tay hần vạch qua má nàng, bóp lấy gò má mềm mịn, dùng lực véo một cái.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, đem tâm hồn mà hần lại cười nhạo nàng như vậy, gương mặt nhỏ vốn đang vui mừng bỗng tối hần đi. Hần ôm xóc nàng lên, đi mấy bước đến trước giường. Dã thú trong tay áo như được thả ra hết, chiếc móc nhỏ trên tấm rèm màu đỏ bị một trận cuồng phong bạo vũ, rung lên giòn giã.

Nàng căng thẳng gần như nhũn ra trên tay hần. Nàng mất mẹ từ lúc còn thơ, đối với chuyện tiếp theo đây trong đầu hoàn toàn mờ mịt, trái tim căng thẳng đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Giấy y trượt xuống, quần áo còn lại chỉ như một làn khói xanh, bỗng chốc tan biến trên đầu ngón tay hần. Da thịt trắng muốt lộ ra trong không khí tĩnh lặng của sắc đêm, như một đóa hoa thoang thoảng mùi hương, mời người đến hái. Tay hần từ vai nàng vuốt xuống dưới, dừng lại trên đỉnh đồi cao vút. Nàng

như bị điểm huyết, máu huyết toàn thân như ngừng chảy, chỉ có khoảng trời dưới ngón tay hắt là máu nóng dâng trào hùng hục.

Nàng không hình dung được cảm giác khiến hồn bay tận chân mây đó, chỉ muốn ngất đi cho xong. Tay trượt xuống chân, nàng bắt giác tránh đi, nhưng không chống nổi khí thế như chẻ tre của hắn. Lửa cháy lan khắp cánh đồng, nước ngập Kim sơn.

Hắn không nhìn được lại giễu cợt, “Không chỉ mất nhiều nước, ở đây nước cũng nhiều lắm.”

Nàng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, ôm cánh tay hắn cắn mạnh một cái.

Hắn hít một hơi, bất ngờ vươn mình xông vào bên trong, một con đau như xé tim xé phổi lập tức khiến nàng ngã ra. Dị vật đột ngột xâm nhập như thiết kỵ quét sạch ngàn quân, xông pha ngang dọc trong nhụy hoa mềm mại, con đau chưa bao giờ nếm trải này trong phút chốc như hồng thủy cuốn trôi tất cả khoái lạc dịu dàng ban đầu. Nàng chưa bao giờ đau đến vậy, nước mắt như suối tuôn trào trong lúc giây dựa, nàng cắn lấy cánh tay hắn. Phát cắn này khiến vô ngạ chinh phạt của hắn càng mãnh liệt hơn.

Nàng đau đến ngã ra, nghẹn ngào nói: “Chàng ức hiếp thiếp.”

“Úc hiếp nàng thì đã làm sao.” Hắn hừ một tiếng. “Trên đường đi nàng ít giày vò ta lắm sao, từ lâu ta đã muốn xử lý nàng rồi, hôm nay vừa hay được báo thù rửa hận.”

Nàng hít một hơi: “Đau quá, chàng phạt thiếp làm chuyện khác không được sao?”

“Không được, cứ phải phạt nàng chuyện này.” Nói xong lại là một hồi xông pha mãnh liệt, “Nàng còn dám uy hiếp ta nữa, thật là to gan.”

Hắn bày ra bộ dạng chờ thời cơ báo thù, nàng hơi đuối lý, chỉ đành níu chặt góc chăn, liếc nhìn con đau. Mỗi lần xong một hồi nàng lại đau khổ hỏi: “Được chưa?” Nàng hỏi một lần là lại đổi được một lần “đáp trả” mạnh mẽ của hắn, khiến nàng sợ hãi không dám hỏi nữa, chỉ cắn môi lòng thầm đếm cừu.

Thấy cừu đã đếm hơn ngàn con mà hắn vẫn chưa báo thù xong, nàng thật sự sợ hãi, lẽ nào sau này mỗi đêm đều phải thọ hình như vậy sao?

Cuối cùng cũng gượng được đến khi mây tan mưa tạnh, hắn bước xuống khỏi người nàng. Nàng thở phào một hơi, có cảm giác thanh thản sau khi giành lại sự sống trong cái chết. Sung sướng gì đó đều là gạt người, rõ ràng là chết đi sống lại, đau đớn tột cùng mà.

Gia Luật Ngạn đứng dậy khoác cẩm bào, đẩy cửa phòng ra, Sơ Ảnh và Âm Hương cúi đầu hầu bên ngoài, kiềng nước nóng đã chuẩn bị từ trước vào, sau đó lại cặm cùi cúi đầu bước ra, âm thầm đóng cửa lại. Tuy hai người họ quen việc thạo đường, nhắm mắt làm ngơ, nhưng lại khiến Mộ Dung Tuyết xấu hổ không chốn dung thân, giống như cảnh hoan ái vừa rồi đều bị hai người họ tận mắt nhìn thấy hết. Nàng chống thân thể mỏi như muốn ngồi dậy, ai ngờ chân vừa chạm đất, thân dưới lại nhói đau, nàng không nhìn được phải nhủu mày rên một tiếng.

Gia Luật Ngạn phì cười: “Chẳng phải thể lực nàng tốt lắm sao, chân trần cũng có thể dẫm quãng dẫm xiên trong ruộng cải dầu mà.”

Không ngờ hắn lại dùng từ dẫm quãng dẫm xiên[1] này, hắn so nàng với thứ gì đây? Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, đôi mi run rẩy chớp chớp vài cái như cánh bướm, nước mắt tuôn trào như đê vỡ.

[1. Nguyên văn: Lang bồn thi đột, nghĩa là chó lợn chạy tứ tung.]

“Được rồi, được rồi, đùa mấy câu thôi đã không chịu được rồi.” Hắn ôm nàng đặt vào bồn nước, tắm rửa cho nàng rồi tắm tặc nói: “Thân hình này còn sợ bị nhìn thấy sao, thôi tắt đèn là tưởng ta không nhìn thấy gì à?”

Nàng xấu hổ kinh ngạc hỏi: “Chàng nói trong đêm chàng cũng nhìn thấy được sao?”

“Vật nhỏ thì nhìn không rõ, nhưng lớn như nàng thế này, lại còn trắng tinh như vậy, đương nhiên là thấy vô cùng rõ ràng.”

Vừa thấy nụ cười giễu cợt không hề che giấu của hắn, nàng xấu hổ đến mức muốn ngất đi, ôm lấy cánh tay hắn định cắn xuống.

Hắn bóp mặt nàng kéo ra, vô cùng nghiêm túc nói: “Trên thế gian này nữ nhân khóc giỏi nhất chính là nàng đó. Dìm bảy cánh quân cũng không thành vấn đề.”

“Ai bảo chàng ức hiếp thiếp.” Nàng khóc hu hu càng thương tâm hơn.

Hắn chìa cánh tay ra trước mặt nàng: “Nàng xem đi, ai ức hiếp ai đây?” Bên trên có ba dấu răng nông sâu lẫn lộn. Hắn nghiêm túc nói: “Bốn vương từng tuổi này rồi vẫn chưa từng bị cắn hết. Trừ chó ra.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, quay đầu nhảy lên giường lấy gối đập thật mạnh. Hắn rõ ràng có gương mặt mê đắm chết người không đến mạng, tại sao lại phối với cái miệng tức chết người không đến mạng như vậy chứ?

Hắn dường như rất hưởng thụ bộ dạng tức tối hờn dỗi của nàng, cười híp mắt cựa chiếc gối trong tay nàng ra, không nhanh không chậm nói: “Bây giờ tại sao lại biến thành cừu non bị ức hiếp rồi? Chẳng phải nàng lợi hại lắm sao? Ngay cả bốn vương cũng dám uy hiếp mà.”

Nàng dẫu môi nói: “Lẽ nào chàng muốn ghi thù cả đời sao?”

“Đương nhiên.”

“Thiếp đích thực có chỗ không đúng, nhưng thiếp cũng cùng đường mặt lộ vạ bất đắc dĩ mà, sau này thiếp sẽ bồi thường gấp bội được không?” Nàng chớp đôi mắt ươn ướt giống hệt một con cún đáng thương.

Hắn hừ một tiếng: “Xem biểu hiện sau này của nàng đã.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, lập tức lộ ra nụ cười tràn đầy tự tin, “Thiếp nhất định biểu hiện vô cùng hoàn hảo, không để phu quân bối lõng tìm vết gì được.” Nàng vỗ ngực, “Phu quân chờ đó mà xem. Thiếp dám bảo đảm, những ngày tháng phu quân ở bên thiếp nhất định ngọt ngào còn hơn cả mật nữa.”

Gia Luật Ngạn: “.....” Lúc này hắn hoàn toàn chắc chắn rằng sự tự tin của nàng chính là rên bằng sắt.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Tần hôn ngọt ngào

Sự mong chờ vào tương lai tươi đẹp của Mộ Dung Tuyết chỉ đổi lại một ánh mắt như cười như không của hắn, sau đó hắn quay người ra ngoài, bộ dáng như chuẩn bị ngủ.

Nàng vẫn còn đầy một bụng những lời muốn nói với hắn mà, chỉ tiếc là giọng nàng thật sự quá phá cảnh, vậy là nàng lại thu về, chờ đợi vào tương lai. Nhưng cùng chung chăn gối ít ra phải ôm nhau mà ngủ, gối tay nhau mà ngủ chứ, quay lưng vào nhau như vậy thật chẳng có chút tình ý nào. Nàng rất muốn ôm eo hắn, nhưng lại thấy ngại, chỉ đành trơ mắt nhìn lưng hắn, dùng tiếng lòng gọi hắn xoay lại ôm mình, đáng tiếc, chuyện vô vàng ngọt ngào này chẳng hề xảy ra, rất nhanh hắn đã thiếp đi.

Nàng chỉ đành nửa thất vọng nửa ngọt ngào chìm vào giấc ngủ, đến khi mở mắt thì mặt trời đã lên ba ngọn sao. Bên cạnh đã người không giường trống từ lâu, chỉ còn lại trong chăn hơi thở của nam nhân, nhắc nhở nàng rằng tối qua không phải là một giấc mộng xuân.

May mắn là trong Vương phủ không có Chính phi, ngoài Gia Luật Ngạn thì coi như nàng chính là chủ nhân. Vậy là nàng lòng không chút gánh nặng tiếp tục ngủ nướng thêm một lúc, sau đó mới chống thân hình mới như ngời dậy. Khăn hi trên giường bị hai người lăn lộn đã không còn nguyên vị trí, nàng vừa ngồi dậy liền thấy chứng cứ rành rành ở đó, mấy chấm đỏ bên trên lại nhắc nhở nàng về cơn mê loạn phóng đảng tối qua.

Nàng ngượng chín mặt thu khăn hi kia lại.

Sau đó gọi Sơ Ảnh, Âm Hương vào, tắm rửa lại rồi thay một bộ y phục mới.

Lúc Sơ Ảnh hầu hạ nàng trang điểm, không nhịn được nói: “Chúc mừng Phu nhân.”

Vốn là một câu nói mang ý tốt, nhưng lại khiến Mộ Dung Tuyết mặt đỏ tận mang tai. Tiếp đó Sơ Ảnh lại khen một câu: “Hôm nay khí sắc Phu nhân tốt quá.”

Câu này càng dễ khiến người ta nghĩ chệch hướng, Mộ Dung Tuyết thật không dám nhìn mình trong gương nữa.

Vì đã sắp trưa, nàng ăn một ít bánh, sau đó uống một ly trà, hồi phục được không ít sức lực.

Trước cửa sổ là cảnh Xuân tháng ba, liễu dương lừa gió thổi hơi xuân[1], đào mềm nghiêng nghiêng đỏ rực cảnh[2], loạn hoa những khiến người neho mắt, vó ngựa mờ che, lối cỏ gầy[3]. Trên mặt hồ bay lên mấy con chim nhỏ không biết tên gì, nàng nhất thời hứng chí liền đứng dậy bước ra ngoài.

[1. Tuyết cú, thơ Chí Nam, Diệp luyện hoa dịch.]

[2. Đoạn trường thi tập, Chu Thục Chân.]

[3. Mùa xuân dạo hồ Tiền Đường, thơ Bạch Cư Dị, Ngô Văn Phú dịch.]

Hồ nước lẫn tảo gợn sóng, ở giữa còn có một ngôi đình, nàng không nhịn được nghĩ, nếu là mùa hạ, cùng hắn thưởng trăng hóng gió trong đình kia thì thật tuyệt diệu biết dường nào. Men theo bờ hồ liễu rủ đi một vòng, nàng bỗng thấy hơi cô tịch, ngày đầu tiên sau tân hôn lễ nào phu quân không nên ở bên cạnh mình, để rồi điểm trang vừa dứt thì thầm hỏi: Đạm nhạ chàng xem có hợp không?[4] Nhưng vừa mở mắt ra đã chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Nàng quay đầu hỏi Âm Hương: “Vương gia đi đâu rồi?”

[4. Ý khuê phòng, thơ Chu Khánh Dư, Ngô Văn Phú dịch.]

“Giặc phi Sơn Đông làm loạn, Hoàng thượng muốn phái binh tiêu diệt, bảo Vương gia nhận chức ở Binh bộ.”

“Buổi trưa cũng không về sao?”

“Chắc là vậy.” Âm Hương ngừng lại rồi nhỏ giọng nói: “Vương gia không thường đến Kính hồ, đa phần đều ở n Đào các.”

Mộ Dung Tuyết nghe vậy, lòng nửa lo nửa mừng. Lo là như vậy há chẳng phải nàng không thể ở bên hắn từng giờ từng khắc sao? Mừng là điều này cho thấy hắn không ham nữ sắc.

Lan quán trước mặt truyền đến một làn hương lan thoang thoang. Mộ Dung Tuyết liền đưa Âm Hương, Sơ Ảnh đi vào. Bộ cục trong đình viện rất giống Mai quán, có điều không phải trồng hoa mai mà là lan thảo. Bên trong vắng hoe như chốn không người, dưới hành lang đặt mấy chậu lan thảo, trong đó có hai chậu nở hoa vàng, nàng nhẹ bước tiến đến, đang định cúi đầu ngửi mùi hương thanh nhã kia, bỗng nghe thấy trong cửa sổ có người trò chuyện, giọng rất thấp nhưng rất giòn giã, ánh chừng không quá mười lăm mười sáu tuổi. Mộ Dung Tuyết hiện giờ ngưỡng mộ nhất chính là giọng nói dễ nghe của người khác.

“Ngươi gặp Mộ Dung trắc phi của Mai quán chưa?”

“Chưa, nghe Lục Khê nói tướng mạo vô cùng xinh đẹp, nhưng giọng nói không hay.”

“Chả trách đêm qua trong Mai quán lặng như tờ, chẳng như mỹ nhân Phiên bang kia, kêu đến mức Kính hồ dâng sóng cao đến ba thước.”

“Nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ ngươi, những chuyện như vậy mà cũng dám nói được.”

Bên trong vang lên tiếng cười đùa giòn giã.

Mộ Dung Tuyết đứng trong sân, mặt biến sắc. Lòng nàng còn chút ảo tưởng rằng hắn vốn chẳng hề động đến các mỹ nhân, nhưng mấy câu này trong chốc lát đã đập tan ảo tưởng đẹp đẽ của nàng, ít nhất hắn cũng từng chạm vào một mỹ nhân Phiên bang kia.

Âm Hương lập tức bước vào quát mắng: “Mấy con nha đầu các ngươi ngứa da đầu phải không, còn không mau thỉnh tội với Mộ Dung phu nhân.”

Lập tức trong nhà bước ra ba tiểu nha đầu, run rẩy quỳ xuống.

“Phu nhân thứ tội.”

“Đứng dậy hết đi.”

Mộ Dung Tuyết giám chua trào đầy bụng, quay người ra khỏi Lan quán, bên hồ không còn ý cảnh “liễu mờ chân mây” đẹp đẽ nữa, nàng tức giận đưa tay bẻ một cành liễu, bứt hết lá liễu ném xuống hồ.

Âm Hương vội nhỏ giọng khuyên can: “Phu nhân bớt giận, mỹ nhân Phiên bang kia đã trở thành quá khứ từ lâu rồi, Phu nhân không cần tính toán, tức giận hại đến thân.”

Mộ Dung Tuyết nghẹn giọng nói: “Tại sao cô ta lại kêu lớn tiếng như vậy? Ngươi có nghe thấy không?”

Âm Hương đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Chuyện này...” Bỗng một tiểu cô nương còn chưa trải sự đời như nàng ta phải nói gì bây giờ, Mộ Dung phu nhân đã từng trải qua chuyện đó rồi mà còn mù mờ hơn nàng ta, hỏi một câu như vậy nữa.

Mộ Dung Tuyết giậm chân: “Sao ngươi chẳng biết gì cả vậy?”

Âm Hương: “... ..”

Sơ Ảnh vội nói: “Mỹ nhân Phiên bang chỉ ở ba ngày là bị đưa đi rồi. Phu nhân được đường hoàng gả vào phủ, làm sao có thể so với những mỹ nhân kia được. Bọn họ chẳng qua chỉ là nước chảy mây trôi mà thôi, Phu nhân đừng để bụng.”

“Vậy mỹ nhân Phiên bang trông thế nào?” Nàng cũng không muốn để bụng, nhưng chiếc dằm cắm trong tim lại đau đớn vô cùng, muốn lờ đi cũng không được. Hơn nữa nàng thật sự hiếu kỳ vị mỹ nhân Phiên bang đó trông thế nào, có đẹp hơn nàng không? Nàng từng tuổi này rồi vẫn chưa thấy mỹ nhân Phiên bang trông thế nào, lúc này mới thật thấy rõ sự khác biệt giữa người ở trấn nhỏ và người ở Kinh thành.

Âm Hương nghe mùi chua nồng đậm trong giọng nàng, nào còn dám nói thật, chỉ cười xòa nói: “Chẳng đẹp chút nào, thân hình cao to, sắp cao bằng Vương gia luôn rồi.”

Nào ngờ nàng ta nói vậy lại chọc vào chỗ đau trong lòng Mộ Dung Tuyết. Nàng sinh ở Giang Nam, vốn đầy tự tin với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của mình, nhưng liên tiếp bị Gia Luật Ngạn đá kích mấy lần, để lại khúc mắc trong lòng. Ba chữ “chân ngắn cùn” hiện lên trong đầu, còn sâu hơn cả dùi dao khắc. Mỗi lần nhớ lại đều hận đến nghiến răng.

Nàng chu miệng nhìn về phía mặt hồ, mấy con chim nhỏ bị kinh động đã bay mất từ lâu. Hừ, chân dài thì có gì hay ho đâu, nàng quay đầu nói: “Sơ Ảnh,

ngươi đi cho người mua mấy cặp cò trắng về đây.”

Sơ Ảnh và Âm Hương đều ngẩn ra, từng nghe các quý phu nhân nuôi vẹt, sơn ca, uyên ương, thiên nga, nhưng chưa từng nghe nói ai nuôi cò trắng. Nhưng lệnh của chủ nhân hạ nhân cũng không dám nghi ngờ. Sơ Ảnh lập tức sắp xếp cho Lục Khê và Hồng Nhiễm đi làm.

Mộ Dung Tuyết hàm hàm trở về Mai quán.

“Kính hồ dâng sóng cao đến ba thước.” Lòng nàng cứ nghĩ đi nghĩ lại câu này, vậy thì đau biết bao nhiêu, đau đến chết mới kêu lớn tiếng như vậy chứ, nghĩ vậy, nàng vừa đổ kị mỹ nhân Phiên bang từng cùng Gia Luật Ngạn lăn lộn trên giường, vừa đồng tình cho cánh ngò của nàng ta, mấy ngày ở Trúc quán đó nhất định là sống không bằng chết.

Nhớ lại tối qua, thật ra nàng cũng muốn kêu thật to, nhưng kiêng kị giọng mình khó nghe, bởi vậy đau đến chết đi sống lại cũng cắn răng không dám lên tiếng.

Tối nay không biết hẳn có báo thù nữa không, nghĩ đến đây nàng có hơi nhức đầu.

Âm Hương đi chuẩn bị cơm trưa, chẳng bao lâu đã dọn lên. Tám rau một canh, bốn mặn một chay, trông vô cùng tinh xảo ngon miệng. Tối qua bị giày vò lâu như vậy, vô cùng tiêu hao thể lực, sáng nay lại ăn quá ít, Mộ Dung Tuyết rất ngon miệng, ăn hết hai chén cơm đầy, lúc này mới thấu hiểu được hôm đó tại sao đối với những món ăn nàng làm Gia Luật Ngạn chỉ cho hai chữ, cũng tạm.

Tuy là món ăn do một đầu bếp nhỏ ở Mai quán làm ra nhưng tay nghề đã rất khá, nhưng nàng cảm thấy thủ nghệ của mình vẫn cao hơn một bậc, ít ra là về chữ “Sắc”, nàng cho rằng không ai có thể đạt đến cảnh giới như nàng.

Sau bữa cơm nghỉ ngơi một lát, nàng nhất bút viết một tờ giấy giao cho Âm Hương: “Ngươi đi chuẩn bị những thứ này, tối nay ta muốn đích thân xuống bếp.”

Âm Hương tròn to mắt, chưa bao giờ nghe nói đến việc nữ chủ nhân của Vương phủ đích thân xuống bếp nấu cơm, đừng nói là Trắc phi như Phu nhân, cho dù là cơ thiếp cũng chỉ sống ngày tháng cơm dâng tận miệng.

Mộ Dung Tuyết lại dặn Từ Châu: “Ngươi đến n Đào các canh chừng, Vương gia về thì lập tức cho ta biết.”

Từ Châu canh chừng bên ngoài n Đào các cả buổi, mãi đến lúc hoàng hôn mới chờ được Gia Luật Ngạn hồi phủ, lập tức trở về bẩm báo. Mộ Dung Tuyết vô cùng vui mừng, lập tức nói với Âm Hương: “Ngươi đi mời Vương gia đến để ăn cơm, nói là Phu nhân đích thân xuống bếp.”

“Dạ.” Âm Hương vừa đi, Mộ Dung Tuyết lập tức xuống bếp, bắt đầu nấu những nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn lúc chiều.

Nửa canh giờ sau Gia Luật Ngạn mới lững thững xuất hiện.

Lúc này, Mộ Dung Tuyết đã chuẩn bị xong xuôi, thay một bộ váy eo cao bó ngực màu hồng điểm hoa đào màu vàng, khoác một dải lụa màu hồng phấn, tóc không châu ngọc, chỉ cài một cây trâm ngọc trắng hình mẫu đơn, tự ngắm mình trong gương, phong thái rạng ngời.

Nàng nhìn mình trong gương, quyết định sau này chỉ mặc loại váy này, vì chân trông sẽ dài hơn.

Gia Luật Ngạn bước vào Mai quán, đầu tiên là ngửi thấy mùi thức ăn nức mũi. Trước bàn ăn là một giai nhân mình hạc xương mai đang đứng, kiều diễm như hoa, dung nhan như họa, tràn đầy tình ý nhìn hắn. Cảnh tượng sinh động ngát hương này khiến hắn rất hưởng thụ, phiền não ở Bình bộ cả ngày dường như đều tiêu tan hết.

Mộ Dung Tuyết tay cầm một chiếc khăn ẩm, giúp hắn lau tay, sau đó cười dịu dàng nói: “Phu quân, đây là chính tay thiếp nấu đó.”

Vì đây là bữa tối, quá nhiều dầu mỡ sẽ không có lợi cho tiêu hóa, bởi vậy nàng đã làm mấy món thanh đạm thường ngày: Đậu hủ xào rau, ớt xanh xào thịt băm, canh trứng, canh cá viên.

“Mời Vương gia nếm thử.”

Gia Luật Ngạn nhìn món đậu hủ xào rau. Rau xanh biếc như mới rửa, hoàn toàn không mất sinh khí như đã bị xào nấu. Đậu hủ miếng nào cũng đều đặn như một, không nát không vỡ, trắng mịn như da thiếu nữ. Nếm thử một miếng, rõ ràng là món chay nhưng lại có hương thơm của món mặn. Ớt xanh xào thịt băm, thịt băm đỏ hồng phối với ớt xanh, chỉ nhìn màu sắc thôi đã thấy vô cùng ngon miệng. Canh trứng cũng vàng óng mịn màng, bên trên thả vài cọng hoa hành lơ thơ, xanh vàng đan xen vô cùng bắt mắt. Canh cá viên càng là nhất tuyệt, cá viên đều đặn như một, viên nào viên nấy tròn trịa như châu ngọc, nước canh thanh mát ngon miệng, bên trên còn có vài cánh hoa bập bênh, tựa như một dòng nước mùa xuân.

Mấy món này phối hợp khẩu vị nặng của món ăn phương Bắc và sự thanh đạm của món ăn Giang Triết rất khéo, tựa như một nữ nhân trang điểm đậm nhạt hài hòa.

Về mặt Mộ Dung Tuyết đang chờ đợi được biểu dương, mắt khát vọng đến sắp nở hoa.

Đáng tiếc, Gia Luật Ngạn không phải là gió Đông ấm áp khiến mỹ nhân say mà là một luồng gió Tây Bắc lạnh giá, chỉ nhàn nhạt “Ồ” một tiếng.

Trong phút chốc, hoa trong mắt nàng như đều khô héo hết. Nhưng nàng phát hiện rằng, tuy hắn không khen nàng nhưng lại ăn không ít cơm, ăn hết hai

chén com đầy, còn có một chén canh.

Sau khi dọn dẹp bàn ăn, Âm Hương và Tử Châu, Lục Khê đều biết điều lui ra.

Mộ Dung Tuyết không hề khách sáo ngồi lên chân hán, choàng lấy cổ hán nói: “Phu quân, thức ăn thiếp nấu có phải đặc biệt ngon không?”

“Cũng tạm.”

Mộ Dung Tuyết tức giận nói: “Rõ ràng là rất ngon mà, chàng ăn hết hai chén com rồi.”

Hán nhìn nàng nói: “Bình thường ta vẫn ăn ba chén.”

Nụ cười của nàng bỗng cứng lại, bĩu môi hừ một tiếng: “Đáng ghét.”

“Phu nhân.” Ngoài cửa truyền đến giọng Sơ Ảnh.

“Vào đi.”

Sơ Ảnh vừa vào cửa liền thấy Mộ Dung Tuyết đang ngồi trên chân Gia Luật Ngạn, hơn nữa còn choàng qua cổ hán, lập tức mặt đỏ bừng, không dám nhìn tiếp, cúi đầu nói: “Bẩm Phu nhân, nô tỳ tìm ở chợ cả buổi chiều cũng không mua được cò trắng.”

Gia Luật Ngạn nhú mày: “Nàng mua cò trắng làm gì?”

Mộ Dung Tuyết cho Sơ Ảnh lui ra, lúc này mới chua ngầm nói: “Chẳng phải phu quân thích chân dài sao, chân cò trắng dài lắm đó.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bình đến dưới thành

Nhìn bộ dạng khó hiểu của Gia Luật Ngạn, Mộ Dung Tuyết thật sự không giấu nổi cơn ghen trong lòng, nàng lẩm bẩm: “Mỹ nhân Phiên bang chân dài như vậy sao phu quân còn đưa nàng ta đi?”

Gia Luật Ngạn như cười như không nhìn nàng, nhưng không đáp lời.

“Chân to dài như cò trắng thì có gì đẹp đâu, như thiếp thế này mới là đẹp.” Nói xong, nàng không hề khách sáo kéo váy lên, lộ ra đôi bắp chân trắng như tuyết thon như ngọc, bàn chân mũm mĩm kia còn không phục mà động đậy. “Phu quân nói có phải không?”

Hán mang ý cười, nhưng cũng không đáp mà đề nàng lên giường.

Vừa chạm vào thân thể hán nàng lại căng thẳng, đau khổ tới qua như vẫn còn trước mắt. Lần này vẫn đau ghê ghớm. Nàng ôm tinh thần vì tình yêu có chết cũng không sợ hãi không quay đầu, sau khi khổ sở đếm mấy trăm cơn cừu, phát hiện hán vẫn chưa hề có ý kết thúc, hơn nữa càng lúc càng mạnh mẽ hơn, dường như hận không thể nghiền nát thân thể nàng. Hán thật sự oán hận nàng đến mức đó sao, chẳng qua chỉ chạy trốn có hai lần thôi mà, thật là một nam nhân nhỏ nhen, nhưng yêu một người thì phải bao dung tất cả khuyết điểm của người đó.

Nàng tự an ủi mình như vậy, không biết làm sao lại nghĩ đến mỹ nhân Phiên bang “cùng chung hoạn nạn”. So với nàng ta, nàng bỗng cảm thấy mình vừa kiên cường vừa dũng cảm, bất luận hán giãy vò thế nào nàng cũng không kêu một tiếng.

Sau khi tỉnh lại, Gia Luật Ngạn đã rời đi. Nàng cuộn mình trong chăn, đặt đầu lên gối của hán, ngửi hơi thở hán lưu lại, khéo môi nhếch lên. Nàng nghĩ, trước đó hán chưa từng chạm vào nàng, có nữ nhân khác cũng có thể tha thứ được, nhưng nay nàng đã đến bên cạnh hán rồi thì sẽ thi triển tất cả bản lĩnh để hán toàn tâm toàn ý yêu nàng, sau này cho dù tiên trên trời giáng xuống cũng không để hán nhìn lấy một lần. Biển nước mênh mông, nàng chỉ muốn làm một gáo duy nhất đó thôi.

Nghĩ đến đây nàng lại cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh và ý chí chiến đấu, lập tức đứng dậy dọn đồ Âm Hương, Sơ Ảnh đi mua đồ. Bận rộn trong nhà bếp cả ngày, nàng đã làm được bánh xốp ngan lớp, bánh táo chua, bánh hạt dẻ, bánh phù dung.

Bánh táo chua và bánh hạt dẻ là hai loại bánh xốp mềm, đặt trong hộp cho Lục Khê đưa đến cho Lưu thị, nếu đã muốn được hán yêu, đương nhiên phải ra tay từ người bên cạnh hán. Lưu thị là nữ mẫu của hán, bao nhiêu năm nay quản lý trong Vương phủ, có thể thấy đây là người rất quan trọng trong lòng hán. Bánh phù dung và bánh xốp ngan lớp nàng ra lệnh tặng cho Quân gia và thị vệ n Đào các mỗi người một phần.

Còn để lại cho Gia Luật Ngạn bốn món bánh càng sáng tạo độc đáo, phí hết tâm tư hơn. Dùng đĩa sứ nhiều màu, đĩa sứ trắng men xanh, đĩa lưu ly để

đựng, giữa các món bánh đặt một bình mai, cắm mấy cành anh đào rực rỡ hồng mịn, vừa nhìn đã có cảm giác như trên bàn đang bày ra một bức tranh rực rỡ mẽ người.

Nàng có vài phần tự đắc, chờ đêm xuống Gia Luật Ngạn đến thưởng thức.

Nhưng mãi đến khi đêm khuya cũng không thấy hân tới. Nàng hơi nóng lòng, lập tức sai Từ Châu đi nghe ngóng.

Một lúc sau, Từ Châu trở về nói Vương gia đã trở về nửa canh giờ rồi, dùng cơm xong rồi đang ở n Đào các.

Mộ Dung Tuyết nghe nói hân đã dùng cơm, bất giác hơi thất vọng, nàng đã chuẩn bị thức ăn trong nhà bếp, chờ hân đến sẽ hâm nóng lại.

“VẬY CHÚT NỮ CHÀNG CÓ ĐẾN KHÔNG?”

Từ Châu lắc đầu, “Nô tỳ không biết.”

Mộ Dung Tuyết giậm chân: “VẬY SAO NGƯỜI KHÔNG ĐI HỎI?”

Từ Châu đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, Vương gia ngủ ở đâu xưa nay đều tự mình quyết định, lúc trước các mỹ nhân ở Mai Lan Cúc Trúc từ quán đều chưa từng nghe ngóng. Nô tỳ không dám vượt quy tắc.”

Mộ Dung Tuyết biến sắc. Âm Hương nghe vậy vội nói: “Phu nhân là chủ nhân thật sự, làm sao có thể so với các nữ nhân kia được. Người đến n Đào các cứ nói là Phu nhân bảo người đến hỏi.”

Từ Châu đáp một tiếng rồi lui ra. Mộ Dung Tuyết ngày dài tựa năm chờ tin của Từ Châu, lúc này mới ý thức được một cách sâu sắc rằng, Gia Luật Ngạn là một Vương gia, không phải nam nhân bình thường, hân trở về Vương phủ không có nghĩa là nàng có thể gặp hân, có thể ở bên hân. Hân có không gian riêng của mình, còn nàng, cũng như các nữ nhân trong cung, chỉ có thể chờ hân lâm hạnh, nếu muốn hân vừa về đã có thể gặp được thì trừ khi nàng có thể cùng ở n Đào các với hân.

Nhưng thân phận của nàng là Trắc phi, cho dù lúc này trong phủ không có Chính phi nàng cũng không thể danh chính ngôn thuận như chim liền cánh, cùng ra cùng vào với hân. Nàng xưa nay coi tiền bạc như bùn đất, chẳng hề để tâm đến quyền thế danh lợi, nhưng lúc này lại hiểu được sự quan trọng của địa vị. Trước đó nàng chỉ nghĩ có thể lấy hân là tốt rồi, lúc này mới phát hiện chỉ lấy hân thôi vẫn không đủ, nàng muốn ở bên hân mỗi giây mỗi khắc, muốn đặt mình ở vị trí quan trọng nhất trong lòng hân.

Gia Luật Ngạn không đến, nàng cũng không còn tâm tư xuống bếp, chỉ dặn Âm Hương bảo đầu bếp hâm nóng thức ăn nàng đã chuẩn bị rồi bùng lên, một mình vô vị ăn được nửa chén cơm nhỏ, vô cùng buồn chán.

Lúc này Từ Châu đi n Đào các đã trở về, dè dặt nói: “Vương gia nói tối nay không đến.”

Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng. Bánh được tỉ mỉ chuẩn bị trên bàn dường như đều trở nên buồn tẻ, hoa anh đào cũng ủ rũ mất đi màu sắc, nờ cho ai xem đây?

Nàng cắn cánh môi mỏng, im lặng trong chốc lát, trong mắt đột nhiên lóe lên ánh sáng quật cường, “Âm Hương, người bỏ bánh này vào hộp, ta mang đến cho Vương gia.”

Âm Hương nhỏ giọng nói: “Phu nhân, xưa nay Vương gia không cho người ngoài vào n Đào các.”

“Ta đâu phải người ngoài.” Mộ Dung Tuyết dậy lên hùng tâm tráng chí, xách hộp thức ăn đưa Âm Hương. Sơ Ảnh rời khỏi Mai quán, sau đó bước lên Bích Nguyệt kiều ra khỏi Kính hồ, cho Âm Hương dẫn đường, đi thẳng đến cửa n Đào các.

Ngoài cửa có hai túc vệ canh giữ, một trong hai người chính là Trương Long.

Thấy Mộ Dung Tuyết, hai người khom lưng hành lễ.

Mộ Dung Tuyết cười nói với Trương Long: “Ta mang bánh đến cho Vương gia.”

“Xin Phu nhân chờ chốc lát, để tại hạ vào bẩm báo một tiếng.” Ăn của người ta rồi miệng cũng mềm[1] mà, Trương Long vừa nếm được bánh phủ dung của Phu nhân Mộ Dung Tuyết liền vội vã bước vào trong.

[1. Nhận lợi lộc của người ta thì phải làm việc cho người đó.]

Mộ Dung Tuyết thò đầu nhìn vào trong, chỉ thấy n Đào các này là một tòa lầu gỗ hai tầng, trên mái treo lồng đèn lưu ly, chiếu rọi ba chữ “n Đào các” to viết theo thể Cường thảo[2], phóng khoáng mạnh mẽ, có khí thế sóng lớn cuộn ngàn mây.

[2. Một loại chữ trong Thư pháp.]

Nàng vừa hưng phấn vừa hiếu kỳ, mơ hồ có cảm giác đang đứng ngoài cửa trái tim hân, dường như lúc này hân cho nàng vào thì nàng có thể bước vào trái tim hân.

Một lát sau, Trương Long bước ra, ngai ngừng cười cười: “Vương gia bảo tại hạ mang bánh vào, mời Phu nhân về nghỉ ngơi trước.”

Hắn lại còn không cho nàng vào nữa! Điều này thật sự khiến nàng rất bất ngờ, cũng rất thất vọng. Nhưng nàng cũng không hề nhụt chí, xách hộp thức ăn kiên định nói: “Không, ta muốn đích thân mang cho Vương gia.”

Hắn càng như vậy càng kích thích lòng hiếu thắng của nàng, khơi dậy ý chí chiến đấu của nàng, nàng cứ muốn bước vào tìm hắn bằng được. n Đào các trước mắt này dường như không phải là một tòa nhà mà chính là trái tim hắn. Nàng bỗng nảy sinh cảm giác anh dừng, ưỡn ngực ngược đầu, hào khí ngút trời như sắp ra trận.

“Việc này...” Trương Long vô cùng khó xử, chỉ đành quay đầu vào trong xin chỉ thị, một lúc sau bước ra vẫn là câu đó.

Mộ Dung Tuyết ôm hộp thức ăn, giận dữ nói: “Cổ nhân có câu Có bằng hữu từ phương xa đến thăm, chẳng phải là điều vui mừng sao? Bằng hữu đến đã vui vậy rồi, thế từ đến càng nên hoan vui mừng mới đúng chứ. Người bụng đầy thi thư mà chút đạo lý nhỏ này cũng không hiểu sao? Lại còn lãnh đi không gặp, thật chẳng ra gì.”

Trương Long dọc đường từ Giang Nam đến Kinh thành đã biết tính cách quật cường của vị Mộ Dung phu nhân này từ lâu, xem ra không cho nàng vào thì nàng sẽ đứng ở cửa cả đêm, thật sự bó tay vô phương, chỉ đành to gan vào bấm báo.

Gia Luật Ngạn trong thư phòng đã nghe thấy mấy câu ngoài này từ lâu, hắn bước ra khỏi phòng nói: “Bảo nàng ấy vào đi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe thấy giọng Gia Luật Ngạn, lập tức xách hộp thức ăn bước vào n Đào các, lòng vui mừng thắng lợi. Nhưng trên mặt Gia Luật Ngạn lại không hề ngập tràn nỗi tương tư một ngày không gặp như cách ba thu giống nàng.

“Phu quân, thiếp mang đồ ăn khuya đến cho chàng đây. Là bánh thiếp chính tay làm đó, độc nhất vô nhị, bao nhiêu quân lượng cũng không mua được đâu, chàng không ăn sẽ hối hận cả đời đó.”

Gia Luật Ngạn: “... ..”

Nàng xinh đẹp đứng dưới ngọn đèn màu đỏ, vạt áo phấp phới, nụ cười như hoa, hắn vốn muốn lạnh mặt trách mắng vài câu, nhưng đối diện với nụ cười rực rỡ kia thật sự không lên tiếng được, chỉ đành nhân nhượng nói: “Đề đó được rồi, nàng về đi.”

Nàng được đăng chân lần đầu tiên: “Thiếp muốn nhìn chàng ăn.” Nói xong liền bước tới mấy bước đứng bên cạnh hắn, không hề khách sáo diu lấy cánh tay hắn.

Hắn nhú mày nhìn nàng, “Bổn vương còn có việc.”

“Thiếp không làm lỡ việc của chàng đâu, chờ chàng ném thử rồi thiếp sẽ đi ngay.”

Công phu đeo bám của nàng hắn đã được lĩnh giáo từ lâu, trong lúc bất lực chỉ đành đưa nàng vào trong.

Đây là n Đào các xưa nay chưa từng có ai vào, nàng hiếu kỳ nhìn ngắm, trong sảnh bắt mắt nhất là một bình phong đá để bằng gỗ lê, trên đá là đường vân tự nhiên liên miên trắng tinh như núi tuyết, khí thế hào hùng. Dưới cửa sổ là một thư án gỗ đàn, phối với một chiếc ghế gỗ đỏ. Thư án ngăn nắp chỉnh tề, bày một nghiên mực bàn long, trên giá gác mấy chiếc bút lông sói lớn nhỏ. Góc trái đặt một bình mai, bên trong không cắm hoa cỏ theo mùa mà là mấy chục chiếc lông đuôi khổng tước. Một bên là tỳ hưu chặn giấy, điêu khắc sống động như thật. Bức tường đối diện thư án treo một bức tranh sơn thủy, họa ý mệnh mang bao la, phóng khoáng không câu nệ, bên trên đề hai câu theo lối Cường thảo, “Đi theo nguồn nước đỏ, ngồi ngắm áng mây bay[3].” Tự họa tràn ngập sự hào phóng sáng khoái.

[3. Nhà riêng trên núi Chung Nam, thơ Vương Duy, Lê Nguyễn Lưu dịch.]

Góc Tây Bắc còn có một chiếc sập để nghỉ ngơi, bên trên trải chăn nệm màu nâu, đây là nơi duy nhất trong sảnh thể hiện sự mềm mại, chiếc lư đồng từ kim tỏa ra mùi hương khiến không khí thêm phần dịu dàng.

Nàng vô cùng vui thích, đây là nơi chưa ai được vào, chẳng phải nàng đã vào rồi đó sao, có thể thấy trong lòng nàng có sự khác biệt, là độc nhất vô nhị. Nàng tươi cười thu lại ánh mắt, đặt hộp thức ăn lên thư án.

“Phu quân, chàng ném thử đi, đây là bánh thiếp làm cả ngày nay đó.”

Gia Luật Ngạn gấp một miếng bánh hình cuốn hỏi: “Đây là cái gì?”

Mộ Dung Tuyết cắn môi, ý cười thêm phần bên lên: “Đây là cuốn tương tư.”

Gia Luật Ngạn cười cười, “Tên này là nàng đặt à?”

“Phải.”

Hắn nhú mày giễu cợt: “Trong cuốn này là tương tư à?”

Nàng khẽ đỏ mặt, “Ngọn hương xuân[4] non và thịt xắt sợi, chẳng phải là tương tư[5] đó sao?” Thật là một người chẳng có tình thú gì cả, uống công

nàng nghĩ cả ngày mới đặt được cái tên này.

[4. Hương xuân còn gọi là tông dù, may sao, xoan hôi là một loài thực vật có hoa trong họ Meliaceae. Nguồn: Wikipedia.]

[5. Hương đọc là Xiang, thịt xắt sợi đọc là Si, ghép lại đồng âm với Tương tư.]

“Còn cái này thì sao?”

“Bánh Tương tri[6].”

[6. Dầu thơm đọc là Xiang you, hạt mè đọc là Zhi ma, ghép lại là Xiang zhi đồng âm với Tương tri.]

“Làm bằng gì vậy?”

“Dầu thơm, hạt mè.”

Hắn như cười như không nhìn nàng, “Ngày tháng còn dài, không cần vội vã trở tài như vậy, giữ lại vài món để sau này khỏi phải mưu cùng kẻ cạn.”

“Chàng...” Nàng đỏ mặt, người này sao lại không hiểu phong tình như vậy chứ, nói chuyện câu nào cũng có gai, khiến lòng người chẳng được thoải mái.

Hắn gấp một cuốn tương tư, ném thử vài miếng rồi hỏi: “Sao không nấu trà?”

“Chàng muốn uống trà à? Vậy bây giờ thiếp nấu cho chàng.”

“Để mai đi.” Hắn ăn hết một cuốn tương tư, bỏ phần còn lại vào hộp.

“Được rồi, ta đã ném thử rồi, ngày mai ta đến Mai quán sẽ từ từ dùng trà rồi ăn.” Đây rõ ràng là qua quýt cho xong chuyện, nàng vô cùng thất vọng, nhưng hôm nay có thể vào được n Đào các đã là thắng lợi to lớn rồi.

“Ngon không?” Chưa chờ hắn đáp, nàng lại lập tức nói: “Không được nói cũng tạm.”

Hắn nhìn nàng, cười cười: “Cũng được.”

Mộ Dung Tuyết nghiêng răng: “... ..” Nói một câu dễ nghe sẽ chết sao, sẽ chết sao? Thật hận không thể ngậm miệng hắn vào hũ mật dấm ba tháng.

“Mau về đi.” Thấy nàng ăn vạ không đi, hắn trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

“Đã khuya rồi mà phu quân vẫn chưa nghỉ ngơi sao?” Nói xong mặt nàng không kìm được lại treo mấy áng mây hồng.

“Ta còn có việc chưa xử lý xong.”

“Vậy thiếp chờ phu quân nhé.”

“Hôm nay ta không đến Mai quán đâu. Nàng về trước đi.” Ngừng một lúc hắn lại nói: “Sau này đừng đến đây nữa, nếu ta không bận thì sẽ đến tìm nàng.”

Câu này đã chém nát lòng tự tôn của nàng, cho dù mặt nàng có dày đến đâu cũng không ăn vạ được nữa, đỏ mặt xách hộp thức ăn cúi đầu bước ra ngoài. Ra khỏi cửa lớn của n Đào các, nước mắt giấu trong khóe mắt bị gió đêm thổi vào, tranh nhau nhảy ra dạo chơi.

Ám Hương và Sơ Ảnh theo phía sau nàng, vốn không nhìn thấy lúc này nàng đang dậm lệ đón gió, ngược lại còn vui mừng nói: “Phu nhân thật có bản lĩnh, n Đào các kia ngoài Vương gia và mấy thị vệ bên cạnh thì không ai được vào hết, cho dù là biểu tiểu thư...” Nói đến đây, nàng ta đột nhiên khựng lại, ý thức được mình đã lỡ lời.

Mộ Dung Tuyết liền hỏi: “Biểu tiểu thư nào?”

“Chính là...” Ám Hương lòng thầm tát mình mấy cái, quyết tâm sau này nhất định phải khóa miệng lại.

Tác giả có lời muốn nói: Gia Luật Ngạn không phải là căn bã, chỉ là chưa động tình thôi. Nếu không có hắn thì lúc này Tuyết tiểu cường* đã trở thành người của lão Hoàng đế rồi.

*Tiểu cường: con gái

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Biểu muội

Mộ Dung Tuyết thấy dáng vẻ Âm Hương như vậy liền biết có nội tình, lập tức vào trạng thái chiến đấu.

“Người nói đi, ta không trách người đâu.”

“Trong Khách xá thanh có một vị biểu muội của Vương gia đang ở, tên Thẩm U Tâm. Nghe nói sắp gả cho Thành Hi vương, nhưng Vương gia lại đón biểu tiểu thư từ Thẩm gia đến đây, sắp xếp cho ở trong phủ.”

Mấy câu này cứ như sét đánh giữa trời quang, khiến Mộ Dung Tuyết trong phút chốc biến thành một đồng than đen. Nàng ngoáy ngoáy tai, lúc này mới tin rằng thánh lực của mình thật sự không có vấn đề.

Sơ Ảnh thấy Mộ Dung Tuyết như vậy, lập tức trách Âm Hương: “Người thật nhiều chuyện, Thẩm cô nương có khi chỉ tạm thời ở trong Vương phủ thôi, nói không chừng mấy ngày nữa Vương gia sẽ đưa cô ấy về nhà.”

Âm Hương nói: “Không phải nô tỳ nhiều chuyện, chỉ là muốn Phu nhân biết người biết ta trăm trận trăm thắng thôi. Mỹ nhân Phiên bang kia ở mấy ngày rồi đi, nhưng Thẩm cô nương đã ở trong phủ ba tháng rồi.”

“Không sao, người nói tiếp đi.” Mộ Dung Tuyết nhẫn nhịn con ghen trong lòng, nặn ra một nụ cười khan.

“Hết rồi.” Âm Hương nào còn dám nói.

“Cô ấy trông như thế nào? Có đẹp bằng ta không?” Mộ Dung Tuyết cảm thấy giọng mình càng khàn đặc khô đắng hơn.

“Đương nhiên là không rồi.” Âm Hương nghe lời này của Mộ Dung Tuyết bốc mùi chua, thật sự rất muốn cười, nếu bỏ đi thân phận thì Mộ Dung Tuyết vẫn là một tiểu cô nương khiến người ta yêu thích, người lại xinh đẹp rộng lượng, ra tay hào phóng, lòng không kể mưu, đối với hạ nhân không hề kêu căng. Đáng tiếc người nàng lấy lại là một Vương gia mặt lạnh như băng lòng dạ sắt đá.

“Cô ấy và Vương gia...” Lời còn lại Mộ Dung Tuyết thật sự không hỏi được nữa, nàng rất muốn biết Thẩm U Tâm đã ở trong Vương phủ ba tháng, rốt cuộc có quan hệ phụ thê với Gia Luật Ngạn không.

Sơ Ảnh thấu hiểu lòng người lập tức nói: “Vương gia chưa từng ở lại Khách xá thanh.”

Mộ Dung Tuyết lại hỏi: “Vậy ban ngày thì sao, ban ngày cũng có thể...” Câu này khiến Âm Hương và Sơ Ảnh đều đỏ bừng mặt, dù sao hai người họ vẫn là hoàng hoa khuê nữ.

Mộ Dung Tuyết chưa hỏi cho ra lẽ, lòng thật sự rất bức bối, nàng giậm chân nói: “Ta muốn đi Khách xá thanh.”

Sơ Ảnh và Âm Hương đều ngăn người, hai người vội nói: “Phu nhân trời đã tối rồi, đừng đi thì hơn.”

“Phải đó Phu nhân, người đi không thích hợp lắm đâu.”

Mộ Dung Tuyết lại nói: “Tại sao lại không thích hợp, cô ấy là khách trong Vương phủ, lại là biểu muội, ta thân là tẩu tẩu của cô ấy, đi thăm có gì không thỏa đâu, hơn nữa ta còn mang đồ ăn khuya đến cho cô ấy nữa.” Dù sao tối nay không gặp được Thẩm U Tâm nàng nhất định sẽ không ngu yên.

Thấy không khuyên được, Âm Hương và Sơ Ảnh chỉ đành bấm bụng cùng nàng đi Khách xá thanh, vừa đến cửa Mộ Dung Tuyết đã thấy buồn. Đây là một tiểu viện độc lập, không như Mai Lan Cúc Trúc tứ quán bên hồ, ở đây là một nơi biệt lập.

Lòng nàng bỗng nghĩ đến một từ, Kim ốc tàng kiều[1].

[1. Nhà vàng cất người đẹp.]

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy n Đào các vừa hay cách Khách xá thanh một con khe nhỏ, đây chẳng phải ứng với câu “Bên dòng nước có giai nhân” đó sao?

Lòng nàng chưa đến mức sắp vỡ ra giấm rồi.

Âm Hương gõ cửa.

Người mở cửa là một tiểu nha hoàn mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mày tú, vô cùng lanh lợi, vừa thấy đại nha hoàn Âm Hương và Sơ Ảnh của Mai quán liền biết vị dung mạo xuất chúng, phục sức hoa lệ sau lưng hai người chính là Trắc phi Mộ Dung Tuyết, lập tức khom lưng hành lễ.

Âm Hương hỏi: “Thẩm cô nương đã ngủ chưa?”

“Dạ chưa, Phu nhân chờ một lát, nô tỳ vào thông báo trước một tiếng.”

Mộ Dung Tuyết xách hộp thức ăn bước vào Khách xá thanh, chỉ thấy dưới mái hiên treo mấy ngọn đèn, cửa sổ phòng phía Đông in một bóng người. Chỉ là chiếc bóng thôi đã hiển lộ mấy phần tư thái phong lưu, tìm Mộ Dung Tuyết như bị treo lên, vừa hiếu kỳ vừa kích động lại vừa ghen tuông.

Bóng người xinh đẹp kia đứng dậy bước ra khỏi phòng, thi lễ với Mộ Dung Tuyết đang bước vào dưới hiên: “Tẩu tẩu vạn phúc.”

Mộ Dung Tuyết gặp được Thẩm U Tâm mới biết, thì ra ngắm mỹ nhân dưới đèn, ngắm hoa dưới trăng quả nhiên là có đạo lý riêng. Nét đẹp của Thẩm U Tâm cứ như một bình trà mát, một cành hoa mai, ám hương thoảng hiện, khiến người ta thoải mái không nói nên lời. Hơn nữa thân hình nàng thon thả, Mộ Dung Tuyết cố ý nhìn từ eo xuống, cảm thấy dưới Thạch lựu bông bành gọn sóng kia là một đôi chân thon dài thẳng như cán bút.

Nàng bỗng cảm thấy lòng mình như nghẹn một miếng khoai khô. Nhìn khí chất dung mạo của Thẩm U Tâm, bỗng lại nghĩ đến những lời hán từng nói với nàng: “Ta thích nữ nhân hiền lương thực đức biết tự trọng tự ái.”

Thẩm U Tâm trước mắt này khí chất thanh nhã, cử chỉ không dung tục, hoàn toàn đúng như hình mẫu hán thích. Hơn nữa ba chữ “Biểu tiểu thư” dường như có ý nghĩa là người tình trong mộng thanh mai trúc mã.

Nàng cười khan tiến lên phía trước, “Ta rảnh rồi nên đã làm ít điểm tâm, mang đến cho biểu muội làm thức ăn khuya.”

“Đa tạ tẩu tẩu.” Giọng Thẩm U Tâm từ tốn, trong trẻo vui tai, càng khiến Mộ Dung Tuyết cảm thấy giọng mình vô cùng khó nghe.

Nàng vào phòng nhìn xung quanh, thăm so sánh Mai quán và nơi này, kết luận rút ra là tuy Mai quán thoải mái hào hoa hơn một chút, nhưng luận phong cách thì nơi này giống n Đào các hơn.

Nàng lại càng khó chịu.

Thẩm U Tâm mời nàng ngồi trên, lại lệnh cho tiểu nha hoàn Sảnh nhi dâng trà.

Mộ Dung Tuyết bụng ly trà, hơi nước xông lên mắt nhưng chỉ khiến nàng cảm thấy khô rất khó chịu, vậy là lời nén trong lòng chưa thông qua não đã trực tiếp thoát ra miệng.

“Vương gia có thường đến không?” Vừa dứt lời nàng lại hận không thể cắn đứt lưỡi mình, câu này thật chẳng có trình độ, cứ như đồ phụ đến dấy binh hỏi tội, nàng thật sự không có ý này, chỉ là lòng hiếu kỳ xui khiến nên muốn xem thử ý trung nhân của Gia Luật Ngạn mà thôi.

“Biểu ca hầu như không đến.” Thẩm U Tâm đáp xong còn lộ ra ý cười, dường như cảm thấy câu hỏi này của nàng rất buồn cười.

“Vi sao chàng lại không đến?” Mộ Dung Tuyết khó hiểu tròn mắt, đã giành được người đẹp từ tay kẻ khác rồi tại sao vẫn còn làm Liễu Hạ Huệ?

“Biểu ca trước giờ bận lắm.” Thẩm U Tâm vẫn cười điềm tĩnh xinh đẹp. Mộ Dung Tuyết phát hiện Thẩm U Tâm vốn không phải là đối thủ như nàng tưởng tượng, nàng ấy rất khách sáo đúng mực, là bộ dạng không hề tiếp chiêu, là cao nhân tứ lạng thắng ngàn cân.

Nếu đã vậy Mộ Dung Tuyết cũng không định vòng vèo nữa, dù sao lòng ngay dạ thẳng cũng là thể mệnh của nàng. Nàng đang nghĩ xem câu tiếp theo nói gì, đột nhiên ngoài cửa vang lên giọng Trương Long.

Tiểu nha hoàn kia lập tức vội vã bước vào, “Cô nương, Vương gia đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, bỗng nhiên nàng có cảm giác chột dạ, vội đứng dậy ra nghênh đón, Thẩm U Tâm cũng ra khỏi phòng.

Gia Luật Ngạn vội vã bước vào, nhìn thấy Mộ Dung Tuyết đầu tiên là phóng một cái nhìn đầy thâm ý, sau đó ánh mắt rơi trên người Thẩm U Tâm.

Mộ Dung Tuyết lập tức lĩnh hội được sự khác biệt của hai ánh mắt, lúc hán nhìn nàng rõ ràng là đậm đặc điềm nhiên, nhưng lúc nhìn Thẩm U Tâm lập tức thêm chút thương xót dịu dàng.

Hán nhìn Thẩm U Tâm mấy lần, lúc này mới hỏi Mộ Dung Tuyết: “Sao nàng lại đến đây?” Giọng điệu này hiển nhiên là sợ nàng làm hại ý trung nhân, Mộ Dung Tuyết vừa uất ức vừa bực bội nói: “Thiếp mang đồ ăn khuya đến cho biểu muội.”

Gia Luật Ngạn nhìn nàng nói: “Nàng về trước đi.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành đưa Sơ Ảnh, Âm Hương trở về, đi được vài bước, nàng dặn dò Âm Hương, “Người ở lại đây, xem thử lúc nào Vương gia rời khỏi Khách xá thanh.”

Nàng một mình đưa Sơ Ảnh trở về Mai quán, vừa đi vừa rơi nước mắt. Thì ra ngoài mỹ nhân Phiên bang còn có một Thẩm U Tâm, mỹ nhân Phiên bang cũng thôi đi, từ lâu đã lật sang trang khác, như mây khói thoảng qua, nhưng Thẩm U Tâm là một tình địch sống sờ sờ, còn Khách xá thanh lại nằm ngay đối diện n Đào các. Nghĩ đến đây, lòng nàng ảm ảm như có núi băng sụp xuống, gió đêm gào thét thốc vào. Nghe nói thứ không có được mới là quý nhất, ưu thế của Thẩm U Tâm chắc nằm ở chỗ nàng ấy là người sắp lấy Thành Hi vương.

Lúc này, nàng nhớ lại lời Đinh Hương từng nói, nếu cô thích một nam nhân quá thì hán sẽ vênh đuôi lên trời, nếu cô không đoái hoài đến thì hán sẽ như một con chó mà bám lấy cô.

Mộ Dung Tuyết thờ dài, nàng cũng muốn có một nam nhân bám lấy nàng thích nàng, nhưng tạo hóa trêu ngươi, nàng lại gặp phải một nam nhân mặt lạnh như băng lòng dạ sắt đá. Nàng không biết giả vờ cao ngạo, cũng không giả vờ lạnh nhạt được, nàng yêu một người thì từ đầu đến chân sẽ là ngọn lửa nhiệt tình miên man, vốn không cách nào che đậy, không cách nào ẩn giấu, hận không thể móc tìm ra cho hắn xem, nhưng tại sao nam nhân lại không thích nữ nhân như vậy chứ? Nàng thật sự nghĩ không thông.

Trở về Mai quán, Sơ Ảnh giúp nàng đổ nước tắm.

Nàng ngồi trong bồn tắm, nhìn đôi tay mình, trong đầu móng tay còn chút bột mì rửa chưa sạch. Vì làm bánh nàng đã bận rộn cả ngày, cổ tay nặn bột đến mỏi nhừ. Nhưng thành quả mệt nhọc cả ngày hắn chỉ ném một miếng, lúc này đang ngồi trong phòng của ý trung nhân, hai người nhất định là vừa uống trà vừa ăn bánh nàng làm, trò chuyện thâu đêm.

Nghĩ đến cảnh tượng này, nàng ôm mặt, hai hàng nước mắt chưa xót chảy qua kẽ tay.

“Lại khóc nữa sao?” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc, nàng vội bỏ tay xuống, không biết Gia Luật Ngạn đã đứng trước mặt nàng từ lúc nào, vẻ mặt chế giễu.

Nàng cuống quýt ôm lấy hai cánh tay, cũng không buồn khóc nữa, xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Đừng ôm nữa, hai cái bánh bao nhỏ xíu có gì đâu mà xem.” Nói xong, hắn lấy y phục đến đưa cho nàng.

Nàng chặt vật bỏ ra khỏi bồn tắm, mặc y phục vào, trong gương đồng hiện ra một gương mặt nhỏ đỏ hồng hồng, đôi mắt mơ màng như sương khói, mặt tựa phù dung, mày thanh như liễu. Bản thân nàng cũng thấy mình vô cùng xinh đẹp, nhưng tại sao hắn vẫn lạnh nhạt như vậy, nàng thật sự nghĩ không thông.

“Chẳng phải Vương gia nói tối nay không đến sao?”

Hắn như cười như không nhìn nàng, “Mai quán dâng nước nhẩn chìm Kính hồ nên đến xem thử.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, giậm chân nói: “Thiếp đâu có khóc.”

Hắn cười cười không nói, ngón tay vạch qua khóe mắt nàng, đầu ngón tay dính một giọt nước, “Đây là cái gì?”

“Nước tắm.”

Hắn đặt ngón tay lên lưỡi liếm, “Khóc đến nổi nước tắm cũng mặn luôn, bội phục.”

Nàng xấu hổ bò lên giường, quay lưng về phía hắn, sợ hắn nhìn thấy mí mắt sưng đỏ của mình lại mỉa mai.

Hắn cúi người bên vai nàng ngửi ngửi, “Toàn mùi giấm chua.”

Nàng không phục quay người lại, “Rõ ràng là mùi thơm mà.”

Hắn véo gò má hồng mịn của nàng mỉm cười: “Nàng được có biểu ca, còn ta không được có biểu muội sao?”

Nàng tức giận nói: “Nhưng thiếp không yêu biểu ca, còn chàng lại yêu biểu muội.”

Hắn nhún mày, “Ai nói ta yêu muội ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tên thân mật

“Lẽ nào chàng không yêu cô ấy sao?” Nàng kinh hi ngồi dậy hỏi: “Không yêu, vậy việc gì chàng phải giữ cô ấy trong phủ, còn để cô ấy ở chi cách một dòng nước nữa.”

Hắn không đáp, lại véo má nàng, “Nàng thật biết ghen.”

“Thiếp yêu chàng mới ghen chứ.”

Lòng hắn khẽ động, xoa xoa tóc nàng dịu giọng nói: “Triều đình sắp phát binh diệt phi, công việc ở Binh bộ rất nhiều, chờ ta xem xong công văn sẽ đến,

nàng ngủ trước đi.”

Mộ Dung Tuyết lập tức lộ ra nụ cười thụ sủng nhược kinh, trái tim vỡ nát khôi phục lại nguyên trạng kiên cố không gì lay chuyển. Thẩm U Tâm và mỹ nhân Phiên bang đều là phù vân. Lòng tự tin của nàng toàn bộ đều trở lại.

Nàng không nở ngủ, nằm trong chăn chờ hán quay lại, sau đó thật sự quá mệt quá rồi nên mới thiếp đi.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, nàng kinh hi phát hiện hán vẫn chưa đi, nhưng hiển nhiên đã tỉnh từ lâu, đôi mắt sáng rực, trong suốt như một khe nước, bình lặng không gợn sóng nhìn nàng.

Nàng chớp chớp mắt, lại đưa tay chọc chọc vào bắp tay hán, phát hiện đây không phải là mơ, lập tức nở nụ cười ôm chặt cánh tay hán.

Hán rút tay ra khỏi lòng nàng, nhàn nhả nói: “Gọi hết mười lăm tiếng mới tỉnh, A Trư.”

Nàng hưng phấn hỏi: “Chàng gọi thiếp là A Châu[1] à? Châu trong Khán châu thành bích tư phân phân[2] sao? Là tên thân mật chàng đặt cho thiếp sao?”

[1. Trư và Châu đồng âm.]

[2. Trông thăm biển xanh dợn dập nhó, Như Ý Nương, thơ Vô Tắc Thiên.]

Gia Luật Ngạn: “... .. Không phải.”

“Vậy vừa rồi chàng gọi thiếp là gì?”

“Đương nhiên là Mộ Dung Tuyết.”

Nàng chu miệng nói: “Phu thê với nhau sao có thể gọi cả tên lẫn họ vậy được, chàng gọi thiếp là A Tuyết đi.”

Ánh mắt hán khẽ sầm xuống, nói: “Không quen, không thuận miệng.”

“Vậy chàng đặt cho thiếp một cái tên thân mật đi.”

“Tên thân mật.” Hán thoáng suy tư: “Vậy nàng lấy tên Khiêm Khiêm đi.”

Nàng lập tức vui mừng hỏi: “Thiên[3] nào? Thiên trong Thiên lý oanh đề lục ánh hồng[4], hay là Thiên trong Ngưỡng thị sơn điền túc hà thiên thiên[5]?”

[3. Khiêm và Thiên đồng âm.]

[4. Ngàn dặm oanh ca biếc lẫn hồng, Mùa xuân ở Giang Nam, thơ Đỗ Mục, Lê Nguyễn Lưu dịch.]

[5. Ngẩng trông đỉnh núi biếc xanh, Cao Đường phú, thơ Tống Ngọc.]

“Là Khiêm trong Khiêm cung cẩn thận.” Nha đầu không biết khiêm tốn là gì như nàng cũng thật hiếm thấy.

Nàng đương nhiên đoán được ý hán, lập tức cự tuyệt: “Không chịu, chàng đặt lại đi.”

Hán véo mặt nàng, mặt kiên nhẫn thúc giục: “Mau dậy đi, hôm nay phải nhập cung gặp Thánh thượng và Thục phi.”

“Chàng không đặt thì thiếp không đi.” Nàng dùng cả tay lẫn chân bám lấy người hán như một con mực.

Hán bắt lực, chỉ đành nói: “Vậy Tổ Tổ thì thế nào? Tổ trong Ngân trang tổ khóa[6].”

[6. Long lanh như dát bạc, dùng để miêu tả trời tuyết.]

Nàng hân hoan nói: “Được đó, ngày thiếp ra đời trời đổ tuyết lớn, bởi vậy mẹ thiếp đặt tên là Mộ Dung Tuyết. Tên Tổ Tổ này vừa hay hợp với tên thật của thiếp.” Nói xong, nàng mừng rỡ hôn lên mặt hán một cái, hoan hỉ nói: “Sau này chàng gọi thiếp là Tổ Tổ, thiếp gọi chàng là Ngạn lang có được không?”

Hán liếc nàng, “Buồn nôn.”

Nàng cười hi hi nói: “Mau gọi thiếp là Tổ Tổ đi.”

Hán ghen lời liếc nàng.

“Mau đi, không thì thiếp không dậy đâu.”

Hán bắt lực chỉ đành bấm bụng gọi một tiếng “Tổ Tổ”.

“Phải gọi cho tình tứ vào.”

Hắn đè thấp giọng, nghiêng răng nói: “Tổ Tổ.”

“Chàng không cười.”

Hắn nặn ra một nụ cười như kết băng: “Tổ Tổ.”

Cuối cùng cũng qua ải, nàng cười hi hi buông tay hắn, hắn lập tức đứng dậy khoát y phục, không quay đầu nói: “Ta đến n Đào các chờ nàng. Mau đi.”

Mộ Dung Tuyết lập tức mở rương của hồi môn của mình ra. Triệu Chân Nương đã tặng nàng không ít đồ tốt, nàng xưa nay không để tâm đến tiền tài vàng bạc, bởi vậy sau khi thành thân chưa từng nhìn kĩ. Lúc này mở ra mới phát hiện bên trong có không ít đồ tốt, trang sức y phục hương liệu, tất cả đều có đầy đủ. Vậy là nàng lập tức gọi Sơ Ảnh vào giúp nàng trang điểm.

Khi nàng đến cửa n Đào các, lúc Gia Luật Ngạn từ trong bước ra nhìn thấy nàng, bắt gặp ánh mắt bằng hoàng, bước chân khựng lại.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn, cổ áo mở rất rộng, gần như lộ hết chiếc yếm ra ngoài, trên chiếc yếm trắng bằng lụa tơ tằm thêu hai đóa mẫu đơn tinh tế Diệu hoàng Ngụy tử[7], viền cánh và nhụy đều dùng chỉ vàng, đóa hoa điểm lệ rực rỡ tôn lên vùng ngực căng tròn đầy đặn, da thịt trắng hơn băng tuyết. Tà váy dài phết đất, bên trên nạm vô số kim tuyến và trân châu, ánh sáng chiếu vào thật sự vô cùng hoa lệ ưu nhã, soi rọi tứ phương. Ánh nắng rực rỡ, chiếc váy dài hoa mỹ trải dưới đất, nàng mình hạc xương mai như một đóa hoa nở rộ, xán lạn chói lòa không gì sánh bằng.

[7. Hai loại mẫu đơn quý ở vùng Lạc Dương đời Tống. Diệu hoàng là loại hoa vàng ngàn cánh, có gốc gác từ nhà họ Diệu; Ngụy tử là loại hoa hồng nhạt ngàn cánh, có gốc gác từ nhà Ngụy Nhân Bạc.]

Nhưng chiếc váy dài vô cùng tinh xảo hoa lệ cùng với gương mặt thuần khiết thanh nhã không chút son phấn kia lại trở thành một đòn mạnh mẽ giáng vào thị giác, cuối cùng, tẩy hết phần son khoe mặt mộc, tất cả màu sắc phồn hoa đều không bằng gương mặt thuần khiết như sen kia.

Nàng cảm nhận được một ánh mắt như ánh sáng lung linh vắn vít quanh thân mình. Nàng muốn có được nhất là cái nhìn đầy thâm tình của hắn, lúc này, cuối cùng nàng cũng chờ được kết quả nàng muốn, ánh mắt như sao xưa nay vẫn lạnh nhạt điềm nhiên kia cuối cùng cũng sáng lên như một tia kinh ngạc sững sờ.

Nàng lòng đầy vui sướng, dõng gót sen tiến lên phía trước, cười ngọt ngào với hắn, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Ngạn lang.” Chỉ tiếng gọi nàng không mềm mại êm tai, thật khiến người ta tiếc nuối. “Ngạn lang, hôm nay thiếp có đẹp không?” Nàng ngược mặt nhìn chăm chăm chờ hắn khen ngợi, hơi xấu hổ nhưng cũng có chút kiêu ngạo.

“Về thay bộ khác đi.” Hắn nhủ mảy, ánh sáng trong mắt lóe lên rồi vụt tắt, dường như sự kinh ngạc sững sờ nàng chính mắt nhìn thấy kia chỉ là ảo giác.

Nàng dò người ra, vừa rồi ngay cả Âm Hương, Sơ Ảnh cũng nhìn đến trở mắt, bản thân nàng cũng cảm thấy tuyệt đại giai nhân chẳng qua cũng chỉ thế này thôi, nhưng hắn lại phản ứng như vậy.

“Y phục này không đẹp chỗ nào?”

“Không chỗ nào đẹp hết, sau này không được mặc ra ngoài.” Hắn lạnh mặt nói: “Đi thay một bộ trầm ổn phóng khoáng đến đây.”

Mộ Dung Tuyết tức tối trở về, thay bộ y phục hoa lệ nhất này ra. Trong lúc giận dữ, nàng chọn một bộ lễ phục màu khói kiều dáng què mùa nhất. Dù sao có mặc đẹp đến đâu đi nữa hắn cũng không buồn nhìn, mặc Nghê thường vũ y cũng có ý nghĩa gì đâu.

Âm Hương nói: “Phu nhân đừng giận, có lẽ Vương gia không muốn Phu nhân quá bắt mắt, sợ người đẹp hơn các Nương nương trong cung, khiến người ta ganh ghét.”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên rồi. Nương nương trong cung đâu có đẹp bằng Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết nghe lời này mới nguôi giận. Có lẽ hắn lo lão Hoàng đế thấy nàng lại nổi sắc tâm, nghĩ vậy, tinh thần nàng sáng khoái trở lại.

Thay y phục quay lại Ân Đào các, lúc này Gia Luật Ngạn mới lộ ra ánh mắt vừa ý, đưa nàng ra khỏi phủ. Ngoài cửa đã có một cỗ xe ngựa chờ từ lâu, Mộ Dung Tuyết lên xe ngựa, Gia Luật Ngạn đưa cho nàng một chiếc hộp gấm, “Chút nữa tặng cho Thục phi.”

Mộ Dung Tuyết mở ra, bên trong là một bộ trang sức bằng vàng ròng tinh xảo, vòng tay, dây chuyền, vòng chân, nhỏ nhắn xinh xắn, thủ công khéo léo. Hiển nhiên là tặng cho Văn Xương công chúa. Nàng vui mừng nói: “Ngạn lang, chàng thật tốt, ngay cả lễ vật cũng chuẩn bị cho thiếp rồi, thiếp lại chẳng nghĩ tới gì cả.”

“Nàng chỉ nghĩ toàn ăn thôi.” Hắn liếc nàng.

Thật trùng hợp, vừa hay lúc này bụng nàng lại lục cục mấy tiếng.

Hắn nhin cười: “Thật ứng cảnh quá.”

Nàng ngượng ngừng giận dỗi: “Thiếp đói rồi, còn chưa ăn sáng nữa.”

Hắn hừ một tiếng: “Ta cũng chưa ăn, nếu không tại nàng cũng không trễ đến giờ này đâu.”

Nàng chỉ đành im miệng, một lúc sau, trước mắt đưa đến một chiếc đĩa sứ ngọc xanh, bên trên đặt mấy miếng bánh.

Nàng nhìn thử, đây chẳng phải là bánh hôm qua nàng đem đến Khách xá thanh cho Thẩm U Tâm sao?

“Thẩm cô nương không ăn sao?”

“Chẳng phải nói làm cho ta sao? Sao lại tặng người khác?” Hắn hừ một tiếng, không vui nói: “Con người nàng xưa nay một dạ hai lòng, giỏi nhất là một đòn không thành liền lập tức thay đổi chiến lược.”

Nàng khó hiểu hỏi: “Là ý gì?”

Hắn im lặng không nói, sắc mặt bỗng sầm xuống một cách kỳ lạ.

Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu ra. Hắn vẫn đề bụng chuyện nàng từng cầu hôn Bùi Giản và Viên Thừa Liệt. Tính chiếm hữu của hắn rất mạnh, không chịu được dù chỉ một chút không chung thủy. Ví như bánh này, vốn là làm cho hắn, cho dù hắn không cần cũng không thể chuyển sang tặng người khác, cho dù là Thẩm U Tâm cũng không được. Tính chiếm hữu này phải chăng cho thấy hắn bắt đầu yêu nàng rồi? Có được coi là ghen không?

Nàng không kìm được nhếch khóe môi, một mình thầm vui mừng.

Gia Luật Ngạn xoay mặt nàng lại hỏi: “Nàng cười gì đó?”

“Không có gì.” Nàng quay đầu ra ngoài xe, chỉ cảm thấy gió mùa hè thổi vào khiến lòng dạ vô cùng bình yên.

Vào cung, Gia Luật Ngạn đưa nàng đi khấu kiến Hoàng đế trước, sau đó Mộ Dung Tuyết lại đến Gia Di cung của Triệu thực phi. Nàng được Triệu Chân Nương nhận là nghĩa muội, lại lấy Gia Luật Ngạn, loạn hết bối phận, nhưng lão Hoàng đế xưa nay hoang dâm, trong số hậu phi có không ít tỷ muội, thậm chí là cô diệt[8], nào có ai dám tính toán.

[8. Cô cháu.]

Mộ Dung Tuyết vào cung, đầu tiên là trình lễ vật cho Triệu thực phi.

“Vương gia đối với muội có tốt không?” Triệu Chân Nương cho cung nữ thoái lui, chỉ giữ lại Văn Xương công chúa và nữ hầu, vừa chơi đùa với tiểu Công chúa, vừa trò chuyện với Mộ Dung Tuyết.

“Tốt lắm, đa tạ Nương nương.”

“Chút nữa xuất cung hãy đi thăm cha muội, nhà cửa đã sắp đặt xong rồi.”

Mộ Dung Tuyết nắm tay Triệu Chân Nương thành khẩn đáp tạ: “Nương nương thật tốt với chúng tôi. Đại ân không biết làm sao báo đáp, ngày sau Nương nương có việc gì cứ mặc sức dặn dò.”

“Ta chỉ hi vọng Công chúa được bình an.” Trong lúc trò chuyện, bên ngoài có người bẩm báo, nói Kiều quý phi đến thăm tiểu Công chúa.

Mộ Dung Tuyết và Triệu Chân Nương cùng ra nghênh đón.

Sau khi Hoàng hậu qua đời, địa vị cao nhất ở Hậu cung chính là Kiều Tuyết Y, phong hoa tuyệt đại, dung mạo diễm lệ. Mộ Dung Tuyết tuy tự phụ mình xinh đẹp, nhưng cũng không thể không nói, mười năm trước Kiều Tuyết Y nhất định là hơn mình. Chả trách Hậu cung mỹ nhân như mây, nhưng ân sủng của lão Hoàng đế đối với nàng ta vẫn không dứt.

Kiều Tuyết Y vừa thấy Mộ Dung Tuyết liền khẽ ngần ra, nhưng lập tức mỉm cười, “Thì ra là Chiêu Dương vương phi à.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe đến hai chữ “Vương phi” lòng bỗng như có gai, vì nàng chỉ là một Trắc phi. Không biết có phải Kiều Tuyết Y cố ý không, nhưng nhìn nụ cười dịu dàng như nước hồ xuân kia lại không giống như đang mỉa mai nàng lắm.

Nàng ta mặc một bộ cung phục màu phi thủy, trên cổ tay trắng ngần như tuyết là một chiếc vòng ngọc Hòa điền đã lên màu cực đẹp, màu sắc ôn nhuận kia vô cùng hòa hợp với làn da trắng hơn tuyết, mười ngón thon dài nhuộm màu vàng. Màu sắc này là lần đầu Mộ Dung Tuyết nhìn thấy, không kìm được lại nhìn thêm mấy lần. Nàng bấm sinh nhay bén với màu sắc, đặc biệt là nâu ăn, thích nhất là bỏ công phối hợp màu sắc.

Chiếc áo màu phi thủy, vòng ngọc bạch ngọc Hòa điền, móng tay vàng nhạt, chẳng qua chỉ là một bàn tay thôi đã thấy phong lưu bất tận.

“Công chúa thật là càng lớn càng xinh đẹp.” Kiều Tuyết Y chìa một ngón tay ra chơi đùa với Văn Xương công chúa. Đứa trẻ trắng trẻo đáng yêu, bàn tay nhỏ mũm mĩm nắm lấy ngón tay Kiều Tuyết Y đưa lên miệng.

Kiều Tuyết Y cười giòn tan, quay đầu nói với Triệu Chân Nương: “Công chúa thật đáng yêu, ta thật hận không thể dọn vào đây ở với muội, ngày ngày ngắm tiểu bảo bối này.”

Triệu Chân Nương chỉ cười nói, “Quý phi nói đùa rồi, Gia Di cung này làm sao có thể so với Quan Thư cung được.”

“Nếu Mộ Dung vương phi rảnh rồi hãy đến Quan Thư cung của bản cung chơi.” Kiêu Tuyết Y nhìn Mộ Dung Tuyết cười cười, dung mạo rạng ngời.

Mộ Dung Tuyết cúi người hành lễ, cười nói: “Đa tạ thịnh tình của Nương nương, ngày khác nhất định mang lễ vật đến xin gặp.”

Kiều Tuyết Y chơi với Công chúa một lúc rồi cáo từ.

Triệu Chân Nương đón em bé từ tay nhũ mẫu, hiền từ nhìn con gái. Tiểu Công chúa ngậm ngón tay nhỏ rất vui vẻ, vô cùng đáng yêu.

Mộ Dung Tuyết tốt bụng nhắc nhở: “Nương nương, trẻ con thích mút tay, Nương nương phải nên chú ý nhiều hơn mới được.”

Nàng vốn chỉ vô tâm nói một câu, nhưng Triệu Chân Nương nghe xong lòng trầm xuống.

Gần đây Kiêu Tuyết Y rất thường đến thăm Công chúa, lần nào cũng dùng tay chơi đùa, không phải là có ý đồ xấu xa gì đó chứ. Nàng ta càng nghĩ càng thấy đáng sợ, liên tưởng đến đứa con đầu tiên của mình bị sảy thai một cách kỳ lạ, lại nghĩ từ khi Văn Xương công chúa sinh ra đến nay thường bệnh vặt không ngừng, thân thể yếu đuối, lẽ nào là Kiêu Tuyết Y ngầm giờ trò gì? Nàng ta vốn là Phi tử đắc sủng nhất Hậu cung, nhưng mình vì sinh được Công chúa, đã trở thành uy hiếp với nàng ta.

Mộ Dung Tuyết không hề biết một lời vô tâm của mình đã khiến lòng Triệu Chân Nương dậy lên ngàn con sóng, thấy nàng ta tâm tư bàng hoàng, nàng liền cáo từ xuất cung.

Gia Luật Ngạn đã ra khỏi chỗ Hoàng đế, chờ ngoài cửa cung.

Lên xe ngựa, Mộ Dung Tuyết hân hoan nói: “Thiếp muốn về nhà thăm cha thiếp và nhà mới.”

Gia Luật Ngạn hừ một tiếng: “Chiêu Dương vương phủ mới là nhà của nàng.”

Mộ Dung Tuyết thề lưỡi cười: “Ngạn lang nói phải, lấy gà theo gà lấy chó theo chó, nơi nào có Ngạn lang chính là nhà của Tố Tố.”

Gia Luật Ngạn xoa xoa mi tâm, lòng thầm nói: Lời buồn nôn thế này sao nàng có thể nói một cách thuận miệng, không hề đỏ mặt vậy nhỉ, vấn đề là mình nghe cũng vô cùng khoái chí, quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Bán giường

Xe ngựa dọc theo con đường lớn phồn hoa của Kinh thành đi về phía Đông, vì để lời kéo Mộ Dung Lâm, Triệu Chân Nương đã mua một căn nhà ở bên cạnh Triệu gia làm nhà mới cho Mộ Dung Lâm, hai gia đình vẫn là hàng xóm với nhau như cũ.

Hôm nay là ngày Mộ Dung Tuyết về nhà, Mộ Dung Lâm xin nghỉ phép để dọn dẹp nhà cửa, lòng đầy vui mừng chờ con gái trở về.

Mộ Dung Tuyết vừa xuống xe ngựa đã thích thú nhảy cẫng lên, thì ra người đón nàng trước cửa lại là Đình Hương và Bội Lan.

“Tiểu thư.” Hai tiểu nha đầu vừa thấy nàng liền mắt lệ lưng trông, như cún con thất lạc lâu ngày lại tìm được chủ nhân.

“Sao các muội lại đến đây?”

“Là Bối thiếu gia đưa bọn muội đến Kinh thành, lão gia đã nói từ lâu rồi, muội và Bội Lan là nha hoàn hồi môn của tiểu thư mà, tiểu thư quên rồi sao.”

“Đương nhiên là không quên, chỉ là không ngờ xa như vậy mà cha cũng đón các muội đến. Mau ra mắt Vương gia đi.”

Đình Hương và Bội Lan lập tức chào hỏi Gia Luật Ngạn. Hai người không biết thời gian qua Mộ Dung Tuyết đã khổ tận cam lai thế nào, lúc này thấy hai người cảm sắc hòa minh[1] đứng bên nhau, trong lòng rào rào niệm A di đà phật, tiểu thư thật sự đã tu thành chánh quả rồi.

[1. Cảm sắc hòa minh: nam và nữ xứng đôi vừa lứa, hòa hợp với nhau.]

Lúc này, từ trong bọc cửa có một thiếu niên anh tuấn nhảy ra, vồn vã vẫy tay, “Tuyệt Tuyệt.”

Gia Luật Ngạn vừa nghe hai chữ này liền sa sầm sắc mặt.

Mộ Dung Tuyệt bị hai chữ buồn nôn này làm lạnh cả người, lập tức lui về phía sau mấy bước, nhú mày hỏi: “Huynh là ai vậy?”

“Ta là Bùi Giản mà.”

“Không quen.” Mộ Dung Tuyệt ngẩng gương mặt nhỏ hứ một tiếng, quay đầu vịn cánh tay phụ quân, không thèm liếc mắt mà đi thẳng vào cửa.

Bùi Giản bước nhanh theo sau hai người, cười ha ha nói: “Này này, A Tuyệt, muội thật không trọng nghĩa nhé, lấy được Vương gia rồi thì hếch mũi lên trời, không coi ai ra gì nữa.”

Mộ Dung Tuyệt quay đầu nói: “Là ai nói không thân thiết với muội.”

“A Tuyệt đại nhân đại lượng nhất, muội phụ cũng thật anh tuấn, ta chưa bao giờ được thấy Vương gia nào ở ngoài đời thật hết đó.”

Nhìn bộ cũng vô ích, Gia Luật Ngạn dừng bước, quay đầu phóng cho hắn một ánh mắt lạnh như kết băng.

Bùi Giản lập tức cười khan im miệng.

Mộ Dung Luân từ trong nhà đi ra, thấy Gia Luật Ngạn liền gật đầu: “Vương gia.”

Gia Luật Ngạn đưa lên lễ vật mình mang tới, còn chưa kịp ngồi đã cáo từ: “Bình bộ có việc, hôm khác ta lại đến xin gặp.”

Mộ Dung Tuyệt còn chưa trò chuyện với phụ thân câu nào, sao nỡ lòng rời đi, liền giận dữ nói: “Phụ quân đi trước đi, thiếp ngồi với phụ thân một lúc nữa.”

Về mặt Gia Luật Ngạn hơi mất vui, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi rời đi trước.

Bùi Giản thấy muội phụ mặt lạnh đi rồi, lập tức nhanh nhẹn tiến lên phía trước, “A Tuyệt, ta muốn tìm một công việc trong Kinh thành.”

“Ồ, được thôi.”

“Nhờ muội phụ giúp đi, Bình bộ Lễ bộ Hộ bộ Hình bộ gì cũng được.”

Mộ Dung Luân đưa tay gõ lên trán hắn, “Ăn nói lung tung, con tướng lục bộ này là cửa hàng của Chiêu Dương vương phủ mở sao?”

“Ai da, cữu cữu không biết đó thôi, đương kim Hoàng đế không có con trai, Chiêu Dương vương là Vương gia có khả năng kế thừa Hoàng vị nhất, rất có quyền thế trong triều, tìm một công việc chỉ là chuyện nhỏ thôi. Hơn nữa A Tuyệt không có huynh trưởng, con chính là ca ca ruột của A Tuyệt, tương lai A Tuyệt trở thành hậu phi, con được phát đạt chẳng phải cũng giúp cho A Tuyệt đó sao?”

“Con nghĩ cũng thật xa xôi.” Mộ Dung Luân lại gõ đầu hắn.

“Khụ khụ, phải lo trước tính sau chứ. Cữu cữu, cháu trai của người cũng là một thanh niên nhiệt huyết, lòng đầy hoài bão mà.”

Mộ Dung Luân nghẹn lời.

“Biểu muội, nếu không phải hôm đó ta nhẫn tâm cự tuyệt muội, thì muội làm sao có thể lấy được Vương gia chứ, ta thật ra cũng là ông mai của các người mà, đúng không?”

Mộ Dung Tuyệt cũng nghẹn lời. Nhưng mà cũng thật sự phải cảm tạ hắn hôm đó bắt nhân bất nghĩa, nếu không trong lúc kích động nàng có thể sẽ lấy hắn, nào có được hạnh phúc như hôm nay.

“Muội xem Thục phi kia tuy nay đắc sủng, nhưng vì nhà mẹ không có ai nên cũng chỉ có thể đứng dưới Kiêu quý phi, nếu nàng ta có huynh đệ là Đại tướng quân hay trọng thần trong triều, dựa vào công lao nàng ta sinh được Văn Xương công chúa, nói không chừng đã được phong Hậu rồi.”

Mộ Dung Tuyệt kỳ quái nói: “Sao huynh biết nhiều vậy?”

“Hôm qua ta trò chuyện với Triệu lão ca ở nhà bên mà.”

“Huynh thật rảnh rỗi.”

“Bởi vậy ta mới nói, muội thay ta tìm một công việc tốt đi, chờ ta thăng quan tiến chức, ngày sau huynh muội chúng ta diu dắt lẫn nhau.”

Mộ Dung Tuyệt vỗ trán, đầu ong ong từng hồi. Bùi Giản đông dài lời thôi như một bà già, Mộ Dung Tuyệt chỉ đành đồng ý giúp hắn tìm một công việc, lúc này mới đuổi hắn đi được.

Mộ Dung Lâm nói: “A Tuyết, con gả đi cha vốn nên sắm cho con một bộ của hồi môn nở mày nở mặt, nhưng Thục phi đã làm thay rồi, vậy con cất một vạn lượng ngân phiếu này đi, muốn mua gì thì cứ mua, Đinh Hương và Bội Lan con cứ mang vào phủ, người của mình dù sao cũng chu đáo hơn một chút, có việc gì cứ đến tìm cha.”

“Trong Vương phủ không thiếu gì hết, của hồi môn Triệu thực phi tặng con cũng đủ rồi.”

“Còn có chuyện này cha muốn thương lượng với con. Giọng con chỉ cần kiên trì trị liệu thì tương lai có thể hồi phục. Nhưng mà thuốc ba phần là độc, trong lúc uống thuốc khó lòng mang thai, nếu con vội có con thì phải ngừng uống thuốc trị giọng. Nhưng nếu ngừng dăm bữa nửa tháng mới tiếp tục trị thì có thể giọng không cách nào hồi phục được. Con tự mình nghĩ thử xem nên làm thế nào?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, nàng chỉ nghĩ đến việc lấy Gia Luật Ngan, nhưng chưa nghĩ đến việc lấy người ta thì có thể sẽ mang thai sinh con, nhưng nàng năm nay mới mười sáu tuổi, sinh con có phải hơi sớm rồi không? Hơn nữa nàng vẫn chưa chiếm được trái tim hắn, nếu có con rồi phải chăng sẽ càng khó khăn hơn? Nàng cảm thấy vẫn nên trị giọng trước thì hơn, giọng khỏi rồi mới có thể trò chuyện nhiều với hắn, mới có thể hát cho hắn nghe.

“Cha, con vẫn muốn trị giọng trước.”

“Cha cũng nghĩ vậy, trị giọng phải kịp thời trị một mạch cho xong thì hiệu quả mới tốt nhất, giữa chừng lại dăm bữa nửa tháng e là sẽ khó phục hồi, dù sao con cũng còn trẻ, chờ giọng khỏi rồi sinh cũng không muộn, con vẫn còn là trẻ con mà, làm sao nuôi con được.” Mộ Dung Lâm cười ha ha nhìn con gái, lòng cảm thán, thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt thôi đứa trẻ mình ẵm trong tay đã trưởng thành, thành một đại cô nương, cũng đã lấy chồng rồi.

“Cha, con biết rồi. Sau này cứ vài ngày con sẽ đến thăm cha.”

“Con cứ quen thuộc chuyện trong phủ rồi tính. Nay con đã lấy người ta, không thể như trước nữa, Vương phủ rộng lớn đông người phức tạp, con phải chú ý hơn, đừng có cả ngày chỉ viết hi hi ha ha chơi đùa. Phải ra dáng chủ mẫu đương gia.”

Mấy chữ chủ mẫu đương gia bỗng khiến Mộ Dung Tuyết cúi đầu.

Chủ mẫu đương gia tương lai đương nhiên phải là Chiêu Dương vương Chính phi.

Mộ Dung Lâm nhất thời lờ lờ, nhưng lại nói ngay: “A Tuyết, mọi chuyện đều do người. Nếu hắn thật lòng yêu con, tương lai con phù chính[2] cũng không phải không thể.”

[2. Từ vợ lẽ lên làm vợ cả.]

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền sáng mắt lên, phải, nếu trong lòng hắn chỉ có nàng, cho dù không phù chính, chỉ cần không cưới Chính phi thì nàng sẽ là nữ nhân duy nhất bên cạnh hắn. Vương phi gì đó nàng vốn không để tâm, nàng chỉ cần trong lòng hắn có nàng là được rồi.

“A Tuyết, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.” Mộ Dung Lâm vỗ vai nàng, thành khẩn nói: “Cha tin không ai có thể so được với con gái của cha.”

Mộ Dung Tuyết từ nhỏ đã được phụ thân khích lệ tán dương như vậy mà trưởng thành, nàng lập tức giương cánh buồm tự tin, không sai, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, chỉ cần nàng trao tấm chân tình, cuối cùng sẽ có được tình yêu thật sự của hắn.

Đinh Hương và Bội Lan theo Mộ Dung Tuyết về Vương phủ. Dọc đường đi, hai người kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được, không ngờ Vương phủ lại rộng lớn xinh đẹp như vậy. Về đến Mai quán, Mộ Dung Tuyết giới thiệu sáu nha hoàn cho Đinh Hương, Bội Lan, sau đó dặn dò Lục Khê sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Ám Hương và Sơ Ảnh tuy không coi hai tiểu cô nương đến từ huyện thành này ra gì, nhưng đây là nha hoàn hồi môn của Mộ Dung Tuyết, cũng không dám xem thường, trở về phòng, Ám Hương thì thầm nói: “Sơ Ảnh, cô nói xem hai người này đến rồi, có phải Phu nhân sẽ không coi trọng chúng ta nữa không?”

Sơ Ảnh xưa nay trầm ổn, bất giác buồn cười cho sự lo lắng của Ám Hương, “Họ là nha hoàn hồi môn của Phu nhân, nhưng chúng ta là người của Vương phủ, luận tầm nhìn và luận hành sự đều hơn hai người đó cả trăm lần, cô lo gì chứ.”

“Tôi thích Phu nhân mà, theo nhiều chủ nhân vậy rồi nhưng có ai hơn được cô ấy đâu?”

“Bộ dạng ghen tuông này của cô, ai không biết còn tưởng cô giành nam nhân với người ta nữa đó.”

Ám Hương phì một tiếng, cười cười đến kéo lấy Sơ Ảnh.

Đinh Hương và Bội Lan tuy là nha hoàn của Mộ Dung Tuyết, nhưng ba người cùng nhau trưởng thành, tình cảm không tầm thường, Mộ Dung Tuyết cũng không coi hai người là hạ nhân, đóng cửa lại liền kể hết khổ não của mình. Tổng kết lại, khổ não của nàng không ngoài hai chuyện, một là Gia Luật Ngan có ý trung nhân, là biểu tiểu thư Thẩm U Tâm. Hai là nàng không thể ngày ngày gặp hắn, chỉ có thể ở Mai quán chờ hắn, giống như một phi tần chờ lâm hạnh.

Đinh Hương nghe xong nói: “Việc khẩn cấp trước mắt, là phải giải quyết vị biểu tiểu thư kia.”

Bội Lan nói: “Tiểu thư nên vào ở trong Ân Đào các trước. Trông chừng Vương gia mỗi giờ mỗi khắc, để ngài ấy không thể nào đi gặp Thẩm tiểu thư.”

Mộ Dung Tuyết xoa xoa mi tâm, mắt dời đến chiếc giường khắc hoa trong phòng.

Gia Luật Ngạn từ Binh bộ trở về thì trời đã tối.

Nhiệm vụ của Tử Châu là mỗi ngày chờ ở cửa Ân Đào các, xem lúc nào hần về thì kịp thời báo tin cho Mộ Dung Tuyết.

Bên này Gia Luật Ngạn vừa vào Ân Đào các, bên kia Mộ Dung Tuyết đã nhận được tin tức, nàng đem bánh đã chuẩn bị từ chiều và một bình trà mới nấu, đưa Đinh Hương và Bội Lan đến trước Ân Đào các.

Trương Long vừa thấy nàng lại đau đầu chóng mặt.

“Phu nhân, Vương gia vừa mới về.”

“Ta biết rồi, bởi vậy ta mang trà đến cho Vương gia.”

“Đề tại hạ vào thông báo.”

Trong chốc lát Trương Long cười khan bước ra, “Vương gia mời Phu nhân về trước, nói xong việc sẽ đến.”

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Nhưng ta có việc quan trọng muốn gặp Vương gia.”

Khóe miệng Trương Long giật giật, chỉ đành vào trong lần nữa.

Một lát sau hần lại bước ra, “Vương gia mời Phu nhân về trước, chút nữa nói sau.”

“Vậy ta ở đây chờ chàng.”

Trương Long lòng thầm mải rã, hai người này thật sự là không ai nhường ai, không ai nói được ai mà, người nào người nấy đều cứng đầu.

Cuối cùng, vị trong Ân Đào các kia giương cờ trắng trước, Mộ Dung Tuyết toàn thắng, vui mừng nhắc váy bước vào thư phòng.

Gia Luật Ngạn ra về việc công xử theo phép công nói: “Có chuyện gì nàng nói mau đi.”

“Ngạn lang, thiếp nấu trà rồi, sợ nguội nên vội mang đến đây cho chàng.” Nàng cười dịu dàng nhìn hần, dung nhan sáng ngời, ánh mắt lấp lánh, đôi tay nhỏ như ngọc dâng lên một ly trà thơm, đưa đến bên miệng hần, ý như đang nói, chàng không tự uống thì có thiếp đút cho chàng uống. Một mùi hương thơm vẩn vút từ trong tay áo bay ra, lượn lờ quanh mũi. Quá ngán, quá nhạt, nhưng lại khiến người ta hồi tưởng, muốn đuổi theo để nắm chặt trong lòng bàn tay.

Hần đón lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm. Nói thật thì thủ nghệ nấu trà của nàng rất khá.

Nhân lúc hần chậm rãi thưởng trà, nàng cúi người bóp chân cho hần.

Lúc đầu hần không để tâm, sau đó mới phát hiện những nơi nàng bóp đều là huyết vị, khiến hần vô cùng thoải mái, không kim được mà dịch sang một bên, nửa nằm trên chiếc sạp dùng để nghỉ ngơi, chân đặt trên chiếc ghế thấp để nàng tận tâm tận lực xoa bóp.

Mộ Dung Tuyết vốn định bóp vài cái lấy lòng hần để tiện đưa ra yêu cầu của mình. Nào ngờ hần lại bày ra vẻ hưởng thụ, khiến nàng cười hổ khó xuống. Sức nàng yếu ớt làm sao có thể chịu được lâu, vì hần có tập võ nên cơ thịt đặc biệt cứng nhắc, mỗi lần bóp phải tốn rất nhiều sức lực. Không bao lâu, góc trán nàng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

“Được rồi, nghỉ một lúc đi.”

Tên địa chủ ác bá mãi nguyện kéo tiểu nha đầu lên đặt trên chân, vừa ôm, vừa ngửi ngửi: “Trên người nàng là mùi hương gì vậy?”

“Thiếp đâu có dùng hương.” Nàng sợ nhạt, cười cười cúi thấp đầu tránh đi, rèm mi dài che lấp đôi mắt đen láy, trong lúc cụp mắt, ánh sáng như bóng câu qua khe cửa, khiến người ta muốn đưa tay ra níu giữ.

“Hôm nay sao lại tốt với ta vậy?” Hần bóp cảm nàng, đôi mắt đen như mực soi rõ lòng nàng, giống như một chiếc lưới câu móc ra bí mật nhỏ trong lòng nàng.

Nàng giận dỗi nói: “Có ngày nào thiếp không tốt với phu quân đâu?”

“Có việc gì nói thẳng đi.” Bộ dạng hần giống như rất hiểu mảnh khóe trong lòng nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt, dường như nàng đối tốt với hần để kiếm chác được lợi ích gì đó.

Lời vốn đã dâng đến miệng nàng lại ngại không nói thẳng, chỉ đánh nuốt xuống, chờ chút nữa lại móc ra.

“Thiếp mới đan cho phu quân một chiếc cung thao[3].” Nàng móc bên eo ra một chiếc cung thao màu tím, thắt nút Như Ý[4], đặc biệt nhất là ở giữa còn đính đầy trân châu, hai màu trắng tím rất mộc mạc tao nhã.

[3. Cung thao: loại thắt lưng nhưng có thắt nút và tua rua ở dưới.]

[4. Thắt nút Như Ý: biểu tượng, hay chữ Như Ý để người đeo được vạn sự như ý.]

“Đẹp không?” Nàng chờ được hần khen như vừa hiển dâng bảo bối, đôi mắt lấp lánh phát sáng, ánh mắt này thật khiến người ta khó lòng cự tuyệt, tuy hần đã nhẫn tâm đá kích nàng nhiều lần, nhưng mà, ánh sáng này dù có bị đá kích thế nào đi nữa cũng không tắt được. Vậy là hần chỉ đành thỏa hiệp “Ừ” một tiếng.

Khẳng định này đã khá lăm rồi, mắt nàng cứ như phát sáng, ôm lấy cổ hần hôn một cái thật mạnh, “Phu quân thật có tầm nhìn! Thiếp dám nói ở Kinh thành này không có chiếc cung thao nào hợp với chàng hơn chiếc của thiếp.” Nàng vừa nói vừa nhiệt tình đưa tay cởi thắt lưng hần ra, “Phu quân, thiếp thắt cho chàng nhé.”

Không để hần nói thêm, nút ngọc trên eo đã bị cởi ra.

Gia Luật Ngạn: “.....” Vừa cúi đầu đã thấy chiếc cổ trắng ngần của nàng, còn có một mảng kiều diễm lộ ra trước ngực, chiếc yếm hồng viền hoa văn Như Ý, khe hở như dương chi bạch ngọc thoát ẩn thoát hiện, như một đỉnh núi thanh tú ẩn trong ánh tuyết. Tình cảnh vốn đã sống động ngát hương, lúc này nàng lại còn cởi thắt lưng hần, trong phút chốc có một luồng sóng nhiệt lan tỏa thân dưới hần.

Nàng vòng cung thao qua thắt lưng hần, vô ý liếc nhìn, phát hiện nơi nào đó đã dựng đứng lên. Nàng ngẩn ra, lập tức đỏ bừng mặt. Lúc này mới nhận ra động tác này của mình bị hiềm nghi là khiêu khích hần. Nàng vội cuống quýt thắt lại cho hần, nhưng hần đã lật người đè nàng xuống dưới, “Đã cởi rồi còn giả vờ giả vịt gì nữa.”

“Không, thiếp không có, không, không phải.” Nàng giải thích không rõ, mặt đỏ tận mang tai, quần bách không dám nhìn hần.

Y phục bị cởi ra, roi tán loạn trên chiếc giường gấm màu nâu, lòng nàng vừa căng thẳng vừa kích động, còn dạt dào một cảm giác vui mừng thắng lợi. Hần cùng nàng hoan ái trong Ân Đào các, có thể thấy trong lòng hần nàng có sự khác biệt. Tâm tình tốt lên, thân thể được thả lỏng, lần này cũng không đau đớn như trước nữa.

Nàng đưa tay ôm chặt eo hần, đón nhận từng đợt từng đợt va chạm, dần dần, bên tai truyền đến tiếng động ướt át kiều diễm, nàng có nằm mơ cũng không ngờ trên người mình lại phát ra thanh âm âm dâm dăng như vậy, da mặt xấu hổ như sắp bùng cháy, nàng lập tức rút người về phía sau. Lúc này hần nào để cho nàng nửa đường gãy gánh, thấy nàng không thật thà như vậy, hần lật người nàng lại, muốn đè nàng dưới thân mình, nào ngờ khoảnh khắc hần rút người ra, nàng nhảy xuống giường như một con thỏ con.

Hần đưa tay vòng qua eo nàng, đặt nàng trên chiếc ghế hoa hồng, lần này thì hay ho rồi, hai tay vịn cộng thêm cánh tay hần, nàng bị nhốt chặt bên trong. Không chỉ có vậy, hần còn gác hai chân nàng lên tay vịn, tạo thành tư thế đòi lấy tùy ý.

Lúc chiếc ghế hoa hồng bị giầy vò sắp gãy mới dừng lại.

Hần nhìn đóa hồng ướt đầm bị giầy vò đến mềm nhũn vô lực trên ghế, cười nói: “Ta đi gọi Trương Long đưa nước đến.”

“Đừng mà. Hần sẽ cười đó.”

Hần véo mặt nàng, “Nàng còn sợ người ta cười sao, da mặt nàng dày như vậy mà.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn vùng quyền đấm hần, nhưng bị hần lắc người tránh đi, còn mình lại nhũn ra suýt ngã xuống đất, hần cười ha ha đón lấy nàng ôm lên giường, dùng chiếc yếm lau cho nàng, cười nói: “Chút nữa xem nàng làm sao trở về.”

Nàng chớp mắt: “Thiếp không thể về.”

Hần hỏi: “Tại sao?”

Nàng ôm chặt eo hần, cười tươi như hoa: “Thiếp bán giường ở Mai quán rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Đầu hàng

Hắn cứ như nghe thấy một chuyện vô cùng hoang đường, không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao?”

Nàng cười dịu dàng nói: “Tân hôn phải dùng giường mới. Thiếp cho Quân gia đi tìm một thợ mộc rồi, thiếp muốn đóng một chiếc giường mới. Kiểu dáng thiếp đã thiết kế xong, chính tay vẽ bản mẫu, phu quân nói xem có phải thiếp giỏi lắm không?”

Cái miệng anh đào nhỏ của nàng mấp máy, nói một cách êm tai như bôi mật, nhưng hắn không hề bị cảm nhiễm, gương mặt vốn còn mang ý cười nhạt, nay đã bốc hơi lạnh như băng giá tháng chạp.

Nàng không sợ chết tiếp tục nói: “Ngạn lang, thiếp vẽ mẫu giường cho chàng nhé. Chàng xem có thích không?” Nói xong liền đứng dậy lấy bút trên thư án.

Gia Luật Ngạn giữ nàng lại, hít một hơi thật sâu, gần từng chữ: “Nàng cũng thật giỏi giang đó.”

“Ừm, thiếp cũng thấy vậy.” Nàng cười càng ngọt ngào hơn, ôm lấy eo hắn, áp mặt vào ngực hắn, “Ngạn lang, thời gian này thiếp ở Ân Đào các, chờ giường đóng xong rồi mới về, có được không?”

Hỏi xong câu này, tim nàng như bị xách lên cổ họng, căng thẳng đến mức sắp ngắt đi, câu trả lời của hắn là một thanh đao chém vào tim nàng, còn là chém vào một trái tim đã hóa thành đường mật.

“Không được.”

Nàng ngược đầu nhìn hắn. Hắn đang nghiêm túc, không hề có ý đùa cợt. Tuy đã liệu được kết quả này từ lâu, nhưng lòng nàng vẫn ôm một tia mộng tưởng, hi vọng hắn có thể đồng ý, chút thăm dò nhỏ nhoi này trong phút chốc bị hắn vô tình gạt bỏ. Cho dù nàng đã chuẩn bị tâm lý chu toàn, nhưng vẫn bị một đao đó chém cho máu tươi đầm đìa.

Thấy dáng vẻ buồn bã của nàng, hắn dịu giọng nói: “Nàng ở tạm Trúc quán đi.”

Nàng lắc đầu, “Không chịu, mỹ nhân Phiên bang từng ở đó, thiếp không muốn ngủ trên chiếc giường đó đâu.” Nghĩ đến việc hắn đã từng cùng mỹ nhân Phiên bang kia lăn lộn trên chiếc giường đó, tim nàng sắp bị giẫm ngấm thành củ cải chua rồi.

Lời này rất dễ khiến hắn này sinh cảm giác bị người ta ghét bỏ, hắn bất giác nổi giận, lạnh giọng nói: “Vậy được, nàng ở đâu cũng được, Ân Đào các thì không.”

Hai hàng nước mắt thi nhau tuôn trào như suối, trước mắt bỗng mờ hồ, nàng nhấc váy bước ra khỏi phòng, tim như sắp vỡ tan.

Nàng rào bước đến bên khe nước, ánh đèn của Ân Đào các phản chiếu trong khe nước, còn có cả vầng trăng lạnh trên trời, ánh sáng lạnh lẽo mờ ảo kia cứ như con người của hắn, lạnh nhạt vô tình, lòng cứng như sắt đá.

Đinh Hương và Bội Lan lặng lẽ đứng bên cạnh Mộ Dung Tuyết, một trái một phải cùng đau lòng với tiểu thư, thầm mắng cô gia nhẫn tâm kia té tát.

Mộ Dung Tuyết âm thầm khóc một hồi, vốc nước trong khe rửa mặt rồi đột nhiên đứng dậy đi về phía đối diện.

Đinh Hương vội bước theo nàng, dè dặt hỏi: “Tiểu thư, hay là tối nay ở Lan quán hoặc Cúc quán đi?” Nàng ta biết bệnh sạch sẽ trong lòng tiểu thư, bởi vậy không dám nhắc đến Trúc quán, nàng ta không biết Lan quán và Cúc quán từng có mỹ nhân nào ở chưa, nhưng ít ra trước mắt cũng chưa nghe nói, có thể suy xét.

“Không.”

Giọng Mộ Dung Tuyết bình tĩnh, cứ như người khóc lóc đau khổ vừa rồi không phải là nàng.

“Vậy hay là ở tạm phòng của nô tỳ.”

“Ta muốn đến Khách xá thanh.”

Bội Lan nghe mà trở mắt ra.

Đinh Hương lấp bắp nói: “Tiểu thư, vậy... có thích hợp không?”

Mộ Dung Tuyết hít hít mũi nói: “Có gì mà không thích hợp, chẳng phải chàng nói trừ Ân Đào các, ta ở đâu cũng được sao.”

Nàng bán đi giường của Mai quán chính là để vào ở Khách xá thanh. Như vậy có thể thấy được tình hình giao tình của Gia Luật Ngạn và Thẩm U Tâm bất kỳ lúc nào, còn có thể ngăn cản hai người phát triển thêm bước nữa. Nhưng vừa rồi nàng bị sự dịu dàng của Gia Luật Ngạn mê hoặc nên quên mất dự định ban đầu, nàng mặt dày lên tiếng yêu cầu vào ở Ân Đào các, dù sao đó cũng là nơi ở của hắn, nếu hắn có thể giữ nàng lại, ít ra cũng cho thấy trong lòng hắn nàng đã có chỗ đứng. Nhưng hắn đã không hề do dự mà cự tuyệt.

Lúc này nàng mới biết lòng hắn khó đã động dường nào, cho dù phút trước vô cùng thân mật, phút sau vẫn có thể trở mặt vô tình. Nàng đau lòng tột độ, nhưng vì thể càng khơi dậy tinh thần bất khuất, nàng nghĩ, bất luận thế nào nàng cũng đã vào được Ân Đào các, đã giành được một phần thắng lợi, không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Mộ Dung Tuyết đi đến trước cánh cửa màu liễu của Khách xá thanh, bảo Đinh Hương đi gõ cửa.

Sảnh nhi vừa nhìn thấy nàng liền nở nụ cười tiếp đón.

“Chào Phu nhân.”

“Tiểu thư nhà người đã nghỉ chưa?”

“Vẫn chưa, mời Phu nhân, nô tỳ sẽ đi thông báo ngay.” Nói xong Sảnh nhi rào bước lên bậc thềm.

Một lát sau, Thẩm U Tâm từ trong phòng bước ra, nàng mặc một chiếc váy dài thường ngày màu xanh lục, tóc vấn lỏng, cười với Mộ Dung Tuyết như tiên từ dưới trăng: “Tẩu tẩu đã lâu không đến.”

Mấy chữ “Lâu không đến” khiến Mộ Dung Tuyết hơi đỏ mặt, đầu có lâu, đến thường là đằng khác.

“Trễ vậy rồi còn làm phiền muội muội, thật sự là bất đắc dĩ. Ta bán mất giường ở Mai quán rồi, giường mới còn chưa đóng xong, tạm thời ở nhờ Khách xá thanh một thời gian, muội muội không để tâm chứ.”

Nghe đến hai chữ “Bán giường”, cho dù là Thẩm U Tâm luôn điềm tĩnh ung dung cũng lộ ra biểu hiện kinh ngạc ngơ ngác, nhưng tiếp đó lại cười dịu dàng: “Vương phủ là nhà của tẩu tẩu, Khách xá thanh cũng ở trong Vương phủ, muội vốn là khách, sao có thể để tâm. Tẩu tẩu nói vậy há chẳng phải khiến muội không chốn dung thân sao.”

“Ta chỉ sợ quấy rầy sự thanh tịnh của muội muội thôi.”

“Đầu có, một mình muội đang cảm thấy buồn chán vô vị, chép thơ để giết thời gian đây, tẩu tẩu đến vừa hay có thể trò chuyện với muội.” Nói xong Thẩm U Tâm liền đưa Mộ Dung Tuyết vào thư phòng mình.

Mộ Dung Tuyết vừa nhìn thấy thư phòng này, một mùi chua ngòm xông thẳng lên mũi, khiến sống mũi bị ngâm đến nhũn ra. Bài trí ở đây rõ ràng là một phiên bản thu nhỏ của thư phòng Ân Đào các.

Thư án cũng bằng gỗ tử đàn, bên trên cũng có một con tỳ hưu chặn giấy, tờ giấy bên dưới có viết mấy câu thơ.

“Trơ mình lặng bước Tây lâu, trăng vòng câu.

Tịch tịch ngô đồng viện thăm, khóa thanh thâu.

Cát chẳng nổi, gỗ càng rói, mối ly sầu”[1].

[1. Tường kiến hoan kỳ 2, thơ Lý Dục, Nguyễn Chí Viễn dịch.]

Đây rõ ràng là một bài thơ tình, ở tầng hai của Ân Đào các, lúc này phải chăng hẳn đang nhìn về Khách xá thanh bên này, nhớ nhung Thẩm U Tâm?

Nghĩ đến đây, giọng nàng càng khàn hơn: “Chữ muội muội thật đẹp.”

“Tẩu tẩu quá khen.”

“Muội muội đang nhớ ai sao?” Giấm trong lòng nàng đã như nước ngập Kim sơn, xông thẳng lên cổ họng, chỉ thiếu điều hỏi thẳng: Có phải muội đang nhớ Vương gia không?

“Tẩu tẩu nhìn ra rồi sao?” Thẩm U Tâm ngại ngừng cười cười, cầm bài thơ để trên giá nến, bị ánh lửa bùng lên đốt thành tro bụi.

Mộ Dung Tuyết nuốt giấm chua trong cổ xuống, hỏi: “Người đó có biết muội đang nhớ mình như vậy không?”

Thẩm U Tâm đỏ mặt, “Chắc là không.”

Mộ Dung Tuyết cười chua ngòm: “Vậy muội có viết một trăm một ngàn lần người đó cũng không biết đâu.”

Thẩm U Tâm đỏ mặt, mỉm cười không nói.

“Nếu ta là muội thì sẽ trực tiếp nói cho người đó biết.”

“Vậy sao được?”

Mộ Dung Tuyết buột miệng: “Có gì mà không được, nếu muội ngại thì ta sẽ nói thay muội.”

Mặt Thẩm U Tâm càng đỏ như ráng chiều, dưới ánh đèn thật vô cùng diễm lệ.

Tìm Mộ Dung Tuyết như co rút lại, người nàng ấy thích rốt cuộc có phải là Gia Luật Ngan không? Nàng nhìn chăm chăm đôi môi xinh xắn đỏ hồng của Thẩm U Tâm, chờ nàng ấy thốt ra ba chữ để từng xẻo từng mình. Tính nàng hào sảng, cho dù là chết cũng phải thật thống khoái, hận nhất là đao cùn giết người.

Nhưng Thẩm U Tâm cúi đầu xấu hổ cười, “Ý tốt của tẩu tẩu muội xin nhận.”

“Người muội muội thích là ai vậy, có thể cho ta biết không?” Mộ Dung Tuyết cười khan, tim cứ như bị vò thành một mui.

Thẩm U Tâm ngước mắt, im lặng nhìn nàng, trong mắt âm thầm gọn sóng, dường như trong lòng đang đấu tranh có nên cho nàng biết không.

Mộ Dung Tuyết véo lòng bàn tay, hận không thể chui vào lòng nàng ấy xem thử người đó rốt cuộc là ai.

Vào lúc này, chỉ nghe dưới sảnh vang lên giọng Gia Luật Ngan.

“Đi gọi Phu nhân ra đây.”

“Dạ.” Đinh Hương đáp một tiếng, đến trước cửa nói: “Phu nhân, Vương gia đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết đã nghe thấy giọng hần, lòng càng thêm chua xót, hần đúng thật là quan tâm tắc loạn mà, bước trước nàng vừa đến đây bước sau hần đã theo ngay. Đây là lần thứ hai rồi, có thể thấy mỗi giờ mỗi khắc hần đều quan tâm động tĩnh của Khách xá thanh.

Nàng chưa ngòm bước ra khỏi phòng, đứng dưới mái hiên nhìn Gia Luật Ngan. Miệng nhếch cao đến mức có thể treo được một chiếc bình.

“Theo ta về.” Hần nhú mày nhìn nàng.

“Về đâu?”

“Nàng nói xem.”

Mộ Dung Tuyết chợt vui mừng, lẽ nào... Nhưng nàng vẫn không dám chắc chắn, vì vừa rồi hần đã triệt để cự tuyệt nàng.

Hần thấy nàng bất động, bước tới vài bước kéo tay nàng xuống bậc thềm.

Thẩm U Tâm thấy Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngan, mặt lộ ra ý cười nhạt. Là ngưỡng mộ hay đồ kỵ? Mộ Dung Tuyết vẫn chưa phân rõ thì đã bị Gia Luật Ngan kéo ra khỏi Khách xá thanh.

Vừa ra khỏi cửa, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng được lắm, lại còn đến ở đây nữa.”

Nàng chu miệng nói: “Chẳng phải chàng nói ngoài Ân Đào các ở đâu cũng được sao?”

Hần ghen lời trong chốc lát, chỉ đành nghiêng răng nói: “Được, cho nàng ở Ân Đào các, sau khi đóng giường xong thì về Mai quán.”

“Nè, là chàng cho thiếp ở đó.” Lòng nàng đã vui đến mức nở hoa, nhưng vẫn cố ý làm ra vẻ giận dỗi.

“Phải, là ta cho nàng ở.” Hần gần từng chữ lặp lại một lần, thật hận không thể cắn nàng một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Sủng ái

Trương Long nhìn thấy Mộ Dung phu nhân đi rồi trở lại, trông mắt cứ như rơi xuống giày, không thể nào, hần hoa mắt rồi phải không... Quả nhiên là vô quyết dây có móng tay nhọn mà.

Vào Ân Đào các, Gia Luật Ngan nghiêm túc nói: “Lúc không có ta thì không được vào thư phòng.”

“Dạ.” Mộ Dung Tuyết sáng khoái đáp lời, ý cười không nịn được mà lan ra khóe môi.

Hần bắt lực xoa xoa mi tâm, cất bước vào thư phòng. Gặp phải nàng thật hết cách.

Không bao lâu đã nghe thấy bên ngoài vang lên một vài thanh âm nho nhỏ, Gia Luật Ngan xưa nay thích yên tĩnh, bởi vậy không ai dám đến Ân Đào các

quấy rầy. Hắn cố nhìn, nửa canh giờ sau, mấy tiếng động như chuột dọn nhà kia cuối cùng cũng biến mất. Nhưng chi yên tĩnh được một lúc, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Mộ Dung Tuyết xinh đẹp bước vào, tay bưng một ly trà nóng.

“Phu quân, chàng khát không?”

Hắn đón lấy ly trà một hơi uống hết, trả ly lại cho nàng, ý bảo nàng có thể đi rồi. Nhưng nàng không đi mà ngồi bên cạnh hắn, cứ đôi chốc lại nhìn hắn.

Hoàn toàn không thể xem công văn được nữa, hắn quay đầu hỏi: “Sao nàng không đi ngủ?”

Nàng tràn đầy tình cảm nói: “Thiếp chờ Ngạn lang.”

Hắn hừ một tiếng: “Nàng cứ nhìn ta đăm đũa như vậy, làm sao ta xem công văn đây.”

Nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, không phục, bĩu môi nói: “Thiếp đâu có nhìn đăm đũa.”

“Nàng đi soi gương thử xem.”

Nàng đứng dậy đi vào phòng ngủ, lấy gương đặt dưới đèn trên thư án của hắn, soi kĩ rồi nói: “Rõ ràng là một đôi mắt thuần khiết trong suốt mà.”

“.....”

Gia Luật Ngạn ghen lời đặt công văn trong tay xuống, âm thầm ra khỏi thư phòng đi về phía phòng ngủ.

Vừa vào cửa hắn bỗng cảm thấy mắt hoa lên, phòng ngủ xưa nay đơn giản chỉnh tề đã hoàn toàn thay đổi.

Trên giường là chiếc mền gấm hồng thêu đầy hoa lê, trên chiếc móc ở đầu giường treo hai túi thơm đỏ thêu hoa hải đường, gối màu hồng có hình uyên ương nghịch nước, đập vào mắt là một không gian màu hồng, hồng đậm, hồng nhạt, hồng tươi, phong cách thiếu nữ đáng yêu này và phong cách lạnh nhạt đơn giản của hắn cứ như là hai thái cực.

“Phu quân, chàng thích không? Thiếp mới bài trí xong đó.” Về mặt Mộ Dung Tuyết như đang chờ được khen, má đỏ hồng như quả táo ngày đông, đôi mắt trong suốt lóe lên tia khát vọng.

Vừa rồi nàng đã quét dọn hết gian phòng này một lượt, đến khi không còn hạt bụi mới ngừng tay, còn sai Đinh Hương mang đến một ít đồ của mình, tỉ mỉ bài trí. Nguyên vọng lớn nhất của nàng là cùng hắn hai hòa thành một, tâm linh tương thông. Bởi vậy nàng cứ như một con sư tử con, chạy như bay đến đánh dấu ở địa bàn của hắn, hi vọng có thể hòa nhập vào tất cả mọi thứ của hắn.

Tâm trạng này hắn không thể nào lý giải được, hắn chỉ có cảm giác bị người ta xâm chiếm địa bàn, đảo lộn toàn bộ cuộc sống của hắn, nếu là trước đây hắn đã nhảy lên xà nhà nổi giận rồi, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện rằng mình vẫn chưa nổi nóng, chỉ nghiêng rằng nhìn lại, quả nhiên những rèn luyện của cuộc sống này không hề có kết thúc, từ khi gặp nàng, tư vị nhẫn nại của hắn ngày càng đạt đến một cảnh giới cao thâm hơn...

Mộ Dung Tuyết vui mừng khôn xiết, nàng đã chuẩn bị sẵn nước nóng cho hắn, cởi giày cho hắn. Chỉ cần là người nàng yêu, cho dù rửa chân cho hắn cũng là hạnh phúc.

Hắn hít một hơi thật sâu, kết quả bị mùi từ túi thơm kia làm hắt hơi mấy cái. Hắn nhìn cảm giác khó chịu khắp người, nằm giữa một đống đồ màu hồng, đau khổ nhắm mắt. Giường của nàng lúc nào mới đóng xong đây.

Vấn đề này Mộ Dung Tuyết cũng nghĩ đến rồi. Ăn sáng xong, nàng đưa Đinh Hương, Bội Lan đến Tạp dịch viên. Nghe nói Quán gia Mộc Tiêu đã tìm cho nàng thợ mộc giỏi nhất Kinh thành, họ Lưu tên Đại Nghiệp.

Lưu Đại Nghiệp vừa thấy Mộ Dung Tuyết liền lộ ra biểu hiện khổ sở.

“Phu nhân, hình vẽ hôm qua tiểu nhân đã xem rồi, khung giường thì cũng dễ, nhưng hình vẽ thật sự quá phức tạp, nếu một mình tiểu nhân làm việc này, chỉ e phải nửa năm mới xong, trong tay tiểu nhân có mấy đồ đệ, muốn gọi đến quý phủ, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.”

“Không sao, một mình ông cứ từ từ làm đi, dăm ba năm cũng không sao, chỉ cần làm sao cho đẹp là được.” Mộ Dung Tuyết cười cười nói với Đinh Hương: “Đưa sư phụ ít tiền công. Làm chậm mới chắc, Lưu sư phụ cứ từ từ mà làm, không vội.”

Nói xong liền cười híp mắt rồi đi. Chỉ cần giường chưa đóng xong thì nàng có thể ở mãi trong Ân Đào các, tưởng tượng cảnh hai người sớm tối bên nhau, hình bóng không rời, há chẳng phải sẽ khoái hoạt như thần tiên quyến lữ sao? Nàng càng thêm tin vào câu “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”.

Tịch dương ngã về Tây, nàng đưa Đinh Hương, Bội Lan trở về Mai quán.

Ám Hương, Sơ Ảnh gặp lại nàng phải nói là phục lẫn ra đất. Vị Trắc phi phu nhân mới đến này lại còn vào được Ân Đào các nữa, đúng là trời đất đảo ngược. Hiện giờ cả Vương phủ đều đang thảo luận chuyện này, đối với vị Mộ Dung trắc phi trông không hề kiêu căng, bụng không thành phủ này, các hạ nhân đều không kìm được mà nhìn bằng con mắt khác.

Có người đoán rằng vì nàng dung mạo xinh đẹp nên được Vương gia yêu thích, có thể vào ở Ân Đào các, nhưng xưa nay các nữ nhân được tặng cho

Gia Luật Ngan làm gì có ai xấu, hiển nhiên sắc đẹp không phải là giấy thông hành. Vậy là có người đoán rằng Vương gia sủng ái Mộ Dung Tuyết như vậy là vì nàng là nghĩa muội của Triệu Chân Nương. Nhưng Âm Hương, Sơ Ảnh ở với Mộ Dung Tuyết được mấy ngày lại kiên định cho rằng, đây là do sức hút của Mộ Dung trắc phi. Thân là nữ nhân họ còn không kìm được mà yêu thích vị trắc phi này, huống gì là nam nhân.

Thật ra họ đều nghĩ sai, thông thường những nữ nhân mà nữ nhân thích thì nam nhân lại không thích. Còn loại nữ nhân mà nữ nhân không thích thì nam nhân mới thích, có khi xinh đẹp khiêu gợi, phong tình vạn chủng khiến hồn nam nhân lạc vào cõi mộng. Nhưng có khi thanh cao xa vời, không nhuốm bụi trần, chỉ là một nụ cười nhạt lại vô cớ khiến người ta tự thẹn không bằng, cho người ta cảm giác nàng là một áng mây trắng phiêu bồng, còn mình là một vũng bùn.

Mộ Dung Tuyết trở về Mai quán chỉ để nấu ăn, hơn nữa món ăn hôm nay đặc biệt tinh xảo, tốn hết tâm tư. Vì hôm nay nàng muốn đãi khách, khách lần này chính là tình địch của nàng, Thẩm U Tâm.

Sau khi làm xong, nàng dọn Âm Hương, Sơ Ảnh bỏ các món ăn vào hộp. Sau đó đưa Đình Hương, Bội Lan, Âm Hương, Sơ Ảnh đến Khách xá thanh.

Thẩm U Tâm thấy bốn nha hoàn ai cũng xách một hộp thức ăn bằng gỗ đen thì vô cùng kinh ngạc, đây là...

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: “Tôi qua làm phiền muội muội thật sự rất ngại, hôm nay đặc biệt chính tay nấu mấy món ăn, mời muội muội một bữa cơm.”

Cơm đưa đến tận cửa mà mời đã khiến Thẩm U Tâm bất ngờ rồi, hơn nữa còn là Mộ Dung Tuyết đích thân xuống bếp, càng khiến người ta kinh ngạc hơn, Thẩm U Tâm vội nói: “Không dám. Làm phiền tâu tâu rồi, mau ngồi.”

Gia Luật Ngan về đến Ân Đào các, vốn tưởng sẽ có một con chim nhỏ từ trong bay ra đón hân, nào ngờ lại lặng ngắt như tờ. Yên lặng chờ trong phòng tuyết đối không phải là phong cách của nàng. Hân đang bất ngờ thì Trương Long nói: “Vương gia, Phu nhân đang ở Khách xá thanh, mời ngài về thì sang đó ngay.”

Gia Luật Ngan vừa nghe ba chữ “Khách xá thanh”, sắc mặt sầm xuống, lập tức quay người đi về hướng Khách xá thanh.

Vào cửa chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng trò chuyện nho nhỏ, từ sau khi nàng hồng giọng đã không còn nói nhiều như trước, so với giọng nói khàn đặc trầm thấp của nàng, thanh âm giòn giã của Thẩm U Tâm càng trở nên êm tai.

Gia Luật Ngan nhìn nàng, rồi lại nhìn Thẩm U Tâm, thấy Thẩm U Tâm sắc mặt như thường, lúc này mới yên tâm, với hiểu biết của hân về Mộ Dung Tuyết, có thể nhìn con ghen ba ngày không phát tác, còn có thể ôn hòa nhã nhặn trò chuyện với Thẩm U Tâm, thật sự là kỳ tích. Mỗi lần nàng vừa bước vào Khách xá thanh, hân liền theo đến đưa nàng đi ngay chính vì sợ nàng khóc lóc om sòm ở Khách xá thanh, trở thành trò cười, nhưng mấy lần vừa rồi cho thấy nàng chín chắn, độ lượng hơn tưởng tượng của hân nhiều.

“Vương gia, thiếp nấu mấy món ăn mời Thẩm biểu muội nếm thử.” Mộ Dung Tuyết nhìn ánh mắt thăm dò của hân, lòng hơi khó chịu, tại sao mỗi lần nàng ở cùng Thẩm U Tâm hân đều có biểu hiện đề phòng, lẽ nào hân sợ nàng mưu hại ý trung nhân sao? Lẽ nào trong lòng hân nàng là nữ nhân xấu xa như vậy sao?

Gia Luật Ngan vào phòng.

Lúc này Âm Hương, Sơ Ảnh và Đình Hương, Bội Lan đang dọn thức ăn trong hộp ra bàn.

Thẩm U Tâm đã hiếu kỳ với mấy món ăn này từ sớm, chăm chăm nhìn không rời mắt.

Thông thường các thiếu nữ bẩm sinh đều nhạy bén với màu sắc, mấy món ăn này vừa đập vào mắt liền đoạt hết ánh nhìn của nàng. Trong đó có một đĩa thịt viên, cũng không biết là làm bằng gì, có màu xanh, màu tím, màu đỏ, màu vàng, bốn viên thịt kích cỡ như một, tròn bóng như châu, màu sắc tươi sáng, khiến người ta thèm thuồng.

“Tầu tầu, đây là viên gì vậy?”

“Đây gọi là Nhân sinh tứ hi.”

Thẩm U Tâm hiếu kỳ hỏi: “Nghĩa làm sao?”

“Màu xanh này là nắng hạn gặp mưa. Màu tím là tha hương gặp cố tri, màu vàng là lúc kim băng để danh, còn màu đỏ này,” Nàng cười ngọt ngào, sóng mắt hướng về phía Gia Luật Ngan: “Đương nhiên là đêm động phòng hoa chúc.”

Vừa dứt lời, Thẩm U Tâm bất giác đỏ mặt, thấp giọng cười nói, “Tầu tầu thật là một người thú vị.”

Đương nhiên rồi, không chỉ nấu được những món ăn độc đáo mà còn đặt được cái tên độc đáo nữa, đây là điểm nàng tự đắc nhất. Mộ Dung Tuyết cười híp mắt nhìn Gia Luật Ngan, chờ lời khen của hân, nhưng hân lại không hề động đậy, vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, dường như vốn không hề nghe thấy giải thích xúc động lòng người của nàng về bốn viên thịt, bộ dạng cứ như một khúc cây, lóp vò xù xì không hiểu phong tình, nhưng lại là một khúc cây vô cùng an toàn.

Thẩm U Tâm lại hiếu kỳ nhìn đĩa ánh vàng, mỏng như cánh ve, sắc vàng óng ánh, cũng không biết bên trong cuộn thứ gì, thoang thoảng một mùi hương

trái cây mê hoặc.

“Đây là...”

Mộ Dung Tuyết đáp: “Đây là Nhất quyển tương tư[1].”

[1. Một cuốn tương tư.]

Thẩm U Tâm cười ngọt ngào: “Tên hay.”

Gia Luật Ngạn nhủ mảy: “Ta nhớ cuốn tương tư lần trước không phải như vậy.”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Lần trước tương tư nồng hơn, lần này nhạt rồi.”

Gia Luật Ngạn như cười như không, không nói thêm gì nữa.

Thẩm U Tâm dường như hiểu ra điều gì, mỉm cười không hỏi nữa mà khen món ăn ngon.

Gia Luật Ngạn vẫn không nói gì, Mộ Dung Tuyết có hơi thất vọng, rõ ràng ngay cả Thẩm U Tâm cũng khen nàng, có thể thấy mấy món ăn này thành công dường nào, nhưng sao hắn lại không hề động tâm như vậy, nàng thật nghi ngờ phải chăng vị giác của hắn có vấn đề gì. Nhìn một lúc, nàng thật sự không nhìn nổi liền hỏi: “Phu quân, có ngon không?”

Hắn đáp lại một câu: “Ăn không nói ngũ không kêu.”

“.....” Mộ Dung Tuyết chỉ đành cúi đầu ăn cơm, ban đầu nàng ngồi bên cạnh Gia Luật Ngạn, nhưng như vậy nàng phát hiện rằng không thể nhìn thấy mặt Gia Luật Ngạn, không thể nào quan sát được hắn có đang nhìn Thẩm biểu muội không, vậy là nàng đứng dậy ngồi bên cạnh Thẩm U Tâm, như vậy có thể thấy rõ ràng ánh nhìn của hắn.

Cũng không biết có phải vì nàng ngồi đối diện với hắn không, hắn dường như không thể nhìn Thẩm U Tâm được nữa, cụp mắt cúi đầu dùng cơm, Mộ Dung Tuyết kinh ngạc vui mừng phát hiện ra rằng tối nay hắn ăn đến ba chén cơm.

Điều này chứng tỏ thức ăn tối nay thành công dường nào.

Trước khi đi, nàng nói với Thẩm U Tâm: “Muội muội có thích thức ăn ta nấu không?”

“Dạ thích.” Thẩm U Tâm cười tươi như hoa, trên má là sắc phù dung đáng yêu.

“Vậy sau này ta sẽ lại nấu cho muội nữa.”

“Không dám làm phiền tẩu tẩu.” Thẩm U Tâm vừa nói vừa nhìn Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn không nói lời nào, đến khi ra khỏi Khách xá thanh hắn mới nói với Mộ Dung Tuyết: “Sau này không có chuyện gì thì đừng đến Khách xá thanh nữa.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra: “Tại sao?”

Hắn nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Không tại sao hết, không phải như nàng nghĩ đâu, bởi vậy nàng không cần làm thế này nữa.”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, dường như trong chốc lát đã bị hắn nhìn thấy mảnh khoe nhỏ của mình, nàng ngại ngùng nói: “Thiếp không có ý gì hết, chỉ muốn làm cho biểu muội chút thức ăn ngon thôi.”

“Vương phủ không thiếu đầu bếp.” Hắn nhàn nhạt nói: “Ta cưới Trắc phi chứ không phải đầu bếp.”

Nàng bỗng ngẩn ra, lẽ nào trong lòng hắn, nàng tự tay nấu nướng là chuyện khiến hắn mất mặt sao? Nàng lòng đầy yêu thương, toàn tâm toàn ý làm thức ăn cho hắn, nhưng trong mắt hắn những chuyện này chỉ là chuyện hạ nhân mới làm, đây không chỉ là không lĩnh hội dụng tâm của nàng, mà đã hoàn toàn phủ định bản lĩnh nàng tự hào nhất.

Nàng cảm thấy vừa uất ức vừa buồn bã, trở về Ân Đào các, nàng đi thẳng vào phòng ngủ nhào lên giường.

Gia Luật Ngạn vào phòng sau, chỉ thấy trong phòng lặng ngắt như tờ, cũng không đốt đèn. Mượn ánh trăng thấy được trên giường có một người đang nằm, hắn lấy đá lửa trên bàn đốt đèn, rồi lại vắt một chiếc khăn đem đến đưa cho Mộ Dung Tuyết.

“Lau mặt đi.”

Nàng vẫn bất động.

Hắn đưa tay kéo nàng dậy, đặt khăn trên mặt nàng lau vài cái.

“Nàng đích thân xuống bếp hạ nhân sẽ nghị luận, truyền đi khắp phủ sẽ hạ thấp thân phận của nàng, hiểu không?”

Nghe thấy câu này, nước mắt nàng lập tức dừng lại, mắt đầy ý cười nhìn hắn, “Phu quân, thì ra chàng nghĩ cho thiếp đó sao.”

Hắn không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

“Yêu một người thì phải nấu cho người đó thức ăn ngon, để người đó được mạnh khỏe, thiếp không sợ người ta cười thiếp, cũng không sợ hạ thấp thân phận. Trong phủ có đầu bếp, nhưng đầu bếp có bỏ công sức như thiếp không? Có biết làm Nhất quyền tương tư, có biết làm Nhân sinh tứ hỉ không? Mỗi món ăn có chan chứa tình yêu như thiếp không?”

Nàng nói hết một hơi, kinh ngạc phát hiện rằng mặt hắn lộ ra một vết hồng hồng.

Nàng chớp chớp mắt, trời ạ, không phải là hoa mắt đó chứ.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi đã nói đây là một bộ sủng văn ngọt ngào mà các bạn cứ không tin...

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Tình táo

Đến khi nàng muốn nhìn cho kĩ thì hắn đã đứng dậy, quay lưng vút cho nàng một câu: “Ta đến thư phòng.”

Nàng ngồi dậy từ trên giường, nghĩ kĩ lại, cảm thấy quan hệ của hắn và Thẩm U Tâm hình như không giống như Ám Hương suy đoán. Nàng đã để ý quan sát, ở trước mặt Thẩm U Tâm hắn không hề lộ ra bộ dạng tình ý triền miên gì cả. Nhưng nếu đã không yêu nàng ấy thì tại sao còn giữ mãi trong Vương phủ?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, vậy là sáng hôm sau, ăn cơm sáng xong nàng liền ôm một bụng hiếu kỳ đến Khách xá thanh.

Thẩm U Tâm thấy nàng liền lộ ra nụ cười xinh đẹp dịu dàng, “Tôi qua tẩu tẩu ngủ ngon không?”

“Ngủ ngon lắm.” Mộ Dung Tuyết bỗng hơi ngại, giống như tối qua giận dỗi với Gia Luật Ngạn bị người ta nhìn thấy.

Thẩm U Tâm bảo Sảnh nhi dâng trà, cười nói: “Thức ăn tẩu tẩu nấu thật ngon quá, lúc nào rảnh rồi có thể dạy muội không?”

Mộ Dung Tuyết khẽ thờ dài, “Ta muốn dạy muội lắm, nhưng Vương gia nói Quân tử lánh xa nhà bếp, chỉ e biết ta dạy muội nấu ăn chàng sẽ giận đến vênh râu thôi.”

Thẩm U Tâm phì cười: “Biểu ca không lo đến mấy chuyện này đâu. Chỉ sợ muội vựng về không học được thôi.”

“Đơn giản lắm, chỉ cần muội có lòng có tình, không có gì là không học được.” Vừa nhắc đến thể mệnh của mình, Mộ Dung Tuyết lập tức cười tràn đầy tự tin, rục rờ động lòng.

Thẩm U Tâm cười nói: “Dù sao muội cũng rảnh rồi, nếu tẩu tẩu không chê muội ngốc thì dạy muội vài món nhé.” Nàng rất ngưỡng mộ bản lĩnh nấu ăn của Mộ Dung Tuyết, cũng rất khâm phục tâm tư tinh tế của Mộ Dung Tuyết lúc nấu ăn, nàng cảm thấy nữ nhân hoạt bát cởi mở như vậy mới càng thích hợp với Gia Luật Ngạn hơn, nhưng thích hợp với mình chưa chắc mình đã thích, trên thế gian có nhiều người không thấy hoa đẹp bên cạnh, chỉ hướng về thuyền quỳên ở cung trăng.

Mộ Dung Tuyết thấy nàng thành tâm thật ý muốn học, liền gọi Sảnh nhi mang bút mực đến, viết xuống mấy món ăn sở trường của mình.

Thẩm U Tâm hơi cảm động, không ngờ Mộ Dung Tuyết chịu đem món ăn sở trường của mình ra truyền thụ, không hề giấu diếm. Nàng ở Chiêu Dương vương phủ đã ba tháng, trong phủ có lời đồn thê nào nàng không căn hỏi cũng biết rõ ràng. Nàng là một nữ nhân băng tuyết thông minh, còn Mộ Dung Tuyết vừa hay cũng là người quang minh lỗi lạc, một cái nhử mồi hay một nụ cười đều viết rõ tâm sự của mình. Thẩm U Tâm cũng đoán được nguyên nhân tại sao Mộ Dung Tuyết lại đến Khách xá thanh, nhưng từ lúc bắt đầu nàng vốn đã không muốn giải thích, Thanh giả tự thanh[1], nếu Mộ Dung Tuyết không tin thì bất luận nàng giải thích thế nào cũng chỉ là càng tỏ càng đen, ngược lại còn giấu đầu lòi đuôi.

[1. Người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì, bản chất cũng vẫn ngay thẳng, sự thật rồi sẽ được phơi bày.]

Nhưng nay nàng lại yêu thích Mộ Dung Tuyết, nhìn thấy tấm chân tình của Mộ Dung Tuyết đối với Gia Luật Ngạn, nghĩ đến mình, bất giác nảy sinh cảm giác tri âm đồng cảnh ngộ.

Khi Mộ Dung Tuyết viết hết phương thức chế biến Nhân sinh tứ hỷ, Thẩm U Tâm cất đi, mỉm cười nói: “Tẩu tẩu, tẩu có biết tại sao muối lại ở trong Vương phủ không?”

“Tại sao?” Trong phút chốc Mộ Dung Tuyết cảm thấy tim mình đập nhanh đến sắp ngừng. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, dường như muốn nuốt xuống trái tim đã bị xách lên cổ họng.

“Phụ mẫu muối đều mất, lo liệu việc nhà là đại ca Thẩm Thương Lăng. Huynh ấy là một kẻ ăn chơi, học chẳng hay, cày chẳng biết, gia sản phụ mẫu để lại sắp bị huynh ấy làm mất sạch, vậy là huynh ấy liền nhắm vào muối. Vừa hay Thành Hi vương phi qua đòi, muốn tìm người tặc huyền.” Nói đến đây, Thẩm U Tâm cười ngán ngẫm: “Thành Hi vương nổi danh háo sắc, trong phủ có hai mươi mấy cơ thiếp. Người như vậy đương nhiên muối không chịu lấy. Đại ca liền bày kế chuốc say muối trong tiết Thượng ty[2], còn gọi Thành Hi vương đến, nếu không phải biểu ca bắt gặp...” Nói đến đây, Thẩm U Tâm không nói tiếp nữa, tình tiết còn lại chính là Nhị vương tranh nhất nữ, đề tài bất tận của những lễ đôi lứa trong Kinh thành.

[2. Tiết Thượng ty là ngày lễ truyền thống có từ thời xa xưa của Trung Quốc, diễn ra vào ngày 3 tháng 3 âm lịch hằng năm. Từ thời Tống trở đi, do trường phái Lý học ngày càng phát triển, lễ giáo vô cùng nghiêm khắc, cho nên lễ hội này không còn thịnh hành trong tập tục văn hóa của người Hán.]

Mộ Dung Tuyết tức giận nói: “Đại ca muối có còn là con người không? Không ngờ lại hãm hại muối ruột của mình.”

Thẩm U Tâm bắt lực thờ dài: “Trong mắt huynh ấy chỉ có tiền thôi.”

Lúc này tuy Mộ Dung Tuyết đã hiểu tại sao Thẩm U Tâm lại ở trong Vương phủ, nhưng lòng vẫn còn nghi hoặc, rốt cuộc Gia Luật Ngạn có yêu Thẩm U Tâm không? Vì sợ Thẩm Thương Lăng hại nàng ấy nên mới bảo vệ, hay thật sự vì mình yêu nên mới Kim ốc tàng Kiều?

Thẩm U Tâm đương nhiên biết trong lòng Mộ Dung Tuyết nghĩ gì, nàng liền giải thích: “Biểu ca không hề có tư tâm gì. Xảy ra chuyện hôm tiết Thượng ty, trong lòng muối rất sợ nên xin biểu ca cho muối vào ở Chiêu Dương vương phủ lánh nạn, đại ca xưa nay rất sợ biểu ca, đương nhiên cũng không dám đến Vương phủ đòi người.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, bỗng cảm thấy lòng thoải mái đi nhiều, thì ra không phải Gia Luật Ngạn đón nàng ấy đến, là nàng ấy chủ động vào ở. Nàng quan tâm nói: “Như vậy e sẽ không tốt cho thanh danh của muối ruột.”

Thẩm U Tâm cười cười: “Muối thà tổn hại thanh danh cũng không muốn lấy Thành Hi vương.”

Mộ Dung Tuyết nghe câu này, lập tức nảy sinh cảm giác tri âm, nàng kích động nói: “Ta cũng vậy, thà mất mạng cũng không chịu lấy người mình không yêu.”

Thẩm U Tâm nghe trong lời nàng có ẩn ý, bất giác hiếu kỳ hỏi: “Tẩu tẩu lấy biểu ca lẽ nào còn có ẩn tình gì nữa sao?”

“Đương nhiên rồi.” Mộ Dung Tuyết vừa định kể chuyện mình và Gia Luật Ngạn, nhưng lại nghĩ đây là tội khi quân, cho dù là biểu ruột của Gia Luật Ngạn cũng không thể nói rõ, vậy là nàng kịp thời khựng lại, chỉ kể chuyện mình chủ động xin Triệu thực phi được lấy Gia Luật Ngạn.

Thẩm U Tâm kinh ngạc: “Tẩu tẩu thật là to gan.” Cô nương Giang Nam yêu kiều xinh xắn trước mặt này cứ như là một thần thoại, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt đáng yêu, không ngờ lại ẩn chứa một năng lượng mạnh mẽ như vậy. Thẩm U Tâm bội phục, ngưỡng mộ rung động tận đáy lòng.

“Đời ta chỉ định gả đi một lần, bởi vậy đương nhiên phải lấy người ta yêu. Bánh từ trên trời rơi xuống thì hiếm lắm, nhưng trên thế gian này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, hạnh phúc của mình nhất định phải nỗ lực giành lấy mới không uổng kiếp người.” Mộ Dung Tuyết cười kiêu ngạo, trên mặt là ánh sáng chói lọi, hạnh phúc khiến người ta ngưỡng mộ.

Thẩm U Tâm nghe bỗng cảm thấy lòng dậy sóng, cuối cùng không kìm được mà kể tâm sự của mình. “Tẩu tẩu biết không, muối cũng yêu một người.”

“Ai vậy?” Mộ Dung Tuyết hỏi xong, căng thẳng đến mức không thể thở nổi. Rốt cuộc có phải là Gia Luật Ngạn không, mãi đến giờ phút này nàng vẫn không thể xác định được, quan tâm tắc loạn, chỉ cần dính đến hắn nàng liền cảm thấy đầu óc mình đặc lại như hồ dán liền (câu đối) xuân, hoàn toàn mất đi khí chất băng tuyết thông minh vốn có.

Nhưng Thẩm U Tâm vừa nói đến ý trung nhân liền lộ ra sự xấu hổ của thiếu nữ, trở nên ấp a ấp úng, cả buổi mới bẽn lẽn đáp: “Chàng là con trai nhũ mẫu của muối, tên Tạ Trực.”

Lời này như một làn gió xuân, thổi bay hết mây đen nặng nề trong lòng Mộ Dung Tuyết, nàng vừa vui thích vừa hiếu kỳ, “Tại sao muối ruột không yêu Vương gia?”

“Tẩu tẩu, cho dù là bạc cũng không phải người người đều yêu, có người còn coi tiền bạc như phân bùn nữa đó.” Thẩm U Tâm mỉm cười, lòng thầm nói, tẩu coi biểu ca là ý trung nhân, nhưng trong mắt muối, huynh ấy lạnh lùng vô vị, không dịu dàng chu đáo như Tạ Trực.

Mộ Dung Tuyết: “.....” Trong lòng nàng, Gia Luật Ngạn đương nhiên không phải là bạc, hắn còn khiến người ta yêu thích hơn cả vàng. Xác định Thẩm U Tâm không phải là ý trung nhân của Gia Luật Ngạn, Mộ Dung Tuyết lập tức coi nàng là biểu ruột của mình, nhiệt tình tính toán cho nàng.

“Muối ruột cứ trốn như vậy cũng không phải là cách. Chi bằng đi tìm Tạ Trực, đôi bên yêu thương nhau tại sao lại không ở bên nhau?”

“Hôn nhân đại sự phải có lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối. Thân phận bọn muối quá cách biệt, đại ca tuyệt đối không đồng ý đâu.”

Mộ Dung Tuyết thở một hơi, “Muội muội, ta thấy muội học hành quá nhiều nên hơi hủ bại rồi. Phụ mẫu muội không còn, trưởng huynh vô đức, mình phải tự làm chủ cho bản thân chứ. Đại ca của muội coi muội là cây hái ra tiền, muội lấy ai hà tất cần hắn đồng ý nữa?”

Thẩm U Tâm xấu hổ cười cười: “Muội không dừng cảm như tàu tàu.”

“Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô. Muội cứ trốn trong Vương phủ như vậy há chẳng phải phí hoài ngày tháng sao? Chi bằng đập nổi đim thuyền, theo đuổi hạnh phúc của mình. Đòi người đắc ý hãy vui trần[3]. Ai biết được ngày mai có toi mạng không?”

[3. Xin mời rượu, thơ Lý Bạch, Hoàng Tạo dịch.]

Nhìn gương mặt xinh đẹp sõi chí khí của Mộ Dung Tuyết, khát vọng trong lòng Thẩm U Tâm như được khơi dậy. Phái rồi, cứ trốn như vậy cũng không phải là kế lâu dài, thôi chi bằng gạo nấu thành cơm, Thẩm gia nhận thì tốt, không nhận thì nàng sẽ cùng Tạ Trục rời khỏi Kinh thành, sống những ngày tháng của riêng mình.

“Tàu tàu, tàu có thể giúp muội một việc không?”

“Muội muội cứ nói, chi cần ta có thể làm được thì không thành vấn đề.”

Thẩm U Tâm thấp giọng nói: “Nhờ tàu tàu đưa muội ra khỏi phủ gặp chàng một lần.”

“Hắn ở Thẩm gia à?”

Thẩm U Tâm gật gù đầu, “Muội không dám về, sợ bị đại ca nhốt trong nhà sẽ không rời khỏi được nữa.”

“Được, ngày mai ta đưa muội đi gặp hắn.” Mộ Dung Tuyết hưng phấn đồng ý ngay, nàng cảm thấy mình thật giống Nguyệt lão hành hiệp trượng nghĩa.

“Tàu tàu đừng để biểu ca biết, huynh ấy không cho muội xuất phủ đâu.”

“Được rồi.”

“Đa tạ tàu tàu.”

Mộ Dung Tuyết ngọt ngào nói: “Yêu chim yêu cá lòng, muội là biểu muội của chàng, đương nhiên ta phải tốt với muội.”

Thẩm U Tâm thật lòng khen ngợi: “Tàu tàu thật tốt, biểu ca cưới được tàu đúng là phúc cả đời huynh ấy.”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Ta cũng cảm thấy chàng cưới được ta thật sự rất có phúc, tiếc là chàng lại không yêu ta lắm.”

Thẩm U Tâm cười ngọt ngào: “Tàu tàu, biểu ca yêu tàu tàu đó.”

Mắt Mộ Dung Tuyết sáng lên, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật sao? Làm sao muội nhìn ra được?”

“Trước mặt tàu tàu huynh ấy thường lộ ra vẻ bất lực.”

Mộ Dung Tuyết căng thẳng hỏi: “Ý là rất phiền chán ta sao?”

Thẩm U Tâm phì cười: “Ý là không nỡ trách mắng.”

“Nhưng chàng chưa bao giờ nói yêu ta, ta muốn ở cùng chàng cũng bị cự tuyệt.” Mộ Dung Tuyết nghĩ đến tình cảnh mình bị hắt đuổi ra khỏi Ân Đào các đêm đó, mắt bỗng cay cay, không nói tiếp nữa. Tuy sau đó lại được hắt đích thân đưa về, nhưng dù sao cũng không phải là ý muốn xuất phát từ nội tâm, hắt chỉ là không muốn nàng ở Khách xá thanh mà thôi.

“Biểu ca không cho tàu tàu ở Ân Đào các cũng là nghĩ cho tàu tàu thôi.”

“Nghĩ cho ta?” Mộ Dung Tuyết khó hiểu.

“Có lẽ biểu ca sợ tương lai cưới Chính phi, Chính phi nghe được tàu từng ở Ân Đào các sẽ nảy sinh khúc mắc, bất lợi cho tàu.”

Thẩm U Tâm vốn có ý tốt muốn an ủi Mộ Dung Tuyết, ai ngờ lại đâm một dao thật mạnh vào lòng nàng, máu bắn tung tóe, đau đến mức khiến mặt nàng trắng bệch. Thì ra là vậy, nàng lại không hề nghĩ đến điều này, Ân Đào các kia là nơi chỉ có Chính phi mới có tư cách ở, nàng chẳng qua chỉ là một Trắc phi mà thôi.

Thẩm U Tâm thấy thần sắc đau đớn mắt hờn của nàng, bất giác ngẩn ra, lòng thầm nói, lẽ nào tàu chưa từng nghĩ đến chuyện biểu ca sẽ cưới Chính phi sao?

Phải, đích thực nàng chưa từng nghĩ đến, trong tiềm thức không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Nàng chỉ nghĩ làm sao để khiến Gia Luật Ngạn yêu nàng, làm sao để khiến trong lòng hắt chỉ có nàng, làm sao để cản lại biển nước mệnh mông kia, khiến hắt chỉ nhìn thấy một gáo này thôi.

Nhưng chuyện nàng chưa từng nghĩ đến không có nghĩa là nó sẽ không tồn tại. Lời này của Thẩm U Tâm khiến nàng bỗng tỉnh táo lại.

Nàng rời khỏi Khách xá thanh, men theo con khe nhỏ chậm chậm đi đến trước Ân Đào các, dừng bước nhìn tòa lầu nguy nga tinh xảo, lòng đau đớn thê lương vô hạn, nàng vào ở được thì đã sao? Đây không phải là nơi thuộc về nàng, nếu có ngày hân cưới Chính phi thì sẽ đuổi con chim Cưu chiếm ổ chim Tước này ra[4].

[4. Ngu ý: nàng chỉ là một người bình thường – chim Cưu, còn chính phi phải là một người cao quý – chim Tước.]

Tất cả mọi người đều sẽ cười nàng, có phải hân cũng vậy không?

Nghĩ đến giờ phút đó, nàng cảm thấy máu toàn thân như kết băng, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, khiến mặt nàng trắng bệch như tuyết, không còn chút huyết sắc.

Nàng hoảng hốt đứng ở cửa, dưới chân như có ngàn cân, không thể nào tiến thêm một bước.

Đinh Hương và Bội Lan nhìn nhau, không biết tại sao tiểu thư đột nhiên đứng ở cửa ngay người cả buổi.

Một hồi lâu, Mộ Dung Tuyết khàn giọng nói nhỏ: “Các muội đem đồ của ta về Mai quán đi.”

“Tại sao?” Đinh Hương khó hiểu, lòng thầm nói chẳng phải tiểu thư phí hết công sức mới vào ở Ân Đào các được sao?

Bội Lan cũng ngập ngừng nói: “Tiểu thư, giường của Mai quán vẫn chưa đóng xong đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Hình như là một ngoại truyện

Tác giả có lời muốn nói: Viết một ngoại truyện nhỏ ngược nam chính một chút.

~*~

Trời thu trong xanh, không khí dịu mát, mây gió lững lờ, Mộ Dung Tuyết ngồi dưới mái hiên, một tay chống cằm, một tay cầm Kinh văn.

Đinh Hương cười nói: “Nương nương, ngày mai là sinh thần của Hoàng thượng, Nương nương chuẩn bị tặng lễ vật gì vậy?”

Mộ Dung Tuyết không buồn ngược mắt, một lúc sau mới đáp một câu: “Muội đi xem trong nhà kho có đồ gì tốt thì chọn bữa một món là được rồi.”

“Việc này...” Đinh Hương rủa thầm, sinh thần của Hoàng thượng là chuyện lớn nhất trong Hoàng cung này, vậy mà tiểu thư nhà mình lại nói chọn bữa.

Bội Lan nói: “Nương nương, e là Hoàng thượng sẽ không vui đâu.”

Mộ Dung Tuyết nhàn nhã lật một trang sách, từ tốn nói: “Dựa vào cái gì mà sinh thần của Hoàng thượng thì ta phải phí hết tâm cơ để tặng lễ vật, sinh thần của ta đâu thấy Hoàng thượng tặng ta thứ gì.”

Đinh Hương cười nói: “Hoàng thượng đã tặng hết đồ tốt trong Hoàng cung này cho Nương nương rồi mà.”

“Ta đâu có thèm” Mộ Dung Tuyết đặt sách trong tay xuống, nhìn hoa cỏ ở xa xa. Đường lê, tường vi, tử đằng, lăng tiêu, đều là những loại tầm thường, nhưng trong Phụng Nghi cung của Hoàng hậu khắp nơi đều thấy. Người trong cung lên lút nghị luận, Mộ Dung hoàng hậu quả nhiên là Hoàng hậu xuất thân bình dân, ngay cả hoa cỏ yêu thích cũng bình dị gần gũi, không hề quý hiếm.

Đinh Hương dè dặt nói: “Nương nương, vẫn nên tốn chút tâm tư chuẩn bị đi, tiết Đoan ngo Nương nương không tặng gì, Hoàng thượng...” Nghĩ đến tình cảnh đó lòng nàng ta vẫn còn sợ, Hoàng thượng đứng đứng nổi giận chạy đến Phụng Nghi cung, bộ dạng như hận không thể dỡ bỏ Phụng Nghi cung này, nhưng sau đó lại là vẻ mặt đau lòng tuyệt vọng, cuối cùng say gục trên thềm ngọc, nôn ọe tứ tung.

Mộ Dung Tuyết bắt lực thở dài, “Vậy muội chọn kĩ càng một món đi.” Nói xong lại nhíu nháu đôi mày liễu xinh đẹp, cụt hứng nói: “Thật ra đồ trong Hoàng cung đều là của Hoàng thượng, tặng lễ vật chẳng qua chỉ là từ Phụng Nghi cung chuyển đến Càn Minh cung, tới tới lui lui chẳng phải vẫn là của Hoàng thượng sao, muội nói có vô vị không?”

Đinh Hương hỏi dò: “Hay Nương nương làm bánh thọ cho Hoàng thượng một lần nữa đi.”

“Phải đó, Hoàng thượng ám chỉ nhắc khéo mấy lần rồi, chính là muốn ăn bánh thọ Nương nương làm đó.”

Mộ Dung Tuyết khựng lại, nhàn nhạt nói: “Ta quên cách làm rồi.”

Đinh Hương lập tức nói: “Nô tỳ còn nhớ.”

Bội Lan cũng nói: “Phải đó, nô tỳ cũng nhớ, hôm đó Nương nương làm bánh thọ hết cả ngày, những hạt mè đó là Nương nương dùng đầu kim châm từng hạt đặt lên.”

Đang nói năng ta đột nhiên không nói được nữa, mắt cay cay như muốn khóc. Cảnh tượng đó cả đời này nàng ta cũng không quên được, Mộ Dung Tuyết dùng đầu kim châm vào hạt mè đã được nhuộm màu, từng hạt từng hạt đặt lên chiếc bánh, viết thành một chữ Thọ. Đến khi ghép xong chữ Thọ cánh tay nàng đã mỏi nhừ, nhưng lại cười rất ngọt ngào, dường như có khổ cực, có mệt mỏi bao nhiêu cũng cam lòng gánh chịu, chỉ vì người đó là Gia Luật Ngạn.

Nhớ lại năm đó, hai người đều cảm thấy lòng nhói đau, Đinh Hương lập tức nói: “Bánh thọ khó quá, hay là Nương nương nấu cho Hoàng thượng một bữa đi?”

“Phải đó, Hoàng thượng không ngừng kêu ca đầu bếp của Ngự thiện phòng nấu khó ăn, không ngừng đổi người, chẳng phải là muốn Nương nương có thể nấu cho người một bữa đó sao.”

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng như nước rơi trên Kính văn, nhàn nhạt cười cười, “Những chuyện đó ta quên hết rồi.”

“Nương nương, những chuyện đó sao người có thể quên được?”

Mộ Dung Tuyết cười cười: “Chỉ cần muốn quên thì sẽ quên được. Ta mệt rồi, muốn đi ngủ một giấc.” Nàng lười nhác đi ngủ, để chuyện tặng lễ vật gay go này lại cho Đinh Hương và Bội Lan.

Bội Lan nhỏ giọng nói: “Sinh thần của Hoàng thượng sao không để Lễ bộ làm đi? Như vậy đâu cần chúng ta phí tâm nữa.”

Đinh Hương giận dữ nói: “Cô không hiểu thật hay là giả ngốc vậy, sinh thần của Hoàng thượng, không cho Lễ bộ làm cũng không cho Hậu cung chúc mừng, rõ ràng là muốn một mình đón cùng tiểu thư mà, muốn giống như lúc trước, để tiểu thư nấu thức ăn ngon, tặng lễ vật.”

Bội Lan thở dài: “Tiếc là lòng tiểu thư đã nguội lạnh rồi.”

“Phải đó, bây giờ mới biết chỗ tốt của tiểu thư thì đã muộn rồi.”

Hai người thở dài đi vào nhà kho. Đồ tốt trong này nhiều không kể xiết, tuy hai nha đầu gần đây đi theo Mộ Dung Tuyết cũng mở mang tầm mắt được đôi chút, nhưng dù sao hiểu biết cũng có hạn, đành bầm bụng chọn một tượng rồng bằng dương chi bạch ngọc, chắc chắn Hoàng thượng sẽ không vừa ý đâu, quả nhiên...

Trời còn chưa tối Gia Luật Ngạn đã đến Phụng Nghi cung, vừa nhìn thấy sắc mặt hần, Đinh Hương và Bội Lan đã cảm thấy mưa gió tối nay sẽ không nhỏ. Nhưng hai người lại không thể đi tìm nơi trú mưa tránh gió, chỉ đành run rẩy ở bên ngoài chờ lệnh, công việc của Hoàng cung thật không dễ làm mà.

Mộ Dung Tuyết từ trên giường ngồi dậy, tóc vẫn đang xoắn, gương mặt nhỏ vốn xinh đẹp, khi ngủ lại càng mịn màng phúng phính. Hần ngây ngốc nhìn nàng, nhưng nàng lại nhàn nhạt quét mắt nhìn hần rồi đi lướt qua, giống như hần là một người vô hình.

Gia Luật Ngạn dõi theo bóng nàng, cuối cùng đã hiểu trái tim nàng lúc đó đã từng đau đớn, tan nát thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Say

Đinh Hương nhìn bóng dáng lẻ loi cô tịch của Mộ Dung Tuyết mũi bỗng cay cay, nàng ta biết lúc này tiểu thư nhà mình nhất định lòng đau như dao cắt, lúc này nếu không rời đi, ngày sau nhất định tự chuốc nhục nhã.

Mộ Dung Tuyết trở về Mai quán, Ám Hương và Sơ Ảnh đều giật mình. Không chỉ vì nàng đột nhiên trở về mà còn vì thần sắc thất thường của nàng.

Từ khi Mộ Dung Tuyết gả vào Vương phủ đã như một tia nắng mặt trời, hào quang vạn trượng, nay đột nhiên biến thành ánh trăng lạnh lẽ, thật sự không quen lắm. Nàng yên lặng ngồi dưới cửa sổ, rèm mi dài khẽ run, tựa như một cánh bướm trú mưa dưới hoa.

Hai người cũng không dám hỏi nhiều, chỉ dè dặt dâng lên một ly trà nóng.

Mộ Dung Tuyết không nói không rằng bung ly trà nóng kia siết chặt trong tay, muốn mượn chút hơi nóng để khiến lòng bàn tay mình ấm lại, muốn xua hết khí lạnh khắp người mình. Nhưng chút nhiệt lượng đó không thể nào đủ. Nàng bung ly trà nóng một hơi uống cạn.

Ám Hương kinh ngạc tròn mắt há miệng, trời ạ, nước trà nóng lắm đó.

Nóng lắm, nóng đến chảy nước mắt.

Nàng hít hít mũi, nặn ra một nụ cười: “Ám Hương, người đi giục Lưu sư phụ đóng giường, bảo ông ấy mau làm cho xong đi, những hình vẽ phức tạp kia không cần khắc nữa.”

Ám Hương đáp một tiếng rồi đi.

Mộ Dung Tuyết bung chiếc ly trống trơn trong tay, cảm thấy người vẫn lạnh như cũ.

Nàng thấp giọng nói: “Đĩnh Hương, muội đi bảo nhà bếp nấu chút nước nóng. Ta muốn đi tắm. Bội Lan, muội giúp ta tìm bộ y phục nào dày hơn một chút, hôm nay trời âm u, ta hơi lạnh.”

Mộ Dung Tuyết nằm trong thùng tắm, cả người ngập trong nước nóng hôi hổi, cuối cùng cảm thấy cơ thể ấm áp trở lại, chỉ có nơi trái tim, qua một hồi lâu cũng chẳng thấy chút ấm áp nào.

Gia Luật Ngạn trở về Ân Đào các, vẫn không thấy cánh một con chim nhỏ xinh đẹp hoạt bát từ trong bay ra đón mình.

Thật ra dọc đường hắn nghĩ rằng, nếu nàng nhào đến thì nên tránh đi hay là bắt động thì tốt hơn đây? Nhưng liên tiếp hai đêm đều không xảy ra tình trạng con chim nhỏ bỏ nhào ra, không thể không nói lòng hắn âm ỉ chút hụt hẫng, nhưng hắn cảm thấy hụt hẫng này là do phán đoán sai lầm tạo thành, tuyệt đối không có gì khác.

Hắn vào thư phòng, trên bàn đặt một chiếc ly hai quai ngọc xanh, là ly tối qua nàng đưa trà đến để lại. Hắn nhìn chiếc ly xanh biếc, nhớ lại đôi hoa tai phi thúy trên tai nàng, cứ đọng đưa trên đôi má trắng mịn như tuyết của nàng, khiến hắn mất hoa tâm loạn.

Hắn nhú mày, dịch chiếc ly ra xa một chút để khỏi phân tâm.

Xem công văn một hồi, hắn cảm thấy trong phòng rất lạnh lẽo. Vì trời âm u sao? Sau khi nàng vào ở Ân Đào các, cứ đôi lúc lại lấy chiếu bài bung trà đưa điểm tâm, lượn lờ trước mặt hắn. Hắn dường như đã quen với sự quấy rầy của nàng, trong không khí quá yên tĩnh này cứ cảm thấy thiếu mất gì đó.

Thói quen đứng là một thứ đáng sợ.

Hắn từ cửa sổ nhìn ra, cửa phòng ngủ vẫn đóng, bên trong lặng ngắt không một âm thanh. Kỳ quái, lẽ nào đang ngủ sao? Đã là lúc nào rồi, lẽ nào không nên chuẩn bị cơm tối sao?

Tối nay nàng sẽ nấu món ngon gì đây? Ý nghĩ này vừa hiện lên, hắn bỗng phát hiện thì ra trong tiềm thức mình đang chờ đợi món ăn nàng nấu. Vì mỗi lần nàng đều bày ra trò mới, khiến người ta vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Nhớ đến bàn ăn phong phú đẹp đẽ ở Khách xá thanh tối qua, hắn thấy bụng mình hơi đói, liền đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa vào hắn bỗng ngẩn ra.

Bên trong đã hoàn toàn thay đổi, những màu hồng nhạt hồng tươi hồng rực đều biến mất hết, trong phòng khôi phục lại bộ cục vốn có, đơn giản lạnh lẽo, màu sắc đơn điệu, hơn nữa vì hôm nay trời âm u, nên những màu xanh đậm, xám nhạt kia đều trở nên như từ khí trầm trầm, âm u lạnh lẽo, rất không vui mắt.

Hắn quay người ra cửa hỏi Trương Long: “Phu nhân đâu?”

Trương Long nhỏ giọng nói: “Phu nhân về rồi.”

“Về rồi?” Gia Luật Ngạn cứ như nghe thấy một chuyện vô cùng hoang đường, kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Dạ, sáng nay Phu nhân đã dọn đồ trở về Mai quán rồi.”

Gia Luật Ngạn hít một hơi thật sâu, cũng không biết rốt cuộc vì nguyên do gì mà lòng bỗng bùng lên một ngọn lửa giận dữ kỳ lạ. Rốt cuộc nàng coi Ân Đào các này là nơi nào mà muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Lúc này Mộ Dung Tuyết đang ngồi trên lan can ngoài Mai quán, bên chân là một bầu rượu, một cây đàn.

Nàng vốn muốn gảy đàn dưới trăng, nhìn nước giải khuây, nhưng hoàn toàn không có tâm trạng. Vì đập vào mắt là Mai Lan Cúc Trúc tứ quán bên dòng nước, không nghĩ cũng biết tương lai ở đây sẽ có rất nhiều nữ nhân đến ở, ngoài Chính phi hắn còn có thể có rất nhiều Trắc phi cơ thiếp. Đến lúc đó hắn sẽ sùng ái ai nhất đây? Vừa nghĩ đến cảnh tượng một bầy oanh oanh yến yến tranh nhau khoe sắc, lòng nàng nhói đau, khóe mắt cay cay. Nàng cầm bầu

rượu bên chân lên nóc một ngụm lớn, sắc đến nỗi ho kịch liệt, nước mắt cũng chảy ra góp phần náo nhiệt.

Đinh Hương vội nói: “Tiểu thư, uống chậm thôi.”

Bội Lan khuyên: “Uống như vậy sẽ tổn hại sức khỏe, tiểu thư có chuyện gì không vui cứ nói ra để bọn nô tỳ phân ưu cho cô, đừng để trong lòng tổn hại đến mình.”

“Ta đâu có gì không vui.” Mộ Dung Tuyết miễn cưỡng cười, đau khổ trong lòng chỉ là người nước Kỳ lo trời sập[1], là si tâm vọng tưởng, có cho người trong khắp thiên hạ biết cũng vô ích.

[1. Vì những người toàn nghĩ những việc không đâu hoặc tự chuốc vạ vào thân.]

“Có phải tiểu thư đang oán cô gia không?”

“Không có.” Mộ Dung Tuyết lập tức phủ định.

Đinh Hương bất mãn nói: “Cô gia đối với tiểu thư thật sự quá lạnh nhạt rồi.”

“Chàng đối với ta rất tốt.”

Đinh Hương nghẹn lời, được rồi, cho dù thế này cũng không được nói xấu một câu. Nàng ta yên lặng đứng dậy vào phòng lấy một miếng vải đưa cho Mộ Dung Tuyết. Lúc trước ở Hồi Xuân y quán, chỉ cần tâm trạng Mộ Dung Tuyết không tốt, xé vải một lúc thì sẽ tốt lên ngay, xưa nay chưa bao giờ uống rượu buồn như vậy.

Nhưng Mộ Dung Tuyết lại lắc đầu, “Xé vải lãng phí, chàng sẽ không thích đâu.”

“Vương gia giàu có, sao lại để tâm chút vải này chứ.”

“Muội không phát hiện chàng rất tiết kiệm sao?”

Đinh Hương ngẩn ra, điều này đúng là nàng ta thật sự không phát hiện ra. Đường đường là một Vương gia mà cũng tiết kiệm sao?

Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng nói: “Y phục của chàng rất đơn giản, phòng ngủ bài trí cũng rất đơn giản. Lúc ra ngoài không bao giờ phô trương lãng phí, người tiết kiệm như vậy, nếu biết ta thích xé vải thì muội nói có phải chàng sẽ ghét ta lắm không?”

Đinh Hương nghe thấy lời này, âm thầm cắt vải lại. Haiz, yêu một người thật khổ, ngay cả “sở thích” bao nhiêu năm nay cũng phải cẩn thận dè dặt thu lại để khỏi bị chán ghét.

Mộ Dung Tuyết lẩm bẩm: “Ta muốn được chàng yêu thích, nhưng cứ tính một đặng lại ra một nẻo.”

“Là cô gia không hiểu phong tình, không biết chỗ tốt của tiểu thư.”

“Muội không được nói xấu chàng. Nếu không phải Vương gia cứu ta ra khỏi cung, lúc này ta đã trở thành một hồn ma từ lâu rồi. Chàng không yêu ta cũng có thể hiểu được, ta chủ động như vậy, mặt dày như vậy mà. Nhưng ta cũng đâu còn cách nào, chỉ có thể liều mình chiến đấu đến cùng để giành thắng lợi thôi.” Mộ Dung Tuyết ôm mặt, nước mắt từ kẽ tay chậm chậm rơi xuống.

Lúc gặp gỡ, nàng đang hoảng sợ bơ vơ trong tuyết cảnh, chỉ có thể mặt dày tìm phu té, tấn công tứ bề, kết quả khiến hấn xem thường. Nhưng nàng đâu còn cách nào, yêu hấn, ngoài việc thẳng tiến không lùi, bất chấp tất cả, nàng đã không còn đường lui.

Xưa nay nàng vốn tưởng mình có sức mạnh vô song, vốn tưởng thành công trong tầm tay, nhưng không ngờ một câu của Thẩm U Tâm đã đập tan mộng đẹp của nàng. Vào được Ấn Đào các không có nghĩa là đã đánh chiếm được trái tim hấn, chỉ là mở đầu cho việc tự chuốc nhục nhã ngày sau.

Chống chọi lâu như vậy, hôm nay cuối cùng nàng cũng thấy mệt rồi.

Uống hết bầu rượu, nàng vẫy vẫy tay, “Các muội lui ra đi, ta muốn yên tĩnh một mình.”

“Tiểu thư, cô về nghỉ đi, đêm khuya trên hồ gió lạnh đó.”

“Đinh Hương, muội thật lời thôi.”

Đinh Hương và Bội Lan chỉ đành lui về cửa Mai quán, trông coi nàng từ xa xa.

Đèn trên cột mờ mờ ảo ảo chiếu lên bóng dáng yêu kiều xinh xắn của nàng, tựa như một cảnh từ vi bị sương bao phủ. Đinh Hương xót xa nghĩ, một cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy, nếu mình là nam nhân nhất định sẽ nâng niu trong lòng bàn tay. Đáng tiếc, gió kia không hiểu tiếng lòng, hoa mai trong rét chỉ đành bơ vơ.

Cứ đôi chốc Mộ Dung Tuyết lại gầy đàn, nhìn sóng nước lăn tăn, ánh sao lấp lánh, bất giác ừ ừ chán chường. Chỉ thấy người nay cười, nào thấy người xưa khóc, đó là chuyện thường tình, không có gì bất công, mỗi một người cũ đều từng là một người mới, mỗi một người mới rồi cũng sẽ trở thành người

cũ. Lo lắng cũng vô ích, nàng gạt nước mắt, ngón tay nhẹ đặt trên dây đàn, gảy ra mấy âm, sau đó chậm rãi hát: “Lau lách xanh tươi cả rậm rạp. Móc lăm sương phủ khắp mọi nơi. Người mà đang nói hiện thời. Ở vùng nước biếc cách với một phương. Ví ngược dòng tìm đường theo mãi. Đường càng thêm trở ngại xa xôi. Thuận dòng theo đến tận nơi. Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong...[2]”

[2. Kiêm gia, Kinh thi, Tạ Quang Phát dịch.

Kiêm: giống cỏ hoàn mà nhỏ hơn, cao vài thước, cũng gọi là cỏ liêm.

Gia: cỏ lai. Lau lách chưa trụi, mà móc đã rơi xuống thành sương, mùa nước tiết thu đã đến, là mùa mọi con sông đều đổ vào Hoàng Hà.]

Bóng đêm cô tịch, khúc Kiêm gia này vốn xa xăm động lòng, nhưng nàng nghẹn ngào không hát tiếp được, giọng nàng thật sự quá khó nghe. Hấn cách nàng gần như vậy, nhưng lòng lại xa đường ấy, tựa như vĩnh viễn không bao giờ cập bến được, phải làm sao đây? Bị thương lại ập đến, nàng gục trên gối òa khóc.

Gia Luật Ngạn đứng trên cầu bồng thờ dài, hấn phát hiện gần đây mình thật sự rất không có nguyên tắc, vốn ôm một bụng lửa giận đến đây, nhưng lúc này thấy nàng khóc lại có chút mềm lòng.

Hấn đi xuống cầu đá, bước lên hành lang trước Mai quán.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy tiếng bước chân, tưởng Đinh Hương lại đến khuyên mình, nàng ôm gối sụt sùi nói: “Lại đến lời thôi nũa, thật đáng ghét.”

Một bàn tay đặt trên vai nàng, xoay người nàng lại.

Mở mắt thấy là Gia Luật Ngạn, nàng chớp chớp mắt, ngỡ như đang nằm mơ.

“Nàng uống rượu sao?” Hấn bóp cằm nàng, ngửi mùi trên người nàng. “Thì ra còn biết uống rượu nữa.”

Nàng khịt mũi, thấp giọng nói: “Phải, lấy gì giải sầu, chỉ có Đỗ Khang[3].”

[3. Đoàn ca hành, Tào tháo.

Đỗ Khang còn được gọi là Thiệu Khang, sống vào cuối thời Tây Chu, tương truyền là người phát minh ra cách nấu rượu ở Trung Quốc.

Ông được những người nấu rượu, bán rượu thờ là ông tổ của nghề rượu, được nhân dân Trung Quốc tôn xưng là Tùu thần, Tùu thánh.]

Dung nhan nhuộm sắc đỏ càng rực rỡ hơn, trong mắt là làn sương mờ ảo, có uất ức, có lạc lõng, còn có trái tim si tình vô bờ bến, cho dù là người lòng dạ sắt đá cũng sinh lòng thương yêu.

Hấn cúi người hỏi: “Nàng có sầu gì?”

Nàng cúi đầu không nói, làn da như thoa phấn mang theo một nỗi sầu man mác, bảo nàng làm sao nói được đây.

Hấn nâng cằm nàng, cười nói: “Bồn vương nguyện giải sầu cho nàng.”

Nàng ngà ngà say, mắt sáng như nước, hấn không nhìn rõ là ba phần say sưa hay bảy phần đắm đuối. Nàng cũng vậy, không phân rõ hấn là ba phần thật lòng bảy phần đùa cợt, hay là ba phần đùa cợt bảy phần thật lòng.

Nàng cắn cánh môi đào, nhẹ giọng nói: “Ưu sầu của thiếp chỉ có một gáo mà thôi.”

Hấn thu lại ý cười, ngón tay chậm chậm phủ lên hạt lúa nơi khoe miệng nàng, trầm giọng nói: “Là một gáo trong Biển nước mênh mông chỉ cần một gáo sao?”

Dưới ánh đèn, ánh mắt hấn trầm trầm như hồ nước trong đêm đen, khiến nàng nhìn không thấu, nàng không dám đáp “Phải”. Sợ nói ra rồi hấn sẽ mỉa mai nàng si tâm vọng tưởng không tự lượng sức.

Hấn yên lặng nhìn vào mắt nàng, như muốn nhìn vào tận đáy lòng nàng, nàng hoảng hốt, sợ hấn biết được bí mật trong lòng mình, vội vàng đáp: “Là một gáo trong Một gáo nước không lác, nửa gáo nước lác lư.”

Hấn bỗng mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, như cười như không nói: “Giường của nàng đóng xong rồi sao?”

“Vẫn chưa.” Nàng đỏ mặt, nhất định hấn đã nhìn thấu tâm tư của nàng rồi.

“Vậy tối nay nàng ngủ ngoài này sao?”

“Thiếp...”

Hấn ôm xúc nàng lên. “Lần sau làm việc gì phải chừa đường lui. Bán giường thì dễ đóng giường mới khó.”

Nàng vừa xấu hổ vừa quần bách, tiếp đó phát hiện không phải hân ôm nàng về Mai quán mà đi lên cầu đá.

“Chàng đưa thiệp đi đâu?”

Hắn hừ một tiếng, “Còn phải hỏi nữa sao, đương nhiên là Ân Đào các.”

Nàng vội giầy ra khỏi lòng hắn, “Không, thiệp không thể ở đó.”

Hắn đoán được ý nàng, khựng lại rồi nói: “Ồ Ân Đào các trước đã, chờ giường đóng xong rồi về.”

Nàng hoảng hốt nói: “Không, thiệp ở tạm phòng Âm Hương, Sơ Ảnh.”

Hắn lạnh mặt, “Vậy còn ta?”

Tác giả có lời muốn nói: Tôi đã nói đây là sủng văn ngọt ngào mà... O(n_n)O.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nụ hôn đầu

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, đột nhiên hiểu rõ ẩn ý trong lời hắn, mặt bỗng đỏ bừng, tim như nai chạy loạn.

Gia Luật Ngạn sầm mặt, bá đạo kéo tay nàng đi về phía Ân Đào các.

Một luồng hơi ấm kỳ lạ dâng lên trong lòng, độ ấm trong lòng bàn tay hắn truyền qua ngón tay nàng rồi lan khắp toàn thân, nàng thụ sủng nhược kinh nghĩ, chắc hẳn cũng có chút tình cảm với nàng, nếu không sẽ không đến Mai quán tìm nàng, càng không đưa nàng trở về Ân Đào các. Nhận biết này lập tức khiến vết thương trong lòng nàng khép miệng, nàng cảm thấy ban nãy mình ngồi khóc bên hồ như vậy thật không nên, chút trắc trở nho nhỏ này có là gì, so với cuộc sống mật mù tằm tối trong cung nếu phải gả cho lão Hoàng đế, lẽ nào bây giờ không phải là hạnh phúc như bay trên mây sao? Nghĩ đến gương mặt phù thũng và đôi mắt háo sắc của lão Hoàng đế, nàng bỗng lạnh người, lập tức nắm chặt tay Gia Luật Ngạn.

Niềm tin trong lòng nàng một lần nữa lại kiên định, yêu người mình yêu, không oán không hối, vì người mình yêu có trả giá nhiều hơn nữa cũng nên, có khổ có mệt cũng cam tâm tình nguyện. Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, nàng tin tưởng rằng mình nhất định sẽ đi vào được lòng hắn. Nghĩ đến đây, toàn thân nàng lại tràn đầy sức mạnh và hi vọng.

Gió đêm miền man, phía sau hoa viên mùa hạ sức nước hương hoa, đom đóm lấp lánh bay quanh người, ve kêu râm ran trong bụi cỏ, tuy hắn nắm tay nàng không nói một lời nhưng nàng cảm thấy đã đủ ấm rồi, đây chính là cảnh tượng năm tháng bình yên, cùng chàng bạc đầu, nàng tham lam nghĩ nếu khoảnh khắc này có thể kéo dài suốt một đời thì tốt biết mấy.

Đi đến trước cửa Ân Đào các, nàng không kim lòng được mà bước chậm lại. Lời của Thẩm U Tâm giống như viết một lá bùa dán trên Ân Đào các, nhưng Gia Luật Ngạn không hề do dự mà kéo nàng vào cửa.

Trương Long lại một lần nữa trợn mắt há miệng, trời ạ, Vương gia còn đích thân đến Mai quán kéo Phu nhân về nữa. Tình cảnh này sao lại giống tuồng phu thê giận hờn, trượng phu đến nhà mẹ đón nương tử về quá vậy.

Mộ Dung Tuyết lại một lần nữa trở về Ân Đào các, nghiễm nhiên đã không còn hân hoan nhảy nhót như lần đầu, càng không có cảm giác công thành đoạt đất thắng lợi, lời của Thẩm U Tâm như một cây gai cắm trong lòng nàng, lúc này nhìn thấy phòng ngủ của hắn, thậm chí nàng còn nảy sinh cảm giác bài xích. Đây vốn là địa bàn của một nữ nhân khác, nàng là kẻ xâm chiếm.

Nhìn chiếc giường đó, lòng nàng rất khó chịu, cảm giác trong bóng tối có một nữ nhân đang lạnh lùng nhìn nàng, đang chỉ trích nàng bá chiếm địa bàn của mình, ngông cuồng muốn thế chân. Nàng đang suy nghĩ bậy bạ, đột nhiên người lắc lư, bị Gia Luật Ngạn ôm xốc lên đặt trên giường.

Không ngờ hắn lại vội vã như vậy, nàng xấu hổ không biết làm sao, mặt ửng hồng quỵn rữ, dung nhan ngà say rực sáng kiều diễm như một đóa hoa nở rộ, khoi dậy ngọn lửa đốt khắp người hắn. Hơi thở nàng vẫn luôn ngọt ngào, hôm nay giữa môi răng còn mang hương rượu nhàn nhạt, hân đường như bị hơi thở nàng truyền con say, cảm thấy lòng vô cùng hỗn loạn, vốn không nghĩ được gì khác, chỉ muốn kéo y phục nàng xuống, đè nàng dưới thân mình.

Y phục mỏng mùa hạ vừa hay lại tiện lợi, nàng hoảng hốt vô lực chống đỡ, không phải nàng không cần sự vuốt ve thân mật của hắn, chỉ là trong tiềm thức vẫn đang kháng cự căn phòng không thuộc về mình này.

“Làm sao vậy?” Hắn nâng cằm nàng, không vui nhíu mày, “Không muốn sao?”

“Không phải, thiếp hơi chóng mặt.” Nàng không dám nói sự thật, vì lần trước nhắc đến chuyện mỹ nhân Phiên bang từng ngủ trên giường ở Trúc quán đã chọc giận hắn, lúc này nếu nói ra ý nghĩ trong lòng nàng, nhất định lại khiến hắn chán ghét.

Yêu khiến người ta dừng cảm, cũng khiến người ta rụt rè. Nàng có thể vì hắn mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tựa như một lưỡi dao sắc nhọn có thể mở toang trái tim nàng, nàng tránh né ánh mắt bức người đó, giống như một con nai nhỏ bị kinh sợ, khiến người ta thương yêu đến tận xương tủy.

Cuối cùng hắn không truy hỏi nữa, chỉ bịt chặt môi nàng lại.

Đây là lần đầu tiên hắn hôn nàng, cũng là lần đầu tiên nàng được hôn. Nàng hoảng hốt bối rối, tay chân hỗn loạn, hoàn toàn không biết nên ứng phó thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng bay lượn, tựa như có một bức tranh ánh sao lấp lánh. Kích động lạ lẫm khiến nàng căng hoa mắt chóng mặt, cảm giác đắm đuối này là vì rượu hay vì nụ hôn của hắn đây?

Đột nhiên thân dưới căng lên, bị hắn mạnh mẽ xâm nhập, tiến nhanh vào nơi sâu nhất, bá chiếm triệt để. Nàng không kim được hự một tiếng, không rõ là đau đớn hay là vui sướng, chỉ cảm giác rằng cứ bao bọc lấy hắn như vậy, tiếp xúc chặt chẽ với hắn như vậy thật là tốt, dẫu có đau đớn đi chăng nữa.

Nàng ôm chặt tấm lưng rộng rắn chắc của hắn, thấp giọng lẩm bẩm: “Đừng đi.”

Hắn hiểu lầm ý nàng, tưởng nàng muốn được lâu hơn, vậy là không hề khách sáo biến cuộc hoan ái này thành một cuộc chiến dài.

Lúc này nàng mới biết, thì ra mấy lần trước hắn vốn chưa tận hưởng.

Nhưng hắn tận hưởng thì nàng lại thê thảm, ngay cả lúc nào kết thúc cũng không biết, đến khi mở mắt ra lại thì đã là sáng hôm sau, ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên đầu giường đánh thức nàng dậy.

Nàng khẽ động thân hình, hít một hơi, cảm thấy eo như sắp gãy lìa.

Đĩnh Hương và Bội Lan đang chờ bên ngoài, nghe thấy nàng tỉnh liền vào giúp nàng rửa mặt.

Mộ Dung Tuyết ngồi trước gương đồng, vừa nhìn thấy mình trong gương liền xấu hổ đỏ mặt. Dáng vẻ vô lực chờ được diu kia rõ ràng đã nói hết cho Đĩnh Hương và Bội Lan tối qua xảy ra chiến sự kịch liệt dai dẳng dường nào.

Nàng cảm thấy trước mặt Đĩnh Hương, Bội Lan mình đã không còn chút tôn nghiêm nào của tiểu thư, cũng may tối qua nàng không kêu thành tiếng.

Ăn xong bữa sáng khi không còn là buổi sáng nữa, nàng dặn Đĩnh Hương: “Muội đi bảo Quản gia chuẩn bị xe, chút nữa ta muốn ra ngoài một chuyến.”

“Tiểu thư, cô muốn ra ngoài cùng Thẩm cô nương sao?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu, đưa Bội Lan đến Khách xá thanh. Chuyện hứa với người ta rồi thì nhất định phải làm được, tuy hôm qua tâm trạng nàng không tốt lắm, nhưng vẫn tận tâm chuẩn bị buổi gặp mặt hôm nay giúp Thẩm U Tâm.

Thẩm U Tâm đã thức dậy ngóng trông đến mòn con mắt từ sớm, nhưng cũng ngại đi giục, chỉ đành ngồi trong phòng chờ đợi, thấy Mộ Dung Tuyết vào, nàng vội ra nghênh đón, trên mặt không kim được niềm vui và mong mỏi.

Thần tình này Mộ Dung Tuyết thật sự vô cùng quen thuộc, vì lúc ở trong cung nàng cũng mong được gặp Gia Luật Ngạn một lần như vậy.

Thẩm U Tâm lúc này rất giống nàng lúc xưa, cảnh ngộ thật sự không khác gì. Rõ ràng có người mình yêu, nhưng bị tình thế bức bách phải lấy nam nhân mình không yêu, bị nhốt ở một chỗ, ngày đêm mong ngóng ý trung nhân đến cứu mình ra.

Nỗi đau khổ ngày dài tựa năm này nàng đã quá rõ, Mộ Dung Tuyết vốn đã nhiệt tình, nay lại cảm thấy mình giúp Thẩm U Tâm giống như đang âm thầm giúp cho một bản sao của mình.

“Muội muội, chúng ta đi, xe đã chuẩn bị xong rồi.”

“Đa tạ tẩu tẩu.”

Thẩm U Tâm hôm nay xinh đẹp khác thường, nàng ta mặc bộ váy màu gao chi vàng thêu sóng đuôi cá ở góc váy, lúc bước đi nhẹ nhàng giống như từng đợt sóng vàng lăn tăn, tay áo cổ áo dùng đá lục từng khâu thành hoa văn Như Ý, thanh nhã nhưng quý phái. Hơn nữa vì hôm nay đi gặp Tạ Trực nên ánh sáng lấp lánh trong mắt và thần thái hưng phấn trên mặt, cứ như khiến cả người nàng bùng sáng.

Mộ Dung Tuyết không kim được nghĩ, mỹ nhân như vậy chả trách Thành Hi vương động lòng, ngay cả nàng cũng bị sắc đẹp của Thẩm U Tâm đã động. Nhưng kỳ quái là biểu muội xinh đẹp như vậy tại sao Gia Luật Ngạn không hề động lòng? Chẳng phải hắn nói thích nữ nhân đoan trang cao quý sao, Thẩm U Tâm rõ ràng là một mỹ nữ hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, tại sao hắn lại không yêu chứ?

Nàng thật sự không nhìn thấu tâm tư hắn.

Mộ Dung Tuyết gỡ đoá phù dung kim tuyến trên đầu mình xuống, cài lên tóc Thẩm U Tâm, cười khúc khích nói: “Y phục của muội quá mộc mạc, cài một đoá hoa mới rực rỡ xinh đẹp, phải khiến Tạ Trực chết mê chết mệt mới được.”

Thẩm U Tâm cười xấu hổ, đưa Sánh nhi cùng Mộ Dung Tuyết ra khỏi Vương phủ.

Mộc quán gia đã chuẩn bị xe ngựa, ngoài xa phu và Đinh Hương, Bội Lan còn có bốn hạ nhân đi theo.

Mộ Dung Tuyết lên xe, dặn Mộc quán gia đến Linh Sơn tự.

Thẩm U Tâm kỳ quái: “Tẩu tẩu muốn đi dâng hương sao?” Nàng ngại không hỏi chẳng phải tẩu tẩu giúp muội đi gặp Tạ Trục sao?

“Chiều hôm qua ta đã sai người đi báo tin cho Tạ Trục, bảo hắn hôm nay đến Linh Sơn tự chờ muội. Muội đâu thể gặp hắn trong Thẩm phủ được, lỡ như bị đại ca muội phát hiện thì không hay. Hơn nữa Vương gia không cho muội ra khỏi phủ, đương nhiên càng không đồng ý cho muội lên gặp gỡ nam nhân. Chúng ta đi chùa dâng hương, tình cờ gặp Tạ Trục cũng không phải lỗi của chúng ta, muội nói có phải không?”

Thẩm U Tâm phì cười, “Tẩu tẩu thật thông minh, suy nghĩ chu toàn.”

Mộ Dung Tuyết cười dí dỏm: “Sau này Vương gia có hỏi thì muội đừng để lộ nhé, chúng ta phải thống nhất chi tiết.”

“Tẩu tẩu yên tâm.”

Linh Sơn tự là một ngôi chùa quy mô không lớn, vừa hay rất gần nơi ở mới của Mộ Dung Lâm, lần trước Mộ Dung Tuyết về nhà, ngang qua chỗ này, từ trong xe ngựa nhìn ra nên đã nhớ được.

Xe ngựa đến cửa chùa, Mộ Dung Tuyết xuống xe, cùng Thẩm U Tâm vào trong chùa. Nơi đây hương hỏa vốn không vượng lắm, thêm nữa hôm nay cũng không phải mừng một mùng mười, người đến dâng hương bái Phật càng ít hơn.

Ngôi chùa không lớn, mang hơi hướm thanh tịnh giữa chốn phồn hoa, sau Đại hùng bảo điện là hồ Phóng sinh, bên hồ trồng bồ đề, ánh nắng xuyên qua tàng cây rơi xuống, phản chiếu mặt nước lấp lánh.

Lúc Mộ Dung Tuyết và Thẩm U Tâm đi đến dưới gốc bồ đề, trước hồ Phóng sinh có một nam nhân xoay người lại.

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra.

Lần đầu tiên lúc nàng nghe thấy cái tên Tạ Trục bình thường này, lại được biết hắn là con trai nhũ mẫu của Thẩm U Tâm, trong đầu hiện ra hình tượng một nam nhân nhút nhát khiêm tốn. Nhưng nay, khi nam nhân này xoay người lại nàng mới biết, chà trách Thẩm U Tâm lại yêu hắn.

Đây quả thật là một nam nhân nổi bật hơn người, tuấn tú quý phái như một công tử thế gia.

Trong lúc kinh ngạc, Mộ Dung Tuyết bỗng nảy sinh chút tiếc nuối. Nàng vốn chưa từng cảm thấy xuất thân quan trọng, nhưng khi nàng chỉ có thể lấy Gia Luật Ngạn với thân phận Trắc phi, khi nàng biết mình ngay cả tư cách vào Ấn Đào các cũng không có, lúc đó nàng mới hiểu được một cách sâu sắc rằng đó là một vốn liếng trời ban. Tạ Trục cũng như nàng, cho dù có hoàn mỹ đến đâu, trong mắt người đời cũng không thể nào sánh vai cùng Thẩm U Tâm.

Thẩm U Tâm xấu hổ nói: “Tẩu tẩu, chàng chính là Tạ Trục.”

“Ta biết rồi.” Mộ Dung Tuyết mỉm cười, thấp giọng nói: “Muội trò chuyện với hắn đi, ta đi dâng hương, chút nữa sẽ đến tìm muội.” Nói xong liền để lại Sánh nhi và Bội Lan, còn mình đưa Đinh Hương đi về Đại hùng bảo điện phía trước.

Trong điện lặng ngắt như tờ, hương khói vẫn vút. Bảo tượng Bồ tát trang nghiêm từ trên cao nhìn xuống hồng trần. Mộ Dung Tuyết quỳ ít tiền trong thùng Công đức rồi mới cung kính quỳ dưới đất, hai tay đan vào nhau, thành khẩn cầu nguyện: “Bồ tát phù hộ để chàng đời này kiếp này chỉ yêu mình con thôi.”

Cầu nguyện xong nàng khấn đầu ba cái, sau khi đứng lên, đột nhiên lại cảm thấy lời cầu nguyện này không chính xác lắm. Hắn chỉ yêu mình nàng thì không đủ. Lỡ như lại có người tặng mỹ nhân cho hắn thì làm sao đây?

Vậy là nàng lại quỳ xuống đất, hai tay đan vào nhau, lẩm bẩm nói: “Bồ tát, vừa rồi không tính, con cầu lại lần nữa.” Nàng hít một hơi, từng chữ từng chữ nói: “Xin Bồ tát phù hộ để đời này kiếp này của chàng chỉ có một nữ nhân là con thôi.” Nàng nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung: “Đương nhiên là trừ con gái của chúng con ra.”

“Phụt.” Sau tượng thần đột nhiên vang lên một tiếng cười thấp.

Mộ Dung Tuyết giật thót mình, từ dưới đất bò dậy, chỉ thấy phía sau có một nam nhân đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Gặp gỡ

Người này thân mặc tăng bào màu xám, hiển nhiên phải là một hòa thượng, nhưng dung mạo, ánh mắt, thậm chí khí chất cử chỉ, không điểm nào giống người xuất gia.

Mộ Dung Tuyết nhất thời ngẩn ra, vì nàng chưa từng thấy hòa thượng nào đẹp như vậy, lúc nhìn hắn nàng thậm chí nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, người có dáng vẻ như vậy mà đi làm hòa thượng có phải đáng tiếc quá rồi không?

Nhưng chút hảo cảm với dung mạo của hắn lập tức bị ánh mắt mang ý cười của hắn phá hoại. Người xuất gia sao có thể dò xét nữ thí chủ như vậy chứ, lẽ nào không nên lập tức cúi đầu quay đi, ra về lão tăng nhập định sao? Ánh mắt ra về vừa thú vị vừa buồn cười này là thế nào vậy?

Đây hoàn toàn không phải là tác phong của người xuất gia, lẽ nào đây chính là thâm tăng trong truyền thuyết? Mộ Dung Tuyết lập tức đề phòng lui lại một bước, hung dữ nói: “Sao ngươi lại nghe lên người ta cầu nguyện?”

Hắn xua hai tay, vô tội cười nói: “Ta đâu có nghe lên, ta vốn ở đây mà.” Nói đến đây hắn lại càng buồn cười: “Tiểu cô nương, người ta cầu nguyện phải thắp đèn trong lòng, lần đầu tiên ta mới thấy làm như cô vậy đó.”

Mộ Dung Tuyết bị lời của hắn làm cho đỏ mặt, nàng vốn không tin Phật, thỉnh thoảng lúc gặp nạn mới ôm chân Phật, ví dụ như lần trước trong ruộng cải đầu xin Bồ tát phù hộ đừng để Gia Luật Ngạn bắt được. Bởi vậy chuyện cầu nguyện trong chùa này cũng là lần đầu tiên nàng làm, hơn nữa vừa rồi thấy trong điện không có người, ai ngờ hắn lại ở sau tượng thần.

Nàng lạnh mặt uy hiếp: “Không được nói ra, nếu không...”

Hắn cười cười: “Nếu không thì sao?”

Giọng điệu này càng không giống người xuất gia, Mộ Dung Tuyết trừng hắn một cái rồi nhấc váy chạy ra ngoài.

“Này tiểu cô nương, cầu nguyện thì phải dâng hương, tâm nguyện theo khói hương bay lên trời, như vậy Bồ tát mới có thể nghe thấy.”

Nàng vừa bước đi liền thu lại, quay đầu hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Hắn gật gật đầu, cuối cùng cũng thu lại ý cười, lộ ra dáng vẻ nghiêm túc.

Mộ Dung Tuyết dặn Đinh Hương ngoài cửa: “Muội đi mua hương đến đây.”

Hắn lại cười: “Không thể gọi là mua, phải gọi là thỉnh hương.”

“Ngươi lắm mồm như vậy thật chẳng giống một hòa thượng.”

Không ngờ hắn lại cười gật gật đầu: “Ta cũng thấy vậy.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra.

Hắn cười nói: “Đặc biệt là nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu như cô đây, ta càng cảm thấy ta nên hoàn tục sớm hơn một chút.”

Trời ạ, quả nhiên là một tên thâm tăng! Mộ Dung Tuyết biến sắc, nhấc váy trốn như bay ra khỏi Phật đường.

Hứa Trạch không nhịn được bật cười sang sảng, đã lâu lắm rồi không gặp một tiểu cô nương thú vị như vậy, thật sự vô cùng đáng yêu.

Mộ Dung Tuyết còn chưa chạy đến trước hồ Phóng sinh đã nghe thấy tiếng hét của Thẩm U Tâm. Chân nàng nhũn ra suýt ngã xuống đất, trời ạ, Linh Sơn tự này không phải là ổ cướp đó chứ!

Trước hồ Phóng sinh không biết từ đâu chui ra sáu bảy nam nhân, đang vây lấy Tạ Trực đâm đá túi bụi. Tim Mộ Dung Tuyết đập nhanh đến mức sắp nhảy ra ngoài, nhìn kĩ lại mới phát hiện Tạ Trực có võ công, tuy là bị người ta vây đánh, nhưng nhất thời vẫn chưa bị đánh gục, lúc này nàng mới hơi yên lòng.

Thẩm U Tâm đứng bên cạnh, nóng lòng hét lên: “Đại ca dừng tay!” Một lúc sau lại hét: “Tạ Trực cẩn thận!”

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Lẽ nào là Thẩm Thương Lăng đưa người đến?

Trong lúc khẩn cấp, Mộ Dung Tuyết vội quay đầu chạy ra ngoài, ở phía trước, Bội Lan đưa bốn hạ nhân đang chờ ngoài chùa chạy vào, Đinh Hương theo phía sau, tay cầm hương hoẵng hốt chạy tới.

“Tiểu thư, chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Tuyết không có thời gian nói rõ, vừa thấy cứu binh đến liền quay đầu đưa người đến trước hồ Phóng sinh hét lên: “Dừng tay hết cho ta!”

Chúng nhân khựng lại, Thẩm U Tâm như thấy cứu tinh, vội nói: “Đại ca, Vương phi đến rồi, còn không dừng tay!”

Thẩm Thương Lăng quay đầu thấy Mộ Dung Tuyết đưa mấy hạ nhân đến, lúc này mới cho thủ hạ dừng tay.

Tạ Trục kéo Thẩm U Tâm đứng sang một bên, bảo vệ sau lưng mình. Thẩm Thương Lăng chỉ hần cười lạnh: “Hay cho Tạ Trục nguoi, ăn gan báo rồi sao mà còn vọng tưởng bắt cóc muội ấy trốn đi, nguoi đừng nằm mơ nữa.”

Nói xong, lúc này mới quay đầu sang miễn cưỡng thi lễ với Mộ Dung Tuyết, lòng thầm nói: Vương phi gì chứ, chẳng qua là một nha đầu nhà quê, bấu víu Triệu thực phi làm thân thích mới gả vào được Vương phủ thôi.

Sự khinh bỉ không hề che giấu này đã khơi dậy cảm phẫn trong bụng Mộ Dung Tuyết. Nàng vốn xem thường con người Thẩm Thương Lăng, lúc này càng không hề lưu tình mà chỉ mặt hần nói: “Nguoi mới ăn gan báo đó, còn dám hành hung trong chùa, ra tay đánh người trước mặt Bồ tát nữa.”

Thẩm Thương Lăng liếc mắt: “Phu nhân đừng ngậm máu phun người, ta chỉ đưa muội muội ta về phủ thôi.”

Thẩm U Tâm nghe vậy liền nói: “Muội không về.”

Thẩm Thương Lăng quay đầu chỉ vào mũi Thẩm U Tâm mắng: “Muội ở nhà người ta còn ra thể thống gì nữa? Có biết bên ngoài đồn đại thế nào không, thật mất hết mặt mũi của Thẩm gia ta!”

Thẩm U Tâm tức giận nước mắt lã chã: “Đại ca đừng lấy Thẩm gia ra uy hiếp muội, muội có tệ hại đến đâu cũng không làm lụn bại gia sản.”

“Hay cho nha đầu chết tiệt này.” Thẩm Thương Lăng vung tay định tát nàng một cái, Tạ Trục ngẩng đầu nắm lấy cổ tay hần, đẩy mạnh về phía sau.

Thẩm Thương Lăng loạng choạng mấy bước, tức tối đến đỏ mắt, mắng: “Tên dê tiện không biết tự lượng sức này, nguoi nằm mơ ban ngày đi. Sao không cân đo thử thân phận của mình, một hạ nhân...” Còn chưa nói hết đã bị Tạ Trục tức giận đấm cho một quyền, đánh ngay sống mũi Thẩm Thương Lăng.

Thẩm Thương Lăng đau đến mức vừa chảy nước mắt vừa chảy máu, nhảy dựng lên hét lớn: “Còn không ra tay.”

Lập tức hạ nhân của Thẩm gia xông lên bao vây, Mộ Dung Tuyết thấy lại sắp đánh nhau, đang định cho hạ nhân lên giúp, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét: “Phật môn thánh địa há có thể làm can.”

Chúng nhân đều ngẩn ra, Mộ Dung Tuyết quay đầu, thấy sau lưng có một tăng nhân đang đứng, chính là hòa thượng vừa trò chuyện với nàng ban nãy. Trong tay hần cầm một cây gậy, mày kiếm mắt sao, anh khí bừng bừng, hoàn toàn khác hần bộ dạng cười híp mắt ban nãy.

“Ngẩn ra đó làm gì, còn không ra tay.” Thẩm Thương lăng vốn khinh bỉ kẻ đột nhiên xuất hiện như Hứa Trạch, đích thân ra tay kéo Thẩm U Tâm về.

Các hạ nhân còn chưa ra tay, đột nhiên trước mắt có tiếng gió, gậy quét đến, Mộ Dung Tuyết vốn chưa nhìn thấy Hứa Trạch ra tay thế nào, đã thấy Thẩm Thương Lăng loạng choạng té lăn ra đất.

Hứa Trạch dùng gậy đè lên bụng hần, cúi người cười hi hi: “Còn không đi thì nguoi có tin là ta sẽ cán nguoi thành sọi mì không?”

Thẩm Thương Lăng còn muốn phản kháng, lại thấy Hứa Trạch cười hi hi dùng gậy lăn trên bụng hần mấy cái, không thấy hần dùng lực, chỉ nhẹ nhàng vậy thôi đã khiến Thẩm Thương Lăng đau đốn kêu lên oai oái, cuống quít nói: “Ta đi ngay, đi quay.”

Hứa Trạch đứng dậy, dùng gậy chỉ về phía sau cười nói: “Cửa ở bên đó.”

Thẩm Thương Lăng vội vã đưa người rời đi.

Thẩm U Tâm bước lên thi lễ: “Đa tạ đại sư.”

“Đại sư” Hứa Trạch sờ mũi, quay đầu cười với Mộ Dung Tuyết: “Tiểu cô nương, cô thấy ta có giống đại sư không?”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, hung dữ nói: “Không được gọi ta là tiểu cô nương.” Nói xong liền kéo tay Thẩm U Tâm, “Chúng ta mau về đi.” Không ngờ ra ngoài một chuyến lại gây ra chuyện này, đừng bao giờ để Gia Luật Ngạn biết được, nếu không nhất định hần sẽ giận lắm, vừa nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng của hần, lòng nàng lập tức rối như tơ vò.

Tạ Trục ôm quyền nói: “Tạ hạ Tạ Trục, đa tạ sư phụ trượng nghĩa tương trợ.”

Hứa Trạch mỉm cười: “Ta không phải hòa thượng, bởi vậy đừng gọi ta là sư phụ, cũng đừng gọi ta là đại sư, gọi Hứa Trạch được rồi.”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc quay đầu, không phải hòa thượng vậy việc gì phải mặc tăng bào, còn cạo đầu nữa?

Vừa hay hần cũng nhìn về phía nàng, khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, nàng có một cảm giác kỳ quái, trong ánh mắt hần cứ như có tinh hà lấp lánh, còn mang theo cả một xoáy nước.

Nàng quay đầu bước nhanh ra khỏi chùa.

Bên này Thẩm U Tâm và Tạ Trục vội vã cáo biệt. Bên kia Mộ Dung Tuyết cũng dặn dò mấy hạ nhân, bao gồm cả xa phu, rằng chuyện hôm nay không được cho bất kỳ ai biết, bao gồm cả Vương gia. Nàng vốn còn muốn tiện đường về nhà thăm cha một chuyến, nhưng xảy ra chuyện như vậy, nàng không dám ở lâu bên ngoài nữa.

Trở về Chiêu Dương vương phủ, thật sự quá không may, Gia Luật Ngạn xưa nay thường đến tối mới về phủ, không ngờ buổi trưa đã về rồi.

Mộ Dung Tuyết cứ như có cảm giác làm chuyện xấu bị bắt quả tang, nàng nhìn Thẩm U Tâm rồi mới xuống xe.

Gia Luật Ngạn từ trong kiệu bước ra, lập tức một đám nô bộc bước lên vây lấy, hân đường như trời sinh đã có khí thế vạn người ngưỡng mộ, đám hậu nhân tiền hô hậu ủng càng khiến hân trở nên nổi bật, khí vũ bất phàm.

Mộ Dung Tuyết si mê nhìn hân, lòng tin chắc rằng cho dù giữa biển người mệnh mông, người nàng có thể vừa nhìn đã thấy ngay chỉ có hân mà thôi.

Hân nhìn nàng, rồi lại nhìn Thẩm U Tâm, không vui hỏi: “Hai người đi đâu vậy?”

Mộ Dung Tuyết nặn ra nụ cười, “Thiếp và muội muội đi chùa dâng hương.”

Hân nhú mày, cũng không nói gì nữa, quay sang nói với Thẩm U Tâm: “Chẳng phải đã nói với muội là đừng ra khỏi phủ rồi sao?”

Thẩm U Tâm có hơi chột dạ, yếu ớt thấp giọng nói: “Cùng tẩu tẩu đi dâng hương cũng không được sao?” Giọng nói mềm mại như nũng nịu này, phàm là nam nhân chắc đều sẽ cảm thấy mềm lòng. Mộ Dung Tuyết trong lòng rất ngưỡng mộ giọng nói êm tai này, tiếc rằng nàng đã không thể nào có được thanh âm hay như vậy nữa.

Nhưng Gia Luật Ngạn chỉ lạnh lùng đáp một câu, “Không được.” Nói xong liền cất bước đi lên hành lang.

Thẩm U Tâm thè lưỡi, rồi lại cười với Mộ Dung Tuyết, “Đa tạ tẩu tẩu.”

Mộ Dung Tuyết âm thầm theo sau hân, đi đến cửa Ân Đào các, thấy hân bước vào nàng liền quay người tiếp tục đi về hậu viên.

Gia Luật Ngạn chắc chắn rằng nàng sẽ theo mình vào, không ngờ nàng lại quay người đi mất! Hân quay lại gọi nàng, tức giận nói: “Nàng đi đâu đó?”

“Thiếp về thay y phục.”

“Chút nữa đến đây đi.” Mắt hân sáng lên, nói: “Ta muốn ăn cơm ở nhà.”

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn hân, cuống quýt gật đầu: “Được, bây giờ thiếp sẽ đi nấu ngay, chàng muốn ăn gì?”

“Nấu bừa đi.”

Nấu bừa? Nàng ngây ngốc nhìn hân, thấp giọng nói: “Xưa nay thiếp chưa từng nấu bừa, mỗi một món ăn đều dùng toàn bộ thành ý, lẽ nào chàng không ném được tâm ý của thiếp sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Thân là mẹ ruột, tôi đang nghĩ là chỉ viết một nam phụ thôi hay là viết hai ba nam phụ giành A Tuyết đây?

Gia Luật đại gia có tức đến vênh râu không? Ha ha ha~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Gặp gỡ

Người này thân mặc tăng bào màu xám, hiển nhiên phải là một hòa thượng, nhưng dung mạo, ánh mắt, thậm chí khí chất cử chỉ, không điểm nào giống người xuất gia.

Mộ Dung Tuyết nhất thời ngẩn ra, vì nàng chưa từng thấy hòa thượng nào đẹp như vậy, lúc nhìn hân nàng thậm chí nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, người có dáng vẻ như vậy mà đi làm hòa thượng có phải đáng tiếc quá rồi không?

Nhưng chút hảo cảm với dung mạo của hân lập tức bị ánh mắt mang ý cười của hân phá hoại. Người xuất gia sao có thể dò xét nữ thí chủ như vậy chứ,

lẽ nào không nên lập tức cúi đầu quay đi, ra về lão tăng nhập định sao? Ánh mắt ra về vừa thú vị vừa buồn cười này là thế nào vậy?

Đây hoàn toàn không phải là tác phong của người xuất gia, lẽ nào đây chính là thâm tăng trong truyền thuyết? Mộ Dung Tuyết lập tức đề phòng lui lại một bước, hung dữ nói: “Sao ngươi lại nghe lén người ta cầu nguyện?”

Hắn xoa hai tay, vô tội cười nói: “Ta đâu có nghe lén, ta vốn ở đây mà.” Nói đến đây hắn lại càng buồn cười: “Tiểu cô nương, người ta cầu nguyện phải thầm để trong lòng, lần đầu tiên ta mới thấy làm như cô vậy đó.”

Mộ Dung Tuyết bị lời của hắn làm cho đỏ mặt, nàng vốn không tin Phật, thỉnh thoảng lúc gặp nạn mới ôm chân Phật, ví dụ như lần trước trong ruộng cải dầu xin Bồ tát phù hộ đừng để Gia Luật Ngạn bắt được. Bởi vậy chuyện cầu nguyện trong chùa này cũng là lần đầu tiên nàng làm, hơn nữa vừa rồi thấy trong điện không có người, ai ngờ hắn lại ở sau tượng thần.

Nàng lạnh mặt uy hiếp: “Không được nói ra, nếu không...”

Hắn cười cười: “Nếu không thì sao?”

Giọng điệu này càng không giống người xuất gia, Mộ Dung Tuyết trừng hắn một cái rồi nhấc váy chạy ra ngoài.

“Này tiểu cô nương, cầu nguyện thì phải dâng hương, tâm nguyện theo khói hương bay lên trời, như vậy Bồ tát mới có thể nghe thấy.”

Nàng vừa bước đi liền thu lại, quay đầu hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Hắn gật gật đầu, cuối cùng cũng thu lại ý cười, lộ ra dáng vẻ nghiêm túc.

Mộ Dung Tuyết dặn Đình Hương ngoài cửa: “Muội đi mua hương đến đây.”

Hắn lại cười: “Không thể gọi là mua, phải gọi là thỉnh hương.”

“Ngươi lắm mồm như vậy thật chẳng giống một hòa thượng.”

Không ngờ hắn lại cười gật gật đầu: “Ta cũng thấy vậy.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra.

Hắn cười nói: “Đặc biệt là nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu như cô đây, ta càng cảm thấy ta nên hoàn tục sớm hơn một chút.”

Trời ạ, quả nhiên là một tên thâm tăng! Mộ Dung Tuyết biến sắc, nhấc váy trốn như bay ra khỏi Phật đường.

Hứa Trạch không nhịn được bật cười sang sảng, đã lâu lắm rồi không gặp một tiểu cô nương thú vị như vậy, thật sự vô cùng đáng yêu.

Mộ Dung Tuyết còn chưa chạy đến trước hồ Phóng sinh đã nghe thấy tiếng hét của Thẩm U Tâm. Chân nàng nhũn ra suýt ngã xuống đất, trời ạ, Linh Sơn tự này không phải là ổ cướp đó chứ!

Trước hồ Phóng sinh không biết từ đâu chui ra sáu bảy nam nhân, đang vây lấy Tạ Trục đâm đá túi bụi. Tim Mộ Dung Tuyết đập nhanh đến mức sắp nhảy ra ngoài, nhìn kĩ lại mới phát hiện Tạ Trục có võ công, tuy là bị người ta vây đánh, nhưng nhất thời vẫn chưa bị đánh gục, lúc này nàng mới hơi yên lòng.

Thẩm U Tâm đứng bên cạnh, nóng lòng hét lên: “Đại ca dừng tay!” Một lúc sau lại hét: “Tạ Trục cẩn thận!”

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Lẽ nào là Thẩm Thương Lăng đưa người đến?

Trong lúc khẩn cấp, Mộ Dung Tuyết vội quay đầu chạy ra ngoài, ở phía trước, Bội Lan đưa bốn hạ nhân đang chờ ngoài chùa chạy vào, Đình Hương theo phía sau, tay cầm hương hoảng hốt chạy tới.

“Tiểu thư, chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Tuyết không có thời gian nói rõ, vừa thấy cứu binh đến liền quay đầu đưa người đến trước hồ Phóng sinh hét lên: “Dừng tay hết cho ta!”

Chúng nhân khựng lại, Thẩm U Tâm như thấy cứu tinh, vội nói: “Đại ca, Vương phi đến rồi, còn không dừng tay!”

Thẩm Thương Lăng quay đầu thấy Mộ Dung Tuyết đưa mấy hạ nhân đến, lúc này mới cho thủ hạ dừng tay.

Tạ Trục kéo Thẩm U Tâm đứng sang một bên, bảo vệ sau lưng mình. Thẩm Thương Lăng chỉ hắn cười lạnh: “Hay cho Tạ Trục ngươi, ăn gan báo rồi sao mà còn vọng tưởng bắt cóc muội ấy trốn đi, ngươi đừng nằm mơ nữa.”

Nói xong, lúc này mới quay đầu sang miễn cưỡng thi lễ với Mộ Dung Tuyết, lòng thầm nói: Vương phi gì chứ, chẳng qua là một nha đầu nhà quê, bầu vú Triệu thực phi làm thân thích mới gả vào được Vương phủ thôi.

Sự khinh bỉ không hề che giấu này đã khơi dậy cảm phẫn trong bụng Mộ Dung Tuyết. Nàng vốn xem thường con người Thẩm Thương Lăng, lúc này càng không hề lưu tình mà chỉ mặt hần nói: “Người mới ăn gan báo đó, còn dám hành hung trong chùa, ra tay đánh người trước mặt Bồ tát nữa.”

Thẩm Thương Lăng liếc mắt: “Phu nhân đừng ngâm máu phun người, ta chỉ đưa muối muối ta về phủ thôi.”

Thẩm U Tâm nghe vậy liền nói: “Muối không về.”

Thẩm Thương Lăng quay đầu chỉ vào mũi Thẩm U Tâm mắng: “Muối ở nhà người ta còn ra thể thống gì nữa? Có biết bên ngoài đồn đại thể nào không, thật mất hết mặt mũi của Thẩm gia ta!”

Thẩm U Tâm tức giận nước mắt lã chã: “Đại ca đừng lấy Thẩm gia ra uy hiếp muối, muối có tệ hại đến đâu cũng không làm lụn bại gia sản.”

“Hay cho nha đầu chết tiệt này.” Thẩm Thương Lăng vung tay định tát nàng một cái, Tạ Trục ngăn đầu nắm lấy cổ tay hần, đẩy mạnh về phía sau.

Thẩm Thương Lăng loạng choạng mấy bước, tức tối đến đỏ mắt, mắng: “Tên dê tiện không biết tự lượng sức này, người nằm mơ ban ngày đi. Sao không cân đo thử thân phận của mình, một hạ nhân...” Còn chưa nói hết đã bị Tạ Trục tức giận đấm cho một quyền, đánh ngay sống mũi Thẩm Thương Lăng.

Thẩm Thương Lăng đau đến mức vừa chảy nước mắt vừa chảy máu, nhảy dựng lên hét lớn: “Còn không ra tay.”

Lập tức hạ nhân của Thẩm gia xông lên bao vây, Mộ Dung Tuyết thấy lại sắp đánh nhau, đang định cho hạ nhân lên giúp, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét: “Phật môn thánh địa há có thể làm can.”

Chúng nhân đều ngẩn ra, Mộ Dung Tuyết quay đầu, thấy sau lưng có một tăng nhân đang đứng, chính là hòa thượng vừa trò chuyện với nàng ban nãy. Trong tay hần cầm một cây gậy, mây kiếm mắt sao, anh khí bừng bừng, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng cười híp mắt ban nãy.

“Ngẩn ra đó làm gì, còn không ra tay.” Thẩm Thương lăng vốn khinh bỉ kẻ đột nhiên xuất hiện như Hứa Trạch, đích thân ra tay kéo Thẩm U Tâm về.

Các hạ nhân còn chưa ra tay, đột nhiên trước mắt có tiếng gió, gậy quét đến, Mộ Dung Tuyết vốn chưa nhìn thấy Hứa Trạch ra tay thế nào, đã thấy Thẩm Thương Lăng loạng choạng té lăn ra đất.

Hứa Trạch dùng gậy đề lên bụng hần, cúi người cười hi hi: “Còn không đi thì người có tin là ta sẽ cán người thành sọi mì không?”

Thẩm Thương Lăng còn muốn phản kháng, lại thấy Hứa Trạch cười hi hi dùng gậy lăn trên bụng hần mấy cái, không thấy hần dùng lực, chỉ nhẹ nhàng vậy thôi đã khiến Thẩm Thương Lăng đau đớn kêu lên oai oái, cuống quýt nói: “Ta đi ngay, đi quay.”

Hứa Trạch đứng dậy, dùng gậy chỉ về phía sau cười nói: “Cửa ở bên đó.”

Thẩm Thương Lăng vội vã đưa người rời đi.

Thẩm U Tâm bước lên thi lễ: “Đa tạ đại sư.”

“Đại sư” Hứa Trạch sờ mũi, quay đầu cười với Mộ Dung Tuyết: “Tiểu cô nương, cô thấy ta có giống đại sư không?”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, hung dữ nói: “Không được gọi ta là tiểu cô nương.” Nói xong liền kéo tay Thẩm U Tâm, “Chúng ta mau về đi.” Không ngờ ra ngoài một chuyến lại gây ra chuyện này, đừng bao giờ để Gia Luật Ngạn biết được, nếu không nhất định hần sẽ giận lắm, vừa nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng của hần, lòng nàng lập tức rối như tơ vò.

Tạ Trục ôm quyền nói: “Tại hạ Tạ Trục, đa tạ sư phụ trọng nghĩa tương trợ.”

Hứa Trạch mỉm cười: “Ta không phải hòa thượng, bởi vậy đừng gọi ta là sư phụ, cũng đừng gọi ta là đại sư, gọi Hứa Trạch được rồi.”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc quay đầu, không phải hòa thượng vậy việc gì phải mặc tăng bào, còn cạo đầu nữa?

Vừa hay hần cũng nhìn về phía nàng, khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, nàng có một cảm giác kỳ quái, trong ánh mắt hần cứ như có tinh hà lấp lánh, còn mang theo cả một xoáy nước.

Nàng quay đầu bước nhanh ra khỏi chùa.

Bên này Thẩm U Tâm và Tạ Trục vội vã cáo biệt. Bên kia Mộ Dung Tuyết cũng dặn dò mấy hạ nhân, bao gồm cả xa phu, rằng chuyện hôm nay không được cho bất kỳ ai biết, bao gồm cả Vương gia. Nàng vốn còn muốn tiện đường về nhà thăm cha một chuyến, nhưng xảy ra chuyện như vậy, nàng không dám ở lâu bên ngoài nữa.

Trở về Chiêu Dương vương phủ, thật sự quá không may, Gia Luật Ngạn xưa nay thường đến tối mới về phủ, không ngờ buổi trưa đã về rồi.

Mộ Dung Tuyết cứ như có cảm giác làm chuyện xấu bị bắt quả tang, nàng nhìn Thẩm U Tâm rồi mới xuống xe.

Gia Luật Ngạn từ trong kiệu bước ra, lập tức một đám nô bộc bước lên vây lấy, hần dường như trời sinh đã có khí thế vạn người ngưỡng mộ, đám hậu

nhân tiên hô hậu ủng càng khiến hắn trở nên nổi bật, khí vũ bất phàm.

Mộ Dung Tuyết si mê nhìn hắn, lòng tin chắc rằng cho dù giữa biển người mênh mông, người nàng có thể vừa nhìn đã thấy ngay chỉ có hắn mà thôi.

Hắn nhìn nàng, rồi lại nhìn Thẩm U Tâm, không vui hỏi: “Hai người đi đâu vậy?”

Mộ Dung Tuyết nặn ra nụ cười, “Thiếp và muội muội đi chùa dâng hương.”

Hắn nhú mày, cũng không nói gì nữa, quay sang nói với Thẩm U Tâm: “Chẳng phải đã nói với muội là đừng ra khỏi phủ rồi sao?”

Thẩm U Tâm có hơi chột dạ, yếu ớt thấp giọng nói: “Cùng tẩu tẩu đi dâng hương cũng không được sao?” Giọng nói mềm mại như nũng nịu này, phàm là nam nhân chắc đều sẽ cảm thấy mềm lòng. Mộ Dung Tuyết trong lòng rất ngưỡng mộ giọng nói êm tai này, tiếc rằng nàng đã không thể nào có được thanh âm hay như vậy nữa.

Nhưng Gia Luật Ngạn chỉ lạnh lùng đáp một câu, “Không được.” Nói xong liền cất bước đi lên hành lang.

Thẩm U Tâm thè lưỡi, rồi lại cười với Mộ Dung Tuyết, “Đa tạ tẩu tẩu.”

Mộ Dung Tuyết âm thầm theo sau hắn, đi đến cửa Ân Đào các, thấy hắn bước vào nàng liền quay người tiếp tục đi về hậu viên.

Gia Luật Ngạn chắc chắn rằng nàng sẽ theo mình vào, không ngờ nàng lại quay người đi mất! Hắn quay lại gọi nàng, tức giận nói: “Nàng đi đâu đó?”

“Thiếp về thay y phục.”

“Chút nữa đến đây đi.” Mắt hắn sáng lên, nói: “Ta muốn ăn cơm ở nhà.”

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn hắn, cuống quýt gật đầu: “Được, bây giờ thiếp sẽ đi nấu ngay, chàng muốn ăn gì?”

“Nấu bừa đi.”

Nấu bừa? Nàng ngây ngốc nhìn hắn, thấp giọng nói: “Xưa nay thiếp chưa từng nấu bừa, mỗi một món ăn đều dùng toàn bộ thành ý, lẽ nào chàng không ném được tâm ý của thiếp sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Thân là mẹ ruột, tôi đang nghĩ là chỉ viết một nam phụ thôi hay là viết hai ba nam phụ giành A Tuyết đây?

Gia Luật đại gia có tức đến vênh râu không? Ha ha ha~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đau lòng

Trương Long đứng bên cửa vốn cụp tai cúi đầu giả điếc, nhưng gương mặt đỏ bừng đã bán đứng hắn.

Gia Luật Ngạn ngược ngừng quay người bước vào thư phòng.

Hắn không trả lời câu hỏi của nàng, Mộ Dung Tuyết có hơi thất vọng, nhưng trở về Mai quán vẫn tràn đầy tình yêu, nghiêm túc chuẩn bị cho hắn một bữa ăn cực kỳ phong phú, sau đó tỉ mỉ bỏ vào hộp, cho Đinh Hương, Bội Lan đưa đến Ân Đào các.

Đinh Hương mở hộp thức ăn, đập vào mắt Gia Luật Ngạn là mấy món ăn sực nức mùi thơm, màu sắc rực rỡ, tạo hình đẹp mắt, vừa nhìn đã biết là phong cách nấu ăn chỉ thuộc về nàng, ngay cả đĩa đựng thức ăn cũng vô cùng chú trọng, mỗi món ăn phối với một chiếc đĩa khác nhau.

Tuy ngoài miệng hắn không khen nàng, nhưng trong lòng lại vô cùng tán thưởng phẩm vị của nàng, đặc biệt là trong việc phối màu, có thể coi là suy nghĩ độc đáo. Mỗi lần nhìn thấy món ăn của nàng hắn đều có cảm giác kinh ngạc, giống như thấy một bức tranh rực rỡ sắc màu, cho dù là ngự thiện trong cung cũng chưa chắc làm được tinh xảo thú vị như nàng.

Đinh Hương, Bội Lan dè dặt bày thức ăn ra, đang định lui xuống thì Gia Luật Ngạn hỏi: “Phu nhân đâu?”

“Dạ Phu nhân đang tắm.”

Gia Luật Ngạn có chút thất vọng và bất mãn, vốn đã quen ăn cơm một mình, nhưng từ khi nàng gả vào phủ, sau khi cùng hắn ăn mấy bữa cơm tối, hắn

phát hiện ăn com cũng trở thành một chuyện khá thú vị. Vì mỗi món ăn nàng đều đặt tên, ví dụ như Nhất quyền tương tư, Nhân sinh tứ hi, Hòa hòa mỹ mỹ... Những cái tên kỳ quái đó tuy rất buồn cười, nhưng cũng rất sát thực, hơn nữa quan trọng nhất là mỗi một món ăn đều chứa đầy tâm ý của nàng, hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng nàng đang trao trọn trái tim nàng cho hắn. Tuy ngoài mặt hắn vờ như không thấy, nhưng thật ra trong lòng rất hưởng thụ sự ái mộ này.

Hắn nhắc đĩa lên, khựng lại rồi đặt xuống, nói với Bội Lan: “Gọi Phu nhân đến đây.”

Bội Lan mừng rỡ đáp một tiếng, ra khỏi Ân Đào các liền cười hi hi nói: “Cô xem, Vương gia gọi tiểu thư chúng ta đến cùng ăn com đó, xem ra một khắc cũng không thể rời tiểu thư được.”

“Tôi thấy là muốn tiểu thư qua bày thức ăn hầu hạ thì có.” Đinh Hương lạnh lùng hừ một tiếng, tóm lại, đối với vị cô gia này, lòng nàng ta không làm sao thiện đãi nổi, cho dù hắn ưa nhìn, lại là một Vương gia, nhưng trong lòng nàng ta, ưa nhìn đâu ăn thay com được, quan tâm chu đáo mới là một phu quân tốt, trong lòng nàng ta Gia Luật Ngạn hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn.

Mộ Dung Tuyết lúc này đang ngâm mình trong bồn nước, tuy nàng thích nấu nướng nhưng cũng rất ưa sạch sẽ, không thích trên người mình có mùi dầu mỡ, mỗi lần nấu ăn xong luôn thích thay y phục. Hôm nay ở trong chùa vốn đã hoảng hốt kinh sợ, trở về Mai quán lại vội vã nấu ăn, bận rộn đến mức cả người đầy mồ hôi, bởi vậy sau khi nấu ăn xong này liền nằm trong bồn tắm rửa để thư giãn thần kinh đang căng thẳng.

Lúc Đinh Hương vào cho nàng biết Gia Luật Ngạn muốn nàng đến Ân Đào các cùng dùng com, nàng vội vã bỏ ra khỏi bồn nước, mừng rỡ thay một bộ y phục mới đã được xông hương.

Hắn không chỉ thích thức ăn nàng nấu mà còn muốn nàng cùng dùng com nữa, điều này có phải cho thấy trong lòng hắn nàng ngày càng quan trọng rồi không? Nàng cười suốt dọc đường, bước nhanh như một con gió đến Ân Đào các.

Gia Luật Ngạn ngồi trước bàn, điều khiến nàng kinh ngạc vui mừng hơn là không ngờ hắn vẫn chưa động đĩa, còn đang chờ nàng. Nàng thụ sủng nhược kinh đi đến trước mặt hắn, không nén nổi hẳn hoan trong lòng, nụ cười rực rỡ hơn ánh mây đẹp nhất.

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, chỉ một món ăn hỏi: “Đây là gì?”

“Món này tên là Ái luyện.”

Hắn lộ ra một tia bối rối, đặt tên kín đáo một chút có được không? Vốn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng cái tên này đã khiến hắn ngại không hỏi nữa.

Mộ Dung Tuyết xấu hổ cười cười, giải thích cho hắn: “Vì làm từ hoa sen nên lấy đồng âm là Ái luyện[1].”

[1. Sen và luyện đồng âm.]

Hắn kinh ngạc hỏi: “Hoa sen?”

“Dạ, cánh sen trắng cuốn nhân đậu đỏ, rồi dùng bột mì trứng gà chiên lên. Chàng nếm thử đi, còn có mùi thơm của hoa sen nữa đó.”

Hắn càng kinh ngạc hơn, trong lúc hiếu kỳ liền lấy đĩa gấp lên nếm thử, quả nhiên mùi vị thanh mát, hương thơm lan khắp miệng.

“Com cũng dùng lá sen bọc lại để hấp, có phải hương thơm mát lòng không?” Nàng cười như gió xuân, đôi mắt sáng rực lóe lên tia khát vọng chờ được biếu dương. Biểu hiện tràn đầy tự tin này cứ luôn khơi dậy ham muốn đả kích nàng của hắn, vì bộ dạng thất vọng mím cái miệng nhỏ, vô cùng không phục của nàng thật sự rất đáng yêu.

Nhưng đã kích nhiều phải chăng sẽ ảnh hưởng đến nhiệt tình nấu ăn của nàng? Hắn đang nghĩ hôm nay có nên biếu dương nàng một cách thích đáng không? Nói thật thì thức ăn hôm nay rất ngon, tràn ngập mùi hương sen nhẹ nhàng.

Hắn nhắc ly trà hộp một ngụm, cân nhắc từ ngữ thích hợp, vừa biểu đạt được ý tán dương, lại không khiến nàng kiêu ngạo đắc ý. Lúc này Mộ Dung Tuyết đang một tay chống cằm, chớp chớp đôi mắt to ướt ướt nói: “Thức ăn hôm nay sử dụng toàn nguyên liệu dưới nước, củ sen, bánh chèo củ năng, canh sen, hoa sen chiên, còn có cá hấp nữa, bởi vậy bữa com này đặt tên Ngự thủy chi hoan[2] là thích hợp nhất.”

[1. Vui vầy cá nước, ý chỉ chuyện chăn gối.]

Gia Luật Ngạn phụt một tiếng phun hết nước trà trong miệng ra.

Mộ Dung Tuyết vội ôm lấy hắn, vỗ vỗ vai hắn, “Phu quân, chàng không sao chứ?”

Mặt hắn đỏ ửng một mảng, một hồi sau mới ngước lên nhìn nàng. Thật sự phải trắng trợn đến vậy sao?

Dùng com xong, Đinh Hương, Bội Lan thu dọn chén đĩa trên bàn, Mộ Dung Tuyết cũng đứng dậy, “Phu quân bận rộn cả buổi rồi, mau nghỉ ngơi một lúc đi.” Nói xong liền định cùng hai người rời đi.

Gia Luật Ngạn kéo nàng lại, “Nàng làm gì vậy?”

“Thiếp về Mai quán.”

Gia Luật Ngạn không vui nói: “Chẳng phải nói rồi sao, giường đóng xong rồi hãy đi, thời gian này cứ ở đây.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành “Đạ” một tiếng, tuy trong lòng khó chịu, nhưng Gia Luật Ngạn đã nói hai lần rồi, nàng cũng không dám cứng rắn cự tuyệt, sợ lại chọc giận hắn, lòng liền nghĩ, chiều nay lại đi giục Luru sư phụ đóng giường cho nhanh.

Ra khỏi sảnh chính, ánh nắng trong sân đang rực rỡ chói chang, hoa dưới hiên uể oải hé nở. Mộ Dung Tuyết lao lực cả buổi sáng, lúc về lại phí tâm tư nấu một bữa thức ăn, thật sự rất mệt mỏi, trở về phòng ngủ, nàng cảm thấy mí mắt không tách ra nổi nữa, nhưng Gia Luật Ngạn lại không có thói quen ngủ sau bữa cơm, ăn xong liền đến thư phòng.

Chờ một lát, hắn cảm thấy lúc này nàng sẽ mang trà đến cho mình, nhưng chờ hồi lâu cũng không có động tĩnh. Thư phòng lặng ngắt như tờ thật vô vị, hắn đặt công văn trong tay xuống đi vào phòng ngủ.

Không ngờ nàng đã ngủ rồi!

Nhìn dáng vẻ đang ngủ kiều diễm đáng yêu của nàng, hắn bỗng nảy sinh cảm giác bị lạnh nhạt bỏ rơi, vậy là hắn tức tối nhào lên người nàng, bóp mấy cái trên ngực nàng.

Mộ Dung Tuyết bị hắn đánh thức, đầu tiên cảm thấy có một bàn tay đang đặt trên ngực mình, còn sau lưng có một vật cứng cứng, hắn đang không hề khách sáo lột y phục nàng ra.

Nàng hiểu được ý đồ của hắn, xấu hổ kéo váy lại: “Phu quân, đừng mà, đang là ban ngày đó.”

“Chẳng phải nàng muốn vui vầy cá nước sao?” Hắn cắn vào tai nàng một cái, tay vẫn không ngừng.

“Thiếp không có.” Nàng thật oan chết đi được, vừa xấu hổ vừa tức giận đẩy hắn ra, nhưng lại không phải là đối thủ của hắn.

Hắn hậm hực nói: “Rõ ràng là muốn mà còn không thừa nhận, đây là cái gì?” Tay hắn thò xuống dưới người nàng, tìm được chứng cứ.

Nàng xấu hổ nghẹn lời, hết đường chối cãi. Bị hắn sờ cả buổi mà không có phản ứng mới lạ đó.

“Cho nàng biết thế nào là vui vầy cá nước.” Hắn hừ một tiếng, vươn mình xông vào. Sau một hồi giãy vò mạnh mẽ, nàng mơ màng thiếp đi, lúc tỉnh lại đã là chạng vạng. Đình viện yên lặng như tờ, Gia Luật Ngạn đã rời đi. Nàng hít thật sâu hơi thở trên gối hắn, hồi tưởng lại cuộc hoan ái ban chiều, mặt ầu lo đỏ bừng.

Nàng thật sự không hiểu tại sao hắn lại thích ức hiếp nàng, giãy vò nàng như vậy, khiến nàng hận không thể kêu lên thật to, nhưng giọng nàng vẫn chưa khỏi, thanh âm rất khó nghe, bởi vậy nên liều mạng nhắm nhin, nhưng nàng càng cần môi không chịu lên tiếng, hắn càng đổi đủ cách giãy vò, hận không thể bẻ xương nàng nuốt vào bụng.

So với mây mưa đảo điên, thật ra nàng thích được hắn ôm ấp vuốt ve hơn, nhưng phương diện này hắn rất keo kiệt, rất ít khi nàng được nhìn thấy hắn bên cạnh khi tỉnh lại, nàng vẫn luôn một mình đối diện với chăn gối trống không, nhờ vào việc hít hơi thở hắn còn vương lại để làm ấm cho mình.

Nàng quyến luyến bò xuống giường, mặc áo ngoài vào, ngồi trước gương chải mái tóc dài như mây. Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến giọng Trương Long: “Vương gia.”

Là Gia Luật Ngạn trở về.

Nàng kinh ngạc vui mừng đặt lược xuống, không màng mái tóc chưa búi xong đã nhảy ra khỏi phòng ngủ, đây là lần đầu tiên nàng ở Ân Đào các đón hắn về.

Nhưng khi bay đến trước mặt Gia Luật Ngạn như một con chim nhỏ, nàng kinh ngạc phát hiện rằng, mặt Gia Luật Ngạn lạnh cứng như sắp kết thành băng rơi xuống đất.

“Phu quân làm sao vậy?” Nàng ân cần nhìn hắn, lòng nghĩ, lẽ nào trên triều hắn đã gặp chuyện gì phiền lòng?

“Hôm nay nàng đưa Thẩm U Tâm đi gặp Tạ Trục à?”

Mộ Dung Tuyết giật mình, vội nói: “Lúc đi dâng hương tình cờ gặp.”

“Tình cờ?” Hắn nghiêm giọng nói: “Gan nàng thật không nhỏ, lúc nào rồi mà còn dám gạt ta.”

Nàng lo lắng nhìn hắn: “Phu quân bớt giận.”

“Trong mắt nàng còn có phu quân này sao?” Đôi mày kiếm của hắn nhíu chặt, khí lạnh trong mắt còn lạnh hơn gió ngày cửu hàn.

Nàng rụt rè nói: “Thiếp chỉ muốn giúp cô ấy...”

Gia Luật Ngạn nghiêm giọng ngắt lời nàng, “Ngoài thêm loạn, gây thị phi, nàng có thể giúp muội ấy được gì?” Nói xong, hắn tức giận bưng bưng phẩy áo

bỏ đi.

Trong mắt hần, nàng chính là một kẻ ngốc nghếch, chỉ biết thêm loạn và gây thị phi sao? Nàng cảm thấy tim bỗng đau nhói, rồi có hai hàng nước mắt nóng hổi trào ra.

Nàng ngậy ngốc một hồi, dùng mu bàn tay chùi nước mắt, chậm chậm bước ra khỏi Ân Đào các, đi về phía Mai quán.

Đoạn đường từ Ân Đào các đến phía sau hoa viên rồi đến Kính hồ, nàng bước đi rất uể oải, chỉ muốn về đến Mai quán nghỉ ngơi.

Nhưng đứng bên Kính hồ, nghĩ đến việc Mai quán không có giường, một nỗi bi thương hoang liêu dâng trào trong lòng. Ở Ân Đào các chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng dường như dài tựa nửa đời, nàng cảm thấy hình như trong thoáng chốc mình đã già đi mấy tuổi, hoàn toàn mất hết dũng khí và tự tin hôm bán giường.

Nàng lại bắt đầu nghi ngờ bản thân, rốt cuộc còn có bao nhiêu tự tin để bị hủy hoại nữa.

Ám Hương, Sơ Ảnh thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng đều giật mình, nhưng nhận thức được gì đó nên không hỏi, chỉ dâng trà nóng, lấy nước cho nàng tắm.

Nàng nhận tách trà nóng, siết chặt trong lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Sơ Ảnh, người đi hỏi xem giường của ta đóng xong chưa?”

Hai lần nàng về Mai quán câu đầu tiên đều hỏi chuyện này.

Đĩnh Hương nghe mà sắp rơi nước mắt.

Ám Hương cũng cảm thấy kinh ngạc, lúc đầu nàng bán giường, các nha hoàn Mai quán đều đoán được dụng ý của nàng, ngoài bội phục quả quyết đập nổi đóm thuyền của nàng, còn thầm chúc cho nàng có thể mã đáo thành công.

Đích thực nàng cũng đã thành công, nhưng chuyển biến của sự tình khiến người ta không thể hiểu được.

Tại sao nàng vào ở Ân Đào các rồi mà vẫn hai lần về Mai quán, lại còn giục đóng giường, bộ dạng như không muốn quay lại nữa?

Còn đêm nay, Gia Luật Ngạn có như tối qua, đích thân đến Mai quán ôm nàng về Ân Đào các không?

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Quan tâm

Sơ Ảnh trở về báo cho Mộ Dung Tuyết giường đã xong rồi, nhưng vừa mới son xong lúc chiều, vẫn chưa thể dùng.

Mộ Dung Tuyết thờ dài, im lặng chốc lát rồi nói với Đĩnh Hương: “Ta muốn về nhà thăm lão gia, các muội thu dọn đồ đạc đi.”

Đĩnh Hương ngăn ra, thu dọn đồ đạc, lẽ nào muốn về nhà mẹ ở sao?

Bội Lan nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, làm vậy e là Vương gia sẽ không vui đâu.”

Mộ Dung Tuyết đau lòng cúi đầu, “Ta rất nhớ lão gia, muốn về nhà ở một đêm.”

Có một đêm thôi sao? Đĩnh Hương cảm thấy quá ít, lập tức nói: “Chủ ý này rất hay, dù sao giường của tiểu thư cũng chưa đóng xong, đâu thể ngủ dưới đất được.”

Bội Lan nói: “Nếu tiểu thư không chê thì cứ ngủ ở phòng nô tỳ, nô tỳ và Đĩnh Hương trải nệm dưới đất ngủ là được rồi.”

Đĩnh Hương trừng nàng ta, “Gã đi rồi đâu có nói là không được về nhà mẹ, tiểu thư về nhà mẹ cũng là để cho Vương gia biết, tiểu thư cũng là người có tính cách, không phải là quả hồng mềm mại người ta chém chặt, để ngài ấy gọi thì đến đuổi thì đi.”

Trái tim vốn đầy thương tích của Mộ Dung Tuyết lập tức bị mấy chữ “Gọi thì đến đuổi thì đi” chém cho máu me tung tóe.

Nàng không phải giận dữ về nhà mẹ như Đĩnh Hương nghĩ, mà vì lúc này nàng thật sự rất nhớ cha, xưa nay cha luôn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, không nỡ chê bai nàng một câu, cha mới là người yêu thương nàng nhất trên thế gian này, vĩnh viễn luôn ủng hộ nàng, khích lệ nàng. Lúc này, khi nàng cảm thấy hơi mệt mỏi, hơi rã rời, hơi mất tự tin, nàng thật sự rất cần cha tiếp thêm sức mạnh và lòng tin.

Đình Hương rất ủng hộ hành động này của Mộ Dung Tuyết, vì nàng ta coi về nhà mẹ là một tuyệt chiêu, lần nào cũng là cha nàng ta thấp giọng xuống nước rước mẹ nàng ta về. Dần dần, địa vị của mẹ nàng ta nhờ mấy lần về nhà mẹ mà được nâng cao.

Quan hệ của Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngạn, kẻ bàng quan như Đình Hương rõ hơn ai hết, lòng căm phẫn sôi. Nàng ta hi vọng chuyến này Mộ Dung Tuyết về nhà mẹ có thể cho Gia Luật Ngạn một bài học, tiểu thư của nàng ta cũng không phải kẻ ăn chay, nghĩa tử là Triệu thực phi được đương kim Thánh thượng sủng ái nhất. Hắn nên đến nhà tạ lễ xin lỗi, cúi đầu xuống nước đón tiểu thư về.

Mộ Dung Tuyết mang theo một bọc hành lý nhỏ, cùng Đình Hương và Bội Lan ra khỏi Vương phủ, lên xe ngựa. Quán gia trong lòng rất khó hiểu, trẻ vậy rồi sao vẫn còn ra ngoài? Nhưng Vương gia không có nhà, không ai dám can Phu nhân. Chỉ đành phất mấy hạ nhân khỏe mạnh đi theo, đưa Mộ Dung Tuyết đến nhà mới của Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm thấy con gái liền giật thót, “A Tuyết, sao đột nhiên con lại về nhà?”

“Con nhớ cha, muốn về thăm cha.” Vừa thấy Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết lập tức cảm thấy mình lại trở thành một tiểu cô nương chưa xuất giá, thân xác mệt mỏi và trái tim rã rời dường như đã tìm được một nơi giải tỏa, nơi như vậy mới là nhà nàng. Tuy Gia Luật Ngạn từng nói sau này Vương phủ mới là nhà nàng, nhưng trong lòng nàng đó không phải là nhà mà là một chiến trường, nàng đơn độc chém giết ở đó, cả người đầy thương tích.

Mộ Dung Lâm nhìn con gái, xót xa nói: “Sao con lại ốm đi nhiều vậy? Có phải hẳn đối xử với con không tốt không?”

Mộ Dung Tuyết vội cười nói: “Đâu có, chàng đối với con rất tốt, chỉ là con không thích hợp với khí hậu thủy thổ Kinh thành thôi.”

Mộ Dung Lâm nửa tin nửa ngờ, thấy con gái không chịu nói, cũng không tiện truy hỏi: “Con ăn cơm chưa?”

“Đã chưa.”

“Vậy để cha đích thân xuống bếp, con muốn ăn gì?”

“Chỉ cần cha nấu con đều thích ăn hết.”

“Con chờ đó nhé.” Mộ Dung Lâm lập tức xuống bếp.

Tịch dương ngả về Tây, Mộ Dung Tuyết ngồi trên chiếc ghế trúc dưới hiên, gió thổi đến, dường như miệng vết thương khắp người đều mở ra, không chỗ nào không đau.

Nửa canh giờ sau, một bàn thức ăn phong phú được dọn ra, trên tay Mộ Dung Lâm còn dính bột mì, đích thân đặt hai chiếc bánh hành chiên vàng thơm trước mặt Mộ Dung Tuyết, “Nha đầu, mau nếm thử đi, dùng mỡ gà chiên đó, con thích ăn nhất mà.”

“Cha, cha đối với nữ nhi thật tốt.” Mũi Mộ Dung Tuyết cay cay, suýt chút rơi nước mắt. Nàng sắp quên mất mùi vị được thương yêu rồi.

Mộ Dung Lâm kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi, A Tuyết của cha là cô nương tốt nhất trên thế gian này, đương nhiên cha phải thương yêu chứ.”

Nước mắt cuối cùng không nhịn được mà rơi xuống. Câu này nếu Gia Luật Ngạn cũng nói được thì nàng hạnh phúc biết mấy, đáng tiếc là trong lòng hắn, nàng chỉ là một kẻ gốc gác luôn gây chuyện.

“Con làm sao vậy?” Mộ Dung Lâm thấy con gái rơi nước mắt, tim cứ như sắp vỡ tan, căng thẳng đến mức nói năng lộn xộn, “Nha đầu, có phải hẳn ức hiếp con không? Cha đi tìm hẳn tính sổ.”

Mộ Dung Tuyết vội hít mũi, cười nói: “Không phải đâu, là con vui quá thôi, cả nửa năm con không được ăn bánh hành chiên rồi.”

Mộ Dung Lâm xót xa nói: “Con gái gốc, con không biết tự làm sao?” Ông đã đem hết bản lĩnh nấu nướng của mình truyền cho con gái rồi mà.

Mộ Dung Tuyết không đáp, nàng chỉ cười, cười rất chua chát, vì lúc nàng nấu ăn đều một lòng một dạ nghĩ xem hẳn thích ăn gì, chưa từng nghĩ đến bản thân. Mỗi lần ăn cơm cứ đôi chốc lại nhìn hẳn, xem hẳn thích ăn gì, thích mùi vị thế nào, sau đó nhớ kỹ trong lòng, để lần sau càng làm vừa lòng hẳn hơn.

Mộ Dung Lâm vỗ vai con gái thờ dài, lòng biết Gia Luật Ngạn nhất định đã khiến con gái mình đau lòng, nếu không đã trẻ vậy rồi đâu có đột nhiên chạy về nhà.

“Thơm quá!” Ngoài cửa truyền đến giọng Bùi Giản, Mộ Dung Tuyết vội chùi nước mắt.

Bùi Giản vừa bước vào phòng đã kinh ngạc hỏi: “A Tuyết, sao muội lại về đây?”

“Đương nhiên là nhớ cha rồi.”

“Ai da, thơm quá, nhất định là cừu cừu đích thân xuống bếp đúng không? Ai ôi, cừu cừu thật là thiên vị quá, con ở nhà cừu cừu lâu như vậy mà không chịu nấu cho đứa cháu này một bữa cơm. Hôm nay nấu ngon như vậy cũng không gọi con.”

“Ai biết con chạy đi đâu chứ?”

“Con ở nhà kể bên trò chuyện với Triệu đại thúc.”

“Không việc gì thì con đừng có đi làm phiền người ta mãi vậy.”

“Đây gọi là lời kéo quan hệ mà, haiz, đúng rồi, A Tuyết, muội có nói với muội phu chuyện của ta chưa?”

“Gần đây Vương gia bận chuyện diệt phi ở Binh bộ, muội vẫn chưa nói.”

Bùi Giản vỗ đùi, “Muội muội, đây là cơ hội tốt đó, cho ta đi đi.”

Mộ Dung Lâm trừng mắt: “Bùi gia chỉ có mình con là con trai, nếu có mệnh hệ gì thì ta làm sao giao phó với cha mẹ con đây. Chuyện này đừng nghĩ tới nữa.”

Bùi Giản mím miệng, gắp một miếng thức ăn nói: “Hôm nay Linh Sơn tự xảy ra chuyện rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền giật mình, vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Nghe nói có tên công tử nhà giàu nào đó đưa một đám người đến chùa gây rối, bảo họ giao ra một hòa thượng, làm âm ỉ trong chùa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta không biết nữa, nghe Triệu đại thúc nói vậy.”

Mộ Dung Tuyết tìm đập thỉnh thịch, xem ra chuyện này nhất định đã truyền đến tai Gia Luật Ngạn, bởi vậy hắn mới nổi trận lôi đình.

Hòa thượng tên Hứa Trạch đó ra sao rồi? Có bị Thẩm Thương Lăng bắt đi giết mất không?

Tinh thần nàng liền bất an, đứng dậy, buông chén nói với Bùi Giản: “Huynh đến Linh Sơn tự nghe ngóng thử hòa thượng đó có ổn không?” Bất luận thế nào, Hứa Trạch cũng vì họ mới đắc tội với Thẩm Thương Lăng, nàng không thể nhắm mắt làm ngơ.

“Muội quen à?”

“Huynh đừng hỏi nữa, đi mau đi.”

Linh Sơn tự vốn rất gần nhà Mộ Dung, Bùi Giản đi một lúc đã trở về ngay, nói: “Chùa đã đóng cửa rồi, không ai trả lời.”

Mộ Dung Lâm bảo Bùi Giản thu dọn chén đĩa, nói với Mộ Dung Tuyết: “A Tuyết, trời không còn sớm nữa, cha đưa con về nhé.”

“Cha, con muốn ở nhà một đêm.”

“Vậy sao được, con đã xuất giá rồi, không thể qua đêm ở nhà mẹ, hơn nữa Bùi Giản vẫn ở nhà chúng ta, đừng để người ta đồn đại điều gì.”

Lời của Mộ Dung Lâm rất có đạo lý, nếu Mộ Dung Tuyết kiên trì không đi, e là sẽ khiến phụ thân nghi ngờ, nàng không muốn phụ thân lo lắng, cũng không muốn ông có điều gì bất mãn với Gia Luật Ngạn, vậy là chỉ đành thu dọn về phủ.

Đinh Hương ngồi trong xe ngựa nhỏ giọng lầm bầm: “Tiểu thư nên ở mười ngày nữa tháng, để cô gia đến đón cô về.”

Mộ Dung Tuyết im lặng không nói, lòng thờ dài xót xa, cho dù nàng ở tám năm mười năm e là hắn cũng không đến đón nàng về đâu. Nàng không dám mạo hiểm như vậy, càng không dám để mình lâm vào cảnh không còn đường lui.

Trở về Kính hồ phải đi ngang Ấn Đào các, bên trong vẫn còn sáng đèn ngoài cửa có Trương Long canh giữ. Mộ Dung Tuyết cúi đầu đi thẳng, hoàn toàn không có ý vào trong khiến Trương Long rất bất ngờ. Nhưng nghĩ lại bộ mặt đen thui lạnh lùng của Vương gia hôm nay thì cũng thật khiến người ta không dám đến gần.

Gia Luật Ngạn trong thư phòng càng nghĩ càng giận, nàng đã phạm lỗi rồi mà một là không hối lỗi, hai là không nhận sai thì thôi đi, còn giận dỗi về nhà mẹ nữa. Hơn nữa trời đã tối rồi mà vẫn không về, lẽ nào muốn ở luôn nhà mẹ sao?

Nghĩ đến đây, hắn giận đến mức không xem công văn được nữa, gọi Trương Long vào dặn dò: “Đi gọi Quản gia đón Phu nhân về.”

Trương Long nhỏ giọng nói: “Vương gia, Phu nhân đã về rồi.”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn hòa hoãn đôi chút, lòng thầm nói, cũng còn biết nặng nhẹ.

“Gọi nàng ấy vào đi.”

“Phu nhân về Mai quán rồi.”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn lập tức như mưa giông sắp đến, Trương Long vội vã lui ra khỏi cửa phòng, lòng thầm nói, tính tình của Vương gia cũng chỉ có Phu nhân dám xông lên thôi, đổi là nữ nhân khác thì đã sợ mất mặt lâu rồi.

Trở về Mai quán, Mộ Dung Tuyết sai Đinh Hương, Bội Lan ôm chần ra, định đêm nay ngủ trên giường, Đinh Hương và Bội Lan đều thầm mong Gia Luật Ngạn đêm nay có thể như hôm qua, đến đưa tiểu thư về Ân Đào các nghỉ ngơi, nhưng mãi đến khi sắc đêm khuya dần cũng không thấy bóng hân.

“Các muội mau đi ngủ đi, ta cũng buồn ngủ rồi.” Mộ Dung Tuyết biết họ đang chờ đợi điều gì, lòng nàng nào phải không ôm mơ ước cao xa đó.

Kính hồ đêm khuya lặng ngắt như tờ, Mai Lan Cúc Trúc tứ quán thì chỉ có Mai quán còn sáng đèn.

Mộ Dung Tuyết ôm gối ngồi trên giường, ánh mắt ngầy ngốc nhìn ra cửa sổ.

Một vầng trăng tỏ, ánh sáng mờ mờ. Nàng vẫn nhớ đêm tân hôn, lúc hân từ trên cầu đá đạp ánh trăng bước xuống, đi đến trước mặt nàng, nàng hạnh phúc mẩn nguyện dường nào, đơn thuần nghĩ rằng lấy được hân thì vạn sự đại cát, nhất định sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, nhưng sự thật là càng gần gũi hân lại càng cảm thấy xa xôi diệu vợi.

Gió đến hơi lạnh, nàng hít một hơi thật sâu.

Tuy đã chuẩn bị tối nay phải ngủ trên giường, nhưng ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng vẫn ôm một tia ảo tưởng, hi vọng hân đến Mai quán đón nàng về Ân Đào các, tuy nàng không muốn ở đó, nhưng ít nhất có thể chứng minh hân quan tâm đến nàng.

Nhưng nàng chờ đến canh ba cũng không có bóng dáng hân.

Nàng thất vọng nằm xuống, thổi tắt ngọn đèn trên bàn.

Sáng hôm sau, việc đầu tiên sau khi Đinh Hương thức dậy là đến phòng ngủ xem tiểu thư có ở đó không. Nàng ta nằm mơ thấy Gia Luật Ngạn đến Mai quán, tươi cười thấp giọng ôm tiểu thư đi. Đáng tiếc đó chỉ là mơ. Tình hình thực tế là Mộ Dung Tuyết vẫn cuộn mình trên giường.

Nắng sớm rọi vào khiến dung nhan nàng càng thêm kiều tú, thân hình nhỏ nhắn cuộn trên giường quý phi, đôi mày xinh đẹp khẽ nhíu, đầu mày giống như có hai hạt lúa, nhưng hạt lúa nở to nhất là khi cười, còn bây giờ bên trong chứa đầy u sầu.

Nàng ta thờ dài, lòng lại thầm mắng Gia Luật Ngạn một trận.

Mộ Dung Tuyết tỉnh dậy, vừa thấy Đinh Hương đứng trước giường liền vô thức hỏi: “Vương gia có đến không?”

Đinh Hương lòng chưa xót lắc đầu.

Mộ Dung Tuyết che giấu thất vọng trong lòng, nhìn ra cửa sổ. Tối qua nàng không đóng cửa sổ, trong tiềm thức vẫn nhớ đến tình cảnh hân nhảy cửa sổ vào như đêm tân hôn.

Nàng hất hăng thất vọng hỏi: “Muội đóng cửa sổ sao?”

Đinh Hương kỳ quái nhìn cửa sổ đáp: “Không phải muội.”

Mộ Dung Tuyết lập tức cảm thấy trái tim đã đông cứng của mình như nở ra một đóa hoa rực rỡ xán lạn trong băng tuyết.

Tối qua hân có đến, hân đã thay nàng đóng cửa sổ, không phải hân không quan tâm đến nàng chút nào, nàng thật không biết nên hình dung tâm trạng hân hoan vui sướng như phát điên của mình thế nào, vết thương khắp người toàn bộ đều lành lại hết.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hôn trộm

Mộ Dung Tuyết tức tốc đứng dậy chải đầu, tâm trạng tốt hơn bao giờ hết.

Ăn sáng xong nàng liền đưa Đinh Hương, Bội Lan đến Linh Sơn tự, muốn xem thử có phải Hứa Trạch bị Thảm Thương Lăng bắt đi không.

Đến cửa chùa, phát hiện bên trong vắng lặng đến mức không một bóng người, chắc chuyện âm ỉ hôm qua đã truyền đi khắp nơi, bởi vậy hôm nay không ai đến dâng hương.

Mộ Dung Tuyết nhìn bốn phía, cuối cùng thấy một tăng nhân đang quét sân, vội bước lên hỏi: “ Sư phụ, xin hỏi trong chùa có tăng nhân tên Hứa Trạch không?”

Tăng nhân lập tức lộ ra ánh mắt đề phòng, chấp hai tay nói: “Bổn tự không có người này.”

Mộ Dung Tuyết thấy tăng nhân không chịu nói, liền nói thẳng: “Ta là thân thích của kẻ gây chuyện hôm qua, nếu hấn đưa người đi rồi thì ta sẽ tìm hấn đòi người.”

Tăng nhân kia chấp tay niệm A di đà phật, nhưng vẫn không đáp.

Mộ Dung Tuyết bắt lực đánh quay người đi vào trong chùa, muốn xem thử có thể tìm Phụng trượng hỏi không.

Đi đến dưới gốc bồ đề, bước chân nàng khựng lại, trước hồ Phụng sinh có một tăng nhân đang đứng, quay lưng về phía nàng, nhưng bóng người đó nàng vừa nhìn liền nhận ra ngay, là Hứa Trạch.

Thì ra hấn vẫn bình yên, nàng liền yên tâm âm thầm quay người định rời đi.

“Không lạ Bồ tát đã đi là không lễ phép đâu.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành bấm bụng quay người lại, Hứa Trạch mặt đầy ý cười nhìn nàng, trên người tràn ngập ánh nắng, trong tay còn cầm một con rùa nhỏ.

“Hôm nay không phải ta đến lạ Bồ tát, hôm qua đánh rơi một chiếc hoa tai ở đây nên đến tìm.” Nàng cúi đầu, giả vờ như đang tìm đồ, nhìn trái nhìn phải quanh gốc bồ đề.

Hấn cười cười đi đến trước mặt nàng, “Cô đến tìm ta chứ gì.”

“Ai đến tìm người!” Nàng lập tức đỏ mặt, quay người rời đi. Sau lưng truyền đến tiếng cười sang sảng.

Người này thật mặt dày, biết hấn không chết, không bị thương, còn sống khỏe mạnh, nàng liền đặt chuyện này xuống.

Về đến Vương phủ, ngang qua Ân Đào các, bước chân nàng khựng lại, không có Trương Long, xem ra Gia Luật Ngạn đã ra ngoài. Nhớ lại tối qua, hơi ấm trong lòng nàng sắp nóng hơn cả mặt trời trên đỉnh đầu, chắc hấn là người miệng cứng lòng mềm, ngoài miệng trách mắng nàng nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm nàng, nếu không tại sao lại lén chạy đến đóng cửa sổ cho nàng chứ. Nàng càng nghĩ càng thấy lòng ngọt như mật, những gì nàng trao đi cuối cùng đã có hồi đáp. Đối với tương lai nàng lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Ngang qua Khách xá thanh, vừa hay Thẩm U Tâm từ trong cửa bước ra, cười nói: “Vừa hay muội cũng muốn đến Mai quán tìm tẩu tẩu đây.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Mời tẩu tẩu vào trong ngồi.”

Vào Khách xá thanh, Thẩm U Tâm vô cùng có lỗi nói: “Hôm qua liên lụy tẩu tẩu bị biểu ca trách, muội muội thật sự bất nhẫn, vô cùng á náy. Sáng nay lúc biểu ca ra cửa, muội đến nói rõ với biểu ca chuyện này, hi vọng biểu ca đừng giận lây tẩu tẩu. Chuyện này là lỗi của muội.”

Khách xá thanh và Ân Đào các rất gần, chuyện hôm qua Thẩm U Tâm cũng biết. Mộ Dung Tuyết thấy hơi ngại, cười cười nói: “Không sao, muội muội khách sáo rồi.”

“Đều tại muội không tốt, tự mình quyết định, hành sự thiếu suy nghĩ. Thật ra biểu ca đã an bày hết rồi.”

“Hả? An bài gì, làm chủ thay muội để muội lấy Tạ Trục sao?”

Thẩm U Tâm xấu hổ lắc đầu, “Thân phận của biểu ca còn đó, không thể trắng trợn nhúng tay vào chuyện của Thẩm gia. Gần đây triều đình sắp phát binh diệt phi, biểu ca sắp xếp cho Tạ Trục một vị trí trong quân, chờ chàng lập công được thưởng, có đủ tư cách rồi sẽ đến nhà đề thân. Đồng thời biểu ca cũng thay chàng chuẩn bị lễ vật, đại ca muội thấy tiền chắc sẽ không nói gì nữa.”

“Vẫn là Vương gia nghĩ chu đáo. Nhưng tất cả đã có dự liệu hết rồi tại sao không cho muội biết, hại muội uống công sâu não lâu nay.”

“Tính biểu ca là vậy đó, có gì cũng để trong lòng trước, chờ sự thành rồi mới nói.”

Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ, đích thực hấn là người như vậy. Lúc đầu hấn nói có cách có thể khiến nàng không bị chọn, nhưng lại không chịu nói đó là cách gì, mãi đến khi giao cho nàng thuốc cấm nàng mới biết.

Thật ra đây coi như là trầm ổn mới thành đại sự, nghĩ vậy, nàng cảm thấy càng ái hấn hơn.

Hai tiểu cô nương vui vẻ trò chuyện một lúc, mỗi người đều cảm thấy rất hạnh phúc, con đường tình yêu tràn đầy hi vọng.

Mộ Dung Tuyết về Mai quán, đến Tạp dịch viện trước.

Lưu Đại Nghiệp đóng giường vừa thấy nàng liền cười xòa nói: “Phu nhân, cô xem có vừa ý không.” Lão bát an xoa tay nói: “Thời gian gấp quá. Nếu Phu nhân không vội thì tiểu nhân sẽ trang trí thêm.”

“Cũng được, cứ vậy đi.”

Nói thật, chiếc giường này khác xa với tường tượng của nàng, những hoa văn phức tạp xinh đẹp kia có Hoa khai tịnh đế, có Uyên ương hí thủy, có Hi tượng mi tiêu, có Liên sinh quý tử, tất cả đều là những viễn cảnh đẹp đẽ trong lòng nàng đối với tương lai. Còn chiếc giường trước mặt này lại trọc lóc không có hình gì cả.

Nàng hơi tiếc nuối, lúc kết hôn phải đóng một chiếc giường như vậy, đó là chuyện nàng mong ước đã lâu, bán giường cũng không hoàn toàn là vì ở chung với hắn, mà là thật sự muốn có một chiếc giường cưới mới tinh chỉ thuộc về hai người, khởi đầu hoàn mỹ, kết cuộc mỹ mãn.

Nàng sờ đầu giường hỏi: “Son đã khô chưa?”

“Phu nhân vẫn nên hong thêm mấy ngày nữa, mùi hơi khó ngửi.”

“Không sao, đặt trong Mai quán hong là được rồi.”

Về đến Mai quán, nàng rửa tay rồi vào nhà bếp. Từ Châu được phái đến Ân Đào các canh giữ bên ngoài, xem lúc nào Gia Luật Ngạn trở về.

Đinh Hương thấy vậy liền bủi môi thật dài. Dựa vào cái gì mà lại phải nấu thức ăn ngon cho cô gia nhẫn tâm tuyệt tình kia chứ, cứ để mặc cho ngài ấy đói đi.

Mấy ngày nay Gia Luật Ngạn đều về Ân Đào các vào buổi trưa, vì chuyện diệt phi Binh bộ đã an bài thỏa đáng, thánh chỉ cũng đã hạ, Đại tướng quân Ngọc Quý Sơn đích thân xuất mã, còn hắn làm Đốc quân.

Chỉ ý của Hoàng đế vừa hạ, lập tức người bợ đỡ hắn trong triều lại nhiều thêm vài phần.

Tuy lão Hoàng đế sinh được Văn Xương công chúa, nhưng ông ta có thể sinh con trai hay không chúng nhân đều chưa biết chắc, nếu ông ta không có con trai, khả năng kế vị cao nhất không ai khác ngoài hắn và Thành Hi vương Gia Luật Chiêm. Lần này diệt phi Hoàng đế phái Gia Luật Ngạn đốc quân, hiển nhiên trong lòng xem trọng Gia Luật Ngạn hơn, bởi vậy những kẻ thấy sang bắt quàng làm họ cũng ngày càng tợn hơn, tận dụng triệt để mọi khe hở để gần gũi hắn.

Gia Luật Ngạn xưa nay thận trọng, cũng biết rõ lòng nghi ngờ và đề phòng của lão Hoàng đế rất nặng, bởi vậy xử lý xong việc công liền đóng cửa không ra ngoài.

Từ Châu vừa thấy Gia Luật Ngạn về, lập tức trở về Mai quán báo tin.

Mộ Dung Tuyết lập tức đưa một trái dưa hấu cho Đinh Hương.

“Muội mang đi cho Vương gia.”

Đinh Hương mím môi, “Muội không đi.”

“Bội Lan, muội đi đi.”

Bội Lan chỉ đành bầm bụng đón nhận trọng trách, bưng trái dưa hấu kia đến Ân Đào các.

Gia Luật Ngạn tắm xong, thay một chiếc áo gấm trắng thường ngày, ra khỏi phòng tắm.

Bội Lan dè dặt đứng ở cửa, hai tay bưng một trái dưa hấu.

“Vương gia, đây là do Phu nhân bảo nô tỳ mang đến.”

Gia Luật Ngạn nhíu mày, mang dưa hấu đến cũng không cắt ra, bảo hắn làm sao mà ăn?

Bội Lan đặt trái dưa hấu trên chiếc bàn trúc dưới hiên, nhẹ nhàng mở nắp của trái dưa. Thì ra trái dưa này rỗng ruột, trên vỏ dưa còn khắc hình hoa mai.

Hắn hơi kinh ngạc với sự thông minh khéo léo của nàng, hoa mai trên vỏ dưa đó là cũng sống động như thật, vừa nhìn đã thấy mát mẻ sáng khoái.

Bội Lan lấy trong quả dưa ra một cái chén bạch ngọc. Bên trong là một chén trái cây đầy màu sắc, đỏ có vàng có xanh có, hòa với băng đá, vừa nhìn đã thấy vô cùng mê hoặc mát mẻ.

“Mời Vương gia từ từ dùng.”

Bội Lan đặt đồ xuống rồi lui ra. Đi đến cửa, đột nhiên Gia Luật Ngạn nói: “Gọi Phu nhân đến đây.”

“Dạ.” Bội Lan mừng rỡ chạy nhanh về Mai quán. “Tiểu thư, Vương gia mời tiểu thư qua.”

Trong mắt Mộ Dung Tuyết lóe lên tia kinh ngạc vui mừng. Phải chăng hắn đã hết giận rồi, tha thứ cho nàng rồi?

Gia Luật Ngạn bung chén ngọc, dùng nửa bạc xăm trái cây bỏ vào miệng, mùi vị thật sự thanh mát ngon miệng ngoài sức tưởng tượng, loại trái cây ướp đá này không phải lần đầu tiên hắn được ăn, nhưng là lần đầu tiên được ăn loại ngon đến vậy, có một mùi hương kì dị cứ như đánh thức mỗi một tế bào xúc giác vị giác. Cho dù hắn rất kén chọn, từng ăn nếm vị khắp thiên hạ, nhưng cũng bị mùi vị này làm ngạc nhiên. Hắn vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc nàng đã bỏ gì trong này?

Mộ Dung Tuyết đi đến trước Ân Đào các, hít một hơi thật sâu, tâm trạng căng thẳng tựa như lần đầu tiên gặp hắn.

Chén ngọc trên bàn đã trống không, Gia Luật Ngạn đan hai tay ngồi ở thư án, nhìn Mộ Dung Tuyết đi vào.

Hắn kinh ngạc phát hiện rằng nàng không hề có vẻ mặt bị thâm đáng thương. Gương mặt nhỏ xinh đẹp như búp măng, cười còn ngọt ngào hơn trái cây ướp đá kia. Hắn thở phào một hơi, vậy cũng tốt, không cần dỗ dành, cũng không cần giải thích gì cả, nàng hoàn toàn có thể tự hồi phục. Vậy là chuyện hôm qua hắn cũng không định nói thêm nữa.

“Trong trái cây đã bỏ gì vậy?”

“Phu quân, chàng nếm ra được sao?” Mộ Dung Tuyết lộ ra biểu hiện vạn phần khâm phục sùng bái, cười dịu dàng nói: “Là một loại cỏ thơm ở hải ngoại, cũng có thể làm thuốc, vô cùng quý giá. Là một bằng hữu của phụ thân thiếp tặng cho, thêm vào sẽ khiến trái cây có hương vị mê người, vừa thơm vừa nồng.”

“Trước đây sao chưa thấy nàng dùng?”

“Rất quý rất hiếm, chỉ có một cây thôi.”

“Một cây?”

“Đúng, chỉ có chừng này thôi.” Mộ Dung Tuyết lấy ngón tay ra dấu chừng bảy tám tấc, tiếu nuối nói: “Thiếp cũng không nở dùng, chỉ có lúc làm trái cây ướp đá mới thêm vào một chút.”

“Nếu có loại cỏ thơm như vậy thì sau này cho người tìm về trồng là được rồi.”

“Phu quân, loại cỏ thơm này rất thần kỳ, ba năm mới có thể kết quả, hơn nữa thời kỳ kết quả chỉ có nửa ngày, lại cần một loại ong mật ở bản địa thụ phấn, sau khi kết quả phải ủ nửa năm mới có thể sử dụng. Chỗ chúng ta không trồng được, bằng hữu của phụ thân thiếp ra hải ngoại làm ăn, từng muốn buôn bán loại này, nhưng giá quá cao nên không buôn nổi.”

Gia Luật Ngạn như đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Dung Tuyết nhìn chiếc chén ngọc trống không, lòng ngập tràn kiêu ngạo hân hoan, chỉ cần hắn thích ăn, toàn thân nàng sẽ tràn đầy sức lực. “Phu quân, chàng thích ăn trái cây ướp đá thì ngày nào thiếp cũng làm cho chàng.”

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng phết đất, eo thắt hờ một sợi dây màu xanh, tóc cũng dùng dây màu xanh thắt lại, rất hài hòa với sợi dây ở eo, thanh thoát khá ái, xinh đẹp ngát hương.

Gia Luật Ngạn không kim được mà kéo nàng đến trước mặt mình ôm vào lòng, sau đó vạch bàn tay nàng ra xem kĩ.

“Tay thô hết rồi, sau này đừng làm nữa.”

“Thiếp thích nấu thức ăn ngon cho Ngạn lang.” Giọng nàng mềm mại nhưng hơi khàn, điểm thêm vài phần quyến rũ. Lòng hắn vốn đang mát lạnh, nhưng bị tiếng Ngạn lang này khơi lên một ngọn lửa.

Nàng không hề phát giác, ôm cổ hắn, vừa xấu hổ vừa thích thú nói: “Ngạn lang yêu thiếp đúng không, tối qua chàng còn đóng cửa sổ cho thiếp, sợ thiếp bị lạnh nữa.”

Gia Luật Ngạn sợ xấu hổ nên quay mặt đi. Không ngờ lại bị nàng phát hiện rồi.

“Phu quân yêu thiếp đúng không?” Nàng quay người tiếp tục vặn hỏi, cứ như hắn không đáp thì nàng sẽ tiếp tục hỏi như vậy, hắn vốn đã xao động trong lòng, nàng còn xoay tới xoay lui trên chân hắn, chạm vào chỗ không nên chạm. Vậy là hắn không hề khách sáo bịt miệng nàng lại đè xuống chiếc giường bên cạnh.

Mộ Dung Tuyết hỏn hển thờ dốt “vật lộn” với hắn, bèn gan vững chí tranh thủ hỏi: “Phu quân, chàng...” Còn chưa hỏi xong đã bị một đòn mạnh cắt ngang. Sau đó là từng cơn sóng biển, cuốn câu hỏi của nàng lên tận chín tầng mây.

Sau khi tắm rửa, Mộ Dung Tuyết mặc lại y phục, “Phu quân, thiếp về đây, tối nay chàng muốn ăn gì?”

“Cứ ngủ ở đây đi, rốt cuộc phải bắt ta phải nói mấy lần nữa.” Hắn sầm mặt, lộ ra ý không vui.

“Giường của thiệp đóng xong rồi.”

Sự níu giữ của hắn khiến nàng dao động trong thoáng chốc, nhưng vẫn lựa chọn về Mai quán.

Tự tin kiên trì không có nghĩa là không tự mình biết mình. Nàng không muốn một ngày nào đó trong tương lai sẽ tổn thương đến mức không còn năng lực hồi phục nữa.

Trở về Mai quán, nàng ngủ một giấc rồi tản bộ bên Kính hồ, hoa sen nở rộ, gió nhẹ thổi đến, ngôi đình nhỏ giữa hồ yên tĩnh khác thường, nàng nghĩ nếu có thể cùng Gia Luật Ngạn lên đó thưởng trăng hóng gió, vậy thật đẹp biết dường nào.

Buổi tối Gia Luật Ngạn ăn ở Mai quán, ăn cơm nàng nấu dường như đã trở thành thói quen, đầu bếp Trương trong Vương phủ gần đây rất thất vọng.

Sau bữa cơm, Mộ Dung Tuyết kéo hắn tản bộ dọc Kính hồ, sau đó chỉ vào ngôi đình nhỏ giữa hồ, nũng nịu nói: “Ngạn lang, chúng ta chèo thuyền nhỏ qua đó ngắm trăng hóng gió, uống rượu ngâm thơ có được không?”

“Muối nhiều lắm.”

“.....”

Gặp phải nam nhân không hiểu phong tình này thì phải làm sao đây? Nàng ai oán bĩu môi, hận không thể dán bốn chữ “Phong hoa tuyết nguyệt” lên trán hắn, để hắn từ từ lĩnh hội.

Trở về Mai quán, Gia Luật Ngạn bước vào phòng ngủ của nàng, khinh bỉ nhìn chiếc giường mới trục lóc, buồn cười hỏi: “Đây là giường mới của nàng đó sao?”

“Giường thiệp thiết kế không phải như vậy, nhưng mà...” Lời còn lại nàng không nói tiếp nữa.

Ánh mắt hắn sầm xuống, ôm nàng lên giường còi thất lung nàng ra.

Nàng hoảng hốt xấu hổ, “Phu quân, chẳng phải lúc trưa đã làm rồi sao?”

“Trưa ăn cơm rồi tối vẫn phải ăn mà.”

“Không, thiệp vẫn còn no lắm.”

“Nào, thử xem chiếc giường này có chắc chắn không.”

Giường vẫn rất chắc chắn, nhưng nàng cảm thấy mình đã nhão nhoẹt rồi.

Sau khi chinh chiến, nam nhân bên cạnh lặng lẽ thiệp đi.

Nàng chậm rãi vòng tay qua eo hắn, áp sát thân mình vào cánh tay hắn.

Trong sắc đêm, mắt mày hắn càng tuấn mỹ lạ thường, nét lạnh lùng lạnh nhạt cũng bị ánh đèn mờ ảo xóa nhòa.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, đưa ngón tay lên mày hắn, theo xương mày vạch nhẹ một đường. Tiếp đó ngón tay như một làn gió xuân, thổi nhẹ lên sống mũi cao cao của hắn, sau đó là môi, cổ họng, rồi nhẹ rơi trên ngực hắn, đặt ở tim hắn.

Trong này... có nàng không?

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu khắp phòng. Hắn ngủ rất say, đôi mày anh khí bừng bừng, sống mũi cao cao. Nàng chậm chậm cúi đầu, hôn lên mặt hắn, nhẹ như chuồn chuồn đập nước rồi rời đi. Hắn không hề động đậy, vẫn thờ ơ như cũ, ngay cả rèm mi cũng không rung một lần. Nàng cẩn thận nằm xuống, lòng thầm nói, trên thế gian này sẽ không có nữ nhân nào toàn tâm toàn ý yêu hắn như nàng đâu.

Ngón tay đặt bên giường của Gia Luật Ngạn khẽ động.

Đây là nữ nhân đầu tiên hôn trộm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Mỹ nhân

Nắng trên khung cửa dần dần sáng lên, Gia Luật Ngạn quen dậy sớm, vừa mở mắt nhìn thấy Mộ Dung Tuyết bên cạnh, lòng hần khẽ động, dường như đã quen với việc vừa thức dậy là thấy nàng nằm dựa vào mình như một con thỏ con. Đêm trước hần một mình ngủ ở Ân Đào các, không có mùi hương cơ thể tươi mát ngọt ngào, không có làn da bóng mượt ngay trong tầm tay, chiếc giường càng trở nên trống trải, nệm giường màu xanh kia giống như một bầu trời, nhưng lại không có mây trắng điểm xuyết, vô cùng cô đơn vô vị.

Tay nàng đặt trên cánh tay hần, da thịt tinh khiết trời sinh sờ vào thật mềm mại, hần do dự không biết có nên đánh thức nàng để hưởng thụ ánh mắt mơ màng yêu kiều của nàng khi vừa tỉnh không.

Hần nghĩ nghĩ rồi một mình đứng dậy, tới qua nàng mệt rồi, vẫn nên để nàng tiếp tục ngủ thì hơn.

Nhưng Mộ Dung Tuyết dường như cảm ứng được động tĩnh bên cạnh, mở to đôi mắt đẹp.

“Phu quân tỉnh rồi à.”

Nàng lập tức tỉnh dậy, muốn đứng lên hầu hạ hần thay áo, trong lúc bận rộn không màng đến y phục không chỉnh tề của mình.

Chiếc yếm lác lư muốn rơi xuống, núi ngọc trước ngực đã lộ ra phân nửa, đỉnh núi vì lạnh nên dựng đứng, khiến lớp gấm mềm mại màu đỏ tươi lộ ra hai trái anh đào tròn tròn.

Cô hống hần khẽ động, đặt tay lên đó, lúc đối diện với nàng hần thường hơi mất kiểm soát, tuy hần không trầm mê trong nữ sắc, cũng từng thấy rất nhiều mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Mộ Dung Tuyết là người đặc biệt nhất, nồng nàn như rượu, thẳng thắn như gió, dịu dàng như nước, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, tâm thần hỗn loạn.

Có không ít người vì bỏ đỡ hần hoặc vì tiếp cận hần mà tặng nữ nhân, hần không nhớ được những gương mặt đó, không nhớ được những cái tên đó, thậm chí còn không muốn nuôi thêm một người nhân tàn trong phủ, tất cả đều bị đưa đi, để rồi mang danh vô tình.

Tâm tư của hần xưa nay không bao giờ đặt ở nữ sắc, nhưng lúc ở bên cạnh Mộ Dung Tuyết rất dễ mất kiểm soát, thích ức hiếp nàng, nhìn thấy thân người nhỏ nhắn mà kiêu căng không biết chịu thua kia vứt bỏ mũ giáp, ai oán xin tha dưới thân mình, thật sự rất khoái cảm. Nhưng điều khiến hần không vui là tại sao nàng lại không kêu.

Lẽ nào kỹ thuật của hần... Nghĩ đến đây hần lại không kìm được muốn dằn vò nàng, hần không tin là không thể khiến nàng kêu thành tiếng.

Mộ Dung Tuyết đã quen thuộc với ánh mắt này của hần từ rất lâu, vừa nhìn thấy tình thế không hay liền trốn vào trong chăn, khô sở nói: “Tối qua thiếp đã đầu hàng rồi mà.”

“Ai biết được nàng có trả hàng không?” Hần kéo chăn ra.

“Là hàng thật đó phu quân.” Bộ dạng đáng thương của nàng rút cuộc vẫn khiến hần mềm lòng, tha cho nàng một lần.

“Vậy được, tối nay nàng nấu món gì ngon cho ta ăn đi.”

“Dạ, đương nhiên rồi.”

Hần hưng dữ nói: “Nếu không ngon thì ta sẽ ăn nàng đó.”

Nàng gật gật đầu, xấu hổ nhìn hần, trong ánh nắng, cả người hần phong thần tuấn lãng, trong gương trên chiếc bàn nhỏ bên giường in hình một gương mặt yêu kiều tựa đoá hải đường, nàng tự nhìn cũng thấy lòng thầm xao động vì biểu hiện tràn đầy tình ý và si mê quyến luyến của mình.

Hần bóp cằm nàng nói: “Tối nay chỉ được chiến, không được hàng.”

Vừa nghe đến chuyện này nàng liền lộ ra biểu hiện đáng thương, trong chuyện chăn gối, điều nàng muốn và điều hần muốn hiển nhiên là hai chuyện khác nhau. Nàng muốn những cái ôm dịu dàng như nước, hần lại muốn đao thương sát phạt và chiến chinh dai dẳng. Nàng xấu hổ không nói ra, chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn phục tùng chịu đựng, nhưng điều khiến nàng chờ đợi là hần cũng có thay đổi, ví dụ như hai lần đầu hần không hề hôn nàng, nhưng sau đó lần nào cũng quấn quýt với môi nàng một hồi.

Những dịu dàng và thay đổi nho nhỏ của hần đều cổ vũ nàng tiếp tục tiến về phía trước, thậm chí nàng không biết rằng thì ra mình có thể yêu một người, yêu đến khắc cốt ghi tâm như vậy.

Khi nàng tràn đầy hân hoan thầm tin toán thực đơn tối nay, Âm Hương vào bẩm báo nói Lưu thị có việc cần gặp Phu nhân. Vừa nghe là bà, Mộ Dung Tuyết vội đứng dậy ra nghênh đón, tuy Lưu thị thân phận thấp hơn nàng, nhưng bà là Nhũ mẫu của Chiêu Dương vương, trong lòng nàng vẫn luôn tôn kính bà như mẹ chồng, cứ đôi lúc lại cho Sơ Ảnh tặng lễ vật và điểm tâm.

Lưu thị đương nhiên không từ chối tấm lòng này, hơn nữa Mộ Dung Tuyết lại rất dễ gần, tuy là Trắc phi nhưng không hề kiêu căng, cũng không đòi quyền lợi của Vương phủ, vẫn để Lưu thị quản lý. Bởi vậy Lưu thị rất có hảo cảm với Mộ Dung Tuyết.

“Chào Phu nhân, có một việc đến xin Phu nhân an bài.”

Lưu thị bình thường nói chuyện với Mộ Dung Tuyết đều mỉm cười, nhưng hôm nay thần sắc rất nghiêm túc, hơn nữa lại có chút khó xử, khiến Mộ Dung Tuyết cảm thấy rất kỳ quái. Chuyện gì mà phải đến hồi ý nàng đây? Tuy nàng là Trắc phi nhưng không muốn quản lý, lòng nàng chỉ có Gia Luật Ngạn, bảo nàng xem sổ sách một buổi chỉ bằng bảo nàng nấu cho hắn một món ăn. Bởi vậy tất cả mọi chuyện nàng vẫn để Lưu thị xử lý, còn Gia Luật Ngạn cũng biết nàng không thích hợp làm Chủ mẫu đương gia, nên cũng mặc nhận cách làm này.

“Có việc gì vậy?”

“Thành Hi vương tặng cho Vương gia một mỹ nhân.”

Mộ Dung Tuyết biến sắc, đứng bật dậy, một hồi sau mới khàn giọng nói: “Mỹ nhân gì?”

“Một nữ nhân Nam Chiếu, tên Bê Nguyệt.”

Bê Nguyệt, Mộ Dung Tuyết thăm đọc cái tên này, tuy chưa thấy người nhưng đã thấy một tuyệt thế mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn đứng trước mặt mình.

“Trước đây xử lý thế nào?” Nàng cảm thấy giọng mình khê run.

“Trước đây đều sắp xếp ở Kính hồ Tứ quán.”

Chi tiết cụ thể Lưu thị không nói nhiều, trước đây các mỹ nhân đều được cho ở Mai Lan Cúc Trúc tứ quán trước, sau đó có giữ lại hay không đều do Gia Luật Ngạn quyết định. Hắn không háo sắc, tính tình lạnh nhạt, hơn nữa có những mỹ nhân là thám tử được cài bên cạnh hắn, bởi vậy hắn rất ít khi giữ lại. Nhưng có mỹ nhân có chút lai lịch, Gia Luật Ngạn vì nể mặt người tặng nên giữ lại mấy ngày, sau đó lại viện cớ đưa đi.

Tư duy Mộ Dung Tuyết đã hỗn loạn, không thể bình tĩnh suy nghĩ, có cảm giác như đại binh áp sát, đại địch trước mặt, nàng căng thẳng siết chặt nắm tay, lòng đau như cắt nói ra một câu dối lòng: “Vậy cho ở Trúc quán đi.”

Lưu thị đáp lời nàng, nhưng vẫn chưa rời đi ngay, khựng lại một chút rồi nhỏ giọng nói: “Phu nhân là Chiêu Dương vương Trắc phi, có một số việc cứ mặc sức làm, không cần kiêng dè gì cả.”

“Chuyện gì?”

“Nữ nhân không có danh phận đều là hạ nhân, Phu nhân mới là chủ nhân.”

Mộ Dung Tuyết lơ đãng gật gật đầu.

Lưu thị thăm thò dài, phản ứng của Mộ Dung Tuyết một là vốn nghe không hiểu ý bà, hai là nghe hiểu nhưng không đủ khí phách và tàn nhẫn. Một con cừu non như vậy rất khó đứng trong Vương phủ, không như vị kia, có thủ đoạn có tâm tư, lại đủ tàn nhẫn.

Lưu thị vừa đi Bội Lan đã cuốn quít giậm chân: “Tiểu thư, phải làm sao đây?”

“Sợ gì chứ, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn. Mau đi tìm cho tiểu thư một bộ y phục, phải cao quý nhất đẹp nhất.” Đinh Hương lâm nguy không loạn, vừa dặn dò Bội Lan vừa đi đến bàn trang điểm, lục hết trang sức của Mộ Dung Tuyết ra.

Mộ Dung Tuyết thường ngày không thích cái quá nhiều trang sức trên đầu, trong số của hồi môn của Triệu Chân nương tặng nàng có mấy bộ rất tinh xảo hoa lệ, nàng chê quá nặng nề nên vẫn chưa dùng tới.

Đinh Hương tìm ra một chiếc mũ loan phụng bằng vàng, đội lên tóc Mộ Dung Tuyết, tiếp đó lại lấy son phấn ra trang điểm cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết để mặc Đinh Hương, Bội Lan trang điểm thay y phục, giống hệt một người gở. Trận tuyến của nàng đã hỗn loạn, có cảm giác như bị một nguy cơ đáng sợ bao vây. Nàng vẫn luôn nói với mình rằng, mỹ nhân Phiên bang trước đây là gió thoảng mây bay, nhưng mây mới đến rồi, hơn nữa lại còn liên miên bất tuyệt. Phải làm sao đây?

Lúc Lưu thị đưa Bê Nguyệt đến Mai quán, đầu tóc y phục Mộ Dung Tuyết đã hoàn toàn khác biệt. Từ một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên trong phút chốc trở thành một thiếu phụ cao quý đoan trang.

Lưu thị lộ ra vẻ yên tâm, bà tướng Mộ Dung Tuyết thông suốt rất nhanh, vốn không biết rằng đều là nhờ tay Đinh Hương.

Mộ Dung Tuyết nhìn chằm chằm nữ nhân cùng vào với Lưu thị.

Đích thực như nàng nghĩ, là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng tuyệt đối không phải là vẻ đẹp như nàng tưởng tượng. Nữ nhân tên Bê Nguyệt này đầu đội mũ hoa, mặc một bộ y phục kỳ quái màu đen viền hoa, váy ngắn đến đầu gối, lộ ra đôi chân nhỏ trắng trẻo, cổ chân đeo chuông bạc, trên cổ cũng đeo đầy trang sức bạc, tôn lên gương mặt ngăm đen, mắt như tranh.

Vẻ đẹp thiên nhiên hoang dã này Mộ Dung Tuyết chưa thấy bao giờ, thậm chí chưa từng nghĩ đến, nàng ta giống như một đóa anh túc nở rộ, tỏa hương thơm thần bí mê người, đẹp một cách không hề quy củ, hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy trang sức và y phục của mình thay đổi ửng phớt, vì y phục nghiêm chỉnh của nàng cho dù có hoa lệ phú quý đến đâu cũng không thể nào so với y phục kỳ lạ, nhưng dạn dĩ độc đáo của Bể Nguyệt.

“Bể Nguyệt tham kiến Phu nhân.”

Nàng ta vừa lên tiếng, Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy tim mình như chìm xuống đáy giếng. Nàng không ngờ Bể Nguyệt lại có giọng nói động lòng đến vậy, ngọt ngào êm tai, dịu dàng tự nhiên.

“Miễn lễ. Cô hãy ở Trúc quán đi.”

“Tạ Phu nhân.”

Càng so sánh, tâm trạng của Mộ Dung Tuyết càng như có mây đen bao phủ. Tuy thời gian này ngày ngày nàng đều uống thuốc, giọng cũng có chút khôi sắc, nhưng so với thanh âm tự nhiên của Bể Nguyệt cứ như chiêm hồng.

Lưu thị đưa Bể Nguyệt rời đi.

Trang sức bạc, vòng ngọc trên người nàng ta kêu đình đình như một khúc nhạc vui tai. Mộ Dung Tuyết nhìn vòng eo thon, nhìn chiếc chuông trên cổ chân trần của nàng ta, đôi môi đào mất đi huyết sắc.

Đinh Hương nhìn thấy mà đau lòng, không kìm được nói: “Tiểu thư làm sao vậy? Loại nữ nhân hoang dã này cô cũng lo lắng sao? Cô đẹp hơn cô ta không biết bao nhiêu lần, cô ta vốn không phải là đối thủ của cô đâu.” Càng nói Đinh Hương lại càng buồn, Mộ Dung Tuyết của Hồi Xuân y quán từng kiêu ngạo tự tin biết bao, cứ như ánh sáng mặt trời, tỏa ra hào quang bắt mắt, nàng trở nên so đo suy tính thế này từ bao giờ? Ngay cả một nữ nhân Nam chiếu như vậy cũng khiến nàng như gặp đại địch, tâm trạng hỗn loạn.

Quan tâm tắc loạn, tình thâm tắc hoảng.

Mộ Dung Tuyết không biết mình vượt qua buổi chiều này thế nào, lúc nấu ăn không nếm được mặn nhạt, đầu lưỡi đắng chát.

Sắc chiều dần buông, gió bên hồ thổi lên cành liễu như một thiếu nữ đang vẫy chiếc khăn xanh. Nàng dựa vào lan can gỗ trước Mai quán đứng đón gió, chiếc váy trắng tung bay như một cánh bướm.

Lúc Gia Luật Ngạn xuất hiện trên cầu đá, vừa nhìn đã thấy bóng dáng xinh đẹp kia.

Bước chân hần khựng lại rồi dừng trên cầu đá trong thoáng chốc, hần cảm thấy nàng lúc này cứ như bước vào trong tranh.

Mộ Dung Tuyết bước nhanh về phía trước, thần sắc Gia Luật Ngạn dịu dàng hơn thường ngày, hần nắm tay nàng nói: “Sao không chờ trong phòng?”

Nàng cũng muốn chờ trong phòng lắm, khổ nỗi Trúc quán có một mỹ nhân mới đến, nàng ở Mai quán đứng ngồi không yên, suy nghĩ bập bọ, thậm chí nghĩ rằng chút nữa hần đến Kính hồ sẽ vào thẳng Trúc quán. Nàng rất sợ, cứ đứng trước cửa ngây ngốc chờ đợi.

Nàng vịn cánh tay hần, bước lên cầu, lúc ngang qua cửa Trúc quán, tim nàng như bị xách lên cổ họng. Nhưng hần dường như vốn không biết bên trong có người mới đến, nhẹ nhàng cùng nàng bước vào Mai quán. Mộ Dung Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng vẫn nặng nề, không thể nào thoải mái được.

Thức ăn được bày ra, ánh mắt Gia Luật Ngạn lộ vẻ vui thích. Trái cây ướp đá màu sắc rực rỡ là thứ thu hút hần nhất trong ngày hạ nóng bức này, hương thơm kỳ dị đặc biệt đó lưu lại cảm giác ngọt ngào rất lâu trong miệng, khiến người ta thoải mái tinh thần.

“Sao nàng không ăn?” Hần xăm một miếng dưa hấu đặt vào miệng nàng.

“Hương thảo lan chỉ có một cây thôi, để dành cho phu quân từ từ ăn.” Hương thảo lan nhập từ hải ngoại này là thứ có tiền cũng khó mua được, một cây duy nhất này nàng xem như châu báu, chỉ để làm được thức ăn khiến hần vừa lòng.

Hần lại xăm một miếng thơm đặt vào miệng nàng, nói: “Dùng hết thì lại mua là được rồi.”

Nàng tâm sự trùng trùng, ăn không thấy ngon, cuối cùng không nhịn được nói: “Phu quân, hôm nay Thành Hi vương có tặng lễ vật.”

Hần không hề ngước mắt, nhàn nhạt nói: “Ồ, mỹ nhân Nam Chiếu phải không?”

“Phu quân biết rồi sao?”

“Đương nhiên.” Hần cười cười, bộ dạng không hề để tâm.

Lòng Mộ Dung Tuyết nhẹ đi nhiều, một lúc sau lại nói: “Thiếp an bài cho cô ta ở Trúc quán rồi.”

“Ừ.” Hần vẫn không có phản ứng gì, giống như nàng vừa an bài cho một con chim.

Nhưng theo hiểu biết của Mộ Dung Tuyết về hần, xưa nay hần là người vui buồn hay tức giận đều không lộ ra mặt, bây giờ sắc mặt nhàn nhạt, nhưng rõ

cuộc trong lòng nghĩ thế nào nàng vốn không chắc chắn. Có khi nào sau khi ăn com xong hẳn sẽ đến Trúc quán xem thử, thậm chí ngủ lại đó không?

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, nàng cảm thấy tim như bị người ta chém một đao, đau đến run rẩy.

“Nàng làm sao vậy? Lạnh à?”

Gia Luật Ngạn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lại hơi run rẩy, liền nắm lấy tay nàng, bàn tay cũng lạnh băng.

“Ăn nhiều thịt vào, nàng ốm quá.”

Nàng bỗng lại nghĩ đến mỹ nhân Nam Chiêu kia, làn da ngăm đen của nàng ta trông thật đầy đặn khỏe mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Nhảy hồ

Ăn com xong, Gia Luật Ngạn nắm tay Mộ Dung Tuyết chậm rãi tản bộ dọc theo lan can bên hồ.

Đêm mùa hạ gió bên hồ mát rượi, ánh trăng ánh sao quần quít với bóng nước, rõ ràng là cảnh đẹp giờ lành, hoa tiền nguyệt hạ hoa hảo nguyệt viên[1], nhưng lòng Mộ Dung Tuyết lại nặng nề không cảm nhận được chút niềm vui nào.

[1. Ý nói: việc con trai và con gái rủ nhau đi ngắm trăng xem hoa tỏ tình với nhau.]

Vào lúc này, trong Trúc quán truyền ra một tiếng ca du dương động lòng.

Bước chân Gia Luật Ngạn khựng lại, nhìn vào Trúc quán.

Tìm Mộ Dung Tuyết như bị xách lên, hẳn có bước tới xem thử không? Cũng may, hẳn chỉ yên lặng đứng trên lan can nghiêng tai lắng nghe, không hề có ý đến thăm viếng giai nhân.

Không biết Bé Nguyệt hát bài gì, ca từ nghe không hiểu nhưng lại rất hay, uyển chuyển lãnh lớt như mùi tám ngã rễ trên đường núi, mỗi ngã rễ đều khiến người ta kinh tâm động phách. Đặc biệt là trong đêm khuya vắng vẻ tịch mịch, chỉ có thanh âm tự nhiên này, tựa như một tinh linh trong sắc đêm, đảo loạn lòng người.

Mộ Dung Tuyết đã hồng giọng lúc này tâm trạng càng nặng nề hơn, nàng không biết có phải Bé Nguyệt cố ý cất tiếng ca vào lúc này để thu hút sự chú ý của Gia Luật Ngạn không. Nhưng nàng biết thanh âm hay như Bé Nguyệt cả đời này nàng sẽ không có lại nữa, nàng vĩnh viễn không thể nào hát lên khúc ca tuyệt diệu êm tai như vậy để lấy lòng Gia Luật Ngạn nữa. Đây là tử huyết của nàng, bị Bé Nguyệt một đòn đánh trúng ngay.

Hắn cúi đầu véo má nàng, “Sao hôm nay nàng yên lặng vậy?”

Biết rồi còn hỏi, nàng u oán bĩu môi, nước mắt cứ như sắp rơi xuống.

“Thành Hi vương nói nữ nhân này hát son ca rất hay, quả nhiên không giả.”

“Nhưng phu quân không nghe nói cáo chúc tết gà không có lòng tốt sao?”

“Chắc ông ta muốn tặng ta một mỹ nhân để ta trả Thẩm U Tâm lại chăng?” Gia Luật Ngạn cười cười, bộ dạng không hề để tâm.

“Vậy phu quân đừng đồng ý nhé, vẫn nên trả mỹ nhân này lại cho ông ta đi.” Nói xong nàng lại hơi hối hận, không nói đến việc nàng có tư cách nói lời này không, cho dù có tư cách, cũng cho thấy nàng ích kỷ nhỏ nhen.

Gia Luật Ngạn véo má nàng, như cười như không nhưng không đáp. Mộ Dung Tuyết bĩu môi, hậm hực không vui trở về Mai quán.

Cũng may, đêm nay Gia Luật Ngạn không có ý đến Trúc quán xem thử mà ngủ lại ở Mai quán.

Mộ Dung Tuyết tâm trạng không tốt, biểu hiện trên giường không ngủ cũng biết, nàng giả chết như một con gấu ngủ đông.

Gia Luật Ngạn vừa giận vừa buồn cười, hắn véo má nàng, cù vào nách nàng, thấy nàng thật sự không có hứng thú hắn cũng không ép buộc, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Nằm bên cạnh hần, Mộ Dung Tuyết nửa hạnh phúc nửa chua xót. Tuy đêm nay hần không đến Trúc quán, nhưng ngày mai có đến không? Đến rồi có ngủ lại không? Bé Nguyệt đẹp như vậy, giọng nói êm tai như vậy, tiếng ca còn du dương như có thể câu đi hồn phách.

Nàng càng nghĩ càng sầu, mãi đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì Gia Luật Ngạn đã rời đi. Nàng mất tinh thần ngồi dậy, Đinh Hương vào trang điểm cho nàng, thay cho nàng một bộ váy màu vàng, trên đầu cũng lấy trang sức vàng làm chủ.

Mộ Dung Tuyết nhìn mình lấp lánh ánh vàng trong gương, bất giác cười khổ: “Đinh Hương, muội muốn bắt ta làm Bồ tát mạ vàng sao?”

“Tiểu thư không biết gì hết, đây gọi là lấy sở trường của mình đánh sở đoản của địch. Tuy cô ta trông cũng khá, nhưng chỉ là vẻ đẹp hoang dã quê mùa thôi, tiểu thư phải lấy cái đẹp cao quý đoan trang ra để bẹp khí thế của cô ta.”

“Nhưng cũng đâu cần cái nhiều vàng đến vậy.”

“Cô ta cả người đầy trang sức bạc, đương nhiên tiểu thư phải lấy vàng khắc chế cô ta. Vàng quý hơn bạc nhiều, Vương gia vừa nhìn là biết ngay cao thấp.”

Bội Lan gật gù đầu, “Đinh Hương nói có lý, tiểu thư trang điểm như vậy xinh đẹp tuyệt trần, cao quý hơn người.”

Hai người một hát một hò, Mộ Dung Tuyết không có lòng dạ nghe kỹ, chỉ ăn sáng qua loa rồi đi dạo bên hồ giải khuây.

Vừa đến trước Lan quán không ngờ lại chạm mặt Bé Nguyệt.

Bé Nguyệt thấy nàng liền khom người hành lễ, “Phu nhân vạn phúc.”

Nghe thấy giọng nói giòn giã êm tai của nàng ta, nụ cười của Mộ Dung Tuyết trở nên khiên cưỡng.

“Miễn lễ.”

“Phu nhân, ban ngày Vương gia không ở đây sao? Lúc nào ngài ấy mới về?” Bé Nguyệt không có ý rời đi, ngược lại còn chớp chớp đôi mắt to đen láy, to gan hỏi một câu như vậy, cứ như đang tuyên chiến, nói với Mộ Dung Tuyết rằng nàng ta đến Chiêu Dương vương phủ chính là để gặp Gia Luật Ngạn, để được ở lại.

Mộ Dung Tuyết không ngờ nữ nhân Nam Chiếu này lại to gan đến vậy, nàng cũng không còn tâm trạng tán bộ, chỉ nói qua loa vài câu rồi quay về Mai quán. Nữ nhân xinh đẹp hoạt bát to gan hào phóng như vậy chắc nam nhân nào cũng thích, vì nàng ta khiến người ta có cảm giác hoang dại mới mẻ.

Cả ngày nàng tâm thần bất ổn, mãi tới chiều Gia Luật Ngạn đến Mai quán, trái tim lơ lửng cả ngày mới hơi buông lỏng. Hôm qua hần không đến Trúc quán, hôm nay cũng không đến, nhưng vẫn còn ngày mai, ngày kia, nàng cảm thấy mình cứ như bị đặt trên Đoạn đầu đài, chờ thanh đao rơi xuống. Trón được hôm nay lại lo cho ngày mai. Nàng cảm thấy cứ như vậy nàng sẽ phát điên mất. Nhưng càng đáng sợ hơn là hôm nay có Bé Nguyệt, rồi ngày mai sẽ có Tu Hoa, còn có Trầm Ngư Lạc Nhạn, ừ ừ kéo đến như ong vỡ tổ.

Nàng càng nghĩ càng thấy lòng lạnh lẽo, đối diện với một bàn đầy thức ăn nhưng nàng không nuốt nổi miếng nào.

Lúc này Sơ Ảnh từ bên ngoài bước vào, nhỏ giọng nói: “Bẩm Vương gia Phu nhân, Bé Nguyệt của Trúc quán có chuyện quan trọng muốn gặp Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, chuyện quan trọng? Nàng ta và nàng thì có chuyện quan trọng gì đây?

Gia Luật Ngạn gật đầu: “Gọi vào đi.”

Bé Nguyệt còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng đinh đang trên cổ chân nàng ta. Nàng ta vẫn mặc bộ y phục kỳ dị hôm qua, vẫn để đôi chân trần trắng trẻo khỏe mạnh, chiếc chuông bạc trên cổ chân trần ngân vang. Nàng ta giống như một đóa hoa dại nở rộ trước mặt Gia Luật Ngạn, yêu kiều quyến rũ, còn Mộ Dung Tuyết lúc này lại như một đóa hoa đầm nước mưa.

“Thỉnh an Vương gia.” Bé Nguyệt kinh ngạc vui mừng nhìn Gia Luật Ngạn, cứ như không biết lúc này hần đang ở Mai quán. Sau khi nàng ta thi lễ liền đứng thẳng dậy, to gan nhìn Gia Luật Ngạn, không hề che giấu vẻ kinh ngạc đối với dung nhan tuấn mỹ của hần.

Mộ Dung Tuyết chưa chút hỏi: “Cô có việc gì?”

Bé Nguyệt dâng lên một chiếc vòng bạc, cung kính đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết.

“Đây là chiếc vòng do Trưởng lão trong tộc đích thân rèn, bên trên có khắc hoa văn mang ý hạnh phúc may mắn, xin Phu nhân vui lòng nhận cho.”

Mộ Dung Tuyết nhìn chiếc vòng bạc trong tay nàng ta, lòng thật sự không muốn nhận, nhưng vì thể diện nên không cách nào từ chối, chỉ đành cười cười nhận lấy, rồi lại tháo chiếc vòng vàng trong tay mình ra.

“Đa tạ ý tốt của cô, cái này ta tặng cô.”

Bé Nguyệt lập tức cười duyên chuyển nhận lấy, liền tiếp đáp tạ.

Đình Hương lòng tức đến bốc khói, thật hơi quá rồi, một chiếc vòng bạc đổi một chiếc vòng vàng. Hôn nữa cả ngày nay sao không thấy đến tặng, vào lúc Gia Luật Ngạn tới Mai quán lại đến, rõ ràng là đến để gặp Gia Luật Ngạn. Hắn không đến Trúc quán nàng ta liền chủ động đến cửa tìm gặp.

Tặng lễ vật rồi, mục đích đã đạt được, cũng không có lý do nào để tiếp tục ở lại, Bé Nguyệt liền cáo từ rời đi. Trước khi đi còn liếc nhìn đầy tình tứ, đáng tiếc Gia Luật Ngạn cúi đầu nên không phát giác.

Cảnh tượng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình này khiến Mộ Dung Tuyết khẽ yên lòng, nhưng cảm giác như có gai trong cổ vẫn không thể nào tiêu tan được.

Đêm nay Gia Luật Ngạn vẫn ở Mai quán, hắn dường như đã quen có Mộ Dung Tuyết bên cạnh, quen ngửi mùi hương nhẹ nhàng chỉ nàng mới có, còn có cơ thể mềm mại ấm áp, da thịt mịn màng như thoa phấn của nàng. Hắn thích nhìn nàng nở rộ dưới thân mình, còn có chút giận dỗi ai oán.

Tối qua đã tha cho nàng một lần, tối nay hắn định xông lên, nhưng Mộ Dung Tuyết vẫn không có tâm trạng, chiều già chết không tiện sử dụng nữa, bộ dạng nóng lòng của hắn giống như là, dù cho nàng là một khúc gỗ hắn cũng không định bỏ qua.

Nàng chỉ đành miễn cưỡng để hắn tiến vào. Nhưng tâm tư có thể giấu, cơ thể lại rất thành thật. Hắn có thể cảm nhận được sự khác thường của nàng, được một lúc liền dừng lại, cúi đầu nhìn nàng. Nàng nhắm mắt, mày khẽ nhíu, rõ ràng đang lơ đãng tâm sự trùng trùng.

Cảm giác được hắn dừng động tác, lúc này nàng mới mở mắt, vừa đối diện với ánh mắt hắn, nàng bỗng xấu hổ đỏ mặt. Tuy nàng rất to gan, nói những lời yêu thương không hề đỏ mặt, nhưng trong chuyện phòng the lại rất bảo thủ, vẫn luôn nhắm mắt ngượng ngùng không nhìn hắn, huống hồ lúc này hắn vẫn còn dừng trong thân thể nàng, ánh mắt này càng khiến nàng xấu hổ hơn.

Hắn nhìn vào mắt nàng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì hết.”

Đã không nghiêm túc lại còn không chuyên tâm, tiếp tục còn có ý nghĩa gì nữa, hắn rút người ra quay lưng lại định ngủ.

Mộ Dung Tuyết cảm nhận được sự bất mãn của hắn, nàng dè dặt ôm lấy eo hắn, muốn quay người hắn lại. Khó nổi sức nàng quá yếu, hắn lại cố ý không muốn quay người, nên nàng chẳng hề lay chuyển được. Nàng bắt lực, chỉ đành trèo qua người hắn, sau đó ôm lấy hắn: “Ngạn lang, chàng làm sao vậy?”

“Nàng nói xem?”

Hắn hừ một tiếng rồi lại quay lưng về phía nàng.

Nàng chỉ đành trèo qua người hắn, ôm hắn lần nữa, cứ như một con cún bám sát lấy hắn.

Hắn vừa tức vừa buồn cười, véo mặt nàng nói: “Rốt cuộc nàng có ngủ không?”

“Thiếp muốn ôm chàng, không muốn chàng quay lưng vào thiếp.”

Trời mùa hè mà áp sát như vậy nóng lắm đó! Nhưng thật sự không thể chịu được ánh mắt đáng thương của nàng, hắn thở dài, chỉ đành ôm lấy nàng.

Dựa vào lòng hắn, nàng hồi tưởng lại tình cảnh lúc Bé Nguyệt bước vào, không bỏ sót một chi tiết nào.

Lúc nhìn thấy Bé Nguyệt hắn không hề lộ ra thần sắc đặc biệt kinh ngạc, cũng không cố ý nhìn thêm mấy lần, thậm chí mấy ngày nay đi ngang cũng không vào, vốn không định đến Trúc quán, xem ra Bé Nguyệt này cũng chỉ là một ánh mây, sẽ bay đi nhanh thôi.

Nàng gắng sức thuyết phục bản thân.

Nhưng sự thật chứng minh nàng quá lạc quan.

Đến chiều, Mộ Dung Tuyết tính toán thời gian Gia Luật Ngạn trở về rồi xuống bếp chuẩn bị cơm tối.

Nhưng chờ đến rất khuya cũng không thấy Gia Luật Ngạn trở về, Mộ Dung Tuyết chờ bên bàn ăn đến tối mịt, Đình Hương lòng như lửa đốt, hằm hằm nói: “Vương gia cũng thật là, không về ăn cơm thì tốt xấu gì cũng cho người đến nói một tiếng chứ, để tiểu thư phải khổ sở chờ đợi như vậy.”

Bội Lan nói: “Ngài ấy có phải là cha cô đâu mà đi làm về thì không còn chỗ nào đi nữa, trong triều không biết có bao nhiêu người bỏ đờ ngài ấy muốn mời ngài ấy đi ăn uống rượu hoa đó, Vương gia coi như đã tốt lắm rồi, từ khi tiểu thư gả vào gần như bữa nào cũng ăn cơm trong phủ.”

“Vấn đề là ngài ấy rõ ràng biết tiểu thư mỗi ngày đều tốn hết tâm sức nấu cơm cho ngài ấy, không về ăn cũng nên cho người đến nói một tiếng chứ, đâu thể im lặng như vậy, để tiểu thư uống công vất vả.”

“Vương gia bận mà, ngài ấy đâu có rảnh rỗi cả ngày như chúng ta.”

Đinh Hương tức tối nói: “Nếu như để tâm đến tiểu thư thì có bận đến mấy cũng không quên đâu.”

Bội Lan vừa nghe liền véo Đinh Hương một cái thật mạnh, đây chẳng phải là xát muối vào vết thương của tiểu thư sao?

Đinh Hương cúi đầu không nói, lòng thật sự uất ức thay cho Mộ Dung Tuyết.

Sơ Ảnh bước tới khuyên: “Phu nhân ăn trước đi, có khi Vương gia giao tế bên ngoài, không về phủ ăn cơm cũng là chuyện thường.”

“Ta chờ thêm một lúc nữa.”

Mộ Dung Tuyết yên lặng nhìn ra ngoài cửa, trăng sáng treo cao, lúc này hẳn đang ở đâu? Có như Bội Lan nói, bị người ta mời đi uống rượu hoa rồi không? Lúc này nàng mới biết mình quá ngây thơ, Mai Lan Cúc Trúc tứ quán có là gì, ở thế giới phồn hoa bên ngoài có vô số hoa thơm cỏ lạ.

Nếu như lòng hần không ở chỗ nàng thì dù nàng có trăm ngàn đôi mắt cũng đã làm sao?

Đầu nàng đau như muốn vỡ, không hề có chút khẩu vị.

“Đinh Hương, dọn thức ăn xuống đi, đem rượu ra đây.”

“Tiểu thư, cô lại muốn uống rượu sao?”

“Không được, nếu tiểu thư không ăn cơm thì muối không lấy rượu cho cô đâu.”

Mộ Dung Tuyết bất lực, chỉ đành miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Đinh Hương miễn cưỡng đưa cho nàng một bầu rượu nhỏ, bên trong chứa không quá ba ly.

Mộ Dung Tuyết cầm bầu rượu bước ra khỏi Mai quán, đi dọc theo lan can gỗ, chậm chậm đến bên hồ ngồi xuống đất. Dưới lan can gỗ là nước hồ, lấp lánh phản chiếu ánh trăng, nàng nhấc váy thò chân xuống hồ nước.

Đinh Hương, Bội Lan trông coi phía sau nàng, biết tâm trạng nàng không tốt nên không dám đứng quá gần, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Mộ Dung Tuyết uống một ngụm rượu, nhìn về chiếc cầu nhỏ dưới ánh trăng, lan can trên cầu có treo đèn, gió đêm khiến ánh sáng trở nên mê ly, như mơ như ảo.

Lúc nào hần mới quay về đây? Sau khi lấy hần, việc mỗi ngày nàng làm là chỉ mỗi mắt chờ đợi.

Gió bên hồ mát lạnh, nàng nhìn chăm chăm về phía cầu đá.

Cuối cùng trên cầu đá cũng xuất hiện một bóng dáng cao lớn tuấn kiệt, nàng chớp chớp mắt, sợ mình sinh ảo giác, nhưng đến khi nàng nhìn kỹ thì phát hiện Bé Nguyệt nhẹ nhàng bước ra từ Trúc quán, dọc theo lan can gỗ đi về phía cầu đá, vừa hay Gia Luật Ngạn bước xuống cầu, nàng ta liền đón đầu cản hần lại.

Mộ Dung Tuyết không nhìn rõ vẻ mặt của Bé Nguyệt, cũng không nghe thấy nàng ta nói gì, chỉ nhìn thấy Gia Luật Ngạn theo nàng ta vào Trúc quán.

Trong phút chốc, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ, bị nước mắt ùn ùn chảy xuống che lấp.

Nước mắt tuôn trào, lòng đau như cắt.

Nàng uống hết rượu còn lại trong bình, nhảy xuống hồ nước.

Giới thiệu chương sau:

Tuyết ngọc: Chẳng chỉ có mình thiếp thôi được không?

Gia Luật Ngạn: Nhiều muối quá

Bạn đang đọc truyện *Trăm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Dã chiến

“Tiểu thư!”

“Tiểu thư!”

Đinh Hương, Bội Lan thấy vậy kinh hô, vội chạy đến bên hồ. Tuy hai người biết Mộ Dung Tuyết biết bơi, nhưng lo nàng đã uống mấy ly rượu, lại bị kích động sẽ nghĩ không thông.

Mộ Dung Tuyết nổi trong nước, nước hồ mát lạnh dập dề ngọn lửa trong lòng nàng, gột đi nước mắt trên mặt nàng, nàng cầm đầu xuống nước, dang rộng hai tay. Lúc này nàng muốn có một vòng tay rộng mẽnh mẽng vô bờ bến thế này, để bao dung hết tất cả ưu sầu của nàng.

Sau lưng “tôm” một tiếng, dường như có người nhảy xuống nước. Nàng ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, kinh ngạc phát hiện rằng đó là Gia Luật Ngạn. Nàng bỗng thất thần, ngỡ như đây là mơ. Chẳng phải hắn đang ở trong Trúc quán chàng chàng thiếp thiếp với Bê Nguyệt sao?

Gia Luật Ngạn tức tốc bơi đến, vòng tay qua nách ôm nàng lên. Thấy nàng không sao, lúc này hắn mới phát hiện tim mình đập mạnh đến hoàn toàn mất kiểm soát. Nghe Đinh Hương kinh hô “tiểu thư”, hắn lập tức ra khỏi Trúc quán, khoảng cách ngắn ngủi như vậy nhưng lại khiến hắn lần đầu tiên trong đời biết được rằng, thế nào là gần trong gang tấc nhưng xa tận chân trời.

Trong phút chốc, một nỗi sợ hãi ập đến, hắn giật dử nhìn nàng, “Đồ ngốc này, nàng muốn tìm cái chết sao? Chẳng qua ta chỉ vào lấy cây đàn cho nàng thôi mà.”

Mộ Dung Tuyết ngây ngốc nhìn hắn, nước mắt tuôn chảy ra.

“Đàn gì?”

“Một loại đàn của Miêu Cương.”

“Thiếp không cần đàn, thiếp chỉ cần chàng thôi.” Nàng ôm chặt lấy hắn khóc òa.

Lòng hắn cũng hỗn loạn theo, tức giận nói: “Nếu ta đi tìm nữ nhân khác thì nàng sẽ chết cho ta xem phải không?”

Vậy thì không đến mức đó, nàng còn phải sống thật tốt để phụng dưỡng cha nữa mà. Nàng sùi sùi nói: “Thiếp đâu có tìm cái chết.”

“Vậy nàng nhảy hồ làm gì?”

“Thiếp muốn đến ngôi đình trên hồ xem thử.”

Thì ra không phải tìm cái chết, hắn thở phào một hơi, nói: “Trên đó nhiều muỗi lắm, đồ ngốc.”

Nàng hít hít mũi, giọng điệu cá chết lười rách, giận dữ nói: “Cứ để muỗi cắn chết thiếp cho xong, dù sao thiếp cũng buồn sắp chết rồi.”

Hắn vừa giận vừa buồn cười hỏi: “Nàng biết bơi sao?”

“Thiếp biết nhiều thứ lắm, có điều xưa nay chàng không hỏi thiếp, cũng không muốn biết thôi.” Giọng nàng ai oán, xưa nay hắn chưa từng nghĩ đến chuyện tìm hiểu nàng.

Hắn im lặng không nói, dường như hơi áy náy, ngừng chốc lát rồi đưa nàng bơi về phía đình trong hồ.

Bước lên bậc thềm, người nàng ướt đầm nước nhỏ giọt, hắn sờ tay nàng hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh.” Nàng đứng trong đình, mượn ánh trăng xem xét bốn phía. Một ngôi đình đơn giản, ở giữa có một bàn đá, hai chiếc ghế đá, từ lan can gỗ có dây thường thanh và lẵng tiêu mọc ra, tự do tự tại treo quanh, cây cỏ um tùm đương nhiên có rất nhiều muỗi.

Gia Luật Ngạn vừa dùng tay xua muỗi vừa nói: “Xây ngôi đình này chẳng qua là trang trí trong hồ thôi, không có tác dụng thực tế, có gì đẹp đâu.” Hắn rất khó hiểu, tại sao nàng nhất định phải lên đây bằng được.

Mộ Dung Tuyết lắc đầu nhìn hắn, ánh trăng chiếu rọi lên dung nhan tuấn tú lạnh lùng, trên đôi mày còn đọng nước, cho dù tóc tai ướt đầm, y phục ướt đầm, nhưng vẫn đẹp không tả xiết.

Nàng ngây ngốc nói: “Vì nơi này xưa nay chưa từng có nữ nhân nào đến. Không như Trúc quán, từng có mỹ nhân Phiên bang, mỹ nhân Nam Chiếu ở đó. Ở đây chỉ có thiếp từng đến, chàng nhìn thấy ngôi đình này thì sẽ nhớ đến thiếp. Thiếp muốn để lại dấu ấn ở đây.”

Hắn im lặng không nói, đột nhiên ôm lấy nàng ấn vào ngực.

“Đồ ngốc này.”

Nàng vui trong ngực hắn thổn thức: “Thiếp đâu có ngốc, cha thiếp nói thiếp băng tuyết thông minh, thiếp biết nấu những món ăn thiên hạ vô song, biết cười ngửa đi sấn, biết bơi, thiếp còn biết xem bệnh nữa, thiếp biết rất nhiều thứ, có điều chàng không biết thôi.”

Hắn không nhận được cười: “Trình độ của nàng mà cũng gọi là biết xem bệnh à, không thấy ngược sao.”

“Chàng đích thân trải nghiệm rồi mà, chẳng phải thiếp trị được tiêu chảy đó sao?”

Một câu nói khơi gợi lại hồi ức xưa, hắn ôm chặt nàng thêm một chút, dịu giọng nói: “Về đi, đừng để bị lạnh.”

Nàng ôm chặt lấy hắn, không nỡ rời đi, thật hi vọng thời gian dừng lại ở giờ phút này, thế giới chỉ có nàng và hắn. Nhưng sự bình yên đẹp đẽ này lại bị một tiếng ca đập tan. Mộ Dung Tuyết bắt lực bật tai.

Hắn thở dài: “Nàng không thích thì ta đưa nàng ta đi là được rồi.”

Nàng không dám tin hỏi: “Ngan lang, không phải thiếp nằm mơ đó chứ.”

Hắn véo má nàng, “Đau không, đồ ngốc?”

Nàng xoa xoa mặt, đôi mắt cười cong cong như mảnh trăng non, được dâng chân lân dâng đầu: “Thiếp chỉ yêu mình chàng, chàng cũng yêu mình thiếp thôi được không?”

Gia Luật Ngạn không đáp, chỉ cười xoa tóc nàng.

Đây là ngầm thừa nhận sao? Mộ Dung Tuyết vui thích suýt nhảy cẫng lên.

Cho dù không có ánh đèn hắn cũng có thể nhìn thấy được ánh sáng rực rỡ trong mắt nàng. Lúc này hắn thà nói dối cũng không nỡ để nụ cười của nàng lui tàn dù chỉ một chút, không nỡ để ánh sáng kia tối đi dù chỉ một chút. Đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy nụ cười xinh đẹp rực rỡ của nàng, như thế này mới thật sự là nàng.

“Về thôi, lu giám.”

“Thiếp không phải lu giám.”

“Lần đầu tiên ta mới thấy người ghen đến mức nhảy hồ đó. Về bảo Đinh Hương, Bội Lan giữ mồm giữ miệng, nếu không để xem nàng sau này làm sao gặp ai nữa.”

“Thiếp không sợ, thiếp muốn danh tiếng đồ phụ của thiếp truyền đi khắp nơi, để những mỹ nhân kia đều tránh thật xa.” Nàng cười dí dỏm đáng yêu, y phục ướt đầm dãn chặt trên người, đường cong lộ ra tỏa sáng dưới ánh trăng.

Lòng hắn khẽ động, đề nàng lên bàn đá hôn thật mạnh, tay thò vào trong váy nàng. Nàng cảm giác có điều không ổn liền vội hỏi: “Chàng muốn làm gì?”

“Chẳng phải nàng muốn lưu lại dấu ấn sao?”

Nàng hoảng hốt giải thích: “Không phải như vậy.”

“Như vậy là tốt nhất, mỗi lần nhìn thấy ngôi đình nhỏ này nàng sẽ nhớ lại đã xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm.” Hắn cười xấu xa, lật váy nàng lên lộ ra đôi chân trắng trẻo.

Thấy hắn muốn làm thật, nàng xấu hổ bối rối lúng túng.

Hắn không hề khách sáo xông vào, làm càng kịch liệt hơn thường ngày. Chiếc bàn đá nhỏ cũng chỉ đỡ được nửa người nàng, chân bị gác lên vai hắn, khiến nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ cho xong.

Cũng may, lần này tuy kịch liệt nhưng lại không kéo dài lâu. Hắn sợ nàng bị lạnh, vội kéo váy nàng xuống treu chọc: “Chút nữa về sẽ tiếp tục, nếu không sợ nàng nhũn chân không bơi về được.”

Nàng không dám nhìn hắn, xấu hổ đến mức hận không thể che mặt lại, hoan ái nơi hoang dã thế này thật sự nàng chưa từng nghĩ đến. Ngay cả trăng cũng trốn vào trong mây.

“Còn bơi về được không?” Hắn nắm tay nàng bước xuống bậc thang, mỉm cười hỏi.

Nàng ngược ngừng không đáp, nhảy xuống nước bơi về bờ. Kính hồ không lớn, chẳng mấy chốc đã đến bờ.

Đinh Hương và Bội Lan đều đang chờ trên lan can gỗ bên hồ, vô cùng lo lắng.

Thấy Mộ Dung Tuyết bước lên, hai người vội kéo nàng lên, nóng lòng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Sao lại ở dưới nước lâu vậy?”

“Nô tỳ lo chết được, mau thay y phục đi, đừng để bị lạnh.”

Dưới ánh đèn, sắc mặt Mộ Dung Tuyết đỏ bừng bừng, không hề có dấu hiệu bị lạnh, chỉ cảm thấy cả người rã rời, ngay cả tim cũng nhũn ra.

Đinh Hương, Bội Lan vội lấy nước nóng đến, đáng tiếc chỉ có một thùng nước.

Gia Luật Ngan cời y phục ướt, lộ ra thân thể khỏe mạnh cứng cáp, Mộ Dung Tuyết đỏ mặt xấu hổ nói: “Phu quân tắm trước đi.” Hấn kéo nàng lại, “Cùng tắm đi.” Không để nàng phản bua đã ôm nàng vào trong.

Hai người cùng bước vào khiến nửa thùng nước tràn ra ngoài chảy đầy mặt đất.

Y phục trên người Mộ Dung Tuyết chẳng mấy chốc đã bị hấn lột ra, vớt trên vũng nước dưới đất.

Hai người trần trụi đối diện nhau dưới ánh đèn sáng trưng thế này, thì cũng là lần đầu tiên. Vùng ngực tròn trịa áp vào ngực hấn, màu sắc ửng hồng thoát ánh thoát hiện.

Vừa rồi Gia Luật Ngan chưa tận hưởng, lúc này trong thùng nước, thân hình mềm mại lại trong tay đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt, hấn diu nàng ngồi trên người mình. Mộ Dung Tuyết chưa từng trải nghiệm tư thế này, vừa hoảng sợ vừa kích thích, hấn cắn lấy đỉnh núi tuyết của nàng, ngón tay vân vê nơi mềm mại, sau đó mấy lần xông vào nơi sâu thẳm, cuối cùng khiêu khích được nàng kêu lên thành tiếng.

Nàng liễu mình nhẫn nhẹn, nhưng thật sự quá kích thích và quá tiêu hồn, nên không thể nào khắc chế được mà rên rỉ. Gia Luật Ngan thấy nàng phản ứng nhạy cảm như vậy lại càng mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng khi hai người rời khỏi bồn, nước bên trong gần như đã không còn, mặt đất ướt đầm một mảng, y phục của hai người vớt bừa trong vũng nước, cảnh tượng hỗn loạn này thật khiến người ta không thể nào nhìn thẳng.

Chút nữa Đinh Hương, Bội Lan vào thu dọn tàn cuộc, nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ thế nào đây?

Mộ Dung Tuyết cảm thấy mình thật sự không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Đến khi tỉnh lại mặt trời đã lên ba con sào, nàng nằm trên giường, nhớ lại chuyện tối qua vẫn không kìm được mà mặt đỏ tím đập. Càng khiến nàng vui sướng hơn là hấn sẽ đưa Bé Nguyệt đi, nhưng đưa đi đâu mới thích hợp đây? Nghĩ đến đây, nàng bỗng lại đồng tình với nữ nhân ở Trúc quán kia, thật ra nàng ta cũng rất đáng thương, vì xinh đẹp mà bị người ta coi là lễ vật.

Nàng quyết định tối nay chờ Gia Luật Ngan về, thương lượng tìm cho nàng ta một chỗ tốt.

Đinh Hương thấy nàng hôm nay tinh thần phấn chấn, bất giác hiếu kỳ, “Tiểu thư có chuyện gì mà vui vậy?”

“Vương gia nói sẽ đưa Bé Nguyệt đi.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Coi như Vương gia cũng còn chút lương tâm, có thể tử như tiểu thư, cho dù là tiên nữ trên trời cũng không nên nhìn lấy một lần.”

Mộ Dung Tuyết ôm Đinh Hương cảm thán: “Đinh Hương, nếu chàng có thể nghĩ như muối thì ta vui rồi.”

“Vốn là như vậy mà. Tiểu thư thập toàn thập mỹ, chỉ có giọng tạm thời chưa khỏi thôi.”

“Đúng rồi, thuốc của ta sắc xong chưa?”

“Xong rồi.” Đinh Hương bung thuốc trị giọng đến.

Tuy đáng chất khó nuốt, nhưng Mộ Dung Tuyết vẫn một hơi uống cạn. Nàng rất muốn nhanh trị khỏi giọng, sau đó sinh con cho hấn.

Cả ngày Mộ Dung Tuyết sống trong hạnh phúc thỏa mãn, đến chiều, Từ Châu từ Ân Đào các về nói: “Phu nhân, Vương gia về rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền bước ra khỏi Mai quán đi lên cầu đá.

Chờ chốc lát, Gia Luật Ngan đang bước ra từ trong ánh trăng, thấy nàng đứng trên cầu, hấn khẽ ngần ra, bước đến nắm tay nàng nói: “Tối qua nàng bị lạnh rồi, đừng ở đây hứng gió nữa.”

Mộ Dung Tuyết nũng nịu: “Sợ chàng bị người ta giật mất.”

Từ “Giật” này khiến hấn cười phá lên. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hấn cười lớn như vậy, bình thường chỉ là cười nhạt, trong ý cười có chút lạnh nhạt, nụ cười lúc này mới thật sự ấm áp.

Hai người đi xuống cầu đá, bước lên hành lang.

Ngôi đình nhỏ trong Kính hồ đập vào mắt, Mộ Dung Tuyết đỏ mặt quay đi.

Gia Luật Ngạn cười cười nhìn nàng, “Phong cảnh trong đình cũng được lắm, nhưng muối nhiều quá, vết cắn trên chân nàng lặn đi chưa?”

Mặt Mộ Dung Tuyết đỏ đến mức sắp nhỏ máu, nàng giận dữ nói: “Phu quân.”

“Lần sau chèo thuyền ra đó xông hương đuổi muỗi, lột thảm trên bàn đá.”

Mộ Dung Tuyết cuống quýt bịt miệng hân, đỏ mặt giậm chân nói, “Đừng nói nữa mà.”

Gia Luật Ngạn lại cười phá lên.

Vào Mai quán, ăn com xong Mộ Dung Tuyết liền nói chuyện Bê Nguyệt.

Gia Luật Ngạn không ngờ Mộ Dung Tuyết lại thật lòng muốn tìm cho Bê Nguyệt một nơi chốn tốt, hân nghĩ nghĩ rồi nói: “Tặng cho Viên Thừa Liệt vậy.”

“Hắn có thể từ rồi sao?”

“Nữ nhân Nam Chiếu này không thể trở thành chính thê. Viên Thừa Liệt nay cũng là người đứng đầu các tộc vệ, đương nhiên phải cưới một nữ nhân thân phận thích hợp.”

Mộ Dung Tuyết nghe vậy lại nghĩ đến mình. Trong lòng nam nhân, việc cưới hỏi đầu tiên phải nghĩ đến thân phận, cho dù nàng là nghĩa muội của Triệu thực phi cũng chỉ miễn cưỡng có thể làm một Trắc phi mà thôi.

Nữ nhân thế nào mới có thể trở thành Chính phi của hắn, lúc nào hắn sẽ cưới Chính phi đây? Nghĩ đến đây, nàng bắt giấc bữu mỗi, tâm trạng tốt cả ngày đều bị phá hỏng hết.

Hắn cười cười vạch lên cái miệng nhỏ của nàng nói: “Ngày mai ta đưa nàng vào cung dự yến.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tình địch

“Tiệc gì vậy?” Nghe nói hân muốn đưa mình đi dự yến, đương nhiên nàng vô cùng hân hoan. Nhưng nàng lại không thích nhập cung, sợ gặp lão Hoàng đế kia.

“Hôm sau nữa là xuất binh, Hoàng thượng thiết yến đưa tiễn.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe lập tức biến sắc, “Phu quân có thể đưa thiếp theo không?” Cho dù một ngày nàng cũng không muốn xa hân, đặc biệt là lúc này, quan hệ của hai người đang dần dần tốt lên, nàng càng không nỡ xa hân.

“Đương nhiên không thể, nàng tưởng đi du sơn ngoạn thủy sao, là cầm binh đánh trận đó.”

Nàng mặt dày ôm lấy cánh tay hân lắc lắc, “Vậy thiếp đi theo làm một quân y được không?”

“Với trình độ của nàng à?” Hân cười liếc nhìn nàng.

Nàng tiếp tục đeo bám “Vậy chàng cũng phải cần một người bưng trà rót nước chứ.”

“Quan viên địa phương sẽ an bài hết, ăn uống ngủ nghỉ đều có người hầu hạ.”

Vừa nghe vậy nụ cười của nàng liền cứng lại, có khi nào quan viên địa phương vì muốn bợ đỡ hân mà tặng mỹ nhân không? Thật sự rất có khả năng này, vừa nghĩ đến đây, tâm trạng hân hoan cả ngày liền kết băng.

Cả đêm nàng lo lắng trần trọc một hồi mới ngủ. Sáng sớm tinh dậy không ngờ lại thấy Gia Luật Ngạn vẫn chưa đi, hân đang ngồi trên chiếc ghế hoa hồng trước cửa sổ, tay cầm một cuốn sách. Nắng sớm vàng nhạt rải trên người hân, chiếu lên dung nhan như ngọc, lên đôi mắt anh tuấn. Nàng càng nhìn càng thấy yêu, nhưng cũng càng lo lắng.

Lần này hân đi sẽ mất bao lâu? Lúc hân về có đưa một mỹ nhân cùng về không?

Gia Luật Ngạn phát hiện nàng đã tỉnh, cười cười nhìn nàng gọi một tiếng “A Trư”.

“Gọi thiếp là Tổ Tổ.” Nàng bước tới ngồi lên chân hán, rút cuốn sách trong tay hán ra ôm trong lòng.

“Màu sắc rực rỡ thế này, trắng chỗ nào?” Hán nhìn chiếc yếm xanh, chiếc quần hồng của nàng, cổ ý trêu chọc.

“Mau gọi đi, nếu không thiếp không đứng dậy đâu.”

Hán véo mũi nàng, gọi một tiếng “Tổ Tổ”.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy hai chữ “Tổ Tổ”, lập tức cảm thấy tim mềm như biển mây, “Ngạn lang, sau này phải thường gọi thiếp là Tổ Tổ.” Nàng ôm cổ hán, vùi vào hóm cổ hán như một con cún, không biết biểu đạt sự vui sướng của mình thế nào.

Hán thăm hỏi tưởng lại cái tên Tổ Tổ trên môi, lúc đó chẳng qua chỉ buột miệng đặt bừa một cái tên, lúc này lại cảm thấy rất hợp với nàng. Dưới ngoại hình hoạt bát ngời sáng của nàng còn có một trái tim mộc mạc chân thành. Trái tim mộc mạc chân thành này có thể nói là vô giá, khó lòng tìm thấy ở thân phận địa vị của hán.

“Mau chải đầu ăn cơm rồi đến Ân Đào các.”

“Để làm gì?”

“Gọi nàng đến thì cứ đến, đừng lười thôi nữa.”

Nói xong liền đặt sách xuống đi ngay.

Mộ Dung Tuyết nhìn theo bóng hán, cười tươi như hoa xuân. Mỗi một thay đổi của hán đều khiến nàng hưng phấn kích động, dường như nhìn thấy ánh dương vô hạn.

Ăn sáng xong, Mộ Dung Tuyết liền đưa Đinh Hương, Bội Lan đến Ân Đào các. Vào thư phòng, Gia Luật Ngạn đưa nàng một bộ chìa khóa, nghiêm túc nói: “Sau khi ta đi nàng hãy ở đây, thư phòng khóa lại, những kẻ không phận sự không được vào Ân Đào các nửa bước.”

Mộ Dung Tuyết không dám tin nhận lấy chìa khóa thư phòng, tâm trạng sục sôi đến mức không nói nên lời. Hán tin tưởng nàng đến mức cả Ân Đào các cũng giao cho nàng. Nàng kích động suýt rơi nước mắt, có cảm giác trời cao không phụ người có lòng.

Nàng vỗ ngực nói: “Ngạn lang, chàng yên tâm, thiếp sẽ trông coi chỗ này, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được.”

Gia Luật Ngạn như cười như không nhìn nàng: “Muối thì sao?”

Nghe đến chữ này Mộ Dung Tuyết lại đỏ mặt.

Hán làm ra vẻ như muốn lật váy nàng lên, miệng nói: “Để ta xem thử vết cắn trên chân nàng lặn chưa?”

Nàng vội nhắc váy trốn ra khỏi thư phòng.

Trở về Kính hồ, phát hiện Bể Nguyệt của Trúc quán đã được đưa đi, nha hoàn Bích Hoàng và Trích Thúy đang quét dọn trong sân. Mộ Dung Tuyết lòng nửa vui sướng, nửa lo âu, có khi nào sẽ nhanh chóng lại có Tu Hoa vào ở không?

Nàng lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa. Trong lòng bàn tay, chìa khóa thư phòng Ân Đào các như một tia sáng hi vọng, hán đã tin tưởng nàng đến vậy, nàng tin rằng sau này mỗi ngày sẽ càng tốt đẹp hơn, tất cả khó khăn đều không cản được bước chân tiến về phía trước của nàng.

Đến chiều, Gia Luật Ngạn đưa Mộ Dung Tuyết ra khỏi Vương phủ, lên xe ngựa tiến về Hoàng cung.

Mộ Dung Tuyết bất an hỏi: “Phu quân, chàng thấy hôm nay phục sức của thiếp có thỏa đáng không?”

“Đơn giản chút nữa thì tốt hơn.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền lập tức rút cây trâm trên đầu mình xuống rồi lại hỏi: “Thế này thì sao?”

Gia Luật Ngạn nhìn sang, lại lấy đóa hoa trên búi tóc nàng xuống, lúc này mới yên tâm. Hán quá rõ bản tính háo sắc của lão Hoàng đế, cho dù là thê tử của đại thần trong triều, vừa mắt ai cũng sẽ đoạt lấy nếm thử mùi vị, bởi vậy Mộ Dung Tuyết vào cung xưa nay hán không cho nàng ăn mặc quá bắt mắt. Nàng vốn đã xinh đẹp đáng yêu, nếu điểm trang thêm nữa sẽ càng kinh động lòng người.

Cung yến được tổ chức ở Đại Đồng điện. Hoàng đế vẫn chưa đến, các thần tử được mời đều đã đến trước.

Sau khi Gia Luật Ngạn vào, trong điện có mấy người đứng lên hành lễ.

Mộ Dung Tuyết nhìn trượng phu tiền đồ rộng mở của mình, không kìm được cong khóe môi, cảm thấy mắt chọn người của mình đúng là trăm ngàn có một.

Gia Luật Ngan đưa Mộ Dung Tuyết ngồi xuống, đối diện Gia Luật Ngan là một nam nhân ngoài bốn mươi, ánh mắt tinh minh âm thầm rơi trên người Mộ Dung Tuyết, xem xét một lúc rồi rời đi, còn nữ nhân bên cạnh hắn lại xem xét Mộ Dung Tuyết hồi lâu.

Nàng ta tướng mạo thanh tú, thân mình cao ráo đầy đặn, có điều cách ăn mặc thật khiến người ta không nói nên lời, hoàn toàn không có chút phẩm vị nào, yếm màu tím phối với váy màu xanh. Lúc đầu Mộ Dung Tuyết cảm thấy không vừa mắt, sau đó lại nghĩ có lẽ nữ nhân này cũng như mình, sợ ăn mặc đẹp quá sẽ lọt vào mắt lão Hoàng đế háo sắc, bởi vậy mới cố ý ăn mặc quê mùa khó coi một chút.

Chúng thần chờ chừng một khắc, ngoài điện truyền đến tiếng Hoàng đế giá lâm.

Quần thần đều ra nghênh đón, Mộ Dung Tuyết đứng sau Gia Luật Ngan, liếc nhìn thấy sau long bào vàng tươi lướt qua một bộ cung trang màu cam, lòng thầm đoán là Triệu Chân Nương hay Kiều Tuyết Y đây?

Chờ Hoàng đế vào bàn, chúng thần ai nấy về vị trí, lúc này Mộ Dung Tuyết mới khẽ ngẩng đầu nhìn bên cạnh Hoàng đế, là Kiều Tuyết Y. Xem ra trong lòng Hoàng đế vẫn thích Kiều quý phi phong hoa tuyệt đại này nhất, Triệu Chân Nương đắc sủng cũng là nhờ Văn Xương công chúa mà thơm lây.

Sau khi lão Hoàng đế nói vài lời khích lệ các tướng sĩ thần tử sắp xuất chinh, ban ba ly rượu, cung yến chính thức bắt đầu.

Những món ăn trong cung này nói thật thì Mộ Dung Tuyết cảm thấy không ngon bằng mình nấu. Nhưng rượu trong cung lại rất ngon, là danh tửu các nơi tiến cống, đặt trong hầm rượu mười mấy năm, vừa ngửi đã thơm nức mũi.

Cung yến vô cùng buồn chán, nữ nhân vốn đã không hứng thú với chủ đề của các nam nhân, huống hồ còn có mặt lão Hoàng đế, chúng nhân đều kiêng dè, nói năng cẩn thận, hành động khiêm nhường.

Mộ Dung Tuyết tâm trạng chán ngán, mấy lần tình cờ ngược mắt đều bắt gặp ánh mắt của nữ nhân đối diện, nhìn nàng cũng thôi đi, đáng sợ hơn là nàng ta nhìn Gia Luật Ngan còn nhiều hơn, ánh mắt tràn đầy tình ý kia Mộ Dung Tuyết rất đỗi quen thuộc, cứ như là bản sao của mình.

Nàng không nhận được thấp giọng hỏi Gia Luật Ngan: “Cô ta là ai vậy?”

“Con gái của Ngọc Quý Sơn.”

“Ngọc Quý Sơn dự tiệc tại sao không đưa phu nhân mà đưa con gái?”

Gia Luật Ngan nhấp một ngụm rượu nhưng không đáp, một lúc sau mới nói: “Cô ta là biểu muội của Kiều quý phi, Ngọc Quý Sơn là cữu cữu của Kiều quý phi.” Rõ ràng là trả lời không đúng câu hỏi, lòng Mộ Dung Tuyết chợt lóe lên tia bất an.

Sau khi cung yến kết thúc, chúng thần ra về.

Mộ Dung Tuyết lên xe ngựa, trong không gian nhỏ hẹp, mùi rượu trên người Gia Luật Ngan càng nồng hơn, vừa rồi Hoàng đế ban rượu, lại thêm mấy người kính rượu nên hắn uống không ít.

“Ngan lang, chàng không sao chứ?” Nàng mở hai cửa sổ nhỏ hai bên thành xe, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán hắn.

“Không sao.” Hắn nắm tay nàng đặt trên gối.

“Con gái của Ngọc gia đó tên là gì vậy?”

“Ngọc Sinh Đình.”

“Tên này hay thật.” Nàng bất giác nhớ lại thân hình cao ráo đầy đặn của nữ nhân kia, thật xứng với hai chữ “Sinh Đình[1]”.

[1. Sinh đình: thướt tha duyên dáng.]

“Không hay bằng tên nàng.” Gia Luật Ngan cười cười nhìn nàng, “Nàng hỏi về cô ta làm gì?”

“Vì trong bữa tiệc cô ta cứ nhìn thiếp.”

“Có lẽ là đồ kỳ nàng xinh đẹp hơn cô ta chăng?” Gia Luật Ngan chỉ nói đùa, không ngờ mắt Mộ Dung Tuyết lập tức sáng như sao, kích động hỏi: “Ngan lang cảm thấy thiếp đẹp hơn cô ta sao?”

Gia Luật Ngan không nhận được cười: “Nếu ta nói phải, nàng có vui đến mức nhảy lên trần xe không?”

Mộ Dung Tuyết không hề khiêm tốn gật đầu, cả gương mặt nhỏ như đang bùng sáng.

Gia Luật Ngan cười cười: “Vậy ta vẫn nên nói không phải thì hơn.”

Mộ Dung Tuyết bĩu môi, đảo mắt rồi lại hỏi: “Vậy thiếp có đẹp hơn Kiều Tuyết Y không?”

Thần sắc Gia Luật Ngan hơi kỳ quái, một lúc sau mới nói: “So với nàng ta làm gì?”

Mộ Dung Tuyết giận dữ lắc cánh tay hắn: “Phu quân nên nói là trong lòng vì phu, Tổ Tổ là mỹ nữ thiên hạ vô song.”

“Nào, để ta xem thử rốt cuộc da mặt nàng dày dường nào.” Gia Luật Ngạn không nhịn được cười, véo má nàng lắc lắc.

“Ai da, da thiếp rất mềm, sẽ để lại dấu tay đó.”

Gia Luật Ngạn càng buồn cười hơn: “Sao nàng không phải họ Vương nhỉ?”

“Tại sao lại phải họ Vương?” Mộ Dung Tuyết ngăn người một lúc, đến khi hiểu ra lại giận dữ: “Thiếp đâu phải là Vương bà bán dưa, rõ ràng là rất mềm mại.”

“Được rồi được rồi, đậu chua mềm, lu giám.”

“Không phải, thiếp là đậu ngọt.”

Hai người đầu khẩu dọc đường về đến Vương phủ rồi xuống ngựa.

Trương Long kinh ngạc phát hiện rằng Gia Luật Ngạn nổi danh Lĩnh diện vương nay lại mặt đầy ý cười, mà còn là nụ cười hắn chưa từng thấy bao giờ, thật sự không thể tin nổi.

Vào Vương phủ, đi đến trước Ân Đào các, Gia Luật Ngạn nắm tay nàng nói: “Tối nay ở đây đi.”

Mộ Dung Tuyết dịu giọng nói: “Thiếp về Mai quán nấu canh giả rượu cho phu quân, chút nữa sẽ mang đến cho chàng.”

Gia Luật Ngạn khựng lại, “Vậy ta cùng về Mai quán với nàng.” Nói xong liền nắm tay nàng đi về Hậu viên. Mộ Dung Tuyết lòng ngọt như mật, lẽ nào hắn có ý không muốn xa nàng chỉ một khắc sao? Nhất định là vậy, nàng tràn đầy tình ý nhìn hắn, không nén nổi nụ cười.

“Nhìn đăm đăm như vậy làm ta sợ hết gai ốc rồi đây.” Hắn liếc nhìn nàng, vén tay áo lên đặt trước mắt nàng.

“Trời tối quá, không nhìn thấy.” Nàng hếch cằm, không hề để tâm.

Trở về Mai quán, Gia Luật Ngạn đi tắm rửa, còn Mộ Dung Tuyết vội vã xuống bếp, nấu một chén canh giả rượu bung vào phòng ngủ.

Hôm nay Gia Luật Ngạn đã ngã say, sau khi tắm xong con buồn ngủ liền ập tới, chưa chờ được canh giả rượu đã thiếp đi. Áo lót màu trắng hở ngực, để lộ cơ bắp rắn chắc, Mộ Dung Tuyết cứ nhìn rồi nhìn mãi, phát hiện mình dường như cũng say, vậy là nàng uống hết chén canh giả rượu, nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, ánh mắt rơi trên chân hắn.

Sáng hôm sau Gia Luật Ngạn tỉnh dậy, trong nắng sớm, có một con tiểu hồ ly lười nhác ngồi kề bên cạnh, chớp đôi mắt to ướt ướt, cười giảo hoạt nghịch ngợm. Từ khi hai người chung giường đến nay, đây là lần đầu tiên nàng thức dậy trước.

“Ngạn lang.” Nàng ngọt ngào gọi một tiếng, biểu hiện đó khiến hắn có một dự cảm không hay. Sao lại cười lấy lòng như vậy?

Hắn ngồi dậy, đang định xuống giường, nhưng lúc đưa chân lên, hắn cứ như có cảm giác ngủ lơ oanh đình.

Mười móng chân của hắn đều bị sơn màu đỏ!

“Mộ Dung Tuyết!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, quay người lại đè nàng xuống giường, đánh một cái vào mông nàng. Tuy không mạnh nhưng lực đạo của người tập võ không nhẹ, Mộ Dung Tuyết kêu lên một tiếng, trong phút chốc mất lẫn ra hai giọt nước vừa to vừa tròn, bàn tay đưa lên của Gia Luật Ngạn chỉ đành đặt xuống, cúi đầu nhìn chân mình, một luồng khí lạnh xông lên.

“Rốt cuộc nàng đã làm gì vậy?”

“Tôi qua thiếp say nên tưởng đó là chân thiếp.” Nàng chớp chớp mắt, vốn còn định nặn ra mấy giọt nước mắt nữa, nhưng lòng thật sự quá vui sướng nên không nặn ra nổi. Hắn không tin lời nàng, véo mạnh vào mặt nàng nói: “Nói, rốt cuộc đã làm gì? Rửa đi cho ta.”

“Ngạn lang, rửa không được đâu, chỉ có thể chờ móng chân từ từ dài ra thôi.”

Gia Luật Ngạn đen mặt, tức tốc mang giày vớ. “Nàng chờ xem đêm nay ta xử lý nàng thế nào, nha đầu chết tiệt.” Hắn vút lại một câu rồi hăm hăm bỏ đi.

Mộ Dung Tuyết cười vui mặt vào cánh tay. Như vậy thì hắn không thể ở bên nữ nhân khác được. Nam nhân có chết cũng cần thể diện như hắn, làm sao có thể để nữ nhân phát hiện móng chân mình phong tình lãng lợ như vậy được.

Nàng vui mừng ngáp dài một cái, tối qua vì sơn móng chân cho hắn nên bận rộn cả đêm, cũng may hắn ngủ rất say, nếu không nàng thật chẳng thể nào thành công được.

Đến tối, Gia Luật Ngạn ăn cơm xong liền ôm nàng lên giường báo thù. Mộ Dung Tuyết chột dạ đuổi lý chỉ đành ngoan ngoãn chịu phạt, tuy bị hắn giày vò đến mức eo sắp gãy, nhưng vừa nghĩ đến chuyện ngày mai hắn sẽ rời Kinh, mấy tháng không thể gặp mặt, nàng để mặc hắn làm đến ba lần.

Đến khi tỉnh giấc thì trời đã sáng, Mộ Dung Tuyết vừa mở mắt phát hiện giường bên cạnh đã trống trơn, nàng giật mình bật dậy, tức tốc mặc y phục rồi hét lên: “Đĩnh Hương, mau đi, đến chuồng ngựa dắt một con ngựa đến đây cho ta.”

“Tiểu thư muốn làm gì vậy?”

“Lúc Vương gia đi sao muội không gọi ta dậy, hôm nay Vương gia rời Kinh muội không biết sao, ta phải đi tiễn chàng.” Mộ Dung Tuyết vừa chài đầu vừa than thở.

“Là Vương gia không cho đánh thức cô đó.”

“Haiz, mau đi mau đi.” Mộ Dung Tuyết hoảng hốt búi tóc, đưa Bội Lan ra khỏi Mai quán.

Mộc quán gia nghe nói Phu nhân muốn đến An Định môn tiễn Gia Luật Ngạn, kinh ngạc tròn to mắt.

“Phu nhân, lão nô lăm chuyen nói một câu, xuất binh phải tế trời tế cò, lúc này kẻ không phận sự không được đến gần An Định môn.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Không sao, ta nhìn từ xa xa cũng được.”

Mộc quán gia hết cách, chỉ đành dắt ngựa đến, lại gọi sáu thân binh trong Vương phủ hộ tống, đích thân đưa Mộ Dung Tuyết đến An Định môn.

Quả nhiên đúng như Mộc quán gia nói, lúc này trước An Định môn người đông nghìn nghịt, bá tánh đã đứng chật kín từ lâu, đường sá đều bị túc vệ canh giữ, chỉ có thể đứng trước An Định môn nhìn từ xa xa, Thiết kỵ từng đoàn, cờ bay phấp phật.

Cho dù cách một biển người, Mộ Dung Tuyết vẫn thấy được Gia Luật Ngạn ngay.

Hắn cười trên một con tuấn mã màu đen, sau lưng là quân đội chỉnh tề uy nghiêm, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn mặc quân trang.

Nàng liếc mình vẫy tay, hi vọng hắn có thể nhìn thấy mình. Nhưng người quá đông, hắn cũng quyết không ngờ rằng lúc này nàng sẽ đến đây tiễn hắn.

Trong lúc khẩn cấp, nàng vừa nhìn thấy từ lâu bên đường liền lập tức xuống ngựa, chạy lên từ lâu.

“Phu nhân, Phu nhân.” Mộc quán gia vội vã đưa người vào, không hiểu nàng muốn làm gì.

Mộ Dung Tuyết chạy lên lầu, đến trước lan can ở lầu ba, cúi thất lưng ra cảm trong tay vẫy vẫy. Không biết có phải ảo giác không, nàng cảm thấy Gia Luật Ngạn hình như phóng ánh mắt về phía mình, nàng ngạc nhiên mừng rỡ, thất lưng trong tay càng vẫy kịch liệt hơn.

Gia Luật Ngạn trên ngựa chỉ có thể nhìn thấy một bóng người đang vẫy một dải lụa màu xanh, vốn không nhìn thấy dung mạo, nhưng không hiểu làm sao, hắn biết đó nhất định là Mộ Dung Tuyết. Vì chỉ có nàng mới dám làm những chuyện ngốc nghếch khiến người ta cười đến rụng răng thế này.

Lúc đó hắn chỉ nghĩ như vậy, mãi đến sau này hắn mới hiểu rằng trên thế gian này, người chịu vì hắn làm những chuyện ngốc nghếch như vậy cũng chỉ có nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Lễ vật

Gia Luật Ngạn vừa đi, cả Vương phủ dường như trở nên trống trải. Nhưng Mộ Dung Tuyết cảm thấy lòng mình còn trống trải hơn, lúc có hắn, lòng nàng lúc nào cũng nghĩ đến hắn, mỗi ngày đều trăm phương ngàn kế nghĩ xem nấu cơm làm bánh thế nào cho ngon, làm thế nào để lấy lòng hắn, làm thế nào để hắn yêu mình. Nay hắn vừa đi nàng lập tức cảm thấy tâm trạng chán ngán, vô công rồi nghề, cứ như không biết mười sáu năm trước khi quen hắn nàng sống thế nào.

Đĩnh Hương thăm thò phào, lòng nói, lần này tiểu thư có thể nghỉ ngơi cho tốt rồi, từ khi gả vào đây vẫn luôn căng như dây đàn, ngày nào cũng như đang đánh đu, lúc lên lúc xuống, lúc vui lúc buồn, cứ giãy vò như vậy nữa thì Mộ Dung Tuyết không bệnh nàng ta cũng sẽ điên mất thôi.

Nhưng Gia Luật Ngạn vừa đi, Mộ Dung Tuyết nhàn rồi đến mức cứ như mất hồn, buồn chán không chút tinh thần, nếu không phải Đĩnh Hương biết nàng đang uống thuốc không thể mang thai thì còn tưởng rằng nàng đang ốm nghén.

Chờ đợi ngày dài tựa năm, mỗi ngày Mộ Dung Tuyết thức dậy, việc đầu tiên là hỏi Vương gia có thư về không?

Vì từ sau khi Gia Luật Ngan đi, một chữ cũng không báo về.

Đinh Hương tức tối nói: “Rõ ràng biết tiểu thư lo lắng, truyền về một lời sẽ bớt một miếng thịt sao?”

Bội Lan nói: “Cô biết gì chứ, không tin tức chứng tỏ Vương gia bình an vô sự. Vương gia chỉ là Đốc quân, không phải xông pha trận mạc như binh sĩ, tuyệt đối không có nguy hiểm gì.”

Mộ Dung Tuyết cảm thấy Bội Lan nói có lý, nhưng vẫn ngóng chờ tin hân, cho dù chỉ là một chữ cũng được, đáng tiếc, chờ đợi ngày này qua ngày nọ chỉ chờ được sự thất vọng.

Hôm nay là Lập thu, cũng là sinh thần mười bảy tuổi của Mộ Dung Tuyết.

Mới sáng sớm, Đinh Hương và Bội Lan vẫn theo lệ những năm trước, luộc hai cái trứng gà nhuộm đỏ mang đến cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết cầm hai cái trứng gà ấm nóng trong lòng bàn tay nhưng lại chẳng vui chút nào.

Vì Gia Luật Ngan không hề có biểu hiện gì đối với sinh thần của nàng.

Từ mấy ngày trước nàng đã bắt đầu chờ mong, hi vọng hân có thể viết thư về, hoặc nhờ người tặng lễ vật, hoặc trước khi đi đã dặn dò Luru thị làm thay.

Nhưng chẳng có gì cả. Đây là sinh thần đầu tiên của nàng sau khi lấy hân, cô đơn lạc lõng không tin không tức, nói không đau lòng, không thất vọng thì là giả.

Biểu hiện rầu rĩ không vui của nàng Đinh Hương đều thấy hết, lòng thầm nhói đau. Nàng ta đã tích lũy quá nhiều oán khí với Gia Luật Ngan, không kìm được mà phát tiết: “Tiểu thư chờ vô ích rồi, e là cô gia không biết sinh thần của tiểu thư đâu.”

Câu này lập tức như đâm vào tim Mộ Dung Tuyết, vì đích thực Gia Luật Ngan chưa từng hỏi đến sinh thần của nàng.

“Muội nói thẳng, tiểu thư nghe đừng buồn. Tiểu thư gả vào đây, ngay cả một lễ vật cô gia cũng chưa từng tặng, cho dù không phải sinh thần, bình thường cũng nên tặng chút đồ chứ.”

Bội Lan giận dữ nói: “Hôm nay là sinh thần của tiểu thư, cô nói bừa gì vậy.”

Đinh Hương đỏ mắt nói: “Tôi thấy uất ức thay cho tiểu thư. Cô xem xem lão gia đối với tiểu thư thế nào, lúc nào cũng nhớ đến tiểu thư, hôm qua đã cho biểu thiếu gia đưa thư đến mời tiểu thư về, nấu thức ăn ngon cho tiểu thư. Cô gia thì sao? Đây là sinh thần đầu tiên của tiểu thư từ khi gả vào phủ, cho dù ngài ấy không có nhà cũng nên phái người mang lễ vật về chứ, cho dù không có lễ vật cũng nên viết phong thư về, có phu quân nào không hỏi không han như vậy đâu, rõ ràng là không tìm không hỏi.”

“Đinh Hương, cô đừng nói nữa.” Bội Lan tuy cũng một bụng oán khí đối với Gia Luật Ngan, nhưng lại sợ khiến Mộ Dung Tuyết đau lòng, bởi vậy đã cắt ngang lời oán thán của Đinh Hương.

Đinh Hương đỏ mắt giậm chân chạy ra ngoài.

Thật ra cho dù Đinh Hương không nói, Mộ Dung Tuyết cũng đã rất đau lòng, vì từng câu từng chữ của Đinh Hương đều là lời trong lòng nàng. Nàng không ngại lễ vật của hân không quý giá, chỉ cần hân nhớ đến thì tâm ý này đã đủ lắm rồi. Nhưng cho dù là một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy cũng bị phớt lờ, bị gạt bỏ.

Lấy hân, thất vọng đau lòng dường như đã trở thành cơm bữa, nàng chỉ có thể lựa chọn quen với kiên trì và nhẫn nại.

Trở về nhà mẹ, Bùi Giản đang vắt chân ngồi trong sân đọc sách, thấy Mộ Dung Tuyết hân liền cười hi hi ra đón, vòng tay nói, “Muội muội về rồi à.”

“Cha muội đâu?”

“Đương nhiên là trong bếp, ai da, mới sáng sớm đã bắt đầu bận rộn rồi, không biết có bao nhiêu món ngon nữa đây.” Bùi Giản nuốt nước miếng thèm thừng.

Mộ Dung Tuyết đi thẳng vào nhà bếp.

Mộ Dung Lan đang khom lưng cán mì. Sợi mì trứng gà mỏng mỏng vàng óng đang bày trên bàn.

Mắt Mộ Dung Tuyết cay cay, nhẹ gọi một tiếng cha.

Mộ Dung Lan quay người lại, thấy con gái liền vui vẻ cười nói: “A Tuyết, mau đi nghỉ đi, thức ăn chuẩn bị xong rồi, chỉ thiếu mì thọt thôi.”

“Để con.” Mộ Dung Tuyết xắn tay áo bước tới giúp.

Mộ Dung Lan vội nói: “Không được, hôm nay là sinh thần của con, đừng làm gì hết, mau đi nghỉ đi.”

Mộ Dung Tuyết nhìn phụ thân, lòng dâng trào biết bao nỗi chua xót. Phụ thân đối với nàng thật quá tốt, tốt đến mức nàng không dám về nhà mẹ, vì một khi trở về liền không kim được mà so sánh Gia Luật Ngạn và phụ thân.

Sự yêu thương của Mộ Dung Lâm đối với nàng đã trở thành một sự đối lập, lộ ra sự lạnh nhạt và thờ ơ của Gia Luật Ngạn. Lúc nàng ở Vương phủ, nàng có thể phóng đại dù chỉ một chút dịu dàng và chu đáo của hắn để thuyết phục mình rằng hắn yêu nàng, đối với nàng rất tốt. Nhưng một khi về nhà mẹ, chút dịu dàng chu đáo đó đặt trước Mộ Dung Lâm cứ như cái kiến so với con voi.

Nàng không dám so sánh, một khi so sánh rồi sẽ lộ ra rằng thứ mà nàng cho là hạnh phúc kia chỉ là gạt người gạt mình. Tình yêu của hắn đối với nàng thật sự mỏng manh đến đáng thương. Ngay cả sinh thân của nàng hắn cũng không nhớ, đừng nói đến chuyện chuẩn bị lễ vật. Nghĩ đến đây, nàng lại không kim được mà chua xót.

Mộ Dung Lâm nấu một bàn lớn toàn những thứ Mộ Dung Tuyết thích ăn, cuối cùng là một bát mì thò nóng hổi, bên trong thả một cái trứng, bên trên là đậu phộng và mè giã nhỏ thơm lừng.

Bùi Giản thêm thường nước miếng, vô tâm hỏi: “À Tuyết, muội phụ tặng lễ vật gì cho muội vậy?”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu ăn mì, thấp giọng nói: “Chàng không có trong Kinh, lúc về sẽ bù.”

“Ồ, vậy muội phải phạt ngài ấy tặng hai phần nhé.”

Mộ Dung Tuyết miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Ăn xong, từ nhà mẹ trở về, ngang qua Linh Sơn tự, Mộ Dung Tuyết chợt nảy ra một ý, gọi xe ngựa dừng lại.

“Tiểu thư, cô muốn làm gì?”

“Ta muốn đốt hương cho Bồ tát để phù hộ Vương gia.”

Đình Hương rất tức giận, lòng nói ngài ấy không nhớ nhưng gì đến cô mà cô còn lo lắng cho ngài ấy như vậy nữa.

Linh Sơn tự vẫn vắng vẻ như cũ, Mộ Dung Tuyết vào đại điện, quỳ xuống khấu đầu ba cái, lòng thầm khấn Bồ tát phù hộ cho Gia Luật Ngạn bình an thắng lợi trở về.

Ra khỏi đại điện, phía trước có một người đi đến, Mộ Dung Tuyết nhìn lên, chính là Hứa Trạch.

Hắn đứng dưới một gốc bồ đề, cười cười nhìn nàng, “Cô đến cầu cho Chiêu Dương vương bình an phải không?”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc nhìn hắn: “Làm sao ngươi biết?”

Hắn sờ sờ mũi, điềm nhiên nói: “Người nhạy bén như ta đương nhiên là chuyện gì cũng biết.” Hắn cười rất nghiêm túc, không hoạt bát như mấy lần trước.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy hắn thần bí như một cơ quan, không thể tiếp xúc, nếu không sẽ bị kẹt tay. Vậy nên nàng cũng không nói thêm nhiều nữa, đưa Đình Hương ra khỏi chùa.

Hứa Trạch nhìn theo bóng dáng yêu kiều, lòng thầm thờ dài, nàng là người đã xuất giá rồi.

Trở về Vương phủ, lúc ngang qua Khách xá thanh, lòng Mộ Dung Tuyết khẽ động. Tạ Trực cũng đi Sơn Đông, có khi sẽ viết thư về, biết được tin tức của Gia Luật Ngạn.

Thẩm U Tâm thấy Mộ Dung Tuyết đến thăm, vội nhiệt tình đón nàng vào, dặn Sảnh nhi dâng trà.

Mộ Dung Tuyết tùy tiện đảo mắt, phát hiện Thẩm U Tâm đang thêu một chiếc đệm vai, hơn nữa còn dùng vải đỏ, liền cười trêu chọc: “Muội muội đang chuẩn bị để xuất giá đó sao?”

Thẩm U Tâm xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng nói: “Chẳng qua là muội rảnh rồi giết thời gian thôi.”

Mộ Dung Tuyết cảm đệm vai, nhìn hình phù dung xuất thủy bên trên khen ngợi: “Thật đẹp quá, có thể dạy ta không?”

“Tẩu tẩu nhất định giỏi nữ công hơn muội.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Ta chẳng biết gì về nữ công, chỉ biết thất cung thao thôi.”

“Vậy tẩu tẩu rảnh thì đến đây, chúng ta cùng thêu hoa trò chuyện.”

Mộ Dung Tuyết cười gạt đầu, trò chuyện cùng Thẩm U Tâm vài câu, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Tạ Trực có tin tức gì không?”

“Có, hôm trước mới gửi một bức thư, nói tất cả đều ổn, bảo muội đừng mong.” Thẩm U Tâm cười xấu hổ nhưng ngọt ngào, Mộ Dung Tuyết nhìn mà ngưỡng mộ trong lòng.

“Hắn có nhắc đến Vương gia không?”

Thẩm U Tâm ngẩn ra, nhìn ánh mắt khát vọng của Mộ Dung Tuyết lập tức hiểu ra. “Sao, lẽ nào biểu ca không viết thư cho tẩu tẩu sao?”

“Không có.”

“Vây chắc biểu ca quá bận rồi, nhưng Tạ Trục không nói có chuyện gì, chắc biểu ca vẫn bình yên, tẩu tẩu đừng lo.”

Mộ Dung Tuyết bất giác thở dài, quan tâm tắc loạn, làm sao có thể không lo chứ?

Thẩm U Tâm nhìn bộ dạng ủ ê chán chường của Mộ Dung Tuyết, lòng cảm thấy hơi bất nhẫn, biểu ca cũng thật là, tại sao không viết một lá thư về chứ? So hai người thì nàng càng cảm thấy Tạ Trục tốt hơn, dịu dàng chu đáo, tâm tư tỉ mỉ, biết nàng lo lắng liền viết một lá thư để nàng yên tâm. Nam nhân như Gia Luật Ngạn, mặt lạnh lùng lòng dạ cao thâm, đối với nữ nhân luôn giống như một hồ nước không biết nông sâu, một lá giấy giữa chìm nổi trong nước, không thì mau chóng lên bờ tự cầu nhiều phúc cho xong. Nhưng xem bộ dạng của Mộ Dung Tuyết thì cho dù có chết đuối cũng không định lên bờ rồi.

Ra khỏi Khách xá thanh, Mộ Dung Tuyết trở về Kính hồ, bước lên hành lang, ngôi đình nhỏ trong hồ đập vào mắt. Nàng ngây ngốc nhìn sang, trong đầu hiện lên những ngọt ngào của mấy ngày trước hắn đi.

Dựa vào những hồi ức này mà chống chọi, nàng khổ sở chờ đợi ba tháng, cuối cùng cũng mong được tin Gia Luật Ngạn về Kinh, nhưng tin tức này cũng là biết được từ Thẩm U Tâm.

Trước khi Gia Luật Ngạn về Kinh một ngày, Mộ Dung Tuyết đến Ân Đào các quét dọn phòng ngủ không còn hạt bụi nào, ngay cả cầu thang cũng lau chùi sạch sẽ, cuối cùng đến thư phòng.

Vì hắn từng nói với nàng rằng lúc không có hắn thì không thể vào thư phòng, bởi vậy thời gian này tuy nàng nắm chìa khóa thư phòng trong tay nhưng không bước vào lấy một lần. Khi nàng cầm chìa khóa mở cửa thư phòng, thậm chí còn có cảm giác thần thánh trang nghiêm, đây là chốn bí mật của hắn, là nơi hắn chưa từng cho người ngoài vào, hắn đã tin tưởng nàng đến vậy thì nàng không thể phụ sự tin tưởng của hắn, cho dù vào cũng tuyệt đối không thể lục lọi đồ đạc của hắn, chỉ quét dọn vệ sinh mà thôi.

Thư phòng vốn sạch sẽ chỉnh tề, chẳng qua chỉ hơi bám bụi. Mộ Dung Tuyết lau chùi sạch sẽ thư án, giá sách, trong bình hoa cắm mấy bông cúc càng của mới nỏ, lại đặt một chậu cá nhỏ trên bàn, bên trong thả mấy con cá vàng, mấy ngọn nến rong biển. Như vậy thư phòng bỗng có sức sống hơn.

Quét dọn xong, ánh mắt nàng rơi trên một chiếc sạp nhỏ dùng làm thư án trên giường. Một chiếc cung thao màu tím khảm trân châu đang lặng lẽ nằm trên chiếc gối màu nâu, đây là lễ vật nàng tặng hắn nhưng hắn chưa bao giờ đeo. Nàng cầm chiếc cung thao lên, lúc này mới phát hiện bên dưới đặt một hình gỗ.

Nàng hiếu kỳ cầm lên, là một con cún đáng yêu, thủ công tinh xảo, con cún sống động như thật, đôi mắt long lanh như có sinh m

Bạn đang đọc truyện *Trầm Hương Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.